

Poslední prolínač

Anna Šochová

Ve středověkém světě kdesi tam nahoře mezi hvězdami žije dívka, vychovávaná v chrámové škole. Ten svět je podivuhodně podobný našemu, ale přitom se liší v jedné důležité věci. Mezi lidmi sestoupili potomci jedné bohyně. Jenže lidé zjistili, že si Vznešené, ty tvory se zvláštními vlastnostmi a mocí, dokážou podrobit. Dokážou být vůči nim krutí a zapomínají na hrozby, které tím sami probouzejí.

1. Noc v chrámu.

Chtivé mužské dlaně ji sevřely pod prsy. Nerola se ušklíbla. Moc dobře cítila, jak velké palce využily příležitost a zkusmo pohladily okolí. Klopýtla tak přesně, jak by to ani Dcera Hvězdářka nezvládla vypočítat.

„Mám strach,“ šeptla a trochu zaklonila hlavu. Muž něco chlácholivě zabručel, ale ruce hbitě využívaly většího prostoru. Měl veliké, horké dlaně a dlouhé prsty. Věděl hned, kam sáhnout a kde stisknout. Proto mu určitě Nerola dovolí hladit dál a jinde.

Ještě jim ale zbývá projít kolem cel se šestinedělkami, proplížít se dalším křídlem kolem Hvězdiček a potom zbývá jenom přeběhnout školní nádvoří a nabrat vodu ze Studny úplňku. Ta opravdu uzdraví všechno. On sice hodně prosil a cinkal zlatem, aby se k ní dostal přesně o půlnoci, ale že by zrovna tenhle muž potřeboval nabrat vodu k léčení svých tajných potíží, ani Nerola moc nevěřila. Teď ne. Vlastně ani včera ne, když se spolu domlouvali. Sliny mu málem kapaly z vousů a příčinu Nerola přesně cítila. Nebyla dnešní, ten muž je chtivý žen, že by se i Luna rozhoupala! Třeba jenom ještě nepotkal tu správnou ženskou. Třeba tolik touží zrovna po ní? Nerola pomalu odsunula kupcovy ruce, zvolna se narovnal. Musel na ní držet aspoň dlaň. Líbilo se jí to, ale přesto kývla, že půjdou dál.

Podruhé se ke zdi stáhnul on. Někde blízko plakalo dítě, po něm začalo druhé a třetí. Nerola klidně otevřela nejbližší dveře a nahlédla dovnitř. Mlčky přikývla, když si rozespálá žena dala dítě k prsu, zavřela a přešla k další místnosti. U třetí mávla na muže, aby šel za ní.

„Teď budou mňoukat jedno po druhém, ale taky se ví, že je hlídám. Za chvíli projde sloužící Dcera, schovám tě do osmičky.“

Strčila ho do tiché tmy a zavřela. Nalevo od něj opravdu dál plakaly děti, ale tak vzdáleně, jako by byl na druhém konci nádvoří. Neslyšel ani kroky Hvězdičky. Té holky je škoda, říkal si, když poslepu šátral kolem. Hladce omítnutá zeď, až k pasu obložená velikými hladkými čtverci... Bohové, copak je Luna tak bohatá a mocná, že svoje nemocné hostí v paláci?

Zavrtěl hlavou. Kdepak, tady dřív bylo něco jiného. Dobře znal veřejně přístupné sály, kde nemocní leželi na slámě, pod holými, bíle omítnutými zdmi. Jenže to bylo první nádvoří, kam směl každý. Kam dokonce musel každý, pokud chtěl navštívit samotný chrám Luny. Bylo zvykem během chůze obdarovat nemocné a u Dcery Hospodářky složit větší obnos nebo dar, aby Luna projevila svou vděčnost a požehnala příchozím.

Cela byla dost široká, napočítal dvanáct kroků. Vydal se podél zdi dozadu, ale po šesti krocích narazil na hranu. Snad nějaký stůl? Byl dost vysoký, dřevěný, na něm kus látky. Chladný kus... Bohové! Couvnul, odplivnul na nehet svého pravého palce. Mrtvola. A kdo ví, jestli jediná. Ta malá děvka ho strčila k mrtvolám, je rázem nečistý!

Takhle ke Studni nesmí. Zdejší bohyně by ho utopila a jeho vlastní božstva zavrhla. Co teď? Zná jenom jeden způsob, ale... Půjde to. Než ta mrcha pojde s ostatními, ještě poslouží, vlastním panenstvím smyje z Masseho nečistý dotek. Bude to příjemné očištění. Masseho úšklebku odpověděl šramot u dveří. Vrátla se, otevřela a nyní stála v pásu světla z chodby.

„Pojď,“ ukazovala volnou cestu. Vtáhnul ji k sobě, dychtivě políbil. Nemýlil se, svěřenkyň chladné Luny mu tála pod rukama. Nebránila se ani náznakem. Hořela, bradavky ztvrdly už prvním dotekem. Takovou rychlost snad ještě nezažil. Bohové jsou při něm, dávají mu s touhle pannou studnici největších rozkoší. Odměnu předem za jeho veliké dílo.

„Čarodějko...“

Vzlykla, když konečky prstů pročísl chloupky pod břichem. Roztáhla nohy, aby mohl pohodlně dál a víc. Věděl, že umí rychle dobýt každou, ale vzdechy téhle mu okamžitě zvonily v celé hlavě a pěnily krev. Byla hned připravená. Najednou ho za vlasy odtáhla. V poslední chvíli se vzpamatovala? Konečně pochopil: Může všechno, ale TAM ne. Její panenství...

Zasmál se, přikývl. Měl už rudo před očima a nestaral by se o takové strachy, ani kdyby ji právě pro tohle nepotřeboval. Pomalu sklouzl údem dozadu a dolů, jako kdyby ji vyslyšel. Ještě jednou, uvěřila. Blaženě ho objala nohama a zatajila dech. Vrazil do ní, až se vypjala do oblouku. Byl dost při smyslech, aby jí zacpal ústa, než vykřikne. Zakousla se mu do ruky, nepouštěla, ale on bolest nevnímal. Naopak, sevřel jí čelist jako psovi a dorážel. Vyvracela oči, začala se dusit. Pustil ji, soustředil se jen na to jediné. Ona už jela s ním, vybuchli současně.

Byla opravdu čarodějka. Ještě lapal po dechu na jejím těle, nestačil ji opustit a už rostl znovu. Nesnažila se ho zbavit, i když její útlé tělo svou vahou skoro drtil. Mlčela, nijak se nebránila, a když se snažil přetáhnout jí vyhrnutou košili přes hlavu, pomohla mu. Dokonce začala sama svlékat jeho. Byla tu tma, ale jako by rozeznával její roztoužené, žhnoucí oči. Nemohl přestat, zapomněl na svět okolo. Nemluvili, líbali se a mazlili, dokud ho nezačala ponoukat, aby dorážel důkladněji a rychleji. Minula půlnoc, doba nejsilnějších kouzel, ale Masse zůstal v objetí Hvězdičky až hluboko k ránu.

2.Odhalení

Swen nemohla usnout. Dodneška žila představou - Jakoupak vlastně? Zpívala a hrála si s přítelkyněmi, loučila se, když odcházely, ale nepomyslela na vlastní dospívání. Zato její královský bratr ano. Hodlá jí na své brzké svatbě představit sousedního vládce Sarema, novým svazkem ještě víc posílit spojenectví a přátelství králů i zemí. Přitom si je prý jistý, že pro ni vybral to nejlepší, co na světě mohl najít. Budiž, jenže Rens zároveň naprosto pominul všechny dávné otcovy sliby. Měla sama vybrat a zvolit svou cestu, svůj osud. Hm, Swen mu to nevyčetla, ale měla. Vlastně ji vůbec nenapadlo odporovat. Byla to taková novinka! Ke všemu ji překvapila a zaujala proměna tohoto chladného krále. Nikdy na něj nemyslela jako na bratra, jen jako na

budoucího krále a krále. Tak přísný a studený vždycky byl, jako kamenná socha. Slyšela, že mu říkají Ledový Rens, ale to dneska vůbec nebyla pravda. Měl rozzářené oči, sotva vyslovil jméno té dívky. Ariza, prý po své matce.

Dobrá, je mu přáno, proč se ale na její názor nezeptal dřív, mnohem dřív? Rovnou o své sestře rozhodl a od ní jenom čeká, že se podřídí. On se vlastně nezeptal ani dneska, jenom jí oznámil, co přijde. Swen se zamračila. Copak je kusem hadru? Červík strachu a neklidu z neznáma se už také probudil. Swen si totiž vůbec nedovedla představit, jaký tam venku bude život. Co když bude žít vedle toho neznámého muže, ale přitom sama? To se prý také stává - a nejvíc zrovna jim, Vznešeným.

Proč jenom Rensovi nestačí krásná Sareмова sestra, proč musí spojovat i je? Jak se tomu bránit, co s tím udělat? Může Swen vůbec dokázat něco jiného, než čekat? Nedovedla si představit, že bratrovi odporuje. Neudělala to ani dnes, tady, na území chrámu. Cítila, že přesto všechno něco říct asi měla.

Hvězdička ještě napůl dětského vzhledu seděla na slavníku, objímala si kolena a mořila hlavu, jenže ji nic kloudného nenapadlo. Určitě jí bylo dobře právě tady, nač to měnit? Postřehla projasnění tmy. Snad se netrápila až do svítání? Jenže to by musela koukat jinam. Tohle není blednoucí obloha, když hledí ke dveřím. Roste to? Slabě světélkující oblak se zvětšoval, až zaplnil většinu komůrky. Poté se plynule stáhl do obrysu postavy v hábitu. No ne, První Dcera Luny! Ona je také z našeho rodu? Ale jak dokázala protáhnout dveřmi hořící kahánek? Swen zdvořile poklekla. Opravdu to byla hlavní kněžka chrámu, známý hlas ihned projasnil Sweninou celou ještě víc.

"Dokážeš to i ty, dokonce možná velmi brzy. Ano, vím o tvých útěcích chrámovou zdí a hradbami! Nadešel čas, aby tvé schopnosti začaly sloužit. Posad' se a poslouvej."

Není jednoduché soustředit pozornost na nějaké otrávení vodojemů a studní, když se v místnosti ocitne kdosi s mocí, na kterou si zatím činila nároky jenom Swen. Slýchala, že je poslední opravdovou Vznešenou a najednou tady, přímo ona, První...

"Ale ano, jsi poslední, vždyť ses narodila až dlouho po mně. Tvůj bratr se spokojil s pouhou vyšší citlivostí a na radu vašeho otce nikdy nezkusil ani průnik laťovými vrátky. Nemělas to umět ani ty. Tvá matka mne o to prosila, než odešla k předkům. Proto vyrůstáš v chrámové škole, bez zbytečného pohodlí, pod stálým dohledem. Poslání rodu však je, zdá se, mocnější, než sebelepší úmysly. Nikdo ti neradil, cestu sis našla sama. Budiž. Snad Velká Luna určila, že jednou pomůžeš svému lidu!

Poslouvej dobře, Swen: Ve východní části země, od planin Galahotských až po Rumaion, padají lidé jako mouchy. Zesláblí horečkami, bez jediné studny s dobrou vodou. Král už nařídil vozit sudy s říční vodou, ale to nestačí, voda se rychle kazí. Mám své zprávy, rychlejší poslů. Na všech místech vypukla nemoc po odjezdu Brewovy kupecké kolony."

"Brew?! Můj starý Brew? Ten by přece..."

"Neskákej mi do řeči, Swen! Víím, že on to není. Mezi obětmi je i rodina jeho syna, dvě děti zemřely. Tohle mu ale neprozrazuj. Bylo by mu divné, jak a proč to víš, navíc bys byla poslem špatných zpráv. Ty jen vlez do Brewova vozu a skryj se, ať tě objeví až na příštím tábořišti. Jsi sirotek, zvědavý na život mimo chrám. Brew ti uvěří, vždyť jsi za ním odjakživa běhala jako pejsek. Pověz, nikdy ses nepodřekla?"

"Nikdy přece neslyšel víc, než že jsem Hvězdička. Tak si tu říkáme všechny. Záleží na tom?"

Dcera Luny usedla na Swenin slavník a pokynula dívce, aby přisedla. Bylo to důvěrné pozvání jako mezi Hvězdičkami za tajných dívčích schůzek ve tmě, když měly dávno spát. Snad proto si Swen poprvé uvědomila, že tahle Dcera není o mnoho starší. Musela být ještě děcko, když se na ni Swenina matka s důvěrou obrátila. Jediná Vznešená široko daleko... Dokázala by Swen obstát jako ona? Učit se, sloužit, opravdu poslušně sloužit? Těžko. Málem přestala poslouchat.

"Záleží, Swen, velice. Jsi dcerou krále, který to hrdě vyhlásil do světa. Jediná známá Vznešená. Stejně jako tvůj otec by byl mnohý král vděčný osudu, že jeho děti budou mít naši krev. Bohužel jsi Vznešená se vším všudy, bytost obdařená také odlišnou duší, než je lidská."

"Copak nejsme lidé jako ostatní?"

"Právě teď k nerozeznání. Přerušuješ mne stejně nemístně a nezdvořile, jako kterékoliv jiné nevychované děcko!"

Swen sklopila oči v upřímném zahanbení. Za nic na světě by nechtěla nejvyšší Dceru Luny rozhněvat, když se konečně mohla tolik zajímavého dozvědět! Ucítla pohlazení na tváři a strnula. Hned potom napětí povolilo. Celá rozechvělá natočila hlavu za dalším dotykem. Přejde to ještě? Ach ano, tak zvláštní, příjemná věc!

První Dcera ji objala a hlas se jí zachvěl.

"Už si nepamatuješ na matčina pohlazení, vid'?' V tom je naše hlavní odlišnost: dotýkáme se jiných soustředěně, abychom nenarušili ničí celistvost. Hmota nás nezraní, my se však zároveň obáváme rozložit cizí živé tělo i ve smrtelném nebezpečí. Proto jsme měly přísnou výchovu, nesmíme zraňovat. Naše síla je v tom, že zůstane skrytá v našem vědomí."

První Dcera znovu pohladila Swen po vlasech.

„Tak vzácné je dnes dotýkání se stejným tvorem! Přináší stejnou radost tobě i mně. Žijeme v příliš tvrdém světě, děvenko. Ale co jsem to chtěla...“ Kněžka se odtáhla a hlas přešel do chladnějšího tónu, jakým učila Hvězdičky historii.

„Věř, že úděl dětí tvou matku trápil, sotva otec zajásal a začal oslavovat Rensovo narození. Ten zůstal i při omezených schopnostech stejně sám jako kdokoliv z nás. Je nezranitelný, vycítí cizí myšlenky, nikdy se však neuvolní jako teď ty. Ani o vlastní svatbě ne, ani během milování nepocítí pouze to příjemné. Možná doufá, že se s požehnáním bohů něco změní. Ach, nestyď se, Swen, vždyť za několik týdnů či měsíců přijde i tvůj čas! Král Sarem zná hodně o životě Vznešených, možná je pro tebe skutečně nejvhodnějším mužem. Proto přicházím. Jsi nejlepším poslem a přitom také ty sama hodně získáš.

Máš totiž právo ho odmítnout a při tomto poslání ho poznáš lépe, než při svatebních slavnostech na královském sídle v Rumaionu. My Vznešení jen zřídka zažijeme skutečnou lidskou lásku. Musíme tedy vybírat uvážlivě, neboť zklamání je k nepřežití. Také jsem raději zvolila samotu! Swen, dobře poslouchej a zapamatuj si všechno, co musíš udělat."

Nakonec svítání opravdu zastihlo Swen nevyspalou. Učila se otvírat a chránit své vědomí, měnit vůli jeho směr, nutit lidem jinou představu své podoby, bezpečněji

pronikat zdi a odpočívát. Dokonale pochopila svůj úkol. Byla hrdá i vděčná, že smí pomoci lidem obou zemí. Hlavně si oddechla, protože její učitelka jasně vyslovila, na co už po dnešku Swen myslela skoro nesměle: Opravdu o sobě může rozhodnout, jak její otec kdysi matce slíbil.

Skrýt se ve voze během rušného balení kupců před odjezdem byla hračka. Vydržet většinu dne pod třemi koberci také, neboť konečně dlouho a nerušeně spala.

3. Svítání.

Masse zlehka vstal. Oblékl se potmě a opatrně vyšel na chodbu. Nad ránem utichlo i sténání nemocných z prvního nádvoří, které sem táhlo přes široké střechy jako chladné závany smrti. Masse byl spokojený. Věděl, že smí ke Studni úplňku bez obav, že ho i na chrámovém území dál ochraňují kouzla ostatních bohů. Právě mu dokázali svou milost víc, než bohatě.

Na okamžik si Masse nebyl jistý správným směrem, ale musel se tomu pousmát. Ta mu ale zamotala hlavu! Ani ne hlavu, jako všechno ostatní. Mlaskl a mávnul rukou. Jestli mu bohové budou dále přát, vrátí se pro ni. Prošel jako stín až ke dveřím, otevřel je a vklouzl do další chodby. Tady bylo lamp na zdech mnohem méně. Plížil se pod nimi, když zaslechl nějaký zvuk. Rychle se příkrčil právě pod lampou a hlavu ukryl pod plášť. Někdo šel kdesi vepředu, vyšel z některé zdejší cely. Třeba další dívka, která by také moc ráda přijala noclezníka? Zadržel dech, měl chuť se smát. Ty Hvězdičky vědí o životě dost, určitě nepotkal jedinou tak – nadanou. Mohl by ještě učit další... Náhle věděl jenom to, že má kolem sebe prázdno. Usnul snad? Proč zhroucený u zdi? Divné místo, musí pryč. Pomalu vstal, otočil se a kráčel zpátky.

„Už ses napil?“

Nechápavě hleděl na dívku, která ho oslovila. Ovšem, to je ta... Olíznul rty a polknul. Sladká tvářička, žhnoucí tělo.

„Jakže se jmenuješ?“

„Nerola,“ udiveně protáhla a v modrých očích začala růst křivda. Masse přikývl, vzal ji za ruku a táhl ven. Potřeboval odtud pryč a teprve u sálů nemocných si uvědomil, jakou hloupost dělá. Najednou, jako kdyby z něj spadla deka, věděl, co tu chtěl. Zastavil se, bouchl pěstí do čela.

„Já hlupák! Jediná možnost!“

Nerola nechápavě sledovala, co dělá. Masse ji přitiskl ke zdi a prudce políbil.

„Čarodějko, všechno se mi vykourilo z hlavy. Zbyla jenom chuť na tebe.“

„Tady ne... Nesmíš! Potkal jsi někoho?“

„Kde? Šel jsem dál a potom - Potom zase s tebou. Jaká jsi použila kouzla? Prý tady čarujete skoro všechny.“

Nerola pokrčila rameny.

„Nevím. Možná ses napil a uzdravil. Copak se nepamatuješ?“

Masse se zamyslel, ale nebyl s to si vzpomenout. Díval se na Nerolu, jako by byla průhledná. Potom ve váčku na krku nahmatal prášek i nádobku. Byla v tom kouzla, někdo ho poslal od Studny úplňku pryč. Tahle Luna! Poslat mu do cesty takovouhle

Hvězdičku! Jak mohl odolat? Jenže šance nad Lunou vyhrát přece jenom zůstala. Už bude den, její moc a ostražitost slábne. Pohladil Nerolu po tváři a pokračoval hluboko pod krk. Zavzdychala.

„Vždyť říkám, že jsi čarodějka. Vrátním se pro tebe, odvezu si tě, i kdybych tě měl ukrást. Chceš?“

Neroliny oči se rozhořivaly a Masse začal svým slovům věřit. Určitě by rád znovu prožil to, co za tmy, jenže kolona brzy vyjede. Důležitější je úkol. Vytáhl malou oválnou nádobku a otřel od prachu.

„Jenže pro dobrý návrat potřebuju kouzlo tvojí Luny. Nerolo, zlato, jestli mě ještě chceš vidět, vhod' do Luniny studny můj váček a tuhle posvátnou vodu z mé země. Luna se spojí s bažinami Tráglu a svede nás k sobě. Jedu daleko a cesta je plná nebezpečí, víš?“

Nerola chňapla po váčku. Hladil ji přes tenké plátno košile pod pláštěm a spokojeně pozoroval Nerolin neklid.

„Nedokážu odjet, nechám se chytit, jen když zůstanu s tebou...“

„Ne, to nesmíš! Já budu čekat, přísahám!“

Nerola rázně strhla váček z Masseho krku. Vystrkala ho k vnější bráně, do kouta k nemocným, kteří jen bezmocně leží. Naházela na něj několik příkrývek. S úsvitem se brána otevře a Masse může vyklouznout ven, až kupci přinesou poslední dary před odjezdem. Potom se rychle vydala zpátky. Dcera Klíčnice za úsvitu vždycky prochází chrámem a odemyká bránu. Zjistí, že spojovací dveře zůstaly odemčené, ale pokud nikoho nechytí, pomlčí o své nedbalosti.

Jenom Nerola ví, proč se staré tlusté Dceři taková věc může stát. Jenom Nerola dokáže provést kohokoliv až k rodičkám a jenom Nerola umí dobře ukrýt těžký váček mincí, které za poslední týdny takto nahospodařila. Ještě má málo. Musí získat víc, aby pro Masseho nebyla chudá. Protože Nerola se právě teď rozhodla udělat všechno, aby byla s ním. S tímhle kupcem od Tráglu, co si o něm šeptají všechny holky z družiny. Jako kdyby tušily, co se s ním dá zažít... Vydala se ke Studni úplňku.

4. Věštba.

První Dcera Luny, nejvyšší její kněžka v této zemi, sestoupila z ochozu pod špicí chrámu. Vypadala unaveně, její asi třicetiletou tvář potáhly šedivé stíny. Přemýšlela o dotyku zvláštních myšlenek, které zachytila cestou od Swen. Jenom ji omyly, kráčela dál, nezastavila se a nepátrala. Nedokázala proto odhadnout, které dívce mohly patřit. Nebo se příliš soustředila na Swen a přitom vyčerpala své schopnosti dlouhým nacvičováním všeho, co to děvče potřebuje. Uměla zatím jenom procházet zdí, ale je bystrá, zvládne i další věci.

Swen je poučená, ale dojem z chodby u ložnic se kněžce vracel ve stále sytějších barvách. První Dcera se otrásla. Co s tím? Co dál s touhle dívčí družinou? Snad udělala dobře, když bez velkého uvažování rozprostřela celkový klid a zapomnění v prostorách a okolí cel. Možná zachytila pouhé sny a roztoužené představy. Snad některá žena odhodila stud a svým ošetřovatelkám příliš barvitě líčila radosti života. V tom případě První ulevila nějaké Hvězdičce v příliš horké noci. Zároveň jí však

Luna dala znamení, aby se nejstarší Hvězdičky začaly chystat k odchodu nebo zasvěcení trvalé službě.

Kněžka již vstoupila na vnitřní ochoz chrámové kopule a zarazila se. Spatřila proužek kouře, stoupající od věštní pánve s řeřavými uhlíky. Cítí snad Luna její myšlenky a hodlá odpovědět? Dcera Vědoucí také slyšela volání božstva, již sedí nad pánví a snaží se rozumět. Vznešená se zachvěla, jako by hábit profoukl ledový vichr. Ano, má strach. Jako by se nad světem rozpoutaly bouře, které nikdo nedokáže utišit. Ó Luno, buď milostivá všem, kdo k tobě vzhlížejí!

Řeřavé uhlíky v temném koutě držely pohled kněžky a táhly ji blíž jako na provaze. Žhnuly rudě jako krev, víc nebylo možné rozeznat. Zavinutá hlava věštkyně se skrývala ve stínu. První unaveně přistoupila blíž, jako by ji někdo postrkoval.

"Dcero Vědoucí, Luna ti nedala spát?"

Laskavý tón vtáhl do světla postavu zhroucenou na stoličce. Ukázala se vrásčitá tvář se zavřenými očima. Stařena po paměti vztáhla pravici a přimávla slabý kouř k sobě.

"Holubice čistá, s křídly svázanými, v kleci podřimuje. Nač klec, když její křídla drží hrubý provaz? Přeletět musí nad propastí, přeletět a nesrazit vaz. Proč ji však vypustili spoutanou?!"

"Pověz, cos viděla?"

"Luna zářící vidí a halí si tvář. Její radost kalí světský rej, intriky a touha zabíjet. Netušená zrada mezi mláďaty rozkvétá a touží po plodech... Rodina mocné Luny není pro tento svět a kdo není z tohoto světa, vlastní zkázou ho zničí... Ty, první mezi Dcerami veškerých chrámů, vrátíš se ke svým. Sama opustíš azyl a budeš čelit hlubokým ranám. Luna se ptá po tvé síle. Pouze ve tvých rukou je skryta největší naděje všech i tvůj vlastní zmar."

První Dcera Luny poklekla k nohám věštkyně a uchopila ji za ruce. Často tak dříve prosila o radu božstvo i samu nejstarší ze zdejších čtrnácti Dcer. Vědoucí steklo po tváři několik horkých slz. Vzlykla. Nic víc, avšak představená tohoto chrámu věděla, že Luna seslala stařeně obrazy zlých časů. Kdyby tak ještě promluvila! První jen matně chápala, co slyšela. Neměla, jak věštbu zaznamenat a zastřený smysl slov zapamatování nijak nepomůže. Určitě se něco týká Swen. Zrada snad ale ne? Jasně bylo pouze varování pro První osobně, i když poněkud zbytečné... Dcery přece neopouštějí chrám?

"Dcery vždy od matky odcházejí... za mužem."

Zmatená První položila zavinuté čelo do vrásčitých dlaní. Takže rozuměla dobře. Přijdou opravdu divné časy, jestliže zrovna jí, někdejší Krymerii, hrozí odchod za mužem. Věštkyně znepokojeně semkla rty a marně hledala v paměti, proč řekla právě tohle.

5.Cesta

"Podívejme, jaké si pán veze zboží!"

Sluhův hlas dívku prudce zburcoval, vyjeveně se rozhlížela a nechápala, kde je. Ještě před chvilinkou Swen přece procházela zástupy usměvavých, mlčenlivých předků

v podivném oblečení, aby se na konci otočila a zařadila do jejich průvodu. Právě se měla dozvědět, kdo půjde po ní a najednou takový řev těsně u jejího ucha! Kdyby tak na chvíli oněměl, nechal ji dosnít... Vzápětí se zastyděla. Měla přece ihned ovládnout myšlenky přítomných. Moc se tedy nepředvedla, když zůstala koukat s otevřenou pusou jako obyčejná holka. Ale pozor, proč vlastně ne? Vždyť obyčejně přece vypadat má? Sotva utřídila zmatek ve své hlavě, zachytila vlnu silného hněvu a strachu. Brewova tvář nevěstila nic dobrého.

"Chceš mne přivést do neštěstí?! Obviní mne únosu! Alou ven, pojeděš zpátky!"

"Strýčku Brewo, stejně mne už potrestají a ty se hodně zdržíš! Prosím, prosím, vezmi mne s sebou do Rewitu, potom ses přece stejně chtěl vrátit?!"

"Bude jediné správné, když dostaneš pořádný výprask!"

"Výprask? Kdepak, strýčku, dají mi umývat observatoř! To je ti hrůza, ruce bolí a záda nenarovnáš... Ale přísahám, že jestli mne vezmeš do Rewitu, spokojeně i kachlíky mozaiky vydrhnu!"

Prošedivělý kupec jenom nevěřičně potřásl hlavou. Možná by ho umluvila i bez zvláštních schopností, byl dobrák a měl děti rád. Snad proto jich prý má po světě tolik. Jeho prudce hněv vzplál, ale Swenino škemrání žár okamžitě chladilo. Svolil nakonec bručounsky, ale svolil. Představil ostatním Hvězdičku jako Len, svou vzdálenou praneteř, s níž se vídal u chrámu Luny. To sice věděl každý, dokonce i jejich příbuzenství si za ta léta leckdo domýšlel, ale teď bylo vysloveno.

V koloně dvanácti vozů vezlo své zboží dalších pět kupců. Swen clonila své vědomí a nezkoumala žádného z nich. Dcera Luny ji v noci varovala, že někteří lidé mohou vnímat prohlížení své mysli a hned by pochopili, kým je. Tři byli starší, jeden asi ve věku Brewa. Zнала je od vidění, hned se hlásili jako staří známí. Masse a Ersen byli u Brewa noví, dřív prý jezdili solnou stezkou přes Torig až kamsi za Mirseto. Ersena si Swen všimla už dřív, měl hezký úsměv, při němž se mu drobounké vrásky u očí skládaly do malých vějířků. Masse neznal vybrané způsoby a většina pacholků se chovala zdvořileji. Podle lidských měřítek byli mladí, asi Rensova věku, pod třicet let. Když přišli s obětínami do chrámu, vzbudili rozruch. Děvčata využila každou příležitost, jen aby je zahlédla. Přísná Dcera Klíčnice každý den nějakou posílala uklízet, když se příliš předváděla. Swen to jejich třestění nemohla pořádně poslouchat. Mlely dokolečka o jednom a tom samém: Kdyby si mě vybral, kdyby zrovna o mne stál, byla bych tak šťastná!

Hrůza. Copak o nich něco děvčata vědí? Kupci sice putují dlouhé dny divokými horami nebo pustými pláněmi, bojují s lupiči a zloději, v pustinách mohou potkat dravé šelmy, jsou stateční, ale co dál? Doma nejspíš budou stejní, jako ostatní. Copak si Hvězdičky o mužích vyslechnou mezi ženami málo? Navíc zrovna kupci dělí svůj čas mezi několik rodin, ta nejstarší je první a získá největší díl majetku. Kdepak, Hvězdičkám stačí pohledná tvář a urostlá postava. Swen kvůli tomuhle zastavení kolony nejmíň po tisíci vyslechla záplavy holčičího špitání a obdivných povzdechů, ale co která viděla právě na Massem, jí přesto vždycky unikalo.

Muži si Swen moc nevšimli. Vypadala jako dítě a jako malou ji také všichni brali, včetně všech dvaceti pacholků. Jenom Brewovi by snad mohlo být nápadné, jak dlouho ji stejně nedospělou zná. Naštěstí pořád přemýšlel o zboží, penězích a počtu

jezdců, které bude muset v Rewitu najmout. Zpráva o nepokojích, které mají za patami, je předběhla. Ještě ten první večer se ale Swen přesvědčila, že se pro většinu mužů stala příjemným zpestřením cesty. Zatančila jim mezi ohni, zazpívala a sklídila hodně chvály. Už jen Masse bručel něco o všetečných holkách bez tvrdé výchovy. Swen - Len si ho nevyšimala.

Potom požádali Ersena o píseň. Donesl si loutnu, bohatě zdobenou řezbami a barevnými stuhami. Nejdřív se probíral strunami jen tak, beze zpěvu. Melodie Swen okouzila, nic tak krásného ještě neslyšela. V chrámu zněly píšťaly, bubínky a malé zvonky. Vlastně se nepamatovala, jestli kdy viděla a slyšela jiný nástroj. Ne. Nanejvýš o nich slyšela vyprávět. Stulila se k Brewovi a nechala zahalit jeho pláštěm.

"Je ti teplo, Len? Líbí se ti u ohně?"

Přikývla a spokojeně poslouchala píseň o dívce, kterou si vysnil vzdálený mladík. Sice příliš nerozuměla mladíkově žalu, protože se měl sebrat a za děvčetem jít, ale bylo to celé moc hezké. Ersenův zpěv byl souhlasným bručením chválen jako předtím Swenin tanec. Swen spolu s Brewem a Izbirem požádala o další a další píseň, až najednou Brew pohlédl vzhůru k nebi, posoudil postavení Luny a hvězd - a poslal všechny spát.

Swen ke spaní vyhradil svůj vůz. Cestou k němu zahlédla Masse u studny, ale až jeho obezřetné ohlédnutí vzbudilo dívčinu pozornost. Jako by tam něco sypal? Přicházel někdo další, určitě to také viděl. Masse kývnul a nabral si vodu. On ji pije, takže není otrávená... Málem by mu ukřivdila. Kdepak, Swen má jenom pozorovat, ne soudit. Nezbyvá tedy, než vzpomenout nabádání Dcery Luny a být Hvězdičkou, která touží jen po dobrodružství. Trochu se rozhlédnout po světě, nic víc. Vždyť Masse prý pochází z Tráglu, kraje mokřin a bezedných bažin. Božstva vod tam uctívají i lidskou krví, mají různé obřady a uctívají svá božstva na všech cestách. Tak jako ona Lunu. Navíc je to přece kupec, takový zbožně vzývá kdejaké duchy a síly, aby šťastně doputoval. Swen se zastyděla. Pro jeden prudký pohyb podezírat z tak strašných zločinů! Zalezla do příkrývek a požádala Lunu o pěkné sny.

x

Klid kolem vozu byl podezřelý. Brew mlaskl a potřásl hlavou. Signálu nikdo neodpověděl. Stařík se otočil k vedlejšímu vozu a předstíral, že jenom obchází majetek. Něčí ruka mu zacpala ústa a strhla ho dozadu. Útočník se přepočítal, kupec sebou škubnul a byl volný. Ersen se otočil k dýce, zabořenou do boku. Zvedl ruce, zavrtěl hlavou, naznačil mlčení. Brewa udivil, ale už cítil, že dýka narazila. Pro tuto chvíli tedy Ersenovu hru přijal a dýku stáhl.

Leželi na zemi, Ersen stále bez hlesu ukázal hlavou mezi kola. Viděli nohy, slabě osvětlené od ohniště. Polovysoké střevice s řemínky, omotanými přes široké kalhoty až ke kolenům. Masse! O kolo vozu, utopené ve stínu odvrácené strany, se opírala zhroucená postava. Pacholek, kterého předtím Brew hledal. Kupec pohlédl na Ersena, ten palcem u rtů naznačil pití. Ukázal potom na nohy a posunek opakoval. Opil ho, pochopil Brew.

Masse přešlapoval, zřejmě nahlížel pod plachtu. Byl dost osvětlený, prudší pohyb mohl přivolat pozornost stráží od obou ohnišť. Ersen stiskl Brewovi rameno, dlaní ukázal, že má zůstat. Tiše se zvedl a plížil k Massemu. Sundal ho k zemi stejně bleskově, jako předtím Brewa. Pomohla mu oj vozu, přes ni se Massemu nepodařilo

vykopnout. Praštil se, až to zadunělo, ale strážní se otočili pozdě. Ersen kořist odtáhl až za druhý vůz ke křoví. Přiškrtil ho šátkem, který měl příhodně na krku, aby se zklidnil.

„Neopovažuj se k ní přiblížit, chrapoune!“

Uvolnil sevření, dovolil Massemu nadechnout. Úšklebek prominul, ten první mohl souviset s radostí z nádechu.

„Moc psů na jednu kost? Nic ve zlým, kamaráde, stačilo říct...“

Ještě nebyl dost rychlý. Ersen mu vykopnul nůž z ruky a zápěstí přišlápнул.

„Necháš ji být!“

„Dobrý, dobrý, chápu.“

Ersen mu dovolil vstát a jen hodil hlavou, aby Masse nezapomněl, jakým směrem smí odejít. Odplivnutí ani zaklení mu nevadily, hlavně když ve voze se nic nepohnulo. Když se Masse ztratil pod svou plachtou, vztyčil Ersen ukazovák a ukázal tam. Vpravo se objevila ruka, která zavřela osvětlenou dlaň. Potom se otočil k Brewovi, který si zatím oprášil suknicí, potáhl opasek a přikývl.

„Vezmu si ji na starost sám. Tvoji lidé jsou dobří, ale neteř si ohlídám radši já. Tu drátěnou košili jsi měl už při zpěvu, nemýlím se?“

Ersen se usmál.

„Nejste takový stařík, jakým se děláte.“

„Jsem starý kupec, chlapče. Kdo jezdí trasu takhle dlouho, nespolehá jenom na přízeň bohů.“

„To jsem rád. Masse moje lidi hodně zaměstná. Víím o něm svoje.“

Brew znovu pokýval hlavou a zamyšleně přehlédl tábořiště. Příště bude Lenin vůz dobře osvětlen ze všech stran, dál od ostatních. Pro tuto noc vylezl na kozlík a upravil si tam celkem snesitelné ležení. Jako na nebezpečném území. Koneckonců, Masse je z Tráglu a tam je nemyslitelné nocovat jinak.

x

Po ránu Swen již klidně sledovala Masseho loučení s tábořištěm, kdy znovu cosi hodil do studny. Snažila se chovat jako některá z jejích obyčejných družek a určitě se chová správně. Ach jo. Myslela, že ze svých výletů za Brewem a dalšími poutníky, tábořícími občas u chrámového města, hodně zná, ale všechno bylo tak jiné! Poznávala sice dost nového, ale víc než rozvoje nadání Vznešených si považovala obyčejného mužského obdivu. Příjemně hřál a nejvíc se jí líbily Ersenovy pozornosti. Brew měl nějakou bručlavou náladu, ale Ersen se často přitočil, vlídně pohovořil, prokazoval drobné zdvořilosti. Dobře se bavila. Nemusela mu vůbec nahlížet do mysli. Byla pro něj dívčím zjevením tak očividným, že i Brew pokládal za povinnost po několika dnech zasáhnout.

"Len, jsi jako moje praneteř, ale nechci pomyslet, co nastane, požádá-li mne Ersen o svolení k sňatku! Jeho rodina určila, že už mu vybere nevěstu, pokud si do čtyř měsíců nenajde nějakou sám. Jsi první děvče, o jaké projevil zájem. Neholedbá se úspěchy jako Masse, nevytrácí do noci. Asi vyhlídí nějakou vysněnou. Alespoň vidíš, co za trampoty mi způsobuje tvůj rozmar!"

"Strýčku, jsem vaše neteř, ale patřím Luně. Ta přece rozhodne o mém osudu. Luny at' se ptá, věštba mu odpoví."

Brew se zatahal za vousy. Pokud věděl, věštby rozhodují především o dcerách významných rodů blízko krále. Co je on? A co údajní Lenini rodiče?

"Matka mne zaslíbila Luně, sama tam byla vychována..."

Swen napovídala a horečně promýšlela nedostatky ve svém novém původu. Tohle by mohlo vyjít. Nechtěla se s Ersenem nijak zaplést, měla radost z jeho dvoření, nic víc. Vlastně potřebovala něco takového znát, aby snáze překonala rozpaky, až doopravdy vstoupí mezi lidi. Oddechla si, když Brew s úsměvem přikývl.

"Sama mu nic nevykládej, žádné podrobnosti. Ani kdyby se vyptával! Nikdy se tak dobře neprozradí lež, jako když ze všech sil zdůrazňuješ, že mluvíš pravdu!"

Zajímavé, tohle by Swen nenapadlo. Ona lež vždycky poznala a její následné zamlouvání mezi družkami dávno neposlouchala. Nejdřív ji rozčilovalo, potom se cítila trapně místo lhářky a dnes ji už jen a pouze nudilo. Stále stejné vytáčky, stejné ohlupování okolí, kdo by tomu věnoval pozornost? Teď je tedy Vznešená Swen bezbrannější, než hloupoučká Nerola. Ano, přesně tak. Na rozdíl od ní totiž nedovede posoudit náповědu odvrácených pohledů, nejistoty a také onoho vymlouvání. Tím pádem neovládá ani kousek lhaní, které by vydrželo alespoň jeden rozhovor.

Brewova poznámka Swen zároveň vylekala. Má ona její důležitá nenápadnost za každou cenu vůbec smysl? Dcera Luny ji poslala za Saremem s tím, že by se měla v nebezpečí sama ochránit, jak by málokterý jiný posel dokázal. Proč ji tedy na takové úkoly nepřipravili dřív a líp?! Kdyby byla skutečná, vycvičená Vznešená, vešla by Swen ke králi nikým neviděna, vyslechla, co potřebuje nebo to vytáhla přímo z myšlenek. Takhle ví jistě jedno: Nesmí nikomu za žádnou cenu ublížit, protože je vlastně mnohem silnější, než obyčejní lidé. Neví sice, nakolik, ale u Vznešených to nikdo nezkoumá. Mají lidem sloužit, jak dovedou, to je nejdůležitější. Swen v tu chvíli přestala věřit, že svému úkolu dostojí. Nezbyvá, než prosit Lunu o pomoc.

6. Vyhledky.

První Dcera nasadila přísnou tvář. Klíčnice tvrdila, že Nerola chtěla čarovat u Studny úplňku. Samozřejmě, že to nesouvisí s Brewovou kolonou, ale je to mnohem horší. Studna není určena pro čarodějné praktiky Hvězdiček, i když jistě nejde o víc, než o onu směšnou pověru o zjevení budoucího osudu během úsvitu.

Nerola klopila oči a soustředěně špulila rty. Jen Luna ví, kde všechny ty holky berou pocit, že právě takhle vypadají roztomile a dětsky nevinně! První Dcera zavrtěla hlavou. Nerola jí byla poměrně lhostejná, z tohohle pařezu žádná růže nevyrazí.

„Vím, že jsi sloužila bděle, jenže konec tvé hlídky u matek všechno pokazil. Pověz mi všechno.“

První se posadila a otočila tvář k oknu. Dobře udělala, protože ji zaplavil takový zmatek myšlenek a obrazů v jindy vymetené hlavě, že z nich měla rej mžitek před očima. Nerola nahlas neřekla nic, jenom popotáhla. Vypočítavé fňuknutí by jindy stačilo, aby se tohoto stvoření První Dcera znechuceně zbavila. Dnes ani náhodou. Přimhouřila oči a nechala dívku přešlápnout, poklepat špičkou střevice na podlahu,

zhoupnout se na patách. Už by ze sebe vysypala cokoliv, jen aby unikla čekání a nejistotě.

„Mlčíš?“

Nerola nevěděla, co říct. Kněžka ulehčeně vychutnávala známé prázdno mezi tím, co už přebrala. Nemýlila se v ní, čekání rychle vymazalo pohotovému lhaní a pravdu nebylo možné sdělit. Ne bez nátlaku, Nerola byla stále schopna vědomí, co v zájmu vlastního bezpečí nikdy nesmí vyslovit. Jenže k čemu násilí? Nerola se chová správně, alespoň teď: Nemusí být všechno řečeno nahlas. Chrám by byl poškozen.

„Vím, že se dívky někdy snaží u Studny úplňku očarovat svou budoucnost. Strach z trestu většinou převýší touhu po kouzlu, které prý tady máte na dosah. Jen Hvězdičky, které jsou tu příliš dlouho, příliš vyspěly, jenom ty nedokážou odolat. Jako ty dnes. Rozhodla jsem tedy: Vrátiš se k rodině. Poslední své zdejší dny budeš pracovat v kuchyni.“

Kuchyň byla pro Nerolu nejhorší trest. Odháněli ji vždycky i od míchání v kotlíku, protože se držela od horké plotny nebo ohniště co nejdál, aby jí nezčervenaly tváře. Podle toho její práce vypadala, takže ji nutili škubat drůbež, čistit ryby a páchnoucí vnitřnosti. První Dcera na dívku konečně pohlédla a z roztřesených rtů vyčetla, že snad poprvé v životě bez vysvětlování pochopila cosi podněčnými slovy. Ano, úmyslně jí vybrala kuchyň. A Nerola zažívá druhou vlnu silné vášně v tomto dni. Tentokrát pro změnu nenávisť, spalující až na uhel. První propustila Nerolu pokynutím a opět se otočila k oknu.

Klid po Nerolině odchodu byl jenom zdánlivý. Všechny roky v chrámu se rozpustily jako ranní opar a místo vysoce postavené První Dcery se tu choulila dávná holčička Krymerie. Svět zvenčí pronikl její tenkou ochrannou slupkou a zaútočil. Zvířecí vášeň, nenasytnost, dravost, to všechno se z Neroly přímo valilo. Copak těm nízkým věcem Krymerie neunikla?! Znovu ji ohlušil dávný ryk tržiště, odulé oči, hrubé osahávání, sliny a nadávky, žhavé železo. Dcera mocné bohyně se celá třásla a polykala slzy.

x

Po pěti dnech přejeli z mírně zvlněné krajiny do lesnatého podhůří. Všechny pobavil Lenin údiv a potom nadšení z vysokých stromů v lese. Večer a v noci se ozývaly podivné zvuky, ale potměšilé čekání kupců na dívčin strach bylo marné. Swen neměla nejmenšího důvodu zdržovat dech při houkání sov nebo šelestu větví. Cítila, že tady žádné nebezpečí nehrozí. Naopak, vůně lesa ji omamovala, nabízela cosi dávného. Seskakovala z vozu, aby mohla kráčet mimo cestu, po měkkém jehličí. Kdyby tu tak směla nějaký čas žít! Probouzet se s východem slunce, těšit z prvních ptačích trylků, brouzdat rosou... Slunce proniká větvemi stromů rozčísnuté do paprsků jako tím vysokým oknem v chrámu. Proč ne? Bylo jí, jako by svatá místa neopustila, jako by ji provázela i tudy, pokládala se kolem rozježděné cesty. Obdivovala perličky na vlákních pavučin, různě zelený a měkký mech. Tolik tu bylo zázraků!

Brew úkosem sledoval, jak Ersen při každé takové výpravě dává na Swen pozor. Nezasahoval, ale nic mu ulehčovat nehodlal. Jeho péče byla přehnaná, přesto byl spokojený, že se mladík na nic neptá. Možná si nevšiml divokých zvířat, která klidně přicházela do Leniny blízkosti. Snad je opravdu neviděl a zároveň svou přítomností připomínal zvěři její běžnou plachost. Všechno je k něčemu dobré. Tohle děvče je

zvláštní, ale nemusí to tlouct do očí. Kdyby se Brewova „neteř“ Len nezvykle často potkávala s laněmi, zajíci nebo tetřevy, mohla by si je hladit a tak podobně, i nejhoupější pacholky by napadlo, koho že mívá zvěř v takové oblibě. A jestliže prý je na světě jediná dívka té krve Vznešených, jakpak se k tomu nadání dostala zrovna Len? Kdepak, Brew byl dost starý, aby zvolil menší zlo: Ať si všichni myslí, že ti dva potřebují samotu, ať je třeba před starým strýcem skrývají. Len se o sebe postará, Ersen je pro ni jenom přítel. No a Ersen je podobného založení jako Brew. Až jednou pochopí, zůstane možná Len nablízku, ale neublíží.

Temný les brzy prořídil do prosluněného boru. U vyjeté cesty se střídaly skály, rokle a srázy. Rewit byl pouhý den cesty odtud, dojeli k poslednímu tábořišti. Brew kázal rozbít tábor se silnými hlídkami. Zůstanou tedy přes noc a možná ještě déle. Swen-Len se otálení divila, ale Brew trval na svém.

„Není dobré dorazit po zavření městských bran a není dobré nocovat před hradbami. Veliké město znamená víc vykuků, co ve tmě ukradnou mnoho zboží. Jenom zázrakem jsme měli klidnou cestu, takže nechci Šarutu, zdejší bohyni štěstí, pokoušet.“

„Ráda bych byla víc platná, než jenom zpěvem a tancem.“

"Jsou to tvé obřady Luně, která nás také chránila. Ale budiž, zítra pomůžeš vyzdobit vozy. Ráno natrháš květiny a dva pacholci ti pomůžou s chvojím. Bohyně Šaruta žádá, abychom do jejího města vjeli se vší slávou."

x

Posledního večera promluvil Izbir:

"Již dlouho jsem ten příběh nevyprávěl. Dnes tu u ohně sedíme s mladšími druhy a děvčátkem, kteří pocházejí z tak různých koutů světa, že ho zřejmě nebudou znát."

Masse vyvrátil oči vzhůru, snad za sloupem jisker, který vylétl ke hvězdám. Swen-Len se vděčně usmála a hned upřímně těšila, neboť vyprávění milovala. Zachytila Ersenův pohled a klidně ho vrátila.

"Dávno předtím, než z hor sešli Vznešení, bývala většina světa pokryta neproniknutelnými lesy. Lidé žili jen v údolích řek. Nejmocnějším vládcem tehdy byl Barat z Rumaionu. Jeho lidé střežili kupeckou stezku a Barat bohatl při průjezdu každého povozu i lodice, plující zdejšími řekami. Tehdy tu prý bylo tak bezpečno, že mohl nechat kus zlata na cestě a potom o něj žádat u Barata. Každý pokus o přepadení, loupež nebo jen zranění člověka na cestě trestal tak tvrdě, že skřeky umírajících plašily i divokou zvěř. Ty kamenné sloupy, vyznačující směr cest, stojí v místech kúlů s naraženými hlavami. Za Barata jich stálo podél všech cest mnohem víc. Každý je měl na očích. Dnes jenom duchové zabitých skučí ve větru a marně odhánějí nové lapky.

Mezi svými muži měl Barat nejen skvělé bojovníky, ale také stopaře a lovce, kteří se vyznali v temných lesích. Mezi nimi mládence jménem Darte. Barat si ho oblíbil, měl ho rád jako člena své rodiny. Darte nesměl chybět u žádného lovu, u žádné velké hostiny. Za věrnou službu jej vyznamenal i tím, že ho vyslal s velkým poselstvem do Goromu za Galahotem. Darte přivezl na Rumaion krásnou Rewet, nevěstu pro svého pána. Pověst říká, že Rewet plakala a naříkala, ale musela poslechnout svého otce a vypravit se na cestu za starým ženichem. Než dorazili na Rumaion, nepromluvila s nikým ani slova.

Zato oči mladého lovce mluvily příliš a král začal přemýšlet, jak se ho zbavit. Přátelé Darteho varovali a pomohli mu přichystat útěk. Pod Rumaionem se však nečekaně k lovcovi připojil další jezdec. Teprve dál od hradu, když se jej marně snažil setřást, zjistil Dante, že má další důvod k útěku. Nikdo mu neuvěří, že neunesl nevěstu svého pána! Krásná Rewet byla odhodlána raději zemřít, než se provdat za krále. Museli co nejrychleji a co nejdál od hradu a pronásledovatelů. Protože Dante už několikrát viděl, jak skončili jiní dřívější oblíbenci jeho krutého pána, měl dávno vyhlédnuté místo pro úkryt. Věřil, že o něm nikdo neví, dokonce si tu připravil nějaké zásoby. Byla to jeskyně ve srázu nad korytem říčky Miny.

Uprchlíci jeli rychle, často zamířili do koryta Miny nebo potoků, aby je nevystopovali psi. Brzy měli cíl nadosah, ale koně už byli unavení. Potřebovali odpočinek a dostatek pastvy. Dante je hodlal ukrýt v malém údolí, stranou od skrýše. Tam však narazili na ležící starou ženu. Dante ji prohlédl a viděl, že má zlomenou nohu a je vysílená. Otočil se k Rewet:

"Pověz sama, paní, co máme učinit. Ta žena zemře bez pomoci ještě dřív, než by jí snad pomohli pátrači, vyslaní po našich stopách. Pokud zhotovím smyk a odtáhnu ji, vystopují nás podle těch rýh do jediného západu slunce."

Rewet se zamyslela.

"Také já bych byla v lese jako ztracená a neschopná přežít. To tvůj útěk mi dodal odvahy a dovolil ochutnat svobodu. Nepošpiním ji vinou na něčí smrti."

Dante přikývl.

"Sám bych tě nevystavil nebezpečí, děkuji ti i za ni."

Osekal dva kmínky, upravil smyk a Rewet zatím stařeně upevnila nohu mezi dvě silné větve. Když se pohnuli vpřed, opravdu zůstávaly za smykem dvě silné, zřetelné rýhy. Dante pohlédl na nebe:

"Prosme Paní nebes o déšť, neboť jenom ten dokáže zastřít naše stopy!"

Stará žena zavzdychala, když smyk narazil na kámen. Rewet soucitně shlédla k ní a překvapeně zpozorovala, jak hubená, kostnatá ruka zajela mezi šedé vlasy, vytáhla omšelý kostěný hřeben a odhodila dozadu pod nohy. Už u Rewet vykřikla a varovala Darteho, že stařena dává někomu znamení, ale vtom viděla, jak cesta za nimi zarůstá, že země vystupují kameny a kořeny. Stopy po smyku úplně zmizely. Tak dorazili až na dlouhou šíji povlovného vrchu s nízkými křovisky. Dante zavedl Rewet do jeskyně za úzkou římsou.

"Tudy projde vždy jen jediný muž, snadno se ubráníme. Nahoře pod převisem ustájím koně. Mají tam trochu sena, zatím to postačí. Té ženě připravím lože také tam, neboť přenést ji by bylo nebezpečné pro oba. Slíbila, že ve zlé chvíli bude předstírat, že koně patří jí. Nebo že je našla. "

Déle, než tři týdny tam žili a starali se o neznámou ženu. Dante lovil a Rewet na skále sušila maso do zásoby. Většinu dne pobývali nahoře u převisu. Potom ale Dante našel stopy králova stopaře. Stará žena odmítla odejít do spodní jeskyně a Rewet s ní hodlala zůstat. Dante nevěděl, co dělat. Brzy se mezi keři objevili jezdci. Dante hodlal Rewet odvést násilím, ale bránila se. Určitě by prý starou ženu mučili a to nechtěla dopustit. Pokud by ji Dante táhl násilím a Rewet začala kolem sebe kopat, zle by se vedlo oběma. Na římsu by spadli. Tehdy stařena řekla:

"Pomohli jste mi a já pomohu vám. Až přijdou blíž, pohltní je zem."

Darte se lekl. Věděl, že tam někde v lese jsou i jeho druzi, vázaní slibem poslušnosti. Ti ho nepřišli zabít, ale odmítnout králi hledání nesměli. Požádal stařenu, aby je ušetřila.

"Dobrá, jak si přeješ. Odrhnu tenhle ostroh od hory, otevřu všechny vnitřní jeskyně. Postav si tady hrad, který ponese jméno toho, co je ti nejdražší."

Darte souhlasil, stařena sebrala hrst kamínek a hodila je směrem k pronásledovatelům. Země se otřásla, zaúpěla a šíje se rozpadla. Přes propast ani šíp nedolétl. Královi muži viděli, že jde o silná kouzla a vrátili se. Stařena se obrátila k Rewet.

"Vpleteš-li své vlasy do provazu, bude dost pevný na stavbu lávky a později mostu. Kdo na něj vkročí s úmyslem zradit, propadne se. Buďte šťastni."

Tvář i tělo stařeny se začaly měnit a Darte s Rewet užasle pozorovali, že se pokrývá peřím. V podobě orlice odlétla jejich zachránkyně k nebi. Byla to čarodějka nebo dokonce bohyně? Nevěděli. Darte poklekl a požádal Rewet, aby směl svůj budoucí hrad nazývat jejím jménem. Rewit, Rewetin hrad."

Izbir se odmlčel. Brew si odkašlal a převzal slovo.

"Tím ale nic neskončilo, naopak. Říká se, že stařena byla ve skutečnosti Paní větru, které Darte už jednou kdysi dávno, snad jako chlapec, pomohl v té její podobě orlice. Zkoušela jeho statečnost i ušlechtilost a prý ho dokonce milovala. Jenže Darte byl smrtelný muž a Paní větru věděla, že jejich láska potrvá jen krátce. Ona nikdy s žádným mužem nezůstala déle, než několik měsíců. V podobě stařeny poznala, že se zamiloval do Rewet, jenže ta se mu stále vyhýbala. Dosud přemýšlela, kam z Rewitu půjde, kde bude sama v klidu žít. Darte byl z toho nešťastný. Mohl ji samozřejmě kdykoliv získat násilím, ale toužil po její lásce. Jenže Rewet byla jako hluchá a slepá. Tehdy Paní větru napadlo, jak prospět všem třem. Nejdřív vešla do Darteho snu a potom uléhala uprostřed noci po jeho boku v Rewetině podobě. Netrvalo dlouho a Rewet podivné noční vzdechy vzbudily. Přikradla se k Darteho jeskyni a s hrůzou poznala samu sebe v Darteho objetí. Když milenci usnuli, připlížila se s nožem v ruce, odhodlaná Darteho z kouzel vysvobodit. Druhá Rewet však otevřela oči a zašeptala:

"Vražda ti nepomůže. Pamatuj, že dokud se nestaneš jeho ženou, bude dál v mé moci."

"Proč tedy máš mou podobu? Kradeš lásku, která patří mně!"

"Já ho miluji. Tou podobou se jen podvoluji jeho přání."

"Nevěřím ti! Víckrát se nevracej!"

Druhá Rewet se zasmála a rozplynula. Ta pravá se sklonila k Dartemu, políbila ho, chvíli přemýšlela a potom ulehla vedle něj. Od té doby byli mužem a ženou."

Muži pobaveně mručeli a předbíhali se ve chvále milostné lsti. Swen- Len klopile oči a rudla. Brew mávl paží.

"To stále ještě není všechno. Jde pověst, že Paní větru si z každé noci s Dartem odnesla dítě. Milovala toho muže tak, že s ním poprvé zatoužila po dětech. Daleko v horách je vychovávala a časem jim dala bratry a sestry od jiných mužů. Odtud vzali původ všichni Vznešení. Uměli létat s větrem, neboť se jen svěřovali laskavé matčině objetí.

Pověsti o Paní větru nejsou mrtvé. Ona má stále srdce široké, náruč rozevřenou. Možná i dnes hledá ušlechtilého muže, který je hoden její lásky. Dá prý na přímluvu

Šaruty a Paní nebes. Je jedinou bohyní, jíž tato setkání se smrtelníky promíjí i veliký Vládce bohů. Kdyby se prý měl Paní větru věnovat podle jejích přání, vzbouřily by se mu ostatní jeho ženy!"

Stařík asi pil víc vína, než snesl, ale bylo ještě dost brzo, aby jeho neteř odešla do vozu. Vzdálila se jen na chvíli, aby nemusela poslouchat lechtivé narážky, které záliba Větrnice v milostných dobrodružstvích vyvolala. Po jejím návratu muži hovořili o zítřejším vstupu do města. Len se zeptala, proč se kupci u města bojí krádeží a tady v lese ne. Brew se usmál.

"Jsme příliš daleko, je nás mnoho, s jednotlivci bychom zatočili. Tlupa by naopak neušla pozornosti Saremových stráží. Za podezřelým hloučkem by vyjeli vojáci, neboť vědí, že přijíždíme. Zato přímo pod hradbami se dovedou ti pobertové seběhnout z několika stran, vzít, co se dá a zase zmizet. Prohledávej potom obrovské sídlo, jakým je Rewit!"

"Říká se, že Sarem je mocný král. Jak něco takového strpí? Cožpak nejsou kupci nedotknutelní?"

"Len, tady nemluvíme o moci nebo starých zákonech, nýbrž o zlodějích. Na světě je velmi málo lidí, co odolají pokušení snadno přijít k bohatství! Lid Tráglu dokonce tvrdí, že zlodějina je zčásti vinou okradeného. Tam trestají lupiče velmi mírně. Proto v Tráglu kupci nikoho nešetří."

Masse se ošil, ale přesto kývnutím stvrdil staříkovu řeč. Len vysvětlení pořád nestačilo. V chrámu byla takovým věcem příliš vzdálená, o zlodějích slyšela jen ve starých pohádkách.

"Jaký je trest pro zloděje? Vězení?"

"Nejčastěji bičování na tržišti. V Mirsetu provinilce přikovou k veslům na lodi, v Galahotu a Rumaionu hrozí useknutí ruky. Je to tvrdé, ovšem král Rens milostivě umožní zmrzačencům obživu v dolech. Pokud se hodlají napravit. Je to práce těžká a mnoho bezručků ji odmítá. Radši přijdou o druhou ruku a poté o život. Přitom po několika letech dřiny mohli postoupit až do králových služeb! Velmi nezvyklá milost, jenže jak vidno, mizery taková blahovůle nezajímá!"

Tohle bylo pro dívčino chápání tak tvrdé, že zcela pominula podrobnost svých zítřejších povinností. Vytanula na mysli jako velká otázka až během usínání: JAK bude ONA trhat květiny?! Ráno ji však vyřešila. Nejdříve dala nalámat a nařezat chvojí, potom si vzala od jednoho muže nůž. Odporná činnost, takové řezání do květin, ale zvládla ji. Ničit živou hmotu, hrůza! Věnce a kytice uměla vázat z chrámu a muži nešetřili chválou. Brew chvíli přehraboval koše ve voze, než daroval Len blankytně modré šaty. Skutečně celé odění, nabíranou dlouhou modrou košili a tuhou svrchní suknicí, šněrovanou na bocích! Nic podobného na sobě dosud neměla.

"Strýčku, jak ti jen poděkovat za takovou nádheru! Nikdy jsem nenosila než bílé hvězdičky ..."

"Vždyť by byl skoro zločin, aby děvče jako ty vjelo do slavného Rewitu potrhané a ušmudlané! Tahle barva ti bude slušet, uvidíš!"

Jeho malá Len zmizela ve voze rychlostí blesku, doprovázena úsměvy všech přítomných. Prohodili několik soustrastných vět o jejím dosavadním životě. Žít bez ženských výsad, jakými jsou pestré hadříky a marnivost! Jejich kupeckému poslání se

taková výchova velmi přičila. Komu by vozili stuhy, šperky nebo látky protkávané zlatem a stříbrem?!

Konečně se Swen objevila a řeči rázem uvázly. V chrámovém hábitu pořád vypadala jako holčička, ale střih svrchní suknice odhalil ženské tvary postavy. Jen pevně spletené černé copy kazily dojem. Jako nějaká vesničanka! Dávný Brewův souputník Izbir nespokojeně brblal pod vousy, že nemá rád polovičitost. Obdaroval Len čelenkou s modrými kamínky a po něm se přidali ostatní. Byly to drobnosti, které ladily se šaty. Náramky, korálky, stuhy... Swen-Len ani nevěděla, co s tím vším dělat. Ersen se nabídl k pomoci a Brew na tázavý dívčin pohled jen mávl rukou. Budou jen kousek od vozů, na dohled. Však se zítra rozejdou!

Nebylo to tak marné rozhodnutí, protože s dlouhými sukňemi Swen nijak zacházet neuměla. To by měla ostudy na bratrově svatbě! Tady se Ersen nesmál víc, než ona sama a Brew by asi nevěřil, kolik toho ten snílek o ženské paradě ví. Chodila po nízkém lesním pažitě, lehce pozvedala sukni a pamatovala si, kam až je to slušné. Důležité je také umění podkasat šaty oběma rukama a neukázat víc, než kotníky. Vždyť ve špinavých uličkách musí často přeskakovat strouhu s páchnoucími splašky! Swen-Len včas potlačila zvědavost a nezeptala se, o čem to mluví. Na Ersenovu radu rozpustila vlasy a rozčesala je do nadýchaného oblaku, sahajícího po pás. Ersen teď mlčel jako zasažený. Ne bleskem, spíš bolestí. Podlehla pokušení a zkoumavě se zadívala do jeho očí. Připadala mu krásná. Víc nerozeznala, jen bolestný dojem, že mu nikdy nemůže patřit. Že je příliš vysoko nad ním – Proč? Jak na tohle přišel, když Len zná jako Brewovu neteř? Tím se dotkla tenké hranice, za níž by si její pátrání uvědomil. Honem pryč! Byl divný a Swen pocítila strach..

Už si stačila všimnout, že písně o marné touze mužů po vzdálených kráskách patří k nejžádanějším. Bylo jich tolik, že se Swen-Len za poslední dva večery silou vůle držela, aby neodešla nezdvorně spát. I ti staří vousáči jsou dojatí jak Hvězdičky při loučení! Občas přemýšlela, neobjeví-li se v písni přece jen vodítko, proč ten či onen ubožák touží jak vyjící pes. Soužení pro sebe samo! Ani Luna to už nemohla poslouchat a stále častěji se skrývala za mraky. Nakonec ještě ty písně pocházejí ze života a mnozí Ersenové se tím bezcílným, nesmyslným truchlením nechají pohltit! Nemáš moc nadějí, ale proč se vzdáváš předem?! Málem už v tom směru něco podnikla, jenže Ersenovou tváří se mihlo zděšení.

Vpravo mezi stromy právě zahlédli jezdce a leknutí přítele otočilo Swen k němu. Sarem! Král Sarem? Podívejme. Zastavil koně, hleděl k nim jako na zjevení. Rozuměla všem myšlenkám, které zavířily nad paloukem. Jezdce totiž poznal Ersen, ne ona. Neměla jak, když ho viděla poprvé. Dřív si neuvědomila, jak jí tohle nazírání do okolních hlav usnadňuje život. Neměla obavy z Ersenova přichycení, plně prožíval svůj strach. Právě litoval, že je král uviděl. Všechno bude těžší... Proč, Ersene, co?! Měla chuť zadupat, když stáhl své myšlenky kamsi hluboko dozadu, kam bez vlastního prozrazení nemohla.

Tmavovlasý muž zatím horečně přemýšlel, zda ho nešálí zrak. Vír jeho dohadů dříve velmi lichotil. Nepamatovala tolik příjemných dojmů najednou. Viděla se jeho očima a byla nadmíru spokojená. Nikdy netušila, že by se mohla rovnat krásou takové Maarčen, největší krásce mezi Hvězdičkami po mnoho let. Jediným zrcadlem

v chrámové škole bývaly hladiny vody nebo obdiv v očích druhých dívek. Často také míra jejich závisti, jenže ta se proti Swen nikdy nezvedala, tu mohla jen pozorovat.

Vtom jí zatrnulo od zubů až po paty. Nebyla to náhoda, králův kůň se zároveň vzepjal, div Sarem nespádl. Swen zalapala po dechu, nechápavě se točila a hledala příčinu na všech stranách. Les ztichl. Kůň už stál, třásl jako list. Sarem ho klidnil a tázavě hleděl ke zmatené dívce. Táhly skřek uvnitř hlavy ji srazil k zemi. Klečela, tiskla si spánky a doufala, že neztratí rozum.

Ersen přiběhl a jemně ji podepřel. Tak lehce, jak někdy směly ostatní dívky v chrámu. Jako by věděl, kým je?! Hned zase varovný hlásek zapomněla, protože nabrala dech. Znovu směla uvažovat, mučivá hrůza odešla. Zpívají ptáci, z tábora řehtají koně, ozývá se volání. Musejí jít, nastal čas odjezdu. Ale co Sarem? Zná hodně ze života Vznešených... Běží sem, čeká vysvětlení. Poznává ji! Najednou věděla. Vyklouzla z Ersenovy náruče, stoupla si a s rukou na čele, jakoby bez sebe, oslovila statného muže před sebou.

"Králi, pošli do holých vrchů pro hořkou vodu. Do každé studny čtyři vědra, od Rensovy země táhne horečnatá nemoc. Příteli pošli zelenou sůl, několik povozů."

Potom lehce podklesla v kolenou a nechala se zachytit královou pevnou rukou. Tak nějak vypadala Nerola, když jednou pronášela slova, která jí vnutila Swen. A tady byl někde Vznešený, o němž Sarem i Ersen věděli. Ano, oba věří, že promluvil jejími ústy. Opravdu je tak snadné lidem lhát? Není. Swen má chuť se smát, přestože nesmí. Napjala všechno sebeovládání a tvářila se, jako by nic dalšího nevěděla. Vždyť i kůň sklonil hlavu a klidně uškubl trs trávy. Ten... Urist! Znovu se ozývá, strašlivě trpí... uvnitř vlastní kamenné hrobky. Ne hrobky, nýbrž kobky, kam sám odešel. Proč? Urist v tu chvíli vycítil blízkost Vznešené a zavolal:

"Pojď!"

Málem mu odpověděla nahlas. Už by Urista oslovila...

"Kdo jsi?"

Saremova otázka pomohla Swen vrátit se úplně na zem, do jeho paží. Vyvinula se mu, pomalu odstupovala a usilovně se styděla, jak by to správně mělo být. Lhala tím podruhé, protože její budoucí ženich by snesl i nejpřísnější měřítko Hvězdiček. Vysoký, svalnatý, ještě mladý, celkem dobře oblečený... Od takového muže by žádná neutekla, ani kdyby se styděla sebevíc. S údajnými dívčími rozpaky hbitě pomohl Ersen. Pozdravil krále, představil se a oznámil příjezd Brewovy kolony. Dívku představil jako kupcovu příbuznou, ale velmi výmluvně přitom naznačil, že je nebo brzy bude zadaná. Swen klopila stydlivě oči a myslela si svoje.

Chovají se muži vždycky takhle majetně? Copak Ersen dál nepřemýšlí o jakési překážce mezi nimi? Nebo ji tím chrání za každou cenu? I to bylo cítit ve vzduchu. Králi to tedy zrovna ke cti není... Zatím o něm slyšela jen to, co čekala. Skrývá se v Rewitu nějaké překvapení? Byl nejvyšší čas k návratu do obyčejnosti, královy oči ji zvláště propalovaly. Možná nebyla dost přesvědčivá.

"Rád kupce Brewa s rodinou uvítám jako své hosty. Jdu ho pozdravit."

Mělo to skrytý význam, který nechápala. Zato Ersen zbledl. Báł se ještě víc, než když krále poznal. Také jeho hlas ochladl, zmizel z něj všechn předchozí smích. Sotva se král otočil, zašeptal:

"Budeš v jeho vnitřním paláci. To se určitě nemělo stát! Mysli na to, kým jsi."

7. Rewit.

Starý Brew byl mnohem sdílnější. Když o několik hodin později s neteří procházel vnitřním nádvořím mohutného hradu, tiše lamentoval.

"Měl jsem ti nechat dětské hadříky! Nevzpomněl jsem na poctu, která nám teď hrozí. Král Sarem se má ucházet o Rensovu sestru, ale pobavení s hezkým děvčetem se, jak vidno, nezrekne. Starého psa nepředěláš... Holčičko, jenom ty teď můžeš říkat ne! Nyní je čas oplatit mi shovívavost a péči. Chovej se rozumně, ano? Jak si v chrámu zodpovím, zůstaneš-li v jeho ženských komnatách?"

Swen-Len to bylo trochu k smíchu, ale utěšovala strýčka ze všech sil. Marně se přitom ohlížela po ostatních kupcích z kolony. Byli tu jenom oni, bez sluhů.

"Ersena uvidíš teprve na hostině, čest pohostinství se týká jenom nás dvou! Holčičko, tenhle mladý muž a král zatím získal úplně každou!"

"Nevzbudil jste mou zvědavost, strýčku, nebojte se. Chci jenom vidět město a potom při drbání stupňů observatoře vzpomínat na dobrodružství, která mám za sebou."

"Jen, aby tomu tak opravdu bylo, holčičko. Anebo aby těch vzpomínek nebylo na několik životů!"

Bezstarostně se zasmála. Král je přece vázán pravidly nejvíc ze všech, tak ji to stále učili. Jinak by ji, Hvězdičku Len, kdysi jako malou princeznu nevytrhli z přepychu rodného hradu. I její otec se musel podrobit příkazu zvláštní výchovy Vznešené. Jestliže je Sarem ctěný jako čestný muž, podřídí se starým zákonům také. Král musí být nejzdvořilejší právě k hostům, které sám přivolal pod svou střechu. Cokoliv se uvnitř Rewitu stane, smí být jen s její vůlí. I kdyby tímto hostem byla skutečně pouhá Len. Nene, strýček Brew se mýlí: Nedojde k ničemu špatnému.

x

V malé místnosti s úzkým oknem daleko odtud tou dobou netrpělivě přecházel mladý muž. Nebyl zvyklý čekat, navíc se mu tady v chrámové škole cosi přestávalo líbit. Jakopak si to dnes vymýšlejí okolky? Proč prostě nezavolají Swen jako vždycky?! Zaslechl šelest hábitu a otočil se. Nebyla to tlustá Klíčnice jako jindy. Zase někdo jiný, i když změna k lepšímu. Co se stalo? Dcera Luny v temně modré barvě noci vypadá klidně. Podle stříbrné pásky nad čelem přišla snad dokonce nejprvnější ze všech. Tak mladá? Možná docela hezká, ale studená.

"Vítej, vládče, v naší chrámové škole. Přináším pozdrav od tvé sestry, která lituje, že nepřijde osobně. Tvá minulá návštěva ji přiměla k rozjímání, z něhož nemá být rušena.

"Rozjímání? Swen? Co má na svatbě k rozjímání?! Vdá se a bude rodit děti! Už tu kysne dost dlouho, dívky v tom věku mají houfy děcek."

Rens stiskl rty a v očích mu blýsklo. Vzpamatoval se, až když zachytil pozdvižené obočí kněžky. V rozčilení totiž sevřel jilec meče. Velmi nevhodné gesto na svatém místě a ještě nevhodnější v přítomnosti samotné ženy. Zamračil se ještě víc a ruce založil na prsou.

"Chci ji vidět. Okamžitě!"

"Jinak?"

Najít Swen silou by byla pošetilost. Věděli to oba, ale od čeho je Rens králem? On si přeje, on žádá, má tedy být vyslyšen! Dcera Luny se mírně usmála. Neviděl to rád, měl silný pocit, že se k němu chová laskavě jako k chlapci. To by stěží snesl i od stařeny. Kdyby nebyla v hábitu, poučil by ji o rozdílech mezi pánem a děckem. Hodně rychle! Jak to říkal otec: Žena nesmí přestoupit určitý práh. Potom se její myšlenky a skutky vymknou kontrole. Otec neměl moc rád ani tenhle chrám a Rens plně chápe, proč: Dcery Luny měly zůstat bez téhle své školy. Dokonce jedině, kam až moc Luny sahá. Dívky odtud bývají příliš sebevědomé a nesklopí oči ani před rozhněvaným králem a ještě k tomu Vznešeným.

"Kde je Swen?!"

Vykročil, ona ustoupila. Hrozivě se napřímil:

"Utekla?!"

Ani nezaváhala, klidně oplácela upřený pohled.

"Právě vstupuje přestrojená do Rewitu."

Zůstal jako opařený, čelist pokleslou. Tohle opravdu nečekal.

"Kam že?"

"Vzala si své právo, králi. Možná jsi zapomněl, že o sobě smí rozhodovat sama."

Pohrdavě se ušklíbl.

"Holka! Copak rozumí politice? Královský potomek je vždycky budoucí smlouvou, to jí mělo stačit. Byla tu uložena jako všechny vaše staré svitky, dobře hlídaná a v bezpečí. Alespoň jsem si to myslel. Jak jste ji mohli pustit?! Dívku, neozbrojenou, samotnou!"

"Má spolehlivý doprovod. Je Vznešená a dokáže se chránit. Dohlédla jsem na to. Navíc pouze ona může Saremovi povědět o studních a požádat tvým jménem o pomoc. Chrám nemá žádné své posly."

"Jakou pomoc? Co ty víš?"

Zaujala ho, očividně zadoufal v zázračnou pomoc. První Dcera přikývla.

"Nejlepší písařka právě sestavuje list s radami, jak dávkovat zelenou sůl podle velikosti studní a nádrží. Jed se změní v lék. Všechny Hvězdičky ho okamžitě začnou přepisovat, aby tví lidé rozvezli návody do všech stran."

Upřímně žasl a nedbal na pošramocenou důstojnost. Pro tuhle chvíli škole její existenci odpustil.

"Jakže, vy jste poznaly, co to je?"

"Chrám trvá tři sta padesát šest let a vede pečlivé záznamy. Tato nemoc je vyvolána starými postupy, které už jednou zvládla vzácná sůl z hor dnešní Saremovy země. Neměj strach o lid ani o svou sestru."

"Nemít strach? Zem se mi otrásá pod nohama! Leckdo pro doušek zdravé vody vraždí. Se sudy, které rozesílám, se kupčí - a sestra si jede do světa! Copak nevíš o slídilech z Mirseta? Jsou přece způsoby..."

"O kterých víš víc, než já? Ano, slyšela jsem. Osobně jsi zabil mnohé z těch, které by přemohly Vznešené. A máš pravdu, o nikom z Mirseta nic netuším. Jenom povídačky z doby, kdy zemřel král Lamsen. "

Rens zrudl. Dcera Luny zvednutím ruky naznačila konec rozhovoru.

"Jsme součástí osudu, králi. Pokud tvá volba byla správná, cesta Swen ji potvrdí. Ona sama bude žít klidněji, jestliže tvému přání dá tvar vlastního rozhodnutí. Krev Vznešených je natolik zředěná, že jejich pověstná stálost nemusí být pravdivá, ale pokud Swen dá upřímně své slovo Saremovi, nezruší je. Pokud se tvé plány neuskuteční, i tak prospěje Swenina cesta celé zemi. Božská Luna ztiší všechny horečky a přivolá nové naděje."

Nezbylo, než se otočit a odejít. Rens pochopil, nač První Dcera naráží. Jeho matka králi utekla a zemí letěly pověsti o jiném muži. Ano, snad bude lepší, pokud sestra sama rozhodne. Když ji navíc přinutí odpřísáhnout, že Saremovi zůstane věrná, žádná ostuda nikdy hrozit nebude. Nebude se říkat, že je po matce. A Sarem není žádný hlupák, ženy si umí omotat kolem prstu, na Swen si nechá záležet.

Královy rázné kroky dávno zněly starými klenbami několikanásobnou ozvěnou. Dcera Luny se konečky prstů dotkla zavítí na spáncích a pásky na čele. Všechno bylo vlhké potem. Byla slabá, sotva se udržela na nohou. Dopotácela se k oknu, otevřela je a zhluboka se nadechla. Ó Luno, vzdorovala jsem přece jeho otci v mnohem vážnější záležitosti! Přitom jsem byla ještě napůl dítě. Proč se nyní bojím pohnout, roztřesená jako nemocné ženy v Domě života?!

x

Dvě komory, které jim vykázali, Swen svou strohostí zaskočily. Takové tmavé, neútluné a holé díry! Přece jen si představovala všechny paláce jako místa barev, tepla, měkkých polštářů a sladkostí. Strýček se určitě mýlil, tímhle by žádný muž dívku nezískal. Namlouvání určitě vypadá jinak, alespoň o tom ženy naprosto jinak vyprávějí. Starý Brew její údiv okamžitě pochopil.

"Zapomeň na dívčí povídačky, holčičko, nejsme pro ně dost vznešení hosté! Tady navíc všichni žijí prostě, přepych patří jen Saremovým milenkám. Král má totiž kolem sebe rád ženy a dovoluje jim pěstovat krásu, která ho těší. Je bojovník, pro sebe žádá jen malé pohodlí, dokonce i při srovnání s většinou obyvatel."

"Vidíš tedy, strýčku, že ses bál zbytečně. Zůstali jsme spolu a v prostých komorách."

"Nějak to začít musí."

Rozesmála se a objala ho. Věděla, že na prvním místě je starost o ni. Bylo tu určitě mnohem útulněji, než v holé cele chrámové školy. Její lůžko vypadalo prostorně, nebyl to jen slánník na kamenném výstupku, ale dřevěná truhla, vysoká téměř k pasu. A silná, měkounká přikrývka! Tuhý váleček pod krk už ani nemusela mít. Brew jí dal stopu vysoké zrcadlo a nechal neteř, aby se upravila, protože je král jistě brzy povolá k sobě.

Jak kupec předpověděl, byli večer pozváni do hodovní síně. Setkali se tu s ostatními kupci, ale pocta očividně náležela Brewovi a Len. Stále v mezích slušnosti, přesto dívku uváděla do horkých rozpaků. Nehodovali jen muži, seděly mezi nimi i pestře oděné ženy. Swen klopila oči, cítila desítky zvědavých pohledů. Ženy se chovaly podobně, jako nové Hvězdičky, skoro slyšela, jak ji hodnotí. Neviděly ji tu rády, ohrožovala je. Swen si uvědomila, jak podcenila Brewovy obavy.

Nedalo se s tím nic dělat – jedinež vyžrát malou lstí. No ovšem: Co kdyby na ní všichni hosté viděli méně vlasů, bledší tváře a rty? Hned zachytila ostrý, téměř vítězný pohled.

Mladá žena vlevo od Sarema. Ruku měla položenou na vzednutém životě. Swen zrozpačitěla. Milenka veřejně v takovém stavu? Jistěže je to vůči ní správné, ale král se přece hodlá ženit. Nebo ho nezajímá, jak se na něj bude dívat nevěsta? Podle Brewa asi moc ne, když honem, několik týdnů před setkáním s princeznou, ještě pozval novou dívku se strýcem do hradu. Hm. Náhle nebylo těžké pochopit, že se paní Alilen s pokračujícím mateřstvím obává o krásu - a obdiv svého krále. Doufá, že porodí syna, že tím zabrání svatbě se sestrou vedlejšího krále. Je přece stejně dobrého rodu, vždyť jejího strýce poslouchá Trágl... Chudinka.

"Měla bys také zatančit. Jako poděkování, nic víc."

Brewův tichý pokyn Swen postavil na nohy. Na prostoru mezi třemi dlouhými stoly právě tančilo pět dívek. Tři hudebníci s podivnými nástroji je doprovázeli. Píseň neměla slova, hlasy byly součástí hudby. Kroky a tempo tance připomínaly Vítání noci. Když Swen nezapomene na délku sukně, zatančí stejně ladně jako ony. Mrkla na Brewa a jeho šibalsky přimhouřené oko prozradilo, proč právě teď.

Vítání noci přece viděl mnohokrát, dokonce i její, tančila ho během cesty. Ersen také pochopil. Naklonil se ke své sousedce a ta mu po malém váhání dovolila odepnout z vlasů lehký závoj. To bylo velmi pozorné, bez závoje by se tanec omezil na kroužení a úklony. Také pětice tanečnic pochopila náznaky změn a vstřícně se rozestoupila. Dovolila hostu vstoupit do svého středu, aby se po několika prvních krocích vzdálila.

Hru s lehounkou tkaninou Swen milovala. Růžovou barvu půjčeného závoje méně, ale přesto ji využila. Vnukla všem přítomným představu modrofialových stínů a když ji v závěru klesající látka zahalila jako noc zemi, od temně modré se změnila v temnotu samu. Hosté nešetřili chválou, Saremovi zajiskřily oči, zato jeho společnice by zabíjela pouhým pohledem.

"Chrámové tance nepatří na hostiny, ani u krále ne!"

Strohý hlas rázem umlčel všechno nadšení. Třetí po Saremově pravici seděl tučný muž s vyholenou lebkou. Jak mohla Swen tušit, že je nějak spřízněn s chrámovým životem? Divže neklesal pod bohatě tepaným stříbrným límcem a deseti řetězy! Prst, kterým na Swen mířil, stěží udržel tíhu vysokého prstenu ve tvaru věže. Nijak se ho neděsila, na to vypadal příliš podivuhodně. Jak se asi obléká, aby každou chvíli nezadrhl o oděv? Zkoumala by ho déle, kdyby to nebylo nápadné. Je přece obyčejná dívka z kupecké rodiny, bude muset být hodně uctívá. Zvedla tedy hlavu, podívala se tlust'ochovi krátce zpřímá do očí, hned znejistěl. Klidně mohla odpovédět i ostatním.

"Jsem Hvězdičkou z družiny veliké Luny. Tančila jsem tu jako poděkování králi za laskavost, s níž hostí strýce. Též jsem přitom nezanedbala svou povinnost a uctila bohyni před lidmi, kteří Luně v našem chrámu často a štědře obětují."

Uklonila se směrem k Saremovi a obešla stůl, aby strýce Brewa políbila na tvář. Vše bylo řečeno a starý lišák uznale stiskl dívčí ruku. Při chůzi se ohlédla k nepřátelské ženě. Očividná úleva vrátila krásu její tváři. Jen Sarem zamyšleně hryzl knír. Už chápeš, králi, jak je tato dívka nedostupná? Tlustý hodnostář vysílal nedůvěřivé pohledy. Zase ubrala ze svých půvabů a navrch přivolala mírnou podobu s Brewem. Usadila tlust'ocha dobře, těhotné nešťastnici vrátila dobrou náladu, ale znovu přemýšlela o svém postavení.

Nebývá přece zvykem, aby se dívka hlásila k postavení Hvězdičky. Nemělo by být, neboť dívky odcházejí většinou přímo do svatebního veselí a ani k rodině se doopravdy nevracejí. Rozloučí se s rodičovským domem a převezou je k ženichovi. K tomu se hlásily pochyby o postavení skutečné osoby pod převlekem Len. Ani Swen to tady nemá a nebude mít lehké. První Dcera Luny se musela rozhodnout jako v nejvyšší nouzi, velice překotně a rychle! Utrpení nemocných musí být strašlivé... Jenže Swen se mezi lidmi plácá jako motýl, popletený hladinou vody. Snad ji křídla ještě udrží ve vzduchu.

Konečně se paní Alilen zvedla a s ní opustily síň všechny paní a dívky. Na temných chodbách se střídali strážníci a čtyřramenné svícny. Swen v duchu Sarema za toto opatření chválila. Tlusté svíce ozařovaly velký prostor, ale bez rady a pomoci těch mužů by tu snadno zabloudila. Brew měl pravdu, příliš je zas nepoctili. Tak daleko od hodovní síně!

"Hvězdičko, počkej!"

Běžela sem dívka, již si Swen předtím v hodovní síni příliš nevšímala. Seděla mezi Saremem a tou těhotnou, klidná a tichá.

"Tys přišla z chrámu Luny, jistě znáš sestru krále Rense! Toho možná také, prý krásnou Swen často navštěvuje. Já ho viděla jen třikrát, víš? Pojd', prosím, se mnou, vyprávěj, co víš."

Jak byla Swen hloupá! Vůbec nevzpomněla, že tu potká mimo Sarema také budoucí švagrovou Arizu.

"My Hvězdičky neznáme původ svých družek, často ani jména, která jim dali rodiče. Ale mohu ti, paní, vyprávět o chrámové škole a také o králi, který k nám často zavítá. Se sestrou se stýká o samotě, stejně jako my ostatní se svou rodinou. Nikdo kromě Dcer Luny o návštěvách víc neví. Ale vidáme ho na veřejném prvním nádvoří..."

"Nejsem žádná paní, říkej mi Arizo. Jsme stejně staré, určitě. Prosím, pojd', všechno mne zajímá..."

Jestliže Ariza nazývala neznámou Swen krásnou, těžko hledat pravý příměr pro ni. Nebylo divu, že Ledový Rens ztratil hlavu! Žádná dívka z chrámové školy téhle princezně nesahala po paty. Ty nevinné oči s modří čistého nebe! Dlouhé černé řasy jim dodávaly výraz dětského údivu. Swen hned věděla, že tou jemnou tvářičkou nic nepředstírá a okamžitě ji za to měla ráda. S Arizou čeká bratra jistě jenom dobré.

Do komory se už ten večer Swen nevrátila, Ariza ji chtěla mít u sebe. Bylo to jako před dvěma lety s Maarčen. Povídaly si hluboko do noci na širokém lůžku, mlsaly ovoce a malé koláčky, smály se a nakonec usnuly stulené k sobě.

8. Vznešený vězeň

Před svítáním Swen probudil známý hlas. Urist ji k sobě volá? Opatrně vstala, aby Arizu nevbudila, a nechala se vést. Šla lehce, žádný z podřimujících strážných se ani nepohnul. Veliký, nedobytný Rewit patřil jenom jí. Měla chuť si hrát a byla zvědavá na všechna zdejší tajemství.

"Teď dolů, přímo ke mně!"

Rozhlédla se. Žádné schody, jen kamenná podlaha. Soustředěně vnímala vzdálenost všeho živého kolem a pod sebou. Půjde to. Patra nedělí nijak široká masa. Jedna, dva, průnik! Dopadla měkce. Napoprvé to nebylo nejhorší, pochválila se. Zatím ji nikdy nenapadlo procházet směrem vzhůru a dolů. Teď měla možnost novou zkušenost zopakovat ještě třikrát. Konečně stála v nižší chodbě, vytesané kdysi dávno přímo do hory. Brew jí při příjezdu ukazoval, jak skalní masív plynule přechází do pevných zdí. Venku pod pnoucími rostlinami nebylo místy možné dílo někdejších stavitelů vůbec rozeznat. Pod sebou cítila ještě dvě chodby, ale Urist si vybral kobku právě tady. Proč, chtěl-li se uklidit co nejvíc? Nebylo by lepší zmizet ještě hlouběji?

"Je tu nejsilnější skála. Ze tří stran mne drží, zkusím ji prostoupit až ke konci svých dnů."

Tuto skálu? Vznesení prý odcházejí daleko do hor, někam do hor Goromu za Galahotem.

"Nechci víckrát vidět svět, který mi všechno vzal! Pojď blíž, pojď ke mně..."

Už nepromlouval uvnitř Sweniny mysli, slyšela hlas, zdušený silnými dveřmi. Navzdory pozvání zůstala na chodbě. Byli na tomto podlaží sami, od všech obyvatel oddělení ještě trojími okovanými dveřmi. Ani stráže rozhovor nemohly slyšet. Nač tedy těsnější blízkost? Swen ji necítila jako vhodnou. Urist po několika otázkách začal poučovat o lidském balastu, o potřebě skrýt všechno, co cítíme. Swen ráda přijímala dlouhý proud moudrých ponaučení, třebaže podobná těm Dcery Luny. Kdyby je odmítla, připravila by se o srovnání. Navíc tušila, že Urist zná mnohem víc. Dokázal odpovědět na mnohé otázky z minulosti, znal dokonce nebožku maminku! Náhle se odmlčel a rázně Swen poslal pryč.

"Stalo se něco? Jsi unaven, pane?"

"Nauč se ihned poslechnout varování! Copak to necítíš? Někdo přichází!"

"Možná by stačilo..."

"Zmiz! Okamžitě pronikni nahoru!"

Zaklonila hlavu. Strop tu byl nízký, ale ona ještě nižší. Kudy nahoru? Nedosáhne ani na špičkách! Musela své soustředění spojit s výskokem, ale když se Urist dostatečně pobavil, uměl srozumitelně poradit. Druhým stropem se protáhla na poslední chvíli. Málem se jí leknutím zastavilo srdce. Dole právě prochází Sarem! Věděl to Urist? Jistě, ten zcela určitě ví o každé myši! Proč jen o něm nemluvila Dcera Luny?! Proč Swen nevarovala nebo naopak neupozornila na možnou pomoc?! Příliš mnoho otázek, když je jeden tak hrozně utahaný... Vklouzla do své komůrky a zavrtala se pod příkrývkou. Swen byla vděčná i za krátkou dobu spánku, která ještě zbývá. Však se některé otázky nakonec zodpoví samy. Anebo ať jí hlava bolí až zítra! Raději nemyslet, že je tu jako prodaná...

x

„Něco tady smrdí. Skoro jako leklá ryba, cítíte to taky?“

Výbuch smíchu a posměšné špitání Nerolu rozběsnily. Jí se smějou, jí, nejkrásnější, nejstarší! Vrhla se na hlouček dívek a rvala za všechno, na co dosáhla. Jenže ony se rozprchly a popichovaly ji se smíchem dál. Nerola viděla rudě. Ječela jako nepřičetná, nadávala a klela. Najednou ztichla, zasažená proudem studené vody. Polykala slzy, zatímco se jí plátno košile lepilo na kůži. Nenáviděla celý svět, protože jestli se jí ty

mrňavé holky smály kvůli hnusnému čištění ryb, teď z její krásy a důležitosti nezbylo už naprosto nic. Klíčnice kdesi za ní zavelela:

„Nerolo, uklid' ten nepořádek a jdi do své cely. Budeš tam rozjímat tak dlouho, jak První dcera rozhodne! Za každé hrubé slovo o nějaký den navíc, s tím počítej.“

„A co ony, posmívaly se! Žádná se přece nesmí smát tomu, co dělá jiná!“

„Jenže to by, milá zlatá, nesměly stokrát slyšet stejné posměšky od tebe. Že jsem tě nikdy nepřistihla, neznamená, že o nich nevím. Sklízíš plody vlastní práce. Myslím, že je to pro tebe hodně poučné.“

„Nikam nepůjdu! Potrestejte i je.“

Klíčnice kývla k hloučku přihlížejících Hvězdiček.

„Doneste jí koště a kdo se posmíval, ten se omluví. Honem, než napočítám do tří!“

Dvě dívky rozpačitě předstoupily a neochotně požádaly za prominutí. Nerola je jenom sjela pohledem a hned vyčkávavě hleděla k ostatním.

„A Swen? Kam ta utekla? To celé určitě vymyslela ona. Závídí mi. Chci, ať se taky omluví!“

Klíčnice se nasupila, dala ruce v bok.

„Nejlepší Hvězdička? Zmlkni a koukej uklidit! Za tohle vydrhneš dva stupně observatoře, hlupačko! Každý tady ví, že rozjímat v podzemí našeho chrámu před vysvěcením na Dceru Luny. Zrovna ona že by byla jako ty a ušpinila se hloupou zlovůlí?! Ani netuší, co se tady děje! Dělej, ať se už na tebe nemusíme koukat, vypadáš hrozně. A vy jděte po své práci, honem!“

Uslzená Nerola shlédla na prach nádvoří, rozmáčený do bahna. Kde zůstal její statečný Masse? Kdyby už tak pro ni přijel, vysvobodil ji, odvezl daleko odtud... Už odjela první holka z jejich družiny a Nerola od něho nemá žádné zprávy. Přece ji brzy neodvezou kvůli svatbám jako ostatní?

Pomalou začala rozmetat louži vody. Odněkud se přitom vynořil strach z budoucnosti a vytáhl neodbytnou myšlenku: Čarovala u studny správně? Masse řekl, že tam má vhodit váček i lahvičku. Nechala ji přesně tak, jak ji dostala, zalitou voskem. Neříkal ale něco o smíšení té posvátné vody? Nebyla si jistá. Ne, pamatuje si, že měla do studny vhodit nádobku. Nerola si vzdychla. Udělala to přesně tak a Klíčnice tomu nestačila zabránit. Jenže čekání je příliš dlouhé. Ale až Masse uslyší, co kvůli němu vytrpěla, bude Nerolu obdivovat. Obejme ji a...

„Nerolo!“

Klíčnice zahrozila od brány k veřejnému nádvoří a Nerolino koště zrychlilo.

x

Král Sarem nejistě přešlápl. Nemluvil moc rád k zavřeným tlustým okovaným dveřím, i když nutně potřeboval poradit.

"Uriste, slyšíš mne?"

"Dupeš tak, že tě poznám na dálku! Co tě sem žene, místo abys chystal svatby?"

"Určitě to víš: Alilen vyvádí čím dál, tím hůř. Musí samozřejmě ustoupit před zájmy Rewitu, ale... Nechci ji poslat do Tráglu, když se čeká. Přece jen bude matkou prvorozence a chci to dítě mít u sebe. Neslíbil jsem jejímu strýci, že bude něčím víc, jenže..."

"Na svazek s Rensovou sestrou jste přišli vy dva, mě ses neptal. Král si usmyslel svoje, tak ať si jako král poradí."

"Já vím, já vím. Neříkej ale, že to nechápeš. Zájmy říše, našeho rodu a tak dále. Nechci se ničeho vzdát. Nevíš něco o té malé Vznešené? Nevidíš až k ní? Zjisti mi o ní něco, potřebuju se rozhodnout. Umíš toho přece dost, ne?"

„Je nevinná, Sareme, to vím zcela jistě. Čistá, jak si vůbec nedovedeš představit. Nech ji být, tobě není určena."

Sarem potřásl hlavou. Moc mu to neřeklo. Samozřejmě nebral varování na lehkou váhu a docela poctivě se snažil překousnout Uristovo hodnocení své osoby. Je pravdou, že bez Sweniny ruky mu může plynout čas stejně příjemně, jako dosud. Nebo ještě vymyslí, jak všechno skloubit dohromady. Možná by se starý Brew dal obměkčit a rozhodl správně o budoucnosti své neteře, takže by Saremovy dny ještě víc zpříjemnil. Kde by jí ostatně mohlo být líp? V tom jejím chrámu? Každý má nějakou cenu a u Len nebude vhodné škudlit. Má v sobě cosi... Sarem luskl prsty a začal si pohvizdovat. Královská nevěsta byla rázem daleko.

"Blázne!"

Od šíleného Urista to byla svým způsobem lichotka. Bylo docela zábavné poslouchat, jak se rozčiluje.

„Co po mně chceš? Radu, dovolení podvádět a svádět, pochvalu? Nejdřív se rozhodni, co s Alilen, potom začínej další manželství.“

„Alilen není moje královna, nespojil nás žádný obřad.“

„Jistěže ne. Jenom ten základní, co po něm ženským naroste břicho. Ten nejobyčejnější obřad, co platí i mezi bohy.“

Král vyvrátil oči, ale zdvořile čekal, co mu ještě starý rádce poví. Urist se ale odmlčel a když Sarema přestalo postávání bavit, vydal se zpátky.

9.V chrámu bohyně.

Brew svou neteř velmi potěšil, když s ním ráno směla do města. V úzkých uličkách dosyta využila Ersenova učení a nabyla přesné představy o jeho důležitosti. Přeskakovala páchnoucí stružky a byla hrdá, že ušetřila lem svých šatů špíny a vlhkosti. Tekutiny mnohem odpornější, než cokoliv z těch tělesných výměšků, které odklízely Hvězdičky při ošetřování nemocných.

Jak ráda konečně vydechla na otevřeném, rozlehlém tržišti! Nemohla pochopit, proč lidé trpně snášejí odporný zápach a dokonce sami do struh lijou kdeco, včetně nočníků. Proč tady nejsou strouhy kryté jako v chrámu? Proč z domů nevedou strouhy nebo potrubí se všemi tekoucími odpadky? Když poprvé viděla vychrstnout splašky z okna v patře, zastavila se v němém úžasu. Ty tmavé uličky, sevřené vysokými, úzkými domy, vzbuzovaly úzkost a strach. Proč jsou lidé spokojení v takové špíně a nepohodlí? Je v těch domech vůbec místo pro radost, štěstí a smích?

"Strýčku, proč jsou tak křivé? Některé se podpírají navzájem, uhýbají šikmo vzhůru.“

"Holčičko, obyčejní lidé staví, jak se dá. Vidíš ty tmavé trámy? Většina domů se staví nejdřív ze dřeva a mezi trámy se potom doplní kameny, hlína se slámou, cokoli kdo najde a přiveze. Neboj se, trámy drží domy jako kosti, proto mohou být tak vysoké.

Rewit je dost starý, právě tyhle úzké, nahnuté domy tu stojí od jeho počátku a věř, že budou ještě dlouho stát. Jenom oheň by je zničil. Jenže ten tady všichni pečlivě střeží. Podívej, kolem tržiště už stojí úhlednější, nové kamenné domy. Věř ale, že i boháči staví zadní části postaru, pro chlěvy a služebnictvo stačí skromnější příbytky.

Holčičko, měla bys vidět také Mirseto, jeho bílé domy jako stupně ve svahu nad mořem. Nejvyšší je králův palác v zeleni zahrad. Od pevniny vypadá město, jako by se rozkládalo na rovině. Vidíš jen pásy hradeb, věže bran a paláce. Střechy tam mají ploché, za teplých nocí se na nich spí. Skutečně příhodné místo pro setkání Mořského krále s jeho láskou. Jednou ti tu pověst povím. Je velice zvláštní... Nyní jsme však v Rewitu, i ten má zajímavá zákoutí. Ještě ti ukážu chrám Šaruty a Luny. Nechod' ode mne daleko, neztrať se mi mezi lidmi, ano?"

Tržiště se otevíralo jako jiný svět, plný pokřiku, smíchu, barev. Swen nikdy neviděla tolik lidí pohromadě. Když do chrámu Luny proudily davy poutníků, Hvězdičky zůstávaly vzadu ve škole. Dnes se musela Swen procházet těsně mezi desítkami cizích těl a přitom se chovat jako oni. Bylo to hodně zvláštní a ne dvakrát příjemné. Soustředila se radši na okolí: Dva muži se dohadovali o ceně velkého sudu, rozhorleně rozkládali rukama, zatímco vedle na zemi v podřepu dva jiní promýšleli tahy zelenými a černými kameny po liniích, vetkaných do čtverce látky. Bylo tu ovoce, látky, šaty, opasky, drúbež, košíky, zbraně, obilí... Nač pomyslela. I vypravěč příběhů!

Zastavila se u ohraženého oválu písku. Polonahý svalnatý muž v něm poměřoval síly s každým, kdo se přihlásil. Bylo příjemné pozorovat, jak se mu pod kůží napínají svaly. Nikdy neměla příležitost vidět mužské tělo, které by mohlo být srovnáváno s některými obrazy ze života bohů. Vydržela by se dívat dlouho. Brew vysvětlil, že za tu zkoušku zápasem poražení platí. Jednou nebo dvakrát za den se vyhlásí zápas s jiným takovým zápasníkem a na jeho výsledek přihlížející uzavírají sázky. Swen zahlédla dvě ženy, které hodily zápasníkovi šátečky se zavázanou mincí. Muž si jimi otřel pot, mince hodil hubenému chlapíkovi za provazem a s úsměvem ženám plátýnka vrátil.

Tohle Brew moc srozumitelně nevysvětlil. Drbal se na hlavě a přešlapoval. Potom zahlédl nějaké své známé a odtáhl Swen pryč. Zatímco Brew jednal s těmi důležitě se tvářícími měšťany, zamířila Swen k velké nádrži vody. Bylo tu dost místa, znovu mohla volně dýchat.

Obdivovala kamenné stěny, zdobené reliéfy zvířat a pohádkových oblud. Obešla celou čtvercovou stavbu, než po pěti schůdkách vystoupila nahoru a uviděla hlavu ryby, vykukující z vody. Z otevřené tlamy se řinul čerstvý proud. Teď pochopila, jak může napravo přebytečná voda odtékat do koryta pro dobytek. Proč však zvířata nepijí? Ovce a dvě krávy se žíznivě natáhly, u hladiny zarazily, odvrátily. Ó Luno, cožpak i zde...?! Nějaká žena s velkým džbánem se sklonila, aby nabrala vodu hned vedle Swen. Ta hned varovně vztáhla paži.

"Počkej, paní. Zvířatům nechutná, co je v nádrži. Naber si přímo od ryby."

Žena leknutím džbán upustila a lamentovala:

"Nádrž je otrávená! Prokletí je tady! Bohyně nás už nechrání! Cos to udělala?!"

"Ale já přece..."

Nemělo smysl ženu konejšit. Naopak, byl nejvyšší čas zmizet. Lidé se sbíhali, marně nabízeli vodu stále vyděšenějším zvířatům a překřikovali jeden druhého.

"Ta v těch modrých šatech, ta to věděla! Ta začarovala vodu! Chyťte ji!"

Swen sice hned vnutila okolí představu o hnědém oděvu, ale vrazila přímo do Masse. Ihned vzpomněla na podivnosti při putování kolony. Co víc, jeho plášť před malou chvílí zahlédla na druhé straně kamenného roubení! Chytl ji za paži.

"Slídilko, zase ty?"

"Strýček mne zavedl do města..."

"Nelži, vím dobře, co jsi zač!"

"Všichni to přece vědí. Jsem Len, Hvězdička..."

"Nezkoušej to na mě! Slídíš kolem vody, vidělas mě!"

"Proč tedy, Masse, proč kazíš vodu? Nevíš o zvěstech o horečkách a smrti?! Opravdu to děláš?!"

"Mlč a pojď! Nic nezkoušej!"

Vlekl ji do uličky vedle mohutné stavby. Cítila špičku nože vzadu u boku. Samozřejmě to nebolelo, ostří hned otupila, ale napovídalo hodně o dalších úmyslech toho neurvalce. Jak ráda by zavolala pomoc! Jenže Brewův zrak po ní sklouzl a putoval jinam. Minula je stráž, spěchající k nádrži. Proč tak najednou? Ovšem, vždyť zapomněla, že pro ně změnila podobu, jenom Masse vidí stejně. Když se lekla, vyňala ho z obecné představy. Ostatní místo předešlé Len vidí pouze hnědé šaty na obyčejné dívce a Masse ji navíc vede jako svou! Teď nezbývá, než aby Swen použila všeho, co umí. Nebo, jak říkal Urist, co ví, že může umět, protože to znali její předkové.

Luno, snad mi tvá ochrana pomůže i za bílého dne...

x

Klopýtala a sbírala síly. Musí přece vyzvědět, proč se tohle děje, musí pomoci Rensovi a také Saremovi! Je souvislost s Masseho původem a Tráglem v mysli Saremovy milenky? Swen se rozhodla plnit úkol, daný První Dcerou. Hned jí bylo mnohem líp. Masse udeřil doprostřed kvádrů, napohled stejného jako ostatní. Swen okamžitě vycítila tenkou, zesláblou stěnu vlevo. Tajný vchod jako v bludišti chrámových chodeb jejího dětství? Svým způsobem se vracela do známých míst. Ona se dokáže orientovat, utíkat a skrývat kdekoliv. Dnes mnohem lépe, když jí Urist poradil. Dokonce se začala bavit. Brew teprve hodlal své neteři ukázat pozoruhodnosti Rewitu, jenže ta pozná sídlo ochránkyně města Šaruty dřív a zevrubněji, než by ještě ráno kdokoliv pomyslil. Už neplýtvala silami na barvu šatů. Ostražitě vnímala a nasávala všechny dojmy. Proudily z každého kamene, z každého kousku zdi. Vstoupili dovnitř, vchod se hned uzavřel a po několika krocích je málem oslepil oheň pochodně. Jako by tady neznali lampy, tak primitivní osvětlení! Nepřekvapil ji ani příchod holohlavce ze včerejška, cítila ho dřív, než viděla.

"Zbláznil ses? Po téhle holce kouká Sarem! Je z chrámu, to není obyčejná kučes do Domu radosti! Tahle už teď chápe skoro všechno."

„Pane, to neznáš dívky z jejich chrámu, hodně by mohly tvoje děvky naučit.“

Masse strčil do Swen. Zakopla a padla tváří do prachu u pozlacených sandálů. Ani na čistotu si služebníci Šaruty nepotrpí. Jak spolu souvisí bohatství a špína? Co to vykládá Masse za nesmysly?

"Špehovala mě cestou a máš pravdu, pane, určitě pochopila. U nádrže varovala lidi. Musí zmizet."

Lepkavá tučná dlaň se dotkla Sweniny paže a pomohla jí vstát. Nedívala se do očí tlustřochovi, pozorovala Masse.

"Je to opravdu chytrá dívka. Není tu náhodou. Setkala se už se Saremem o samotě?"

"Pokud vím, tak ne, prý spala u Arizy. Před Alilen si král nedovolil ani pohled stranou. Nechce ublížit dítěti a dobře ví, jak paní dovede vyvádět. Ani po tvém odchodu se to nezměnilo."

"Navíc to děvče o královu chvilkovou přízeň ani nestojí, vid'?' Neoháněla by ses příslušností k našemu stavu."

Swen zavrtěla sklopenou hlavou.

"Dobrá, promluvíme si na lepším místě. Masse, dostaneš svou odměnu."

Ani Swen nepostřehla, že se tu objevil další muž ve žluto šarlatovém hábitu. Masse vykročil, aby vzápětí klesl na kolena s dýkou v hrudi. Swen zaujalo, jak chladně tlustřoch věc rozhodl. A jak ještě klidněji ten druhý bodl.

"Jsi hlupák, Masse. Zapomněls, že držíme spolu?!"

Swen se vzpamatovala a s přidušeným výkřikem honem skryla tvář na kněžově sádelnaté hrudi.

"To nic, holčičko," strpěla strýčkovské popleskání po zádech," musíme přece chránit tvou pověst. Všechno zlé je pryč, budeš mi hezky všechno vyprávět a uvidíme, co dál."

x

Brew se motal v davu. Lidé se drali k nádrži, chtěli vidět, co se tam děje. Jiní zase prchali pryč, nabrat vodu jinde. Černí Saremovi strážci se zelenými péry na helmách pročešávali tržiště. Hledají modře oděnou černovlásku? Takových tu bylo několik, ale jakási starší žena v dost ošumělých hadrech stále nebyla spokojena. Pořád mávala rukama a nespokojeně křičela:

"Ne, tahle ne! Byla to krasavice, s korálkovou modrou čelenkou!"

Brew úzkostí nedýchal. Děvčátko z chrámu přece neví, jak se v takových chvílích zachovat, snadno mohlo potvrdit podezření a dav je nemilosrdný! On je za ni zodpovědný, on ji tady nechal stát!

"Smrt travičům!"

Váhal, zda rovnou neběžet pro pomoc ke králi nebo dozadu ke hradbám, kde se krčí zdejší malý chrámeček Luny. Rozhodl naštěstí velitel stráží, který doprovázel hlasatele. Vystoupili společně až na samotnou kašnu a ostrý hlas trubky křik utišil.

"Slyšte všichni! Bohyně Šaruta milostivě shlédla na naše město, neboť král Sarem ještě večer poslal pro hořkou vodu a léčivou sůl! Povozy už byly spatřeny na obzoru. Sláva našemu moudrému králi! Nám špatná voda neublíží! Nyní chod'te pro vodu k malým studnám, označeným zelenou stuhou! U každé stojí stráž."

x

Kněz zatím odvedl Swen vlhkými chodbami do větší místnosti, které se přepychem nemohla rovnat ani Arizina komnata. Jediným vybavením mimo závěsů od stropu bylo cosi jako obrovitý slavník, který obléval nízký stůl uprostřed. Všude se válely polštáře všech možných tvarů a velikostí. Mohlo tu najednou polehávat nebo sedět

několik lidí, převalovat se, brát si poháry nebo pamlsky ze stolků. Látky v tak sytých barvách, až přecházel zrak, bohatě protkávané zlatými a stříbrnými nitěmi.

"Udělej si pohodlí, jez, pij a povídej."

Sám šel příkladem. Rozvalil se a podepřel polštáři. Na látkách, jaké Brew pokládal za nejdražší! Opatrně se dotkla hebké tkaniny. Její ostych kněze pobavil. Bez okolků stáhl Swen vedle sebe a podal zlatou číši s barevnými kamínky.

"Dary bohyni musejí žít. Znáš snad lepší modlitbu k ochránkyni štěstí a bohatství?"

Pokud mohla posoudit, ve srovnání s vínem u královského stolu bylo tohle mnohokrát lepší. Vyprávěla tedy historku Len, která utekla za prastrýcem, aby viděla svět, než zůstane zavřená v chrámu.

"Hm, takže se chceš vrátit. Nebojíš se trestu? "

"To ano, ale půst v cele bez lampy není tak hrozný. Těch už bylo! Ani zametání observatoře není těžké. Jenom drbání mozaiky na nejvyšších stupních dá práci, ale vrátím se ráda i za tu cenu. Světu moc nerozumím."

"Nelíbí se ti tyhle hezké šaty? Obdiv mužů jako včera? Chodíte jen v bílé košili a plášti, bez ozdob. A co moje modlitebna?"

Rozmáchl se paží, aby zdůraznil bohatství, jaké už Swen asi opravdu nikdy neuvidí.

"Je tu krásy, až oči přecházejí. Jenže se dějí věci, které nahánějí strach. Proč Masse..."

"Pst," položil jí na rty ukazovák s tím hrozným prstenem, " máš pravdu, to je právě taková věc. My kněží všechno víme, ale sloužíme jen bohům. Nevměšujeme se, rozumíš? Proto ani ty nic lidem neřekneš. Odvedu tě ke králi, protože ses uchýlila do chrámu uprostřed zmatku na tržišti. Nic víc a nic míň. Doma můžeš Dcerám Luny povědět všechno. Možná ti prominou trest a naopak tě někdy vyšlou jako posla. Tvůj tanec prozradil, že tě naučily víc, než je běžné... Připijme si."

Swen přimhouřila oči a zvedla pohár. Víno bylo husté a sladké, chvíli ho převalovala v ústech. Podle všeho ji nepodezíral, nechtěl narušit zřejmě dobré vztahy s jejím chrámem. Luna u Rumaionu patřila k nejmocnějším chrámům ve čtyřech okolních zemích. Ne bohatstvím, ale skutečnou mocí. Jenže právě teď, v téhle chvíli, jsou sami dva a tlust'och se na ni dívá zvláště, řekla by mlsně. Slýchala mezi ženami dost, aby byla ještě ostražitější. Je to kněz, kryje své myšlenky a určitě by poznal její příkaz. Musí být hodně opatrná, soustředit se na jediný ráz vůle. Ještě to nikdy nezkoušela a docela se bála chvíle, kdy se mu nevyhne.

Ucítila náraz Uristovy vůle. Tlust'och zachrápal a Swen se s úlevou svalila dozadu na polštáře. Vděčně pomyslela na svého zachránce a zároveň si uvědomila obrovský hlad. Těch dobrot kolem a ona zatím nedokázala víc, než oždibovat. Ona, Swen! Jestli na světě bylo něco, čeho si uměla užívat, bylo to dobré jídlo. Jakékoliv, mimo medových sladkostí. Ochutnala tady ode všeho, ale nejvíc prořídly plátky šunky. Jak bývá maso vyhrazeno mužům, tlust'och jistě netušil, nakolik dobře právě tuhle Hvězdičku uctil. Swen vzdala díky štědré bohyni užitím jejích darů, jak předtím doporučoval kněz. Blaženě spouštěla tenounké proužky všech sedmi nabízených druhů na jazyk a vychutnávala jemné rozdíly. Ještě jednou díky i tobě, Uriste!

Víno za chvíli nesmírně znásobilo tíhu rukou, nohou i hlavy, potřebovala odpočinek... Víno dál příjemně hrálo, takže i Swen vychutnala krátký spánek. Samozřejmě, že ten kněz nebyl dnešní. Swen probudily doteky na stehně, hrnutí košile

k břichu a hned potom šátrání na prsou. Kněz polekaně syknul. Uviděl znamení, ihned pochopil a vystřízlivěl. Nejenom z vína. Byla ještě příliš zlenivělá, tak ani neotevřela oči. Stejně by nic potěšujícího neviděla, o záplavě sladce páchnoucího potu věděla i tak. K tomu vyděšené sípání, když lapal po dechu. Klidně a důrazně přikazovala:

"Je čas k mému návratu do paláce. Hledala jsem tu úkryt před ruchem v davu na tržišti a ty ses mne starostlivě ujal. Králi Saremovi s chutí připomeneš mé postavení. Jsem přece z družiny Luny a její Dcery ti budou za mou ochranu velice zavázány..."

Během řeči zakryla košilí znamení, stáhla si sukne až k lýtkům a zakázala mu pamatovat si víc, než modrou košili pod natrženou suknicí. Teprve, když ho vrátila plnému vědomí, předstírala, že šňůrku košile u krku uvolnila sama, pro větší pohodlí. Byl dost vyjevený, chtěl ji obdarovat za každou cenu. Zůstal v něm asi dojem z nevhodných choutek. Novou, vyšivanou svrchní suknicí odmítla a trvala na odchodu. Kdoví, kolik očí by třeba sledovalo její převlékání.

x

Zpátky do Saremoveho sídla putovala Swen na nosítkách. Otočená hlavou zpět k Šarutinu chrámu přemýšlela o protikladu strohé vnější hranaté stavby bez ozdob a pestrého vybavení i života uvnitř. Až později si všimla rozčilení a rychlého sledu tichých příkazů svého společníka. Z výšky nad rameny nosičů zahlédla vůz u nádrže. Ze dvou obrovitých kádí právě nabírali dvě vědra vody. Tak rychle to Sarem zařídil? Oddechla si. To už snad někde nakládají i hořkou sůl pro Galahot a Rumaion. Vydržela pátravé pohledy tlustého Mita /konečně někde zaslechla jeho jméno/ a sebrala odvalu k otázce, cože se to na tržišti děje. Mito zabručel něco o protijedech a mizerném čarodějovi, který vystrkuje nos z příliš blízké kobky. Že mu hodně křivdil, Swen samozřejmě neprozradila.

Brzy ji zaujal pohled do propasti mezi městem a hradem, který zdánlivě jen trochu převyšoval městské domy. Mimo brány neměl jedinou věž a teprve nyní Swen napadlo, jak skvěle je chráněný proti útokům nepřátel. Královo sídlo bylo samo o sobě malým městem, nalepeným i na výstupcích skály jako obrovské ptačí hnízdo. Darte si našel opravdu výborný úkryt, podle pověstí naprosto nedobytný. Možná je v mostě ještě dnes zazděné lano s Rewetinými vlasy a běda každému, kdo by chtěl vstoupit se zradou v srdci. Swen vzdychla. Nemůže pořád myslet jenom na pohádky.

Připomenula si dojmy z podzemí, když chodila za Uristem. Náhle jako by přímo skrze skálu viděla obrovské síně, kde se mohli skrývat obyvatelé celého Rewitu, stáda dobytka a spousta drobné havěti. Nebyl v nich chlad, příznačný pro jeskyně, neboť tam dole, pod úrovní řeky, tryskal horký pramen. Kdo dokázal vymyslet takovou stavbu? Snad Dartemu opravdu pomáhala Paní větru, protože devět podzemních pater bezpečí a pohodlí nevzniklo jen z moci lidí. Swen potěšilo a zahřálo, jak před ní skála odkryla svá tajemství. Brew věděl jen o čtyřech patrech a ještě jí to tajemství sděloval opatrně a šeptem. Ona objevila mnohem víc. Citem narážela na vyzděné sýpky, plné zrna. Král Sarem pevnost stále udržuje, připravuje na jakkoliv náhlou obranu. Copak v dnešním světě hrozí nějaká válka?

10. Uristova zpověď

Swen netušila, nakolik ji dokáže dlouhé a plné soustředění tohoto dne vyčerpat. Její bledost ale nahrála Mitovi, který zdůraznil dívčino vyděšení z ruchu města a, samozřejmě, jeho následnou, osobní a velkorysou záchranu. Saremovi očividně nebyla po chuti stále zdůrazňovaná nedotknutelnost hezkého děvčete, v níž se všichni kolem předháněli. Bylo jí až moc. Dovolil své sestře, aby se opět ujala nové přítelkyně a poslal pro Brewa. Swen se králova zdvořilost líbila, ale s bratrovou nevěstou se cítila mnohem líp. Nechtěla a nehodlala se mezi ty dva stavět. Viděla slyšela už tady dost, aby se vrátila zpátky domů a radši z chrámu dlouho nevystřčila ani nos.

Jenže nejdřív musela s Arizou vejít do Alileniných pokojů, vyprávět o všem dění na tržišti a rychlé záchraně vody. Sotva Swen vstoupila do místnosti, velmi rychle věděla o Alilen víc, než ona sama. Byla podobná Sweniným nejmilejším Hvězdičkám z družiny, cele upnutá na Sarema, ale odhodlaná bránit se a bojovat. Swen si vůbec nedovedla představit, že by ona sama někdy viděla v tomhle králi naprosté všechno, celý svůj svět. Nemá tedy právo bořit, na čem visí život téhle mladé matky.

Okamžitě si všimla těžkých vzdechů těhotné a poradila lehkou masáž břicha a zad cirtovým olejem, jak doporučovaly Dcery Luny. Alilen se proto rychle se Sweninou přítomností smířila. Také ona dokázala poznat, že hlavní nebezpečí vane odjinud a pro tuto chvíli se soustředila na věci, které je spojovaly. Chrámový Dům života Luny totiž vítá na svět stovky dětí a jak prý vidno, starší Hvězdičky hodně odkoukaly. Ariza se při jejich rozmluvě nepokrytě nudila, ale zdvořile a také soucitně debatu plnou těhotenských potíží vydržela. Swen se musela vzedmutého břicha dotknout, když dítě kopalo. Poznala, že na svět přijde syn. Byl velký a zdravý, skoro jako by ho viděla skrze Alileniny útroby. Má právo vzít mu postavení dědice Rewitu? Swen už byla pevně rozhodnutá a tohle setkání jenom potvrdilo, že správně. Také její přítelkyně, králova sestra, za dveřmi nevydržela a Alilen začala litovat.

"Je jenom společnice, milenka, konkubína, jen kučes pro zábavu, víš? Bratr ji má moc rád, ale zájmy moci jsou prý něco jiného, než hra na zamilované. Já nevím, ale řekla bych, že zrovna Alilen k němu patří. Umí mu vynadat a několikrát prosadila dobré věci pro vládu. Lidi ji mají rádi. Je dcerou náčelníka, z rodu možná ještě staršího, než je náš.

Jenže když o mne Rens požádal, vzal si bratr hned do hlavy princeznu Swen z krve Vznešených. Že je zrozená zrovna pro něho. Já ti řeknu, Len, přímo: Jsem moc ráda, že Rens je Vznešený a svou lásku nemůže předstírat. Neboj ale, Swen tady bude určitě šťastná a nic nepozná, Sarem ji bude mít rád jako ostatní. Bude přitom stát nade všemi, protože bude královnou."

Nad tím nezbylo, než kroutit hlavou. Jakkak si vlastně tenhle král představuje svou domácnost? Jeho vlastní sestra se těší na klid daleko odtud. Swen se těšila do chrámu ještě o něco víc. Poděkuje Dceři Luny, že moudře dovolila, aby její svěřenkyně poznala věci tak, jak jsou. Určitě o Alilen věděla. Kdyby tak Brew mohl odjet ještě dřív, nečekat do pozítřka! Čekání na odjezd připadalo Swen přímo nesnesitelné.

Povídala si s Arizou, obdivovala terasovou zahradu, plnou květin a keřů a v duchu prosila svou Lunu, aby se zbylé dny a hodiny v klidu přelily a k žádnému dalšímu

dobrodružství nedošlo. Na krátkou dobu Luna milostivě na svou Hvězdičku shlédla a oddych jí dopřála. Brzy po soumraku však zavolal Urist. Omluvila se Arize a vytratila za ním.

x

"Swen, během jediného dne jsi pokročila jako jiný za týdny učení. Teď ses ani nerozpočítávala před průniky. Sáhla jsi Alilen na břicho a viděla dovnitř. Vzpomeň, skutečně jsi viděla nenarozené dítě! Nadešel čas pro vážný rozhovor. Jsi dítě, které netuší, s jakými silami si zahrává. Nemáš nikoho zkušeného, kdo by tě vedl. Musím tě tedy sám varovat, i když ode mne s odporem utečeš!"

Urist po slavnostním projevu chvíli mlčel, potom začal vyprávět mnohem tišeji. Se zatajeným dechem Swen poslouchala starý příběh z doby svého narození. Saremův otec tehdy bránil právě sjednocená území. Z jedné strany útočivý Trágl, ze druhé spory o hranice s bohatým Tybenem z Mirseta. Lamsen, Swenin otec, klidně vyčkával, kdy urve kus pro sebe. Hlavně jeho královna ho držela zkrátka. Byla Vznešená, měla porodit druhé dítě a Lamsen si netroufl ji rozhněvat. Vznešení totiž neodpouštějí jedinou věc: Zabíjení. Král čekal, až se královna začne starat o dítě a zapomene na okolní svět.

Konečně slehla a Urist hned využil příležitosti. Za poměrně nevýznamný kus lesa a půdy s pěti vesnicemi vyjednal pomoc vojska a kolonu vozů se zbraněmi a jídlem. S armádou za zády byl potom mnohem úspěšnější v jednáních s náročnými pány v kraji kolem Rewitu. On každý trhan, který držel kus půdy s vesnicí o deseti polozemnicích a mával rezivým mečem, byl velice hrdý na svou nezávislost, měl vlastní zákony a velikou čest. Zradil vlastního bratra nebo otce, vraždil pro nelaskavý pohled, ale chválil své zločiny jako hrdinství a válečné lsti.

Proto Sarem odmalička nosil vlastní mečík. Prvně ho na svou obranu tasil v deseti letech. Otec jej neustále držel ve své blízkosti, takže na rozdíl od starších bratrů všechny boje přežil. Uristova žena nikoliv. Urist si nikdy neodpustil, že poslechl moudrých babských rad a zesláblou po porodu ji poslal od chrámu Luny s kupeckou kolonou do Rewitu. Vzal ji tam, než se poměry uklidní, jenže po narození dítěte začala tesknit po příbuzných. Urist také uvěřil, že jsou cesty klidné. Swen s ním prožila jejich loučení a plakala stejně tiše dál, protože Urist najednou zahodil všechna zastínění a naplno otevřel své nejhlubší rány.

Tlupa Henena z Métu naprosto netušila, jak vzácnou kořist u kupců lapila. Zacházeli se ženou Vznešeného stejně bezohledně, jako by byla služkou. Fiesa hrůzou přišla o řeč i jasný rozum, takže na drahocenné tři dny neměl Urist tušení, co se s ní děje. Přepadení bylo rychlé, během nočního spánku. Fiesa přešla z jednoho snu do druhého a Urist vše pochopil až ve chvíli, kdy se rozhodla zemřít. Neměla však sílu správně nalehnout na nůž. Prožíval její prodlužované utrpení, neboť Henen zkoušel zachránit, co mohl. Kdyby v tom lese nezabili její dítě, snad by ji Urist udržel. Miloval ji tak, že vzdálenost nebyla důležitá. Jenže Fiesa chtěla jen ticho, klid a nebytí.

Tehdy bolest znásobila Uristovy schopnosti, rychleji a mnohokrát více, než nyní zažívá Swen. Neuvažoval o svatých zásadách, prostě šel. Letěl nad zemí jako přízrak, přímo před očima vyděšených stráží prošel skrz náspy, proltnul kamennými kvádry věže až k Henenovi. Vztáhl ruku nad jeho hlavu. Porušil zákon o nepronikání živou

tkání, rozptýlil Henenovu kůži s vlasy, sádlo a kost. Vlastními prsty stiskl holý mozek! Držel, dokud se Henen s vriskotem svíjel u jeho nohou. Cítil jeho bolest a křeče. Ano, cítil! A jak! Opájely ho a blažily. Smývaly obrazy Fiesina utrpení, stíraly její vzpomínky na tělíčko s roztráštěnou hlavou, mučivé dušení v neumělé smyčce, útrapy druhé pomalé smrti po ožívání...

Swen se probrala chladem kamenné podlahy. Vedle v cele bylo ticho. Urist uzavřel své vědomí a ponořil se do minula jako do tůně. Jeho pomsta byla k neunesení, Swen ani nevěděla, kdy omdlela. Muselo se jí stát něco takového. Otřeseně vstávala z podlahy a v tu chvíli se štítla i vlastní rukou. Možná by i ona byla schopná něčeho tak strašného?

Právě pochopila, proč ji celé roky v chrámu učili všem přísným zákonům Vznesených. Dotkla se jí druhá strana moci. Urist jí zneužil, radoval se ze své pomsty. Mohl přece Henena ochromit, vzít paměť, rozum... Stále cítila ozvěny Uristovy ztráty. Jak teď rozuměla kobce v nejsilnější skále! Odsoudil zlo uvnitř sebe. Dokonce se jí přiznal, že hodlal rovnou zahubit i Henenova syna. Naštěstí ten zrovna popíjel kdesi u Torigu. Osudu však neunikl, otcův konec mladého lapku nepoučil. Před měsícem ho Sarem zajal a dal v Rewitu popravit. Byl snad ještě horší, než otec. Budiž, dnes ano, ale tehdy ještě ne. Vznesený by tedy nejenže vraždil, ale navíc nevinného.

Swen se nedivila příšernému křiku, který tehdy vyděsil celý les. Je taková hrůza myšlenek a činů skrytá i v ní?! Vracela se sklíčeně nahoru k Arize. Přecházela plynule z patra do patra, vycítila přítomnost lidí za několika rohy, mohla by o sobě v nouzi vyvolat klamnou představu předmětu nebo zvířete. Nebyla však dřív mnohem šťastnější bez všech takových darů?

x

Brew... U staříka propuklo násilí! Má strach, sotva dokáže mluvit. Strach mířící k děvčátku Len. Dva chlapi ho drží a třetí s výsměchem uřezává vous. Zatím jenom vous, mizera.

„Kápní božskou, dědku! Co všechno víš?“

„Nejdřív ti uřežu ctihodnost a potom oškrábu zbytek. Zpřelámu ti prsty jeden po druhém, že ti víckrát nesrostou. Hele, to je od nás docela pozorný, když by sis na fousy už stejně nemoh' ani šáhnout, co?“

Swen cítila s Brewem, jak mu zkroucené paže vylézají z ramenních kloubů a bolest horce zalévá mozek. Přesto všechno div nekřičel, aby právě ona utekla hodně daleko odtud. Tak to ne, víc jim nedovolím!

Rozeběhla se a při další vlně Brewových bolestí zoufale vystřelila přání: Kéž byste mohli okusit bolest, jakou umíral Henen! Luno, pomoz!

Příšernou Uristovu vzpomínku rázem přenesla do všech tří myslí. Strašný ryk pronikl zdí a zavřenými dveřmi. Zavřela oči a zapotácěla se. Dokázala to! Věděla, že chlapi už Brewa nedrží, ale stařec se nehýbal. Prolétla zdí dovnitř, mžikem se zformovala a mezi zkroucenými těly nadzvedla zkrvavenou hlavu. Chudinko strýčku, taková rána nad čelem! Potřebuje nějaký pruh plátna, zastavit krev...

"Schovej se, Len... u Arizy, někde..."

Zase omdlel, ale po chodbě už dusaly strážce. Nemohla jim nic vysvětlit. Všude v okolních místnostech někdo byl, mohla jen vzhůru. Proč mu nepomohli? Byli tak tiše,

strachy vsáklí do kouta, že o nich zpočátku nevěděla. Báli se a umírali hrůzou, že ti chlapi vlezou i k nim. Rozklepané baby, i když ženy mezi nimi byly opravdu jenom dvě. Brew má pravdu, bude lepší zmizet. Ne k Arize, ještě výš! Potřebuje být sama. Swen běžela chodbou a hledala prostor, kam dlouho nikdo nevkročil. Konečně! Vnikla tam, schoulila se na holé podlaze a usnula.

Netušila, jak dlouho mohla spát, ale nijak odpočatě se necítila. Vzpomněla si na učení posledních dnů. Urist ji varoval právem. Nikdy by nevěřila, že na dálku vycítí Brewovy myšlenky. A jak vytrestala ty muže! Zamrazilo ji. Co když úplně ztratili rozum? Směla to udělat? Jen co se dozvěděla o Uristově vině, sama zneužila moc Vznešených. Bylo jí rázem stokrát hůř, protože toho vůbec nelitovala.

Jak je to možné, co to s ní je? Nemá právo být takhle tvrdá, je přece Vznešená. I za Nerolu se tehdy tolik styděla... Pěkná Vznešená, když dokázala s chutí mstít a trestat! Ať se namáhala sebevíc, upřímnou lítost nikde nevydolovala. Do chmurných úvah o vlastní špatnosti pronikly stíny z okolí. Nebylo tu nejpříjemněji. Rozhlédla se a hned pochopila. Kolem byly samé zbraně. Přílbice, štíty, sekery, kopí a meče. Leccos neuměla ani pořádně pojmenovat, ale nevádí. Bohatě stačilo, jak z nich číselo zranění a bolest, které způsobily a před kterými neochránily. Divné věci. Zatím ke Swen promlouvaly jen kultovní předměty v chrámu. Dokonce ani observatoř Swen nikdy nenapověděla.

Rewit není dobré místo pro Swen. Měla by co nejrychleji zmizet, než z ní bude zrůda, podobná Uristovi. Pomůže jí Mita domů? Ne, raději ne. Brew se určitě zotaví, Sarem by mu neměl dělat potíže. Kdosi přece zneuctil pohostinnost jeho sídla a to je velmi zlé. Brew? Přivolala si jeho stav. Ještě se neprobral, ale nic mu nehrozí. Swen mu zkusila dodat sílu, jak se jí to už několikrát podařilo u nemocných. Spi dál, strýčku, odpočívej, uzdravuje se.

Pronikla na prázdnou chodbu a snažila se cokoliv dalšího zjistit. Nikde nikdo, zato dole zprava sem doléhal vysoký ječivý hlas. Jen stěží poznala Alilen. O tomhle tedy mluvili Masse a Ariza? Zaslýchla rázný hlas Sarema, prásknutí dveří. Stoupal sem, k ní. Jenže chodba je slepá a za stěnou čtyři muži strážé. Musela zpátky, ale kam? Chodbou už duní královy kroky. Swen proskočila zdí zpátky ke zbraním, ale při formování zavadila o nějakou hromadu železa. Řinčení by probralo i nebožtíka! Vyděsila se ještě víc. V panice nevěděla kudy kam. Pronikla dveřmi kamsi vedle, kde se zformovala před užaslýma Saremovýma očima.

X

Zase Nerolu objímal a líbal, jeho svalnaté paže byly jako spletené z provazců. Nerola hořela jako vích slámy, plála a těšila se na každý další okamžik. Cítila Masseho dlaň mezi stehny, užuž se dotkne tam, kde ho strašlivě moc chtěla cítit... Nic. Zklamaně vykřikla a její hlas pronikl zmámením. Probudila se zpocená, vyděšená prázdnou, chladnou temnotou kolem.

„Masse...“

Nebyl tu. Jenom Nerolino žíznící a hladové tělo, rozpálené lůno mezi stehny. Přitiskla na něj pokrývku a nevádí, že na citlivých místech ostře kouše. Mohla by si možná ulevit třením dlaně, jak to mnohokrát přistihla dělat nemocné ženy, ale nechtěla. Ona není opuštěná, zavržená, ona vždycky bude mít silného muže. Znovu ji zalila vlna

touhy. Tak silná, že se zakousla do cípu houně. Nerola se rozplakala. Musí zkrotit ten svrbící hlad, musí pro něj zůstat co nejčistší. Neulevovat si, zachovat všechnu touhu i lásku. Musí, musí!

Přivolávala zpět Masseho obraz a sladký sen o jeho stisku. Marně. V jednu chvíli se jí zdálo, že její milovaný stojí u dveří a pohupuje se na patách, jako když si prohlíží zboží a odhaduje kupujícího. Jako by se jí posmíval nebo přemýšlel, kolik mu vynese. Ne! Tohle si Nerola jenom namlouvá, křivdí Massemu z příliš dlouhého čekání. Sedla si na tvrdém lůžku a hleděla ke dveřím, zda v Masseho tváři nenajde stopu po touze nebo dokonce vlídnosti. Natáhla ruku a zesmutněla. Pouhá vidina, ale proč? Byl však už jenom lehkým stínem, víc tušeným, než zřetelným. Nepromluvil, pouze se otočil zády a zmizel úplně. Prochladlá Nerola seděla ještě dlouho v pusté tmě, nechápající a zklamaná.

11. Tajemství ložnice.

Sarem uskočil do stínu za sloupem a čekal. Nebylo zdravé se prozradit. Tam na chodbě zahlédl stín, řinčení ho nejdřív pobavilo. Vracel se od Uristovy kobky, kde svého rádce marně volal. Před chvílí na chodbě ho napadlo, že staroch nejspíš tajně slídlil po paláci a vyslechl nové nářky Alilen. Určitě chtěl narychlo zmizet, ale už mu to, staroušovi, tak bezchybně nejde. Jednak Sarem viděl závěr jeho pronikání zdí, jednak mohl zlomyslně vychutnat rachot nějakých starých štítů vedle. I mistr dělá chyby! Nechal to být, ať staříkovi zůstane tvář. Rázoval do svých nejsoukromějších prostor, rozladěn ze všeho ženského. Tak zajímavé překvapení ovšem nečekal.

Zrovna tahle dívka! Ležela mu v hlavě pořád víc, přemítal všechno možné, jak ji jen získat. Takhle posedlý už dlouho nebyl. Ke všemu právě dnes uvěřil, že je skutečně Brewovou neteří. Skoro se zbláznil strachy, že jí ta zlodějská hovada ublížila. Nic se od nich nedozvěděl, Urist jim stačil zničit rozum. Doufal, že se Len vyděšeně kdesi krčí -a vida! Našla si nejlepší možný úkryt.

Šla jako slepá k oknu, uvelebila se v jeho výklenku, opřela hlavu o zeď a usnula. Hm. Vyvedla Sarema pořádně z míry, ale ne nadlouho. Zatím se neodvážil nic dělat, vyšel po špičkách jako duch. Rychle zrušil hledání dívky a zařídil jisté nezbytnosti. Navštívil znovu Brewa a namluvil mu, že Len utekla do ženských komnat. Alilen po vyčerpávajícím výstupu odpočívala, poslal jí další zlatý náramek a košík sladkostí. Ať si dělá a myslí, co chce.

K Arize nešel, sestře totiž neuměl lhát. V poslední době měl dokonce podezření, že ta malá dívenka dospívá a moudří příliš rychle, že dokáže uhodnout i jeho skryté myšlenky. S příchodem Rensovy sestry očividně nesouhlasila. Od chvíle, kdy své plány přiznal, jsou s Alilen velmi přátelské. Jistě by teď dokázala vymyslet nějakou lest a zasáhnout. Dal postavit strážu ke svým dveřím a donést občerstvení. Měl velice jasné představy o nastávajícím večeru a noci.

Zastavil se u okna na nádvoří. Zasmál se a bouchl dlaní do rámu. Dobře ho vodila za nos. Na Vznešenou tedy lhala, až se hory zelenaly! Nalítnul jí už v lese, když ji jako ovládla Uristova vůle. Líbila se mu. Přišla si ho omrknout, chytrá holka. Ze všeho

nejmíň toužil po unylé tajemnosti, jakou pamatoval u její matky. S takovouhle Swen se nudit nebude - a ani ona s ním! Chtěl ji přece už jako Brewovu neteř, teď vděčně přijme dar Šaruty... Měl dobrý nos! Jo, Uriste, všechna tvá nabádání jsou odteďka jako popel ve větru. Krásku přivedenou jen kvůli původu by přece jen možná oželel, ale tuhle Swen? Byl by Sarem sám sebou, kdyby uctivě zůstal v povzdálí? Čistá a nevinná, říkal Urist. Pchá! Odkdy je zrovna tohle překážkou?

Když se potichu vrátil, ještě spala. Tvrdě, ani se nepohnula, pod očima tmavé stíny. Možná je tak bledá kvůli strohému životu v chrámu a přísné výchově, také černé vlasy mají svůj díl. Podívejme, slunce v některých pramenech probouzí zářivě hnědé tóny. Přece jen jí matka darovala odlesk své pověstné rusé záplavy?

Pohodlně uvelebený u jejích nohou pozoroval a trpělivě čekal. Moc toho o Vznešených nevěděl, i když hodně využíval jasných Uristových chvil. Snažil se postupovat podle otcových rad. Urist přece zabil, což před ním údajně nikdy nikdo za celá staletí. Vznešení jsou dost divní. Žít v těch divokých časech a nechat si všechno líbit, na to aby jeden byl Vznešený se zatraceně čistou krví a silnou vůlí. Když se to vezme kolem a kolem, byli to slaboši. Nebo blázni. Jenom blázen pomine takové možnosti, jaké měli oni.

Copak je možné nějak zabít bytost, které nic hmotného neublíží, žádná pouta ji neomezí a jed neusmrtí?! Tak jako si Urist jedině sám vyměřil trest, podobně by s jiným Vznešeným nikdo nic nezmohl. Kdyby chtěl vládnout. A Sarem nebyl schopen pochopit, proč to žádný nezkusil. Urist je vlastně ubožák, trestat se za takzvaný zločin! Byla to pomsta, vyrovnání účtů, nic víc. Jeho právo. Vznešení mají divné, nelidské zákony. Sami se skrze ně vydávají na milost a nemilost lidem, ačkoliv jsou mnohem silnější. Nepochopitelní, ale docela užiteční.

Dneska všichni trpělivě čekají na Uristův odchod. Někam do hor, kde umírají, když vyprší jejich čas. Saremův otec se před smrtí nejvíc bál toho, že se Uristovo šílenství zase obrátí proti lidem. Je hodně silný, kdo by ho zastavil? Proto Sarem nikdy nesměl ani myšlenkou Uristovi ublížit.

Jo, tyhle tance kolem Vznešeného! Přesto Sarem několikrát skrytě pozoroval, jak se jeho tělo mění i s oděvem na měkce světélkující oblak, jak mu vychází vstříc podobně rozpuštěné místo ve zdi, kameni nebo starém dřevě. Jenže něco tady nesedí: Urist nikdy nebyl tak rychlý jako Swen. Snad proto ještě teď zůstal ve vzduchu viset jemný, nasládlý pach krve. Holka je dost mladá, ještě to asi tak dobře neumí. Když spěchá, nesloží se úplně celá zpátky. Radši by to už neměla zkoušet, potřebuje něčí dohled a pevnou ruku.

Což Swen může mít. Na Rewitu bohatě stačí Uristovy kousky. Tady je potřebná královna, která pozvedne Saremův rod nad všechny ostatní v zemi. Aby i zdejší královský rod měl totéž, co ostatní: Všichni panovníci, ať směrem k moři nebo horám, jsou spřízněni se Vznešenými, s potomky dobrých duchů a dokonce prý samotné Větrnice. Snad právě proto žijí sousední země klidně, vládne jim rád. Sarem se ušklibl. Pověsti o Paní větru jsou hezké, dávají mu po Dartem díl příbuzenství, po němž touží, ale nanejvýš uspávají děti. Zato tvář Swen je mnohem bližší, hmatatelnější. Splní dávné otcovo přání.

Zrovna, když se Swen narodila, Sarem poprvé zvítězil v souboji na život a na smrt, ale jejich věc vypadala hůř, než zle. Urist vzápětí dokázal změnit prohru na vítězství a samotná Swen na tom měla velikou zásluhu. Přišla totiž na svět zdravá, čilá a roztomilá, navíc se znamením Vznešených. Saremův otec svému dědicovi častokrát připomínal, kterouže to dívku považuje za jediné správnou matku svých budoucích vnuků.

x

Den pomalu končil a Sweninu bledou tvář ještě překrývaly stopy stínů. Opravdu toho moc neumí, její matka údajně nesnesla ani upřený pohled do zad. Ne, že by právě tohle Saremovi vadilo. Bohatě stačí viditelné znamení a příslušnost ke stavu. Naznačil pohazení těsně kolem Sweniny tváře. Začala se probírat.

"Vítej, Swen. Potěšilo mne, žes našla bezpečí právě u mne."

Pomalou otevřela oči, nepolekala se. To je dobře. Takhle zblízka objevil modré plamínky v hnědých duhovkách. Je opravdu hezká, skoro krásná. Okouzlovala ho naprosto všim. A měl pocit, že to o něm ví. Zamrzelo ho, že promluvila ztěžka a o něčem úplně jiném.

"Odpusť, byla jsem příliš unavená. Svět, který jsem tolik toužila spatřit, mne stále vyvádí z míry."

"Je na čase, abys mi řekla, co se stalo. Nejsi Brewova neteř, za tvou cestou je někdo další. Poznal jsem tě, Swen."

Sklopila oči, nestačila však nic udělat. Co nejjemněji, ale přitom pevně, chytil její útlé zápěstí. Vznesení raději snesou omezení, aby neublížili. Příímý dotek kůže je spoutá jejich vlastními zákony.

„Nezkoušej žádné podfuky! Něco o vás totiž vím. Ne, nepustím tě. Přesně to jsem myslel, princezničko. Mohla bys mi vyklouznout pomocí nějaké vidiny! Věř, že mi Urist leccos předvedl."

„Víš přece, jak nám je držení nepříjemné.“

Zkusila do řeči vsunout trochu naříkavého tónu, odkoukaného od Neroly. Na Dceru Hvězdářku to zabralo pokaždé. Sarem se jen maličko usmál a zavrtěl hlavou. Baví se, ale neustoupí. Swen byla v pasti. Dost jasně věděla, co má Sarem v úmyslu a bylo docela dobře možné, že on ví zase tohle. Jenže dokud ji držel, všechna Swenina vůle se lila sem. Aby lidský stisk nebyl nesnesitelný a přitom nerozpustila cizí tkáň. Proč on smí a ona ne?! K čemu je všechna síla Vznešených, když stačí chytit za ruku a oni poslušně přijmou a udělají, co se po nich chce?

Sarem se zeptal znovu, co tady dělá. Pověděla tedy, co mohla. Přes všechno nepohodlí a rozčilení pamatovala na Uristovy rady a neprozradila o sobě nic, co ještě Sarem nevěděl. K utajení příliš nezbylo, ale proč děsit zrovna jeho vlastními starostmi? Během přiznávání si uvědomila další významy cvičení, která opakovala se Dcerou Luny. Jak jí teď ona noc před odjezdem z chrámu připadala vzdálená! Byla to vůbec ona, ta Hvězdička, odhodlaná zachránit lid půlky světa? Těžko. Ta zůstala někde ve voze, ukrytá pod koberci a houněmi.

Dnešní Swen věděla o Saremově příchodu už v polospánku. Zůstala klidná, protože přejala vědomí o mužově klidu. Mohla odpočívat dál a tak se nenechala zbytečně rušit. Nezmohla ji totiž jenom únava, ale také sílicí změť veškerých myšlenek lidí v

okruhu několika místností a ještě dvě patra dolů. Mohla na sobě pozorovat úžasné změny v každém okamžiku a byla vyděšená. Kam až to půjde?! Připadala si jako zrůda, měla strach ze samoty. Opuštěná a ztracená v úžasné výjimečnosti najednou zjistila, že potřebuje Saremův zájem a nechtěla ho ztratit. Teď má jen Dceru Luny, možná Urista a jeho. Kdo další jí může rozumět? Nikdo, na celém světě nikdo. Nezbyvá, než doufat v dobrý odhad kněžky Vznešené. Že je Sarem skutečně tím pravým a jediným. Z jeho myšlenek Swen polévalo horko i zima. Dost! Uzavřela svou mysl před světem, zapomněla na Alilen a odevzdaně přijímala nevyhnutelné.

„Nedívej se tak vyděšeně. Copak ti ženy v chrámu nesvěřily nic o radostech ze života?“

„Jaké radosti? Já slýchala jen o poslušnosti, o věcech mužů, co se dají vydržet.“

„Psst. Na tyhle chudinky nemysli. Věř se mnou příjemnějším stránkám života. Musejí se trochu hledat – asi jako já teď,“ dlouze Swen políbil a přitom lehce přešel dlaní po rameni a paži. Propadla se do horkého víru a nebyla v něm schopná ani rozeznat, jestli se jí dotkl přímo nebo přes rukáv. „Už je ti líp?“

Oči se mu uličnický smály a jiskřily. Slibovaly pokračování a Swen začala být náramně zvědavá. Dotýkání člověka se umí úžasně změnit. Luno, je to tak zvláštní... Líbání, hlazení, horká slovíčka chvály. Další doteky, nezvyklé, jiné. Mnoho z nich si toužebně přála opakovat, víc a častěji. Je to tak správné?

x

Zase tvrdě usnula. Nevěděla, jak dlouho si ji Sarem prohlížel, kdy usnul a znovu po svém probuzení zvědavě pozoroval pověstmi opředené velké znamení Vznešených uprostřed Sweniny hrudi. Bylo tmavohnědé, na krajích zvrásněné. Jako podivný šperk nebo třetí bradavka. Ale nijak citlivé. Swen se totiž rozhořivala se pod jinými doteky. Rád by si ji vzal znovu, ale musel chytit do hrsti alespoň zbytek rozumu. Je už jeho, patří mu navždycky, pojistil si ji. Protože Vznešení jsou stálí, navěky přilnou k tomu, kdo s nimi tělesně splyne. Pousmál se. Velice příjemně splývali... Bylo to jiné, než divoké milování s Alilen, ale mnohem žhavější, než s kteroukoliv jinou. A taky mnohem slibnější, když mu takhle vycházela naproti hned napoprvé. Teď zbývá přesvědčit ještě Swenin rozum, že svazku s ním nebude litovat.

Opatrně vstal a otevřel skrytý východ. Něžně dívku uchopil do náruče a zatímco se pomaličku probírala, nesl ji dolů po mnoha spoře osvětlených kamenných schodech. Bylo tu teplo a vlhko. Prošel neomítnutou chodbou a ramenem rozhrnul lehký závěs. V nízce klenuté jeskyni zamířil k hladině jezírka, pomalu vstoupil do jeho teplé vody. Položil dívku na hladinu. To Swen probralo úplně. Smál se tomu, jak vykřikla a chytla se ho kolem krku. Potom si vzpomněla, že je vlastně nahá. Chvíli se bavil směsici její překvapení a studu. Tam nahoře bylo šero, později tma prosvětlená plamínkem jediného kahánku. Tady měli světla víc a vody zatím sotva po pás.

"Swen, uklidni se, jsme přece muž a žena. Jenom užíváme toho nejhezčího, co život dává! Můžeš si tady plavat nebo jenom sedět a odpočívat. Ještě ti ukážu, co všechno tady mám. Skládám ke tvým nohám tajemství Rewitu a věřím, že se ti zalíbí jako mně."

Skutečně měl být nač pyšný. Swen se nikdy nedostala k většímu množství vody, než bylo v kádi. Nečekaně příjemná a teplá po ... Vyděsila se.

"Přestoupili jsme zákony, Sareme. Bez obřadů..."

"Klidně to vyslov, mezi sebou můžeme mluvit na rovinu. Pomilovali jsme se, no a co? Říkal jsem ti přece..."

„Předtím se prý hodně slibuje, to mi říkaly..."

„Pchá, ty tvoje ženy z chrámu!"

Mávl rukou a potom odhrnul Swen mokré vlasy z tváře. „Ty nejsi stejná jako ony a ani já nemám chování chtivýho prost'áčka. My přece stojíme výš, dokonce nad zákony! Naopak : Je důležité, abychom spolu vycházeli po všech stránkách a zbožná přání sama k tomu nestačí. Nenapadlo tě, že máme právo, dokonce i povinnost volby? Podle nás, podle našich přání, bude vypadat budoucnost všech tam venku."

Pohodlně seděl stranou na nějakém schodu pod vodou a nohama čeřil vodu. Řeči státnické, chování jako... přerostlý kluk!

„Myslíš, že když budeme spokojeni my, bude nám víc záležet na lidech?"

"Dá se to tak říct. Ale je toho víc: Podívej se na svého bratra. Měl štěstí, že jsme přátelé a bere si mou sestru. Má totiž v sobě příliš matčiny krve a to se pro pevnou vládu nehodí. Ty jeho ohledy s vyvrheli! Všichni vědí, jak nesnáší popravky. Jenže bez nich nikoho neodstraší. Vláda slabé paže totiž provokuje drzouny a může vést ke vzpourám. Chlad a odměřenost mu v tom nepomůžou.

Díky mně si může oddychnout, moje síla jeho zemi ochrání. Teď to dobře viděl při nepokojích s vodou! Nemůže být tvrdý a rozhodný, protože je Vznešený, snad si to naplno uvědomil. Bude vhodné, když tuhle stránku vlády svěří mně."

Nebyla zase tak nezkušená ani zaujatá přívalem událostí, aby nevníkala hlubší význam.

"Má snad Rumaion a Galahot přejít pod tvou vládu?"

Chlácholivě ji objal. Vyklouzla z objetí a odsedla. Znovu si ji přitáhl a hlas měl vemlouvavý. Naštěstí věřil tomu, co říkal:

"Ale ne, to tak úplně nemusí. Jenom budu vždycky blízko a vytáhnu ho z kaše. Budeme přece příbuzní. Chci zachovat zemi bohatou a klidnou pro sestřino dítě. Ale kdyby ho někdy břímě vlády příliš tížilo..." Zazubil se.

"Takže ti nakonec ta otrava vody přišla vhod?"

Zvážněl, zase ji přitáhl blíž. Otázkou ho sekla, ale netrefila viníka. Ulevilo se jí dřív, než odpověděl. Se zájmem čekala, jak se pokusí obhájit, že z té pohromy něco dokázal vytěžit. Se Vznešenými nejsou v jistých případech žádné hračky a to byl dojem, který ze Sarema přímo čísel.

"Podívej, já skutečně nevím, kdo to zařídil. Ten kupec Masse s podivnými tráglovskými obřady nemusel vědět, co dělá. Mohl plnit úkol nějakého jejich ochránce pramene a takhle třeba zdravil příbuzné svých božstev. Měla bys vidět Alilen, co občas u vody vyvádí! Radši jsem jí to tady nikdy neukázal. Spíš bych hledal jinde, možná u Šaruty. Nebo ještě jinde, ale v těchto kruzích. Znáš to, nějaký bůh sešle věštbu, kterou jeho lidi musí poslechnout.

Už můj otec podezíral všechny ty chrámové modlily ze spiknutí, kterým normální člověk sotva porozumí. Nesnášel, když se ozvali a chtěli mu mluvit do vlády. Vyhýbal se jejich dobrým radám obloukem, ale dával pozor, aby proti sobě nikoho nepoštvál. Dostali svoje dary, byla jim prokazována úcta a hotovo.

Jenom tady máme tři významnější chrámy, které se doslova perou o vliv a moc! S chutí bych z města vykopal zrovna Mita od Šaruty, ale ten sedí moc nahoře a moc pevně. Toho jsem nechal vyrůst ažaž. Musím ho občas zvat a udržovat přátelské vztahy. Šaruta má dneska vystaráno, ale docela mne zajímá, co budou dělat ty tři chrámy, až díky tvé osobě vzroste vliv mrňavé modlitebny Luny. Určitě jsi o ní nevěděla, že ne? Je na západ od brány, u hradeb. Měla bys tam zajít a pozdravit je. Ale slib, že tančit budeš jenom pro mě."

Chvíli nemluvili, vodní hrátky byly přitažlivější, než mrzutosti okolního světa. Zvláštní, jak příjemná tahle voda je! Kdysi jako malá zkoušela před každým namáčením utéct. Když nechtěla, nedovolila přece, aby na ní ulpěla třeba jen částička prachu. Nač tedy omývání? Dotek vody býval protivný, jako by zalézala až do kůže. Dlouho se učila vodu snést, přinejmenším proto, aby nebyla mezi ostatními dívkami příliš nápadná.

Tohle jezírko bylo cosi nového. Nečekaně dokázalo přinést radost. Poprvé nejen smíření s nevyhnutelným. Když ji Sarem líbal po těle, když ona líbala naopak jeho, uvědomila si zvláštní chuť kapek na Saremově kníru. Nahořklou, podobnou jednomu léčivému nápoji. Proto se ve vodě cítí skoro blažená? Na sedátkách mezitím zvlhlo bílé plátno k osušení, takže jí Sarem ukázal další místnost, kde měl velmi prostorné lůžko s mnoha polštáři, stolek přetékáající miskami s dobrotami všech druhů a zlatou konvici se silným karmínovým vínem. Swen pobaveně vzpomněla na Brewova slova o válečníkovi, který rozmazluje pouze své ženy. Sarem se tedy rozhodně nešidí!

x

Teplá koupel příjemně unavila a tady se usínalo snad nejlépe z celého Rewitu. Když vystoupili zpátky do Saremovy ložnice, slunce už stálo na obloze a z chodby zněl nezaměnitelný ženský hlas. Velmi rozčilený a ječivý. Sarem se polekaně rozhlížel a očividně nevěděl, do které truhly Swen ukrýt. Veliký vládce? Byl rázem ubohý, maličký a směšný! Swen jenom vrtěla hlavou a vzpomínala na jeho jasné světovládné plány. Ten že chce vládnout i za Rense? Tak ať předvede vládu ve svém vlastním domě: Swen poslala strážím příkaz a vzápětí dovnitř vítězně vtrhla supící hora šatstva. Alilen vytřeštila oči na nahou dívku, nedbale zahalenou do zeleného pláště a vzácně zapomněla řeč. Stály dlouho proti sobě, milenka s odkrytým znamením Vznesených a žárlivá nejistá kráska, jejíž poklad pod srdcem rázem ztratil všechnu cenu.

Ticho porušil šustot látky. Sarem konečně poslechl rozum a snažil se odplížit stranou od obou žen. Zase měl špatný odhad. Vyrušení protrhlo hráze Alilenina mlčení. Spustila proud těch nejhorších možných nadávek. Swen nehnula brvou, při porodech slyšela hodně, i když ji některé neznámé kletby a slovní obraty zaujaly. Moc sis nepomohl, hodnotila v duchu královo postavení. Bavila se a rozmarně zkoušela pochopit smysl nových výrazů. Rozrušení však začalo škodit dítěti, Swen vycítila, jak se Alilenino tělo napíná. Musela rázně zakročit, i když na ni samotnou si Alilen netroufla.

"Ztichni, Alilen! Kroutíš se tu jako červ! Takhle se chová matka budoucího krále?! Když vyvádíš jako kučes, nikdy ničím víc nebudeš!"

Zmatená žena zírala, dolní čelist pokleslou. Bála se pochopit a přijmout nabízenou novou naději. Swen jí bylo upřímně líto a pokračovala přímou řečí do mysli: Ano,

dobře slyšíš, nemluvím do větru. Tvůj syn potřebuje klid, aby posledních několik týdnů nabral síly pro život. Zpívej mu, vyprávěj, těš se na něj bez ohledu na venkovní bouře!

Sarem se konečně oklepal a vzchopil. Vzal Alilen kolem ramen a strkal pryč. Nevšiml si, že otočila hlavu a sledovala Vznešenou sokyni očima plnými slz. Swen přikývla, aby stvrdila svůj slib a pokusila se o úsměv. Sotva se za dvojicí nakrátko zavřely dveře, prudce vydechla. To byla scéna! Swen ztěžka dosedla do postele se zjevnými stopami svého prohřešku. Sarem ať si říká, co chce, ale tohle se opravdu stát nemělo! Vstoupila mezi dva, kteří si bohatě vystačí sami. Co dál? Věděla, že Alilen neutěšovala planými slovy. Teď jenom maličkost: aspoň tomuhle rozhodnutí dostát. Sarem jí to bude jen ztěžovat. Vstoupil druhý provinilec, ale v tom nějaké pokory nebyla ani špetka.

"Možná je to tak lepší, nemusíme nic skrývat. Všechno bude pohodlnější a svatba proběhne hladčeji. Ale proč jsi mluvila zrovna o synovi? Poznala jsi, jak na něj spoléhá?"

"Sloužím přece v Domě života, poznám téměř s jistotou, co se narodí! Ano, bude to syn. Prvorozený syn, Sareme, nemůžeš ho pominout. Věřím, že bude tvým následníkem, protože já sice mohu porodit Vznešeného, ale sám víš, jaká by to byla vláda. Ne, neříkej nic," uklidňovala námitky, které chtěl pronést spíš naoko.

„Slyšela jsem, jak o takových uvažuješ. Chceš přece mít silnou říši, nebo ne? Copak bys svěřil vládu synovi slabému jako Rens? Možná, že by byl můj syn jednou bratrovi užitečnější například jako nejvyšší kněz Šaruty..."

Napětí ze Sarema úplně spadlo. Rozesmál se a plácnul sebou vedle Swen, až za oknem polekaně vzlétli ptáci.

"Věděl jsem, že jsi ta pravá! Máš pravdu, Alilen zůstane v Rewitu a její dítě bude vyrůstat jako následník. Rens mu opatří nevěstu a ty mi pomůžeš vládnout. Nejsem přece hlupák, abych se vzdal kterékoliv z vás! Ještě můj praděd měl sedm žen a já nechápu, proč se od toho dobrého zvyku upustilo! -Proč jsi tak tichá?"

"Co znamená kučes?"

Zavrtěl nevěřičně hlavou.

"Nechápu, jak jsi zrovna na tohle přišla, když mluvíme o vážných věcech. Je to dost hrubá nadávka. Kdes ji vlastně vzala?"

"Poprvé od Arizy, potom někdo u Šaruty mluvil o holkách v Domě radosti. Vysvětlí mi to."

Mnul si bradu a potahoval kníry.

„Tak malá Ariza, podívejme se! Nejvyšší čas na vdavky, ať si užívá starosti zvidavé holky někdo jiný! Ale k Šarutě: Tvoje Luna pomáhá ženám, hlavně rodičkám, u Šaruty se naopak muži zbaví únavy a smutku. V péči holek, které tu vycvičili ke službě. Je to hodně žádaná věc, chrám hodně vydělává. Když ale holky vyjdou na tržiště, slušný člověk s nimi nepromluví a ženy po nich plivou. To všechno dohromady znamená kučes."

"Není to divné? Potěší se s nimi a potom jim třeba neodpoví na pozdrav? A co když ty ženy zestárnou?"

"Slouží dál, uklízejí a radí těm novým. Kučes nežijí o mnoho déle, než jiné ženy. Dům radosti má holek pořád málo. Nelam si s nimi hlavu, takový je svět. Možná proto, že žena má správně patřit jen jednomu muži, dávat mu děti a množit jeho rod, ale radosti s kučes jsou plané. Nechce se mi teď na to myslet."

"Máš pravdu, myslíme na důležitější. Musím se chystat k odjezdu. Je-li Brew dost silný, vrátím se do našeho chrámu. Znovu tajně jako Len, kupcova neteř. Budu se řídit radou Dcery Luny, víš? Jistě ví, proč je to správné."

Prohrábl vlasy a nejistě souhlasil. Potom odvedle přinesl nové šaty, stejně modré jako ty od Brewa, ale zdobené stříbrnými výšivkami kolem lemů.

"Ten starý lišák má dobré oči, tahle barva ti moc sluší. Pomůžu ti s oblékáním. Dcera Luny má samozřejmě pravdu, ať si lid myslí jen to vhodné. Nechtěl bych o nás slyšet nějaké lechtivé historky, jakých se dočkali Darte a Paní větru. Aha, ty to taky znáš. Ale nezapomeneš na mě, vid', že ne?"

S úsměvem zavrtěla hlavou. Jak by mohla? To, co v noci zažívala, ji překvapilo, ale jenom v dobrém. Proti všem příznáním a steskům z Domu života stála mnohem zajímavější zkušenost. Ono to dění v postelích nebude jenom služba mužovi a čekání na zplození děcka. Pokud je pravda, že manžel vyžaduje... hm, milování, pět, nejvýš deset roků, než začne koukat po nových a mladších radostech, ona se se Saremem nemusí bát. Přinejhorším by mohla ostrahu svěřit Alilen... Měla sice dost výhrad k jeho představám o budoucím životě, ale určitě se právě rozhoduje správně. Musí všechno v klidu promyslet. Pokukuje-li tak silný král po jejich zemi, jedině ona ho udrží zkrátka. Zase ji rozptylovaly horké prsty, které cítila i přes tuhou suknicí. Povzdechla si. Nebyl by to jednoduchý život, ale snad se ohladí nynější hrany. Přesto by bylo mnohem vhodnější, aby mezi Alilen a Sarema nikdy nevstoupila. Jak na ni vzpomněla, stála zase na začátku veškerých úvah. Jak rozhodnout? Splní určitě jen jedno: Nezapomene.

Všem byla nařízena víra, že se Swen skryla u Alilen a tam strávila den a noc. Brewa údajně napadli zrádní zlodějští sluhové, popravení ještě před odjezdem jeho vozů směrem na Rumaion. Na tržišti se shromáždily davы zvědavců. Utínání rukou a následně hlav se jim velmi líbilo. Byl už na takovou zábavu nejvyšší čas, bránu města zrovna zdobily jen hodně staré, vysušené lebky.

Lidé Saremovi provolávali slávu a div neušlapali dvě ženy při rvačce o cáry zlodějských hadrů. Přináší štěstí zaručeněji, než oběť Šarutě. Když vojáci zasáhli a rozehnali čumily, několik starých žen se připlížilo posbírat zkrvavenou slámu, než bude smetena a spálena. Hady sice nosí štěstí, ale krev chrání dům.

12. Přemožena

Když čtyři vozy vyjížděly městskou branou, strážní právě zavěšovali koše s hlavami a u hradeb se zvířata prala o zbytky těl. Swen od smečky nemohla odvrátit oči. Roztřásla se hrůzou pochopením, že vnímá i spokojenost psů z hojnosti žrádla. Brew, který s ní dosud pořádně nepromluvil, ostýchavě pohládl její ruku. Zlehounka, právě tak, jak se říká, že Vznešení ještě snesou.

"Takový je náš svět, princezno. Ani Vznešení neodvrátí jeho tvrdé stránky. Měl jsem zemřít, abych neprozradil nic kolem Masse a místo mne jsou pryč oni. Budu ti sloužit a se mnou celý můj rod. Kdykoliv budeš potřebovat, cokoliv budeme moci."

Věděl to, určitě celou dobu, ale hrál s ní. Lišák Brew! Usmála se, i když hodně unaveně.

"Vidím, že jsem tě neošálila. Cítíš se dobře, strýčku?"

"Já tě přece znám už léta, holčičko. Vím, kdo opravdu jsi. Jenže také moc dobře vím, komu skutečně vděčím za život. Snad opravdu nějak pomohl šílený Urist, možná se rozpomněl na zásady Vznešených, ale tys vlila sílu do mého srdce a já se dnes probudil téměř zdrav."

Zlatý strýček! Tohoto člověka měla opravdu, upřímně ráda. Bratra samozřejmě také, to bylo dáno pouze krví. Vzala Brewovu ruku do svých, vděčná k nevyslovení. Nemá jenom chrám, jsou další lidé, ke kterým může patřit!

"Dotýkej se mne jako dřív, strýčku. Neublížíje mi to. Vrací mne to domů, kam se už těším."

„Paní Alilen?“

Přikývla.

„Vznešení by neměli ubližovat ani tady,“ ukázala si k srdci. „Ona už ustoupila před Vznesenou, smířila se s prohrou, ale když jsem se ráno probudila, její bolest prostupovala i zdi. Jak bych mohla být kdy spokojená, když tohle vím?“

„Nejsem povoláný, abych radil vládcům světa a míchal jejich osudy. Svoji Len bych ale řekl, že když má přislíbené právo rozhodování, neměla by je zahodit. Co nejde rozhodnout dnes, čas zítra ukáže v novém světle. Tvoje Luna umí radit dobře, především během úplňků. Prvního, druhého...“

Luna včera teprve začala couvat. Swen se ulevilo, Brewův návrh jí dával hodně času. Když bude Swen daleko, Sarem možná znovu pozná, jak potřebuje Alilen. A jestli mezitím přijde syn... Čas umí hojit dobře i sám o sobě. Hromadí nové události a tiší neklid srdcí.

V tichém smíru dojeli ke shromaždišti, kde měli čekat ostatní. K tábořišti, kde ji učil Ersen a poprvé spatřil Sarem. Jak to bylo daleko! Co se stalo a co byl sen? Žila to Swen nebo někdo jiný? Byla lehce otupělá, probírala se vzpomínkami a nechtěla vidět ani do zítřka. Ze zamyšlení ji vytrhlo Brewovo syknutí. Vpravo stály dva kryté vozy. Proč tak divně, napříč cestou? Hořel tu jediný oheň, víc známek rozbití tábora neviděli.

"Přijeli jste brzy, nestačil jsem nic přichystat."

Ersen se vlídně usmíval. Natahoval ruku, že Swen pomůže jako kdykoliv dřív. Váhala, něco sledoval. Jeho úsměv byl napjatý, pokřivený. Brew ho ostražitě zadržel.

"Chlapče, měls přece odjet na Torig. Změnils plány?"

"Musel jsem, Masse zmizel. Čekám na tebe, dovol, abych byl tvým hostitelem."

Brew se rozhlédl. I Swen už vnímala ticho, plné strachu. Jak je možné, že dřív nic nepostřehla? Jako kdyby ji zavalily houně, pod které se ukryla při odjezdu z chrámu. Namáhavě odhrnovala překážky kolem své mysli. Divný stav po dnech přeplněných cizími myšlenkami! Sluhové s Izbirem, kteří je čekali, leželi spoutaní v trávě, starý

Izбир se právě probíral z bezvědomí. Brew se pohledem zapíchl do Ersenových očí. Měřili síly, hlídali pohyby druhého.

Swen odhadovala Brewův úmysl srazit Ersena bičem a ujet. Jejich mysli byly také jako za brněním. Co jinak by ale chtěl dělat? Stejně byli v pasti. Cestu tarasily dva vozy a otočka by byla příliš pomalá. Od stromů vystoupily postavy ramenatých pacholků. Přesila i v případě, že by kupec měl všechny své muže po ruce. Ne, starý Brew ji nezvládne ochránit. Každý z těch siláků ho stáhne z vozu a hravě přemůže. Ersen se usmívá tak vědoucňě – Swen přece také ví, že po přepadení může starce zabít skoro každá rána do hlavy. Brewovi sluhové vzadu nic nechápou, a už je odvádějí stranou. Řešení viděla jenom jedno. Je sice nějak unavená, ale pořád dost silná, aby Ersena zvládla. Pokud nebude tak nastražený, jako v očním souboji s Brewem. Pohladila starcovu paži.

"Strýčku, jsi unavený. Nech Ersena promluvit. Jistě nemá v úmyslu nic zlého, vždyť ho známe."

Seskočila a věděla, že její příkaz pochopil. Nikomu se nezkříví ani vlas. Jenom jí, protože Ersen z nějakého důvodu nechce, aby jela domů. Bude bojovat. Vážně pohlédla Ersenovi do očí. Ještě si nevyzkoušela úmyslný ráz vůle, všechno je jednou poprvé: Zakolísal, bránil se, zavolal o pomoc. Koho volá? Urista určitě ne.

Zaváhání ji stálo drahocenný čas. Zeslábla, jako by z ní všechnu sílu někdo stáhl. Co je to? Byla jako nahá uvnitř vlastní mysli. Zmateně otočila hlavu tam, kde pochopila vítězí sílu. Stará žena s očima jako uhlíky... Kdo to je, odkud a proč má moc nad Vznešenou? Luno, pomoz! Ersen zezadu Swen objal a ke tváři přitiskl cosi mokrého. Z dálky zněl úzkostný Brewův křik. Chtěla se ho přidržet, najít světlo, další bod. Marně tápala v pestrých kruzích, které se roztočily za víčky. Byly stále větší, obklopile ji a spoutaly. Tělo změklo, nepohnula ani malíčkem. Ležela, nevěděla o ničem, jen občas znovu cítila mokrou látku na tváři a sladký zápach, který roztočil poutající kruhy.

x

První Dcera Luny přecházela chrámem. Neměly žádné zprávy ani náповědu bohyně. Vědoucí marně napínala zrak, Luna se odmíčila. Minulé vidění se zřejmě dosud celé nesplnilo, bohyně dál pečuje pouze o uzdravování rodiček a nemocných. Právě dorazily povozy plné zelené soli, začalo rozvažování a dělení do váčků pro jednotlivé studny. Práce až nad hlavu spolu s díky Luně, že chrámové studny zůstaly ušetřeny.

Swenin hrozný výkřik se však stále odrážel od klenby každé místnosti, do které První vešla. Zněl hlavou a opakoval se nejen u První. Věděla o Uristovi a dalších, které zaskočil. Holubice spoutaná padá do propasti... Tohle je ono? Jak mohla tušit, že Vědoucí mluvila o Swen? Odhalili ji, budiž, ale kdo ji přemohl? Copak je na světě ještě někdo ze sesterství? Jedině taková vědma by mohla – První se sevřelo srdce. Jedna zůstala, věděla to najednou tak jistě, jako poznala Swenin výkřik.

- Kdože tu se stejnou jistotou tvrdil, že se Swen ubrání nástrahám?! Luno, co jsem to dovolila? První Dcera rázem viděla sebe samu jako malou holčičku, předváděnou na tržišti. Otřásla se odporem. Také bezbranná Swen kolem může mít takové zvědavé, kruté tváře. Hladově čekají na další kousky, které můžou zkoušet. Nebo předvést: Hleďme Vznešenou, které neublíží sekera ani kámen! Nebojte se, je cvičená snášet

všechno bez hněvu! Ví, že se nesmí bránit... Sběř. Hnusná, nelítostná sběř je to – a teď se zmocnila Swen!

Kdyby Krymerie alespoň věděla, kde, kterým směrem svoji schovanku hledat! Jenže od výkřiku je ticho. Už třetí den jako by Swen nepomyslela na jedinou věc, jako by spala. Nezemřela, stín smrti na ostatní Vznešené padá jinak. Někde je, bezmocně leží, divně omámená. Vystavená čemukoliv. První Dcera, bezmocná nejvyšší kněžka, by nejradši trpěla místo ní. Stokrát raději by se vrátila do hrůz svého dětství, než se dnes setkat s králem.

Bála se chvíle, kdy pohlédne Rensovi do očí, ale musela ho přivolat. Přesto byla vděčná zvykům chrámu, že nemůže hledět do očí alespoň jednomu jedinému, sama sobě. Nikde tu neměly jediné zrcadlo. První otevřela okno a nesměle oslovila hrad kdesi za tmavým obzorem: Králi, tvé obavy se naplnily! Králi, Sarem ti posílá nejnovější zprávy, přesto se zastav u naší svatyně. Králi, prosím, meč všechno nevyřeší!

Slyšel ji, určitě ano, ale mlčel. Umí se snad krýt?! Vždyť se říká, že ho nic neučili. Bývá průhledný jako střípek skla. Možná ale také slyšel sestru vykřiknout a hlasu z chrámu nevěří.

První Dcera Luny ztěžka vystoupala na ohoz. Tichá noc, nikde se lístek nepohne. Vítr ulehl, mraky stojí na místě. Světlo na třetím nádvoří? Kdepak, nic divného. Dcera Správkyně střeží spánek Hvězdiček. První Dcera polkla. Ta nevinná obchůzka připomíná, co musí napravit, odčinit, co si bude vyčítat... Vztáhla paže k temnému nebi a zoufale prosila. Ne jako kněžka, ale jako Krymerie, přítelkyně a ochránkyně bezmocného děcka. Prosila o radu, o pomoc. O odpuštění.

x

Alilen si dávala moc dobrý pozor, aby nedala najevo sebemenší náznak své spokojenosti. Sarem zuřil. Jak dlouho mu trvalo, než zaběhl k ní? Vždycky se přicházel radit, i když tomu tak neříkal. O přepadení se dozvěděl s dvoudenním zpožděním, Ersen stačil zmizet v lesích Torigu. Únos byl dobře připravený a podle Brewova svědectví s ním pomohla nějaká čarodějnice. Dokázala překvapit Swen a něčím omámit. Samozřejmě, hned bylo jasné, kdo v tom bude mít prsty. Alilen si byla skoro jistá, i když její pán žádné podezření nevyslovil. Jenom klel a nadával, přecházel a občas něčím mrsknul o zem. Je plný strachu o svoji Vznešenou nebo mu mezi prsty utíká výhodné spojení? Ne, křivdila mu, byla v tom i ta holka. Ještě s ní nebyl celý měsíc, aby ho stačila omrzet, sotva několik dní. Že prý odjela nějaká slabá, že ji tu měl mít déle. To určitě! Alilen by vlastně byla docela ráda, kdyby mirsetského krále odhadla dobře. Na rozdíl od svého pána milovala příběhy ze všech koutů světa a uměla si z nich poskládat, jak se co mohlo opravdu stát.

Jen ať si Swen zůstane, kam ji vezou. Všechno by se uspořádalo, možná tím nejlepším způsobem. Teď položila ruku na břicho, aby se malý zklidnil a ona nemusela mluvit přerývaně. Druhou natáhla k Saremovi a přivolala jeho pozornost.

„Nepředstírej, že z toho nemáš radost!“

Přesto se zastavil a čekal, co mu řekne. Alilen pokynula, aby přistoupil blíž.

„Moje radosti nejsou důležité, stejně bys mi nevěřil. Dotkli se však krále Rewitu a krále Rense, to si přece nesmíš nechat líbit! Neříkej, že jsou už daleko, ale vyšli

jezdce, ať zjistí, co se dá. Co když to všechno vymyslel ubožák, poblázněný kupec, a drží ji někde uprostřed lesa? Byl by z něj tvůj příbuzný, nezapomeň. U nás je takhle unesená dívka co nejrychleji vdovou a všichni jsou potom spokojení.“

„Máš pravdu. Já navíc ručím za bezpečí na svých cestách. Tohle se dá vykládat jako vnitřní věc mezi kupci a rodinná neshoda, když jde jakoby o neteř jednoho z nich, ale s čarodějnicí se z toho stala příliš vážná věc. I kdybych jenom na tom Ersenovi měl žádat tučnou platbu, vždycky získám. Jeho rod se pořádně prohne, než jediného z té smečky vpustíme do země!“

Políbil Alilen ruku a už zase přecházel a sprádal plány.

„Abych nezapomněl: mé drahé sestřičce o skutečném postavení Hvězdičky ani slovo. Pro ni se ztratila kupecká holka, která s Ersenem možná dokonce zmizet chtěla.“

„Rozumím,“ přikývla Alilen spokojená, jak v téhle zkoušce obstála. Teď by se měla důstojně přesunout někam, kde ji nenajde, najít si nejzažší kout a tam skrytě ulevit přemíře štěstí.

13. Mirseto

Dýchá volně. Swen ucítla volnost ve všech směrech, její myšlenky se oprostují od malátnosti a těžkých mlh. Kolem jsou lidé, většinou ženy. Cizí, ale ochotné, vstřícné a uctivé. Veliké prostory, tenké zdi, deset strážných v okolí. Ersen?! Najednou pokorný a smutný, sloužící tomu druhému? Ano, pokora všech směřuje k jedinému, k vládci, který s Ersenem jedná za ohybem chodby. Ersen mu dovezl vzácné zboží... Luno, pomoz mi, všechno je jako v mlze.

Závoje v mysli se pomaličku rozplývaly. Swen stále jasněji viděla nové místo. Nemusela otevřít oči, stejně jako tehdy na Rewitu k ní přicházelo vědomí okolního víru myšlenek a obrazy míst, viděné okolními očima. Viděla i samu sebe, ležící bledou a pohublou. Nedokázala sice pohnout ani malíčkem, ale věděla a viděla víc, než kdykoliv předtím. Nebolelo to, neděsilo ani nevysilovalo. Bylo to dané a Swen odsunula všechny city stranou. Přebírala, co ji zajímalo a přitom s nadhledem posuzovala situaci. Mohla dělat deset věcí najednou, jakoby v deseti různých místnostech uvnitř hlavy. Nemísily se, nýbrž navazovaly.

Ležela v přepychovém pokoji z nejhezčích pohádek nebo dívčích snů před usnutím. Byl bohatý jako Mitova modlitebna v Šarutině chrámu, ale nevystavoval to na odív za každou cenu. Ženy rozkládaly látky a šperky a Swen věděla, že to všechno je určeno jenom jí. Dokonce i rozhovor a myšlenky obou mužů, kteří sem zamířili. Víc zatím nezjistila, rozhovor vládce s Ersenem přehlušovaly obavy a úzkost služebných. Ne o ni, ale z jejího hněvu. Pán si usmyslel za každou cenu získat Vznešenou...!

Pán... Nevyznala se v tom. Pamatovala si jen svoje zděšení ze slabosti a také úžas ze změti v Ersenově hlavě. Nezbývalo, než čekat a hledat nápovědu, která by pomohla všechno pochopit - a co nejrychleji odejít. S tímhle místem nehodlala mít nic společného.

Tlesknutí přerušilo tichý shon a v místnosti zbyl pouze Ersen s tím svým pánem. Swen je pozorovala skrze zavřené oči, přesněji očima těch dvou najednou. Bylo příjemné

cítit, že o tom oni dva nevědí. Sledovala bohatě oblečeného muže, mladšího, než Sarem. Zlatá obroučka se sedmi vysokými hroty, příjemná tvář, snad trochu kulatější u brady. Oči téměř tak černé jako vlasy. Vlnité a husté, spadaly mu až na ramena. Víc zajímavý, než právě krásný, odhadla Swen, jak by jeho zjev hodnotila chrámová dívčí družina. Bylo v něm hodně Ersenovy vlídnosti a tepla, ale také sebevědomí. Nelíbil se mu Swenin dlouhý spánek. A vinu svaloval na Ersena.

"Deset dnů?! Věříš té čarodějnici, že se v pořádku probudí? Co když ses spletl a není to Swen? Chrám by přece neriskoval a kdyby utekla, pátrali by po ní. Podívej se, je tak vyhublá! Co když je princezně jenom podobná a zemře?! Co když je to Swen a nevydrží ten dryák od čarodějnice? Stáhnul bych z tebe kůži v tenkých pruzích, pamatuj! Myslím ale, že to není ona."

"Není žádných pochyb, pane, má znamení, pohled'..."

Ersen nestačil přikročit k lůžku, pán ho srazil pěstí k zemi. Vzteky se roztřásl a cedil slova sevřenými zuby:

"Nechceš mi, doufám, naznačit, že se jí tvoje pracky dotkly?! Nikdo, rozumíš, nikdo si k ní nic dovolovat nebude! Shniješ v podzemí! I za ten pouhý náznak."

Víc, než výbuch hněvu, zaujal Swen poražený. Pro něj i tak nastal konec světa, trest jím neotřásl. Nechal se bez odporu odvést, jako by umíral. Vzpomínka na změť v Ersenově hlavě za Rewitem byla rázem srozumitelná. Nebylo dvakrát příjemně způsobit někomu trápení pouhým svým bytím. Ersen a jeho tesklivé písně byly o nich dvou – i když jen v Ersenových představách.

Mladý vládce stál tiše u Swenina lůžka nekonečně dlouho. Prohlížel si ji celou jako vysněný zázrak. Bylo v tom hodně z Ersenovy umanutosti, protože před ním ležela dost zubožená postava. Swen se sama nad sebou znepokojila. Co ji tak vysílilo? Zápas s kouzly? Muž se shýbl a políbil bílé čelo.

"Vítej v Mirsetě, moje královno."

Kdyby mohla, vykřikla by. Mirseto! Bájně město Tybenova syna Chersima! Pohádkově bohatá země věčného léta, omývaná mořem. Zatoulala se hodně daleko, až na opačný konec světa. Dcero Luny, co teď? Ucítla ostré píchnutí na prsou. Tělo se probouzí a s tím i strach. Tušila příchod bolesti, ale musela pokračovat přímo do její náruče. Pohnula prsty levé ruky. Pomyslný oheň prošlehl až k rameni. Chersim úlevně poklekl a každý z nich něžně políbil.

"Probud' se, Swen, prosím, probud' se a odpusť mi! Musel jsem to zařídit takhle, nebyl už čas. Rozhodli příliš rychle o tvé svatbě se Saremem!"

Návrat k životu bolel pořád víc. Dosud nikdy skutečnou bolest nepoznala. Jenom tu strašnou, jakou prožívá Urist, ale ani ta nebyla úplně její. Ani tak příšerná, snad tisíckrát horší, než všechny sdílené dohromady. Pokusila se zakřičet, přivolat pomoc. Ani hlas ji neposlouchal. Tiché zaúpění však Chersima vyděsilo. Zavolal ženy zpátky, sám přenesl bezvládné Swenino tělo do připravené teplé lázně. Swen při doteku vody zkroutily křeče. Přilévali vědra horké vody, dokud teplo neuvolnilo svaly. Křeče zeslábly, ale třásly tělem pořád. Bolest se změnila, byla stálá a stahovala Swen do zoufalého odevzdání. Přitom cítila každý kousek svého těla, jak lačně nasává tekutinu. Ležela ve sladce vonící šťávě, která vysílenému tělu dodávala vše, o co bylo za

poslední dny šizeno. Kdo jim o to stojí? Měli ji nechat být. Živiny prodlužují utrpení a ona už nemůže, nedokáže snášet...

Chersim stále držel její tvář nad hladinou a volal Swen všemi nejsladšími jmény, která znal. Táhl ji z hlubin proti její vůli, když vystrašená ze nečekaných útrap začala prosit vlastní srdce, aby se zastavilo. Chersim cítil, jak mu uniká a začal škemrat, nařizovat i prosit najednou. Do sváru jejich dvou vůlí pronikl další hlas. Swen otevřela oči a vydechla. Hned nato omdlela, ale tělo zůstalo vláčné. Srdce bilo pravidelně.

Chersim se slzami v hlase ženám oznámil, že Swen překonala otravu. Osobně ji vytáhl z lázně a svlékal. Předtím nebyl čas, všechno probíhalo daleko rychleji a silněji, než kdokoliv čekal nebo tušil. Měl sto chutí tu čarodějnici za zpackaný lektvar pomalu zaživa opékat nad kupou řeřavých uhlíků nebo trávit jejím vlastním dryákem. Nebo všechno najednou. Škoda, že zmizela hned po Swenině únosu!

Ještě se ujistil, že Sweniny mdloby vystřídal posilující spánek a nařídil dvěma nejspolehlivějším služkám, aby mu okamžitě hlásily každou změnu nebo Swenino probuzení. Sám ovšem nedokázal jenom čekat a několikrát u jejího lůžka během toho dne a noci ženy vystřídal.

x

Čas se zastavil v celém paláci. Chersim nepotřeboval být Vznešený a přesto dobře vycítil, jak ze zdí kolem něj přímo hmatatelně kape nesouhlas každého, kdo o únosu sestry krále Rense věděl. Mnozí ze starších se celé roky bavili jeho nevyvratitelnou dětskou vírou, že se daleká princezna Swen stane jeho ženou. Pro něj žádná jiná nevěsta nepřipadala do úvahy, rozhodl se a hotovo. Už před deseti lety, když zcela osiřela, trápil rodiče dotíráním, aby mu ji přivezli, aby vyrůstala s ním, v jejich péči.

Nemohl pochopit nové rozhodnutí jejího bratra, bral ho jako zradu. Chladný, nevypočitatelný Rens! Sestra . prý nejdřív dospěje pod ochranou chrámu a potom sama rozhodne o svém osudu? Žvásty. A on se jimi nechal l uchlácholit, jako kdyby ho zbavili rozumu. Copak nevěděl, jak stará už Swen je? Měl přece mezi předky dost předků, aby se tvrzení o delším zrání Vznešených mohl vysmát.

Chtěl s Rensem vyjít po dobrém, spolehl se, že Ledovec předá sestře jeho dary. Ještě před dvěma roky věděl, že k ní nepronikl ani jediný. Přesto trpělivě čekal. Proč mu pořád lhali? Nebo trpí Rens tak špatnou pamětí?! Nejspíš ji má zamr zlou. Před půlrokem slíbil, že se sestrou promluví a najednou všichni věděli o Saremovi. Čas, čas! Kvůli němu poslechl vábení té baby, že dokáže Vznešenou na okamžik zbavit vůle. Dokonce uvěřil schopnostem jejího lektvaru! V rodě měl dost Vznešených a ve svitcích našel vyprávění o divech, které čarodějnice slibovala. Proč tak rád babě uvěřil?!

Samozřejmě, že by uvěřil znovu. Její slib byl přímo darem bohů. Nebylo na světě síly, která by Vznešeného, bez ohledu na jeho skutečné schopnosti, přiměla udělat něco proti jeho vůli. Vyděšení nebo zoufalí byli schopni ničit jako Urist v Rewitu anebo Iwista. Tuší vůbec šílený Urist, že zdaleka nebyl první? Chersimova prateta Iwista vzala stejným způsobem rozum vlastnímu otci, když se rozhodl bojovat proti jejímu vyvolenému. Ve chvíli, kdy ho chtěl zabít. Ano, králové Mirseta už asi sto let pravdu o slavné legendě Iwistiny lásky úspěšně tají. Muselo to být strašlivé - a přitom podivuhodné. Iwista, prolínající skálou před zraky stovek vojáků, živý štít manžela,

když otcův meč svištěl vzduchem. Ztvrdla prý jako kámen a otcův meč se zlomil. Její muž sám proti králi nedokázal útočit, jeho štít se už rozpadl. Vystavil se slepé zuřivosti a bez Iwisty by na místě zemřel.

Jenže taková záchrana Iwistu hodně poznamenala. Pocítila, že dítě v jejím lůně zemřelo a ve své strašné bolesti a hněvu srazila otce k zemi pouhou silou pohledu. Prý jenom tím, ale prý proti jeho hlavě vztáhla ruku. Zbyly jenom náznaky, pravdu se všichni báli předat dál. Legendu nechali vyprávět, že láska těch dvou starého krále dojala a přemohla. Zemřel brzy potom, ve skutečnosti slintavý stín bez paměti a rozumu. Jeho syn dal zapsat do kronik, že dojatě houpal na kolenou ještě vnuky. Rodina si od těch dob dobře pamatuje, co dokáže hněv Vznešených.

Bylo ještě mnoho takových příběhů z celého světa, které Chersim o Vznešených znal. Vystupovali v nich jako hrdinové, kněží a mágové a on se častokrát ptal sám sebe, za kolika zázraky se skrývá podobná soudržnost rodiny, nařízené zápisy do kronik a předstírání. Nepochyboval, že Uristů a Iwist bylo mnohem víc. Jak se zachová Swen? Když bude chtít odejít, těžko jí může kdo bránit. Pro prvních několik dní ale bude lepší, když se jí zabrání přepínat síly. Pokud ji ženy podrží za ruku, neuteče. Buď bohům chvála, že ji pro svou touhu nezabil! Hlavně ať zesílí a uzdraví se, než svět objeví, co způsobil.

14. Drobné radosti

Tentokrát se Swen probouzela klidně jako kdysi dávno. Žádný sílící šum cizích myšlenek, pouze skutečný zvuk pochrupování. Otevřela oči a spatřila ženu v bílém šatě bez ozdob, asi ve věku První Dcery Luny. Seděla na nízké stoličce vedle Swenina lůžka, ramenem se opírala o jeden její polštář a tvrdě spala.

Ano, pokud Swen chtěla, okamžitě věděla o lidech za zdí, v dolních patrech, dokonce v podkrovních komorách. Mohla svou myslí obsáhnout město, dokonce hradby kolem Mirseta. Dosáhla přesně tam, kam chtěla, nic víc a nic méně. Nato se vracel příjemný klid a ticho. Dokáže se bránit nechtěnému vnímání? Zdá se, že ano, navíc bez dlouhého upevňování a cvičení. Alespoň jedna dobrá zpráva pro tento den! Opatrně se zvedla, spustila nohy na podlahu. Kolem byly rozloženy krásné šaty, bohatě protkávané kovovými nitkami. Mimo zlatých a stříbrných také červenými a zelenými. Šperky tak zvláštních tvarů, že by nedovedla správně určit dobrou třetinu z nich. Určitě by popletla čelenky a náhrdelníky, některé kroužky prý v přímoří nosí ženy kolem kotníků. Snad ani Brew by je nerozeznal.

Asi by se k těm věcem měla vrhnout a přehrabovat, ale musela pomalu. Počkala, že se jí přestane točit hlava a potom opatrně vstala. Zatím se rozhlížela. Krásné věci, jenže nebyly důležité. Nanejvýš mohly napovědět, jak hodně si jí Chersim cení. Budiž. Chce přepadení vyvážit zlatem? Moc toho o Swen zřejmě neví. Obecně vzato, potěšil by těmi dary většinu dívek, ale jestli chtěl získat zrovna ji, příliš se nenamáhal.

Na stolku u okna stála mísa s neznámým ovocem, jediné, co tu bylo k jídlu. To i tlustý Mita se trefil přesněji, slavný a bohatý králi! Hlad ji popoháněl, třebaže se slabostí potácela. Služka spala tvrdě dál. Prohlížela plody, čichala k nim, ale nakonec se

odvážila se sníst jen jablko a hrozen vína. Vedle ležel krátký nožík na loupání kůry, jaký si pamatovala ze Šarutina chrámu, ale jen Luna ví, které ty podivné plody se loupají a které ještě jinak vykrajují. Kdepak, nechtěla nic zkoušet ani ochutnávat. Nejradši by si dala obyčejnou kaši slazenou medem. Nebo kořeněnou klobásu, uzenou skoro do sucha. Nebo osmahlou slaninu... Ta představa ji zaujala a táhla pryč jako malé děcko. Usmívala se tomu, ale odolat nemohla. Hledala co nejprostší ošacení, protože u řasených hávů nebyla schopna posoudit, kterak se do nich dá zabalit. Nakonec zvolila širokou košili, jednoduše zhotovenou přeložením látky a vystřížením otvoru pro hlavu. Stáhla ji v pase jemným dlouhým šátkem a přes ramena přehodila plášť. Výsledek byl podobný odění Hvězdiček pro chladné dny a velmi pohodlný. Pro jistotu ale před sebou posílala příkaz nevnímat.

x

K nalezení kuchyně by zvláštní schopnosti nepotřeboval nikdo. Táhly odtud směsí nejužasnějších vůní, cestu by našlo i dítě, natož Swen. Brzy procházela mezi řadou pecí a otevřených ohnišť, nakukovala do kotlíků a drže uždíbovala od masa. Nakonec si nabrala trochu mléka. Procházela se jako neviděná mezi lidmi s malým džbánkem v ruce a tiše bavila představou například starého Brewa, jak by zíral.

Šla a rozhlížela se. Bylo to zvláštní, takhle mít lidi v moci. Kolem je rušno, ona tu vypadá jako hodně cizokrajný pták, ale všichni jsou ochotní, klidní, nežasnou... A sotva odejde, zapomenou, že se něco zvláštního dělo. Kam by však spěchala? Hlídačka nahoře pochrupuje dál a ruch kolem vypadá tak zajímavě! Připomíná dění v chrámové kuchyni, třebaže ta byla mnohem, mnohem menší, rozdělená do několika velkých komor. Ohniště na polévky, ohniště na lektvary, ohniště kryté železným plátem na míchání past a mastí, chlebové pece. Chrám Luny... Uvidí ho ještě někdy? Přepadl ji stesk. Copak chtěla tak hodně? Ani do cesty k Saremovi se nehnila, plnila pouze službu, odkázanou předky! Vždyť přece vůbec nepotřebovala vidět půlku světa a poznávat vlastní neuvěřitelné možnosti. Ze všeho má jen těžkou hlavu.

Ukradli ji jako štůček látky, to je jako zlý sen. Proč přesto nemá sílu na skutečnou zlobu? Zalichotil jí ten zájem? Swen zavrtěla hlavou, jako by s někým hovořila. No a co? Uvažuje hloupě, docela směšně. Vždyť je Vznešená, doopravdy se zlobit neumí. Necítí šílený strach, nerozpálí se hněvem, nesmyslně nesměje až do křečí. Nemá to vrozené. Pokud by se taková obyčejně lidská záležitost měla projevit jako slabost, zděděná třeba po otci, umí je ovládnout. Dlouhá cvičení v temné komoře jen tak něco nepřekoná. Kolikrát slychala nekonečná nabádání? Ty, Vznešená, přece nemáš právo snížit se k tak směšným projevům...

Jenže lidé nejsou jenom směšní. Swen už před delším časem přestalo chování děvčat připadat podřadné. Všimla si, že lidem velký pláč a nářek odplaví bolest, jakou ani Urist ze sebe nevykřičí. Sténání v nemoci ulevuje také a smích naopak rozleje životodárné teplo po těle. Jako by se Swen souhlasila, veliká tlustá žena spustila křik: Kluk rozsypal polínka, hned mu vlepila pohlavek, ale sotva to posbíral a zmizel, zamíchala polévku a spokojeně začala broukat písničku.

Nerola umí ještě jinší věci: Dokáže se tvářit tak zoufale, že obměkčí kde koho, třebaže její hloupost už několikrát ohrozila i rodičky. Ono samo se to nějak udělalo, spiklo a Nerola osobně tím vším strašlivě trpí. To ona, Nerola, přece zasluhovala největší

soucít a rychlou útěchu. Kolikrát dokázala uniknout bez trestu? Přitom ji nikdo na světě nepřinutí naučit se několik základních postupů. Jako kdyby nevěřila, že se jednou porod může týkat i jí. Asi čeká, že to zase nějak dopadne. Dcera Hvězdárka se jednou nezdržela a politovala muže, který ji dostane. Jakmile je ale po napětí, umí se Nerola sladce usmívat. Potřebuje, aby ji měl každý rád a všechno bylo zapomenuto. Vznešený by na jejím místě s sebou dlouho vlekl nepříjemno nebo provedl očišťovací cvičení. Marná sláva, kuchařčin lepanec a trocha křiku jsou rychlejší.

Raději se rozhlížela dál. Osm žen se dvěma výrostky pařilo a šhubalo ptáky. Ani slepice tu nemají obyčejné. Chocholáté, jako by i v popelišti měly připomínat zdejší bohatství. Jako malá holka běhávala Swen do kuchyně hledat pestrá pírka. Co by tehdy za takovéto poklady dala! Sklonila se nad hromadou peří a na malou chvíli utekla skutečnosti. Vydržela by tady hodiny a dny, jenže by tím někomu leccos usnadnila. Kdepak je ten zdejší panovník?

Rozhlédla se po paláci. Tam kdesi napravo, musí chodbou kolem velké síně. S povzdechem opustila bezpečí a teplo kuchyně. Tolik lidí všude... Dál se bavila svou nikým nevnímanou procházkou, ale nepřijímala ničí myšlenky. Vešla do síně, vyhnula se spěchající skupině. Obdivovala majestátní prostor s vysokým stropem, podpíraným dvěma řadami sloupů, pokrytých tesanými pnoucími stvoly. Trůn v průčelí byl prázdný, ale nikdo se neodvážil stát k němu zády. Otevřenými dveřmi v bočním portále prošla dál, chodbou kolem šestice dveří do dlouhé komory s dřevěnými příhrádkami, plnými svitků. Mnoho z nich zakrývaly krátké závěsy různých barev. Podivné police až ke stropu, nic takového ještě neviděla. Většinou bývají svitky ukládány do proutěných košů a ty jsou stavěny do řad nad sebou. Mají tu dokonce i schůdky kvůli nejvyšším patrům? Tady někde by měl být Chersim. Byl tady, ale neviděla ho očima, jen cítila. V šedém plášti splýval se šerem kouta. Stál u pultíku a střídavě prohlížel tři pergameny. Mapy. Copak není všemu konec? Nasadila přísný tón.

"Hledáš další vhodné místo k únosu nějaké dívky?"

Trhnul sebou, ale překvapení rychle ovládl. Pokračoval v přerovnávání pergamenů a přes pultík se nedbale zeptal:

"Co dělá Rija? Uspalas ji?"

"Spala už před mým probuzením. Proč a jak bych to dělala?!" Vůbec se jí nelíbilo, že odpovídá jako provinilá holčička. ON má přece vysvětlovat! Nadechla se.

"Okamžitě připrav doprovod a pohodlný vůz. Je čas, abych se vrátila do chrámu!"

Přikývl a to bylo všechno. Čekala další slova, omluvu, cokoliv, ale jenom poklepal na pultík a ukázal, aby přistoupila blíž.

"Jsi slabá, nevystavím tě dalším nebezpečím. Podívej, tady ke všemu vypukly lesní požáry. Brzy po průjezdu tvého vozu se suché lesy proměnily v ohnivé stěny. Jako zlým kouzlem. Lidi utíkali jen s tím, co honem sebrali. Splašená zvířata si polámala nohy ve stržích, jiná se zastavila vyčerpaná až u velkých osad v nížině. Je málo vody, tady až k řece stěží chráníme zbytek kraje. Bohové snad sami nechtějí, aby ses tudy mohla vrátit. Nejméně týden bude hořet, čekáme spíš týdnů dva."

S povzdechem odložil mapy a obrátil se ke Swen. Chtěl ji vzít za ruku, ustoupila. Nenaléhal.

"Jsem rád, že se cítíš tak dobře. Neměla bys radši zůstat v péči žen?"

Pokrčila rameny.

"Žádnou jsem neviděla. Odpověz a neuhýbej otázkami! Jakým právem ses vpletl do mého života?"

„Mám takové právo, ale je to dlouhé povídání.“

„Právě jsi mne chtěl přesvědčit, že musím zůstat hodně dlouho.“

„Pojď.“

Uchopil její pravou ruku a zvedl ke rtům. Díval se jí tak vážně do očí, že by mu málem odpověď odpustila. Ne, kdepak, zkouší to trochu jinak, než Sarem, ale na stejnou notu. A Swen nesmí být ani hodná ani odpouštět. Jde přece o vážné věci: Únosem všechno pokazil, prozradil cestování královny sestry, dokonce i chvíle v Rewitu brzy přestanou být tajemstvím. Na okamžik ho skoro nenáviděla. Jestli někdy vyjde najevo... Zrudla až po kořínky vlasů. Styděla by se před celým světem. A celý svět by zároveň očekával její svatbu se Saremem. Kdoví, jestli by ještě takzvaně neměla být ráda, že se rewitský král odhodlá s ní oženit.

Chersim všechno zkazil! Jako by ji slyšel, otočil se a ukázal, kam půjdou. Dál, skrze dvoje další dveře, do jiné místnosti. Poslušně ho následovala. Ostatně, držel ji stále za ruku. Nesnášela samozřejmost, s jakou jí už druhý člověk brání jakékoliv možnosti uniknout. Chytne ji za ruku a donutí, k čemu chce on? Zatím mlčela.

Když vešla do komory, kde Chersim jen ukázal kolem dokola po stěnách, zůstala jako zasažená bleskem. Ze všech stran se dívala ona. Bylo tu připevněno dvacet nebo třicet pergamenů s náčrtu tváře i celé postavy. Kreslené několik let na mnoha místech. Jak sedí u Brewova vozu, jak tančí v chrámu, jak ošetřuje nemocné, jak váže květiny do věnců. Sledovaná celé roky?! Vyděsil ji tím ještě víc, než samotným únosem. Takhle kreslila Maarčen. Tak ona ji pro něj hlídala... Družka, přítelkyně. Lhářka! Ale kdo ještě po ní? Na hvězdárně poprvé odečítala s Hvězdářkou před třemi měsíci...

"Tady tě vídám každý den, sotva otevřu oči. To je právo, na které ses ptala."

Unaveně si sedla na blízkou truhlu. Svět se zbláznil a ona v něm už nechtěla být.

"Nestála jsem o postavení dcery krále ani o krev Vznešených. Vzdávám tancem Luně poctu a jsem spokojená vyhlídkou na práci v Domě života nebo v chrámu. Zapisuji postavení hvězd v observatoři, míchám léčivé byliny... Ráda chodím pomáhat i lidem ve veřejných sálech prvního nádvoří. Navíc mám právo, které mi vymínila má matka, právo sama rozhodnout. Proč ho všichni potřebujete pošlapat a zlomit?!"

"Swen, myslel jsem na tebe s láskou celé roky, těšil se z těch obrázků. Posílal jsem ti dárky, ale nevím, jestli ti je bratr dal... Ovšemže ne, myslel jsem si to. Sliboval, že s tebou už promluví."

Chápeš to? Nemohl jsem tě nechat zmizet v Rewitu, aniž bychom se setkali! Nikdy si nepřestanu vyčítat službu čarodějnice, která tě zavedla až na hranici smrti, ale nebyla jiná možnost. Byl jsem zoufalý. Prosím, odpusť mi to, odpusť mi i mizeru Ersena, který se možná nechoval dost uctivě..."

Povzdechla si. Věděla, že je upřímný a radši nezkoumala celou hloubku jeho citů. Milovat může i šílenec. Lesy hoří, není cesty domů. Takže co? Nebude vyvádět jako Alilen a vydupávat nemožné, ani kdyby to uměla předstírat.

"Deset dnů."

"Cože?"

"Deset dnů mne smíš hostit, potom bude vše připraveno k odjezdu. Rychlý posel ať uvědomí Dcery Luny."

Vstala a unaveně kráčela pryč.

"Kam jdeš?"

"Přece do péče žen, které jsi poslal mi sloužit."

„Copak víš, kudy?“

Zíral tak ohromeně, že si poslední pohled na mocného vládce Mirseta odnášela jako malilinkaté vítězství.

15.Oheň a válka

Drobné špičky, skryté v nevinných slovech a vysedávání v koutě u škubaček peří se staly nejmilejšími Sweninými zábavami příštích dnů. Mirseto by Swen jistě ohromilo, pokud by bylo představeno malé Brewově Len. Sochami nebo malbami zdobené domy obdivovala ze slušnosti, stále více plná tísně. Moře? Dobrá, vlny jsou zajímavé, písek jemný, mušle hezké. Hučí opravdu tak, že se dotýkáš věčnosti. Ani pověst o lásce Mořského krále ale na Swen nemohla působit stejně příjemně, jako vyprávění o Rewet a Dartem. Nevyprávěl ji Brew a všechno možné kouzlo šlo Swen kolem uší, aniž by se jí dotklo. Nejstarší dcera pastýře Mirsa, setkání na břehu moře, Hm. Zákeřný útok jejích bratrů a skok nešťastné dívky do moře, dobrá. Vysoká vlna ji prý odnesla rovnou do milencovy náruče. Budiž, ale proč nikoho nezajímá, jak se dívka jmenovala? Je přece dneska mořskou královnou, matkou víl a bohů? Divná pověst. Stejně podivná jako zvyk vítat každého, koho vyvrhne moře, jako miláčka bohů. Prý ty lidi sami bohové v náruči přinesou až ke břehu. Měl jí to vyprávět někdo známý, ne nějaká služka. Měla to slyšet spokojená, mezi svými, ne s hlavou plnou starostí a bolavým srdcem, které neví, co se děje.

Mnohem živěji ke Swen promlouval zvláštní pach ryb, slané vody a větru. Je všude, trvá i u bahnitého ústí širokého potoka, protékajícího podzemím Mirseta k pláni před hradbami. Snad se nese i nad rákosím u malé hráze, kam se vozí prádlo. Je příjemný? Vadí jí? Kdo ví. Volavky létají až do zahrady u paláce, vzduché plachty lodí mizí dole na obzoru. Mirseto je určitě velice krásné, ale Swen neví, jestli to dokáže posoudit nebo cítit. Kdyby jen nebylo Rewitu! Počítala dny do odjezdu a zároveň se ho bála. Chersim se jí velmi věnoval, ale i v jeho příjemné společnosti se toulala duchem bůhví kde.

Brzy zapomínala přebývat v kuchyni nikým nepovšimnuta, ale podruhé nebo potřetí se už po ní neotáčeli. Chersimovi se to nelíbilo, chtěl ji odtamtud osobně odvést hned, jak mu to prozradili. Sotva vstoupil do kuchyně, odpoutala se od kotlů jedna a potom druhá obrovitá postava. Dvě sestry kuchařky mu nesmlouvavě zastoupily cestu do svého království.

"Neruš naši Vznešenou, králi, dopřej jí poslouchání písniček a hru s pírkou."

"Cože tu dělá?!"

Ta větší, Mata, ho důvěrně zatahala za rukáv.

"Copak se už nepamatuješ, jak ti jí bývalo líto? Že ji strčili někam do chrámu a odmalička nechali bez rodiny? Kdejakej sirotek z ulice je na tom líp! No a hodně děcek se odjakživa nejradši chodí zahřát do kuchyně. Všechny se podobají jedno druhému."

Blara se také rozhoupala k proslovu, jaký u ní snad nikdo nepamatoval.

"Vždyť to může člověku srdce utrhnout, jakou má radost z trochy obyčejného mléka! A jak miluje moji šunku... Vždycky nakrojím hromadu na talíř a koukám, jak si pochutnává. Stýská se jí, to přece každý pozná. Je taková teninká, bled'ouneká, chudinečka naše."

"Tak dobře, odejdu."

Naposledy pohlédl do kouta ke Swen u malého okna a jejich pohledy se střetly. Dlouhá péra pomalu vyklouzla z prstů. Spadla k nohám a odsunul je lem šatů. Swen vstávala a jako bez vůle kráčela ke králi. Obě ženy sjely Chersima odsuzujícím pohledem. Nebýt král, možná by si počítal kosti.

"Už sem nepříjde!"

Zamračeně se odkolébaly. Swen je odměnila slabým úsměvem, který Chersima bolel.

"Můžeš tu zůstat, můžeš volně chodit po celém paláci, dělat, co se ti zlíbí..." překotně sliboval. Zavrtěla hlavou a začala vystupovat po širokých schodech ke dveřím.

"Swen!"

Ani se neotočila. Kuchty měly pravdu. Stačilo málo a pohašla. Vyběhl, dohonil ji až v tmavé chodbě, kterou spěchaly sem a tam desítky sluhů. Bez ohledu na známou nechuť Vznešených k dotekům chytil Swen za obě paže a pevně držel. Musel proniknout do jejího vědomí alespoň bolestí.

"Nechtěl jsem tě trápit, vždyť to víš! Vždyť můžeš nahlížet do mých myšlenek! Netrestej mě opovržením, daruj mi těch několik posledních dnů!"

"Je pozdě, Chersime, tohle všechno přišlo až po Rewitu."

Pustil ji, poodstoupil. Začal ten její stesk chápat.

"Zamilovala ses do Sarema? Slyšel jsem že dokáže okouzlit každou, která se mu zalíbí!"

"Jenom jsem byla jeho. Odhalil, kdo jsem."

Kdyby Chersima uhodila, netrpěl by tolik. I v šeru viděla, jak zpopelavěl. Musela mu to ale říct, nevěděla si rady. Odstoupil začal pěsti.

"Mizera, zneužil tě! Vznesení jsou přece stálí, řídí se přísnějšími zákony, než my ostatní! Věděl, že si tě zaváže, že tě získá. Pojistil si tě a já ti to už nevymluvím."

Položila dlaň na jeho tvář. Vtiskl do ní polibek.

"Netušíš, jak toho lituji. Má už všechno, já mám být jen posvěcením trůnu. Nebyla bych tam jediná, nikdy ne. Jsem už rozhodnutá: Zůstanu v chrámu a všechny vzpomínky pohřbím."

"Pojď, tady překážíme. Všechno mi povíš."

Znovu byl tím laskavým a vlídným Chersimem. Ovládl se rychleji, než by čekala, ale v Mirsetu se už nedivila ničemu. Poslušně ho následovala. Vedl ji do zahrady, kde už několikrát byla, ale teprve teď se tu cítila dobře. Stejně jako Saremovi otevřeně vypověděla historii Len, Brewovy neteře, ale zamlčela cesty za Uristem i vlastní zásluhy o Brewovu záchranu. Vyprávěla o Alilen i o svém slibu, že právě její syn

zdědí vládu. Chersim seděl vedle ní. Věřil hluboce tomu, co říkal. Swen si nic nesmí vyčítat, Sarem se těžce provinil. V jednu chvíli popuzeně trhla rukou a tehdy si uvědomila zvláštnost Chersimových doteků. Proč je snáší bez jakéhokoliv soustředění? Zmlkla, zkusila ruku odtáhnout jemněji. Hned si toho všiml.

"Co se stalo?"

"Nikdy dřív se mi nepodařilo takhle přijmout dotek. Bez povšimnutí."

Zároveň si jeden takový okamžik připomněla z nedávna. Tehdy se jí dotkla První dcera. Udiveně na Chersima pohlédla. Že by neslyšela o dalším Vznešeném?

"Jsi jako já?"

Zavrtěl hlavou.

"Ne, nemám znamení. Jenom hodně předků, kteří s ním žili. Ale možná to stačí. Uvědomil jsem si totéž, když jsi mne pohládila. Swen, prosím, ještě jednou..."

Vypadal žádostivě jako malý kluk. Usmála se a přání splnila. On udělal totéž. Bylo to mnohokrát hezčí, než hlazení od Dcery Luny. A polibek... Zmizel celý svět! Swen zapomněla na všechno, co by mohlo být důležitější. Jenže pouze pro chvíle samotného polibku. Chersim přišel pozdě, je až druhý. Vstala.

"Musím jít, odpusť."

Bez ohlednutí věděla, že zabořil obličej do dlaní. Něco se v ní kroutilo a trhalo, po tváři tekly slzy, ale do svých pokojů došla vzpřímená. Pozdě. Pozdě na všechno!

x

První Dcera musela mluvit s Nerolou ještě jednou. Tentokrát s lítostí, protože rychlá svatba znamená pro každou dívku velmi hrubě odbytý sen. Dívky krásné jako tahle právem očekávají velikou slavnost a bohatého manžela. Nemýlila se, její zpráva Hvězdičce vyrazila dech. Stála a bez hlesu otvírala a zavírala pusou. První nalila vodu do připraveného poháru s tisícím lékem a přinutila Nerolu pít.

„Mrzí mne to s tebou, děvče. Mělo to být za dva měsíce, ale přijel rychlý posel. Zítra musíš k rodině.“

„Zítra? Já nemůžu. Musím přece čekat.“

„Chceš čekat na znamení? Budiž. Dcera Vědoucí usedne k pánvi a požádá Lunu, aby zjevila budoucnost. To jediné pro tebe můžeme udělat: Odneseš si varování před chybným krokem na cestě osudu. Těm pověstem o lásce zaštitěnou kouzly ze Studně úplňku nevěř.“

Nerola se na První podívala, jako kdyby ji viděla poprvé. Vrátila jí pohár a zavrtěla hlavou.

„Nevěřím. Luna mi pomůže. Musím čekat na něho, protože on přijede a bude mě hledat. Co byste mu řekli? A co Luně? A všem bohům Tráglu?“

První položila pohár na stůl. Takové věci se často nestávají, ale někdy k nim dojde. Schyluje se k dívčímu neštěstí, jaké Dcery sdílejí s Hvězdičkami s bolestí znalých žen. Marné jsou veškeré rady, marné pokusy rozumu. Dívky ukřivděné osudem jako Nerola se vrhají do zkázy, chtějí buď všechno, nebo nic. Především ve chvílích, kdy se upnuly na povrchní sliby. Kdy chtějí věřit předstíranému a samy v sobě dusí veškeré nádechy zdravých pochybností.

„Rozhoduje tvá rodina, Nerolo. Znáš přece řád světa, své rodině jsi byla vždy velmi oddaná. Cenila jsem si, jak učíš menší Hvězdičky hrdosti na původ. On se jistě

zamiloval, jsi velmi krásná, ale je to muž, dospělý, znalý a povinný dodržet pravidla. Měl se nejdřív zeptat, než od tebe získal slib. Doufám, že jenom slib. Muži totiž hodně slibují a přísahají, ale když ženu získají úplně, utečou a zapomenou. Copak jsi toho mezi našimi ženami neslychala málo?“

„Masse takový není, on ne! Je to kupec, jezdí dlouhé týdny na cestách, plných nebezpečí.“

„Masse? Nebyl kupec toho jména s Brewem?“

Nerola přikývla a První Dcera sebou málem škubla. Ovládla se vši silou. Zatím k dívce mluvila obecně, přesto jakoby znale. Jako mnohokrát, když bylo třeba navodit důvěru. Netušila však, že zrovna TAK protřelý muž... Ihned věděla, jak zbytečné a marné jsou všechny Neroliny naděje. Nezkoumala toho muže, neměla k tomu příležitost. Snad věděl, že je Vznešená, protože se pečlivě vyhýbal střetu s Krymeriinými očima. Možná uměl chránit své myšlenky, protože zároveň nerušil mezi ostatními kupci, nevzbudil podezření, když přinášeli dary a účastnili se obřadů. Když o něm díky Swen věděla víc, zpětně si dokázala vybavit mnoho podezřelého. Takže ke všem svým zločinům ještě právě Nerolu, výkvět krásy mezi dívkami využil a svedl! Krymerii zaplavil soucit i ošklivost zároveň. Nerola ji sledovala usazenými očima. Najednou se jako pomínutá vrhla na zem, objala kolena kněžky a prosila:

„Nedávejte mne, Masse vás odmění. Já - dám vám zlato, všechny peníze, co mám, jenom mě tady nechte!“

První Dcera se pokoušela vyprostit. Musela přivolat Klíčnici, která čekala na chodbě. Když Nerola pochopila, že všechny prosby jsou marné, začala všechny proklínat. První jí znovu vnutila doušek, ovšem s pořádnou dávkou silného zklidňujícího lektvaru.

„My se nemůžeme a nesmíme postavit tvé rodině. Staneš se manželkou velitele strážní na Rumaionu, budeš patřit ke dvoru. Můžeš být velmi vznešenou dámou, Nerolo. Umíš vystupovat i mezi urozenými, v tom se o tebe bát nemusím. Poznáš sama, jestli tě tvůj Masse vyhledá. Svěř se teď osudu, nebude špatný.“

Nerola se přestala v objetí Klíčnice vzpouzet. Už byla malátná, brzy usne. Něco zkoušela říct, ale První pokynula Klíčnici, aby ji odvedla. Sotva se za nimi zavřely dveře, ztěžka dosedla do svého křesla. Slova, která převalovala Nerola ztěžka v ústech, nebyla srozumitelná, jenže její myšlenky ano. Nenáviděla celý svět. I krále za to, že se kvůli jeho příkazu musí narychlo vdát. I když obětovala u Studny úplňku, jak Masse řekl.

„Pomstím se! Tobě a všem!“

x

Sotva Swen vešla do své ložnice, přiběhla jedna z žen. Uctivě, ale umíněně Swen hodlala chytit za ruku. Jak ponižující! Převahy služek bylo přesmíru. Mávla rozmrzele paží.

"Jsem tady o své vůli. Nech toho, víc už nestrpím!"

Všechny přítomné k ní polekaně vzhledly. Co se stalo?

"Odejděte, chci zůstat sama."

Jen jedna se ještě ochomýkala u truhly, kde snad přerovnávala nějaké šaty. Swen si jí nevšímal, určitě hned poslechne jako ostatní. Mýlila se.

"Paní, Brew je připraven pomoci."

Swen hned nechápala, co ten šepot znamená. Brew? Jaký, kdo... Náhle vyskočila a upřeně se na ženu zadívala. Není pochyb, nelže, podle podoby je do Brewova rodu. Starý kupec drží slovo. Jak to tehdy říkal? Budu ti sloužit, já i celý můj rod! Ale co s tím? Ulehčeně se usmála na spřátelenou duši.

"Pozdravuj strýčka, buďte bez obav. Vždyť sama víš, jak mne tu hýčkají. Chersim mne za pět dnů vypraví zpátky, všechno se napraví. Děkuji ti ale za zprávu, velmi mne potěšila."

"Paní, tvůj bratr a ženich jednají o společném tažení, aby tě osvobodili."

Swen chvíli trvalo, než plně porozuměla zprávě.

"Cože?! Válka? Kvůli mně?! To je určitě pouhá záminka. Sám Sarem velmi dobře ví, že mi nic špatného nehrozí a hrozit nemůže, že se dokážu..."

Zmlkla. Před Brewovými očima ji tehdy zajali a zbavili vůle. Byli tam svědci bezbrannosti Vznešené. Určitě nemlčeli, pověděli o tom a ještě mnohé přidali. Další k tomu přidali svoje a světem letí bůhvíjaké zvěsti. Snad se ti dva skutečně bojí o Swen, nejde jim o využití příležitosti. Nejedou sem jako králové, ale s pomocí. Ano, tak tomu určitě bude. Rens je přece Vznešený, válčení nenávidí. Musí nenávidět!

"Jak se jmenuješ? Reta? Reto, prosím, okamžitě musejí zastavit všechny přípravy, kvůli mně nesmějí posílat vojska. Rozumíš? Žádný boj, žádná krev. Já, Vznešená, na tom trvám!"

Reta zpozorněla, s prstem na ústech přešla ke dveřím. Zbytečné obavy, nikdo tam nebyl. Swen věděla jen o Chersimovi, který nerozhodně přicházel.

"Můžeš odejít, za okamžik přijde král. Jde od zahrady."

Reta zmizela, jako by tu nikdy nebyla. Swen si stáhla z hlavy obroučku a poté jemný šátek, halící vlasy. Každý den na ni navěšeli desítky sáhů různých látek a těžké šperky, sotva mohla chodit. Divné zvyky! Jestliže tu lidé chtějí dávat na odiv bohatství tím, že je vláčí na sobě, jenom se trestají. A ještě dost hloupě v tom horku. Neměla však srdce převlékání a neustálé upravování ženám zarazit, protože cítila úctu a radost ze vzácné služby.

Ostrá slova, před chvílí řečená služce, ji už mrzela. Ženy přece mají své rozkazy. Držení za ruku, cha! Snad v dobách, kdy si hrála na Len. Ještě se Saremem. Dnes už u Chersima měla sto chutí rozptýlit svou svíranou ruku, i když to patří k zapovězeným činům. Byla si jistá, že by to zvládla bez toho, aby člověk pocítil sebemenší bolest. Už přece tolik umí! Zároveň musí myslet na to, jak je zdravé ještě větší ovládnutí. Nechce a nesmí přece každému odhalit, čím se stala. Dcera Luny ji vyslala na cestu, z níž se už její někdejší Hvězdička nevrátí. Potřebuje hlavně klid a čas k prozkoumání všech schopností a jejich ovládnutí. Stala se silnou jako Vznešení v dobách, kdy prý sestoupili na tento svět.

Stáhla ze sebe široký pruh růžové tkaniny se zlatými čtverečky a začala rozepínat spony na další vrstvě. Tehdy vešel Chersim. Věděla, že míří sem, ale mohl se ohlásit. Když je zamyšlený, zapomíná na zdvořilost. Nebo ví, že o něm dopředu věděla? Nebo na to spoléhá a zkouší ji. Přesto se může ohlásit. Zachovat zdvořilost, když ho nezajímá zdání.

"Odpusť, nevěděl jsem... Proč ti nepomáhají ženy?"

"Chtěla jsem zůstat sama. Nikdy nenesím za teplého dne tolik oblečení. Šperky se mi také víc líbí na jiných nebo jen rozložené, jako když jsem se probrala."

"Počkej, pomůžu ti."

Znovu se usmíval, jeho ruce se chvílemi toulaly i mimo spony. Hezké, což o to, jenže Swen trápily zprávy od Rety. Válka je vždycky zlá. Válka je zakázaná, když o ní Vznešený ví. A Vznešený nesouhlasí, nikdy nesmí souhlasit. Vznešený válce zabráni za každou cenu. Je to jeho nejsvatější povinnost.

"Chersime, dals vědět Dcerám Luny, jak jsem tě žádala?"

Nedal, nechtěl prozradit, že ji tu má. Doufal, že po deseti dnech přijde několik dalších a ještě a ještě... Proč Swen ztratila všechnu sílu zlobit se na něj, proč mu odpouští dřív, než se přizná? Zavrtěla nechápavě hlavou. Jistěže by se doopravdy po lidsku nezlobila, jenom klidným rozumem řídila výraz a postoj, který takovému citu odpovídá. Lidé potřebují správná slova a tón hlasu, aby přijali smysl. Když se k nim mluví klidně, nepokládají ani vážné hrozby nebo varování za důležité. Jsou to jen slova. Hezky si to zopakovala, ale právě v tuhle chvíli nedokázala ani tisíckrát nacvičovaný výraz hněvu. Chersim přitom mlčel, jeho dlaně ležely na Sweniných ramenou. Stál za ní, mohla odejít, podstoupit, uhnout, cokoliv. Zůstala.

"Rens a Sarem sem přijdou v čele vojsk. Tohle jsi chtěl? Pokořit je, pomstít se, posvětit jakési právo na mne bojem?"

"Mirseto je nedobytné, kdo přichází ve zlém, vyláme si zuby. O nic se nemusíš starat, dobře to dopadne."

Jako kdyby mluvila do zdi. Kdepak, ještě hůř, protože jakákoliv hmota před její vůlí ustoupí. Změkne, rozplyne se. Na rozdíl od Chersimovy tvrdé hlavy. Věděla, proč je takový. Vzdor všemu se právě staral o mnohem příjemnější věci. Líbal její šíji, dál odhaloval ramena. Kdyby se mu drolila zem pod nohama, nanejvýš by přivolal sluhy na opravy a nenechal se už rušit. Není s ním řeč, když drží svou Swen. Povzdechla si, ale také chtěla, aby pokračoval.

"Nechme svět, ať se třeba zblázní. Zajímá mě jen jedno - a to mi říkáš beze slov. Patříme k sobě, Swen. Také to víš, ale odmítáš se tím řídit. Zapomeň na všechno tam venku, poslouvej svoje srdce..."

"Na chodbě slyším hluk. Hledají tě, možná jde o důležité zprávy!"

Zaposlouchal se, potom s úsměvem upravil záhyby na Sweniných ramenou. Samozřejmě tam bylo ticho, ale tu poloviční lež jí odpustil. Ona svým způsobem opravdu mohla "slyšet" a Chersim očekával zprávy o požáru.

"Pojď se mnou, máš blíž k bohům, snad mi poradíš. Ne, nehledej nic, stačí tenhle lehký plášť."

Společný vstup do velkého sálu nastolil ticho. Swen koutkem zahlédla, že Chersim hrdě narovnal záda. Usmívala se tomu a když vystoupili na vyvýšený stupeň, potěšeně sledovala, jak zasmušilá vážnost ze tváří hodnostářů a vojáků mizí. Vracela jim naději.

x

Zprávy nebyly veselé, požáry dál zuřily po celé správní oblasti Torigu. Lesy už většinou lehly popelem, požár doutnal až k hranicím neproniknutelného pralesa. Jenže požářiště zůstávala žhavá a prohořívala do hloubky. Především rozsáhlá rašeliniště

hořela skrytě dál. Obyvatelé dál utíkali jen s tím, co pobrali a všechny vozy byly plné raněných. Stovky lidí mířily do Mirseta v naději, že jim tu bude pomoheno. Oheň přskočil na sady a pole směrem k moři, dosáhl až k zátocce Kabred, takže se zdejší oblasti mají spojení jen po moři. Rybáři si vzpomněli na dávný zvyk a odstěhovali rodiny s veškerým majetkem na ostrůvky v moři. Bohužel si toho povšimli námořní lupiči a už dvakrát stačili zaútočit.

Chersim vyslechl posly vestoje, neusedl na široký kamenný stolec. Swen chvíli trvalo, než pochopila zdvořilost i poctu své osobě zároveň. Jsou si přinejmenším rovni, ale Swen zatím nemá právo sedět vedle něj. Mohla by se Mirsetu odvděčit a také konečně něco rozumného dělat. Tázavě pohlédla na Chersima, když skončil s příkazy pro hlídkování u ohrožených ostrovů. Na řadě byli uprchlíci. Chersim přikývl. Oslovila další skupinu zaprášených vojáků:

"Jsou ve vozech jen popálení nebo přijíždějí i nemocní s horečkami a bolestmi břicha?"

"Zatím jen zranění. Popálení a s ranami od padajících stromů nebo vyděšených zvířat. Těhotné ženy, malé děti, staří a nemohoucí. Kdo má zdravé ruce a nohy, kope příkopy kolem ohně a nosí vodu."

"Dole u Kabredu to samé."

"Ze západního Torigu také."

"Od Naradu přijedou snad později, věří, že oheň zastaví sami. Je to kraj s rozlehlými poli, začali sklízet, aby oheň neživil. O uprchlíky se budou starat, dokud to půjde."

Swen se obrátila k Chersimovi:

"Mirseto má tři prstence hradeb. Mezi druhým a třetím jsou zahrady a sady. Jistě tu bude dost místa pro prostorné stany. Jsou tam studny, během dvou nebo tří dnů můžete připravit dostatečně velké tábořiště. Teprve po několika dnech bude totiž vhodné, aby první příchozí přešli do města k příbuzným a přátelům. Útrapy trvají dlouho, mnohé oslabí a přivolají nemoci, které se rychle šíří. Pokud rozdělíte raněné a ženy s dětmi, snadněji ošetříte všechny druhy ran. Těhotné si navzájem poradí i pomohou s dětmi, takže každá zvláště nepotřebuje vlastní babičí bábu. Staří mohou být k ruce a slabým se dostane péče jinde, než uprostřed ob vazů, sténání a krve. To ovšem znamená, že bude třeba mnoha ochotných a silných paží pro přenášení nemocných. V chrámech Luny a Paní nebes mají zkušenosti s léčením, jistě neodmítnou pomoc. Sama půjdu příkladem a budu pomáhat, jak mne tomu učili."

Chersim přikývl. Mezi přítomnými zašumělo. Probírali Swenina slova, pokyvovali hlavou, rozkládali rukama. Nesouhlas nezachytila žádný. Oddechla si.

"Proč ve druhém prstenci?"

Chersim otázku jen vydechl, aby ji neslyšeli ani ti nejbližší.

"Protože čekáme návštěvu a první hradby mezi městem a tvým palácem pamatují mnohé, jenom ne opravy."

Chersim zrudl. Swen nebyla tak tichá a tři nejbližší muži se taktně odvrátili. Pobavilo ji, jak stěží ovládají smích. A také jejich skryté myšlenky na nejlepší možnou volbu svého pána. Potřeboval prý už dávno trochu přitáhnout. Vida, správně hádala, že i v tomhle jablíčku se něco najde... Nebyl však malicherný, což ocenila. Okamžitě vydal

příkazy, určil každému, co zařídí a poslal pro velekněze všech chrámů. Když se rozcházel, zavolal velitele městských stráží.

"Darikene, před časem jsi mluvil o slabých místech zevních hradeb. Vezmi si všechny lidi ze stavby nového paláce a všechno kamení bez vytesaných ozdob. Oprav, co se dá. Pokud to nebude stačit, zastav všechny stavby ve městě a vezmi lidi s materiálem i odtud. Začni ihned, zbývají pouze dny."

„Jenom kamenné zdi nebo stupňovitě podepřít podle starých zvyků?“

„Kde to půjde, podepřít. Zpevněte hlavně bašty u zevních bran. Vozte kámen a šterk z okolí, vezměte všechny vozy, které ve městě najdete. Každý musí přiložit ruku k dílu, nejméně půlku každého dne.“

Vousatý Dariken se uklonil a usmál na Swen. Odkračel svižně jako mladík, třebaže by mu vzhledem k šedinám náleželo spíš vysedávání mezi vnoučaty před domem.

"Získala sis je. Jsem hrdý, že jako mávnutím zničila jejich obavy a výhrady, ale když se ti starý Dariken klaní, zmocňuje se mne žárlivost."

"Pročpak? Je přece velmi starý."

"No právě! Jenom on si mi dovolí připomínat chyby a přitom využívá výhod věku, aby jen výjimečně uctivě sklonil hlavu. Před žádnou ženou prý nikdy neohnul záda. Dokonce jde pověst, že se kvůli této části obřadu nikdy neoženil."

Zavrtěla hlavou.

"Raději se ženám vyhýbá?"

"To neříkám. Městským strážným se přezdívá Darikeni, protože devět bratrů společně se jen tak nevidí. A ještě nějakých sedm prý přijde, jen co uzvednou meče."

"Stará-li se tak dobře o bezpečnost města jako o řady potomků, může Mirsetu celý svět závidět! Dovolíš mi pracovat u nemocných? Budeme potřebovat i velké kotle z kuchyně. Jinde takové těžko najdeme. "

"Nemohu tě zadržet, když jsem ti dovolil promluvit před muži. Nelíbí se mi to, jsi ještě slabá, ale starost o nemocné a slabé patří mezi práva našich královen. Říkám práva, protože nebývá zvykem, aby urozená dáma opouštěla dům. Většinou posílá své ženy."

"Mohu pomáhat víc, než jen kvůli právu. Znáám přece hodně, vždyť patřím k nejlepším léčitelům chrámu!"

Chersim ji k sobě přivinul.

"Já vím. Už sama tvoje přítomnost léčí. A víš co? Jdi dolů a domluv se s vládkyněmi kuchyně ohledně kotlů a vůbec všeho zásobování a vaření. Znáš je přece sestry Matu a Blaru. "

"Díky. Mám je moc ráda, jsou hodné a milé."

"Ty obryně?!"

Přikývla.

"Když tyhle dvě čarodějnice považuješ za hodné a milé, dokážeš opravdu všechno! Ale teď je čas na zábavu, než přijdou kněží. Už jsi slyšela o kejklířích? Ne? Naši jsou vyhlášení!"

Do večera Swen ještě překvapila při vyjednávání s pozemskými zástupci všech božstev. Chersim nikdy nesnil o tak podivuhodné pospolitosti. Přitom po nich požadovali spolupráci a dokonce podíl na nákladech! Vypadalo to nevinně. Swen se především usmívala, hovořila tiše, prokazovala povinnou úctu každému zvlášť a všem

dohromady. Chersim však viděl, jak bývají překvapeni vlastními návrhy. Věřili, že k nim došli zcela dobrovolně a řečené samozřejmě hodlali dodržet. Ještě dřív, než se toto ctihodné shromáždění rozešlo, byla vybrána místa pro dvacet rozlehlých stanů a v blízkém lese za poli padly první stromy.

x

Veliký měšťanský dům radního Torla v Galahu kypěl ruchem. Příliš vzkypělým a příliš uchvátaným, vědělo se po celém městě. Namísto velkolepé slavnosti pěti dnů, kdy se mladá nevěsta loučí s otcovským domem a příbuznými, namísto týdenních příprav, kterých se dívka účastní na venkovském statku a provádí obřady, zajišťující její plodnost a přízeň předků a bohů, namísto veškerých skvělých dní, které jsou svatým právem každé krásné a urozené panny, dali Nerole samotný příjezd a jedinou, nejnutenější noc. Všechno se odbyde tady, žádné dlouhé slavnosti na jejich statku, žádné dlouhé veselí! Mnohé lze omluvit příkazy krále, mnohé lze vysvětlit válkou, ale i kdyby jí nedopřáli ony přípravy, svatební spěch byl naprosto neomluvitelný. Naštěstí se proslýchalo, že Torl hodlá slavit po dceřině odjezdu, že dá vyvalit sudy s pivem a ten houf dobytčat, přihnaný přede dvěma dny, je určen pro hostinu na náměstí. Torl je štedrý a ani králův rozkaz ho neodradí od uctění dceřina sňatku!

Nerola se zprvu obávala, zda Dcery neupozornily rodinu, že si žádnou slavnou svatbu nezaslouží. Jakžtakž si pamatovala, že ji sama První prohlédla jako Dcera Babicí, když byla omámená. Věděla o lektvaru, který jí potom daly Dcery vypít, aniž by se zeptaly, jestli náhodou už neudělala totéž sama. Ačkoliv jim všem platila za hloupou, tohle přece Nerola znala dobře!

Jenže Nerolina matka se chovala stejně přísně jako vždycky, možná byla ráznější, aby Nerola nezkoušela prosit. Matku Nerola nikdy neoblomila. Byla v tom tvrdší, než První. Otec ji pouze přivítal a popíjel s ostatními. Sestry se kolem Neroly točily bez jakéhokoliv náznaku vědění o prohřešku. Upřímně ji litovaly, přitom se držely stranou. Chovaly se rozpačitě a žádná s ní nemluvila jako dřív, jako o řídkých návštěvách. Ani kouska obdivu na nich neviděla jako dřív, když byla Hvězdičkou, zatímco ony zůstaly doma a soukaly přízi nebo tkaly. Ano, Nerola měla strašlivou, nevysvětlitelnou smůlu a sestry si nezapomínaly plivat přes rameno, kdykoliv odcházely z její komnaty. Neštěstí je nakažlivé a ony by chtěly mít svatbu právě takovou, jaká má být.

Nerola třikrát vyšla z domu a třikrát se ukázala v okně, aby ji každý viděl. Byla krásná, se zlatými vlasy vysoko vyčesanými, propletenými mnoha barevnými stužkami. Všichni mohli vidět tři vrstvy vrchních suknic se širokými lemy, protkávanými zlatem. Chodila s očima sklopenýma, šestice sester ji vodila kolem kašny, držíce ji mezi sebou za konce šesti pestrých stuh, a skupina mladých mužů, Nerolini dva bratři a Torlovi nejzdatnější muži, úspěšně průvod ohlídala. Tím spíše všichni litovali, že takovou krásu nemohou vídat déle, než tento jediný den. Se západem slunce dívku ukryl dům a zítra už vyjde vdaná paní, poslušná svého manžela. Večer před příjezdem ženicha vykázala paní Hirla všechny z Neroliny komnaty a sama se ujala rozmotávání a rozčesávání dceřiných vlasů.

„Je mnoho věcí, které tě v chrámu neučili, děvenko. Například se mládí ženicha málokdy snoubí s dobrým postavením a dostatkem zlata. Král, jediný mladý muž velké moci, se dnes dívá jinam, prý je velmi zamilovaný. Přesto by ani tvoje krása

nezastínila výhody sňatku s mnohem urozenější dámou, královo manželství je totiž vázáno smlouvami. To si pamatuj: Zdání je nutno dodržovat. Přímo na králově sídle však může krása ovládnout srdce a touhu, která žízní, když se manželka čeká nebo churaví. Krása, která stojí uctivě třeba za samotnou královnou, ale přitom vládne víc, než ona.“

Nerola pozorovala matku téměř bez dechu. Cítila, že se právě dozvídá cosi velice důležitého. Ukládala si do paměti slovo za slovem.

„Vybrali jsme ti dobrého muže, dcero. Sert je přesvědčený, že tě zvolil sám mezi všemi. Přeskočilas urozenější, protože velitel Sert jakousi náhodou našel tvůj obrázek a uvěřil, že krásnější pannu nenajde, ani kdyby půl světa projedil. Má vlasy prokvetlé, ale roků mnohem méně, než stejně šediví starci. Je zdatný, protože musí velet mnoha mužům a má ještě hodně sil. Je z těch, kteří ještě ve vysokém věku jedou v čele mužů do boje.

Žena potřebuje ochranu a péči a za tu se muži odvděčí objetím. Když chce mít víc péče a víc šperků a šatů, objímá muže tak, aby věděl, že právě on jí přináší hodně radosti. I kdyby musela myslet na to, kdy vzdychat a měla před očima jiné věci, které dělá mnohem radši.

Pamatuj, Nerolo, že tvoji rodiče si velice přejí, abys byla bohatá, šťastná, aby se kolem tebe manžel točil a dělal všechno, co ti na očích uvidí. Když takový muž časem ustoupí králi, není to hanba. Buď ustoupí rozumně a někdy tě sám postrčí, anebo ho král vysílá na dlouhé cesty, občas bez návratu. Tvoje rodina otevřela brány štěstí tvého života dokořán. Co tedy učiní vděčná dcera, Nerolo?“

Nerola zvedla oči a její pohled se v zrcadle střetl s matčíným.

„Přijmu svého muže plaše, jak se sluší, a potom vyplním všechna jeho přání. Bude mít ženu, o jaké snil. Všechnu mou krásu jen pro sebe. Všichni mu budou závidět a král mezi nimi.“

„Ráno ti pošlu bylinkový odvar, poležíš si s obkladem na víčkách. Tvůj pohled bude vlhý a sladký. Spi dobře a vydatně, musíš zítra zářit po celý den.“

Nerola vstala a hluboce se matce uklonila. Teprve mnohem později, stočená pod pokrývkou, užasle probírala matčina slova i svoji vlastní pohotovou odpověď. Byla navyklá odpovídat tak, jak vycítila, že má. Teď jí z toho všeho bylo úzko. Masse nikde není a ona bude zítra patřit jinému. Nebála se, že by manžel zjistil, že ona už muže poznala. Takové věci umí skrýt každá, která prošla Domem života. Ženy sdělují mnohá tajemství a naopak Dcery mnohdy samy poradí, aby muž ženu nezavřel nebo nezabil.

Teď je Nerola stejně potřebná štěstí jako tyhle ubožačky. Nechala plynout slzy a pomalu přicházela k uvědomění, že pokud Masse neudělal nebo neudělá nic, aby ji si získal, ona si štěstí nepošlape. Nesmí a ani nechce. Vloží svou ruku do dlaně toho, kterého pro ni získala její krása. Je to urozený muž, králův velitel. Nerola pozná dvůr. Nerola získá všechno. Zítra vstoupí na králův hrad.

13. Ten druhý.

"Podívej se, moje milá, jak tvoje Luna spokojeně září v úplňku. Na západě už pohasla záře hořících lesů, jenom ta mračna dýmu zakrývají hvězdy nad obzorem. Prozrad' mi, jak tě napadly všechny ty věci se stany? Mluvilas, jako kdyby ti dlouze vysvětlovali, co se v Torigu děje. A také jsi znala mezi hradbami každou píd' země."

Stáli na terase, obdivovali temně modročerné nebe s tisíci zářících hvězd. Swen s Chersimovou paží kolem pasu dbala o dostatečné přivinutí k jeho tělu, aby zbytečně nepřišla o nějaké to pohlazení, polibek do vlasů, na čelo nebo skráně. Otázka nepřišla zrovna vhod. Vážně mu pohlédla do očí.

"Pravda ti může vadit. Sama ji nepřijímám lehce nebo snadno."

"Copak ještě nevíš, jak mi můžeš důvěřovat?! Vznešení umějí číst myšlenky, to dávno vím. Jenom jsem se domníval, že jim to dá viditelnější námahu."

"Putování mne změnilo. Prý se to stává při nebezpečí, nebo když to Vznešený potřebuje. Trochu jsem mohla dělat to tvoje čtení myšlenek ještě v chrámu, ale dnes? Nevím, jak to nazvat. V chrámu jako bych ještě spala. Tady v Mirsetu, když někdo mluví, přebírám rovnou celé obrazy a spojitě vědomosti. Vojáci přemýšleli o slabých místech obrany, která jim dělala starosti. Já to pouze vyřkla nahlas. Snad bych mohla v mžiku vědět všechno o jeho životě, povaze nebo úmyslech, ale nepotřebuji a nechci. Kdo ví, možná bych z toho měla nakonec hlavu velkou jako celé tvoje Mirseto. A k čemu? Mnoho lidí myslí ve stejnou dobu na podobné věci, v určité chvíli přemýšlejí podobně. Neříkám, že správně nebo vhodně, i špatný výkřik je stmelí a žene jedním směrem. Jistě jsem ve výhodě v takovýchto rušných dnech, ale pořád se ještě těším domů, do chrámu, kde se poradím a všechno promyslím."

"Jsi doma tady, se mnou. Proč by ti nemohl stačit náš chrám, třebaže jenom městský a ne tak významný?"

Jak vysvětlit a přitom neurazit? Položila mu hlavu na rameno.

"Potřebuji několik dní rozjímat o samotě, nerušeně, dost daleko od všech. S vědomím, že mám palác několik kroků vzdálený, nedokážu naprosto nic."

"Dobře, už se nehádám, slibuju, že tě do chrámu pustím, jak jen to bude možné."

"Chceš říct, žeš o tom vůbec neuvažoval?!"

Nachytala ho, zrudl.

"Odpust', doufal jsem, že se té cesty sama vzdáš."

"Že nesplním slib a nebudu na bratrově svatbě?"

"Ano, musím se přiznat. Copak jsi to nepoznala?"

"Věřila jsem slovům. Nepovažuji za slušné prohlížet lidi zevnitř, pokud to není nutné."

"Nezasloužím si tě, láska moje!"

S tím nezbylo, než souhlasit, pro jistotu mlčky. Chersim ostatně toužil jakémukoliv přitakání předejít a včas se postaral, aby nepohnula ústy jinak, než odpovědí na jeho polibky. Sarem a Chersim byli sice ze dvou rozdílných světů způsobem života, ale především původem. Swen pochopila, že se skutečně nikdy do paláce v Rewitu nevrátí. Její vstup do milování muže a ženy byl hezký, ale po této noci jenom

polovičatý a neúplný. Živě si vybavovala slova Dcery Luny o dotycích a Rensově samotě. Co všechno dokázali Chersimovi předci změnit!

Někde vzadu nebo v hloubce se otravně hlásily zásady, které kolem Swen odmalička neustále důsledně kroužily. Nemohla si vzpomenout na žádnou tvář ani hlas, ale slýchala je téměř denně. Má být stálá, patřit jen tomu prvnímu? Proč, snad jenom proto, že přišel, držel ji za ruku a bral?! Potom ale neměla přijít chvíle, kdy se vyděšeně snažila najít bezpečí. Co by se Saremovi tak hrozného stalo, kdyby počkal? Znal mnohem víc, než ona, pro ukojení měl o patro níž svoje milostnice, ale pánovitě rozhodl a předem všechno připravil. Počítal jako Dcera Hvězdářka.

Hloupý rozpor: pokud by Sarem zachoval Sweninou čistotu, pokud by stačili být pouze přáteli, odolala by dnes pravděpodobně Chersimovu žáru a jeho lásku odmítla. Jenže teď? Zvědavě srovnává a zároveň porušuje kdejaké svaté pravidlo Vznesených i lidí. Má použít Saremovy průpovídky o postavení králů nad všemi zákony? Ne, je to obyčejná výmluva, možná i pýcha. Nebo se má utěšovat Chersimovým povídáním o starých obyčejích, kdy se žádná dívka naopak jako panna nemohla vdát? Swen si nedovedla představit, že by se dívky směly nabídnout komukoliv, jen aby byly zasvěceny do života dospělých se vším všudy. A zralé na vdávání. Buď si to Chersim vymyslel nebo to byly jakési velmi pradávné, nemravné časy.

Kdeže zůstala ctnostná Rewet, která žila vedle muže a vydržela ho odmítat celé týdny? Vždyť jenom Paní větru s Dartem strávila na třicet nocí, než Rewet udolala žárlivost s láskou a strachem z kouzel. Kolikrát si Swen tento příběh po Rewitu vybavila? A jak odlišně, jak mizerně se dneska před dávnou paní cítí. Luno, záříš této noci tak jasně! Dopřej své služebnici rozum nezamlžený city a dovol, ať lidem kolem sebe nepůsobí bolest ani pláč.

x

Stavba stanů byla rychlá, stejně jako zařizování prostými lůžky. Obyvatelé Mirseta chtěli darovat tolik věcí, že bylo nutno rozesílat povozy po městě. Jakmile zastavily, hned se z okolních domů vynášelo všechno možné od oblečení až po dětské drobnosti pro radost.

První uprchlíci a ranění dorazili až příštího rána. Byli tak zubožení, že Mirsetem proběhla další vlna soucitu. Zároveň zmlkly hlasy, nesouhlasící s přísným oddělením příchozích od města. Dvanáct napohled jen zesláblých starých žen a mužů kašlalo a oči se jim leskly horečkou. Kyrent, zkušený léčitel od Paní nebes, vyloučil nakažlivou nemoc, ale přesto je ubytoval zvlášť a svěřil svým lidem. Jenom děti byly nezdolné. Jakmile se trochu rozkoukaly, nasýtily sladké kaše, už byly všude. Přinesly sem radost a veselý smích.

Tehdy Swen zjistila cosi zlého: Hned mezi sedmi prvními těhotnými byla jedna téměř na rozsypání, ale dítě v ní nežilo. Nebylo to požárem, plod se nehýbal dobré tři týdny. Velmi divný byl pocit čehosi velmi cizího v každé částice ženina těla. Jako kdyby v těle setrval jed. Byla otrávena náhodou nebo z něčí vůle? Ona sama nic netušila, visela očima na Sweniných rtech, zda bude děťátko v pořádku. Nadešly jí dny obav, jaké prožívá každá těhotná. Bála se neodvratně blížícího porodu a zároveň nově o zdraví dlouho netěšeného potomka. Přestal být povinným břemenem teprve nedávno.

Manžel se začal těšit, žádné jeho dítě tak dlouho nošeno nebylo. O každé přišel mnohem dřív. Rozmazloval ji a hýčkal, Plujana byla středem péče celého domu.

Swen požádala o pomoc zdejší Dceru Luny a po vyvolání porodu se věc potvrdila. Zkušená porodnice Sweninu všímavost pochválila, neboť chudinka brzy mohla následovat své maličké. Swen musela odejít.

Viděla ve vzpomínkách rodičky starší neplodnou manželku, jak úlisně pobízí k pití lektvaru. Když se matka polekala staré žebračky, aby prý děcko nebylo uřknuto už v lůně... Obraz oné žebračky, stařeny s pichlavýma očima se shodoval s podobou té, která za Rewitem oslabil Swen. Proč babě nestačilo čarování u Rewitu?! Jak může někdo pomáhat vraždě?! Jen počkej, jednou se setkáme!

14. Hrozby.

Sarem zatím u Rense v Rewitu spokojeně spřádal plány:

"Ten požár nám pomohl. Pronikneme rychle až k Mirsetu a srovnáme ho se zemí! Torig přiléhá k Rumaionu, ten bude tvůj. Já si ponechám přístup k moři. Mám dobré zvědy, znám slabá místa v jejich opevnění."

"Neděl koláče před svatbou. Potřebujeme ještě dalšího spojence, Sareme. Kdyby se Chersim nalodil, obeplul s příznivým větrem v plachtách ostrovy, přistál za našimi zády a zaútočil, sevře nás do kleští. Neubrání se tak jeden z dřívějších králů Mirseta? Možná už teď Chersim počítá, že nám vpadne do zad. Takovému Kortlonovi na východě síla Mirseta také překáží a má, na rozdíl od nás, dobré a silné loďstvo."

"Nemyslím, Rensi, že by zrovna tenhle mizera byl správný spojenec. Mně nevyhovuje, Mirseto by totiž s chutí úplně zničil. Tím srovnáním se zemí jsem samozřejmě nemyslel doslovně zničit zdroj dalšího našeho bohatství. Je to nejlepší přístav široko daleko, začínají tam kupecké stezky. Obchod, to je trvalý zlatý důl.

Naopak Kortlon by tím posílil vlastní pobřeží a potom by mohl začít mlsně koukat směrem k nám. Ne, rensi, paktování zrovna s Kortlonem bych nechtěl. No, už jsem se bál, že mí vojáci zlenivějí! Od rozprášení tlupy Retma z Métu bylo na Rewitu moc klidno."

Rens tázavě vzhlédl. Sarem dolil víno v jeho poháru.

"Slyšel jsi o něm? Snad ne, nedovolil jsem mu řídit tak dlouho. Jak jsem zjistil, o koho jde, šel jsem mu tvrdě po krku. Bylo to hádě, syn Henena, kterého odpravil náš Urist. No, tentokrát žádný dědic lapkovského řemesla nezůstal. Rensi? Ty neposloucháš... Co se stalo?"

Rens přítele neslyšel. Nevšimavě hleděl skrze Sarema do dálky. Prsty sklouzly po dřívku poháru, položily se vedle něj na stůl. Ledový Rens seděl jako ztuhlý mrazem. Sarem se naklonil, zamával rukou před přítelovými očima. Nic, ani nemrkl. Sarem vyvrátil oči, ale potom se zaklonil, pohodlně opřel a odevzdaně čekal, co bude následovat. Nebylo to dlouhé, Rens se pomalu vrátil. Jakmile vládl tělu, uchopil pohár, jediným douškem ho vyprázdnil a otřeseně pohlédl na Sarema.

„Snad tě nevolala ona?“

„Ona? Myslíš Swen? Nebo První Dceru Luny? Uzavřel jsem se před oběma.“

„Jak k tomu přišla kněžka z chrámu?“

„Asi ji to naučili tam, v chrámu se věští a čaruje, to je vlastnostem Vznešených dost podobné. Proto tam Swen směla vyrůst.“

Rens mluvil jednotvárně, jako z donucení. Nebo po hodně těžkém snu.

„Copak znáš dalšího Vznešeného? Obtěžuje tě snad Urist?“

„Urist? Ten tvůj? Ne, ani jsem nevěděl, že by mohl.“

Natáhl se tápavě po poháru, Sarem mu úslužně dolil víno. Rens ztěžka, jako kdyby překonával nějaký zákaz, pronesl:

"Slyšels někdy promlouvat mrtvé?"

Sarem zavrtěl hlavou. Rens se ušklíbl, ale veselé to nebylo.

"Je to asi jenom mezi námi Vznešenými, ale nemáš čeho litovat. Opuť, půjdu si lehnout. Musím to nějak strávit. Nebyl bych schopný dál soustředěně jednat o tažení."

"Můžeš mi aspoň prozradit, kdo z mrtvých s tebou mluvil?"

Rens už vstal, ale Saremova otázka ho zastavila. Otočil k příteli tvář zešedlou bolestí.

"Moje matka. Ta, kterou jsem zabil."

x

První Dcera svolala shromáždění sesterstva. Všech čtrnáct Dcer usedlo do vysokých křesel a probíralo možnosti chrámu v nadcházející válce. Protože První byla rodem Vznešená a sama jejich paní, Luna, odmítala zbytečné zabíjení na válečném poli, shodly se na odmítnutí všech Rensových prosebných obětí bohyni. Dceru Správkyni zpráva o Rensově troufalosti pobouřila nejvíc:

„On, rodem Vznešený, vyrazil s vojskem? Nevěřím, že hodlá řinčet zbraněmi jenom pro výstrahu. Nevěřím ani, že malá Swen zůstala vězněná. Vždyť utekla skrze zdi, kdy se jí zlíbilo!“

„Jen aby král Rens nebyl tím, kdo přijde zničit svět. Hvězdy říkají, že se projeví v příštích čtyřech letech.“

Dcera Hvězdárka se po těch slovech propadla do svých výpočtů, hledala souvislosti s Rensovým horoskopem a současnou hrozbou.

„Neměl v předpovědích žádné bitvy o království, zatím i tvrdé potlačení galahotských bojů o čisté studny odpovídalo. Ale s touto cestou k Mirsetu se váže cosi temného.“

Dcera Klíčnice hleděla vyčítavě k První a mlčela. Ta přikývla, stejný nesouhlas se Sweninou cestou cítila z dalších křesel. Swen byla jejich tajnou pýchou, vzorně vychovanou Vznešenou, jaká by měla jednou spolu s První vést chrám k další slávě a rozkvětu. Potomci bohyně patří přece právě sem, do služeb Luny. Tady jsou chráněni před lidskou ubohostí, která nechápe a zneužívá jejich vrozenou svatost. První Dcera dlužila ostatním úplné vysvětlení. Měla na to právo, ale jen do chvíle, než se Swen ocitla v opravdovém nebezpečí. Začala tedy Dcerám vyprávět o požadavku krále, aby se jeho sestra připravila na setkání se ženichem.

„Věděla jsem, že naše Swen využije svého práva, jakmile pozná postavení urozené Alilen. Pro štěstí matky právoplatného dědice trůnu by se vrátila, svatby odmítla a sama se uzavřela před světem. Ano, já cítila i na dálku její upřímné přání vrátit se do náruče Luny a rozjímat! Cesta splnila účel, o zájmu krále Chersima se ke mně donesly jen legendy. Podcenila jsem ho, přiznávám. Přesto naše Hvězdička dnes po návratu touží dál, ale zatím pečuje o raněné a těhotné. Slouží Luně v Mirsetu.“

Mezi Dcerami souhlasně zašumělo. Byly spokojeny, léta jejich snažení nesou ovoce. Jenže měly na paměti hrozící nebezpečí války. Jestli Swen vystoupí proti boji, co potom? Co když zešílí jako jiní Vznešení? Vědoucí vztáhla ruku. Ohlížely se k ní jedna po druhé, všechny doufající v nějaké dobré zprávy. Jen První stiskla područky křesla, až černé dřevo, vykládané stříbrem, začalo měknout a pozbývat tvar.

„Holubice bílá roztáhla křídla. Prohlíží je v záři Luny a míří do její náruče. Letky má protrhané, těžce bojuje s větrem. Dohání ji černý stín noci. Najde dost síly k zášlehu moci? Až ke Goromu nevidím...“

První Dcera se stěží ovládala. Nechala ostatní napospas dohadům a vysvětlování věštby. Vstala a zamířila vzhůru na ochoz. V duchu nepřestávala volat krále, posílat zoufalé varování: Odehnal jsi matku, nezabíjej sestru!

Neslyšel, nechtěl slyšet. Zmínka o matce ho práskla jako bič. První Dcera zkusila několik cviků na posílení vnitřního hlasu: Králi, ve tvé budoucnosti není žádného mirsetského vítězství!

Marně. Jako by oslepl, ohluchl. Jako by se v krytí cvičil stejně pečlivě, jako Swen v zákonech Vznešenosti.

x

Svět je malý. O ženu Plujanu se zajímal chlapík z městské stráže a každou chvíli se ochomýtal mezi stany. Swen si ho všimla hned, protože všichni dělali do úpadu, dokonce i mnoho žen nosilo koše s hlínou a kamením na zasypání spravovaných hradeb. Práce pokračovaly tak rychle, že Dariken navrhl zvýšení valu kolem hlavní brány o dva sáhy a pokud to jen trochu bude možné, zesílí se první val v budoucnu tak, aby celá brána byla zanořená v bytelné kamenné stěně.

Celé dva dny Swen tedy kroutila hlavou nad mladíkovou vytrvalostí, až byla zdejší Dcerou Luny vyvedena z omylu. Potkala totiž ne jednoho, ale většinu Darikenů, aniž by si všimla jakéhokoliv rozdílů. Neměla čas podrobně zkoumat jejich tváře a všichni byli zarostlí, ramenatí, stejně oblečení a vysocí. Po odhalení se Swen stáhla k hromadě darovaného plátna a snažila se pochopit. Nepřicházeli z pouhé zvědavosti, museli si vyšetřit chvíli. Proč? Drží spolu, říká Dcera Luny. Plujan je jejich sestra, provdaná před delším časem. Swen měla pocit, že se dotkla čehosi velkého. O Brewově rodině věděla dost, stejně jako o staříkově lásce ke všem ženám a dětem po světě. Věděla o ní a cítila ji ze staříka, kdykoliv někdo prohodil cosi souvisejícího s rodinou. I Reta z Brewova rodu byla víc poslušná, než zapálená. Ale Darikeni? Pouto mezi sourozenci, zájem o sestru a obavy o její zdraví byly otevřené, bez zastírání. Přišla jako ubožačka, přesto se neodvrátili. Swen bodal malý osten opravdové závisti. K ní Rens takové pouto necítí. Jaké by to bylo, mít bratra nejen podle jména a povinností?

Jejich otec a velitel večer přišel do paláce a Swen za péči o dceru poděkoval. Ohromení Chersima z Darikenova dojetí hřálo stejně jako velitelova slova díky. Přesto otevřeně sdělila Plujaninu otcovi celou pravdu. Nemohla mlčet, protože by tím znevážila jeho hlubokou důvěru. Zbledl jako vápno.

"Nebyl jsem tu, když si ji ten muž odváděl, svatby domlouvaly ženy. Zpátky už dceru nedostane! Plujana už zůstane v mém domě. Hned, jak bude smět vstoupit do města. Její matka nežije, ale ostatní ženy se jí ujmou. V mém domě vládne klid a moje slovo."

"Do dvou dnů budeme vědět, jak je silná. Potřebuje svou rodinu víc, než kdokoli jiný."

Chersim potom projednal, nakolik Dariken považuje za bezpečné přijímání uprchlíků v noci. Další kolona vozů měla dorazit nazítří až za tmy. Přicházely nové zprávy z postiženého kraje. Obyvatelé osad u Grutanu a Naradu zůstali radši doma. Neopustí své domy a hospodářství, ačkoliv je stále dusí horko a dým. Obě malá městečka přijala jejich děti a ženy a naopak vyslala pomoc. Z většiny hustého lesního porostu torigských vrchů zbyly žalostné zuhelnatělé trosky, přízračná říše smrti.

Přes špatné zprávy sílila naděje. Požáry dohořívají, lidé padají vysílením, ale vítězí. Zmizely staré spory, města si navzájem pomáhají, do zničených oblastí míří vozy se zásobami. Přichycené zloděje čeká těžká práce, teprve potom sekání rukou nebo hlav. Každý má práce nad hlavu a není čas na plýtvání jakoukoliv silou.

x

Swen samozřejmě u nočního příjezdu nesměla chybět. Tentokrát nejen kvůli stavu příchozích, ale i pro Darikenovo slabé zaváhání, když s Chersimem jednal o jejich vpuštění mezi hradby. Obával se totiž špehů a možné zrady, ale ráda ho brzy uklidnila. Opravdu přijeli jen ti, pro které ubytování chystali. Chersim její přílišnou obětavost nechválil ani nevytýkal. Začal být velmi rozmrzelý, protože přílišnou službou všem potřebným a ubohým omezovala jejich společné chvíle. Všechno už přece zařídili, každý ve městě ví, co dělat, proč tedy další plýtvání drahocenným časem?

Swen si shovívavě říkala, že do téhle doby žil příliš bezstarostně. Na všechny zádrhele dohlédli povolání a on si je občas v té velké síni s krásným sloupořadím a malovaným stropem vyslechl. Konečně, proč ne, jestliže dny plynou klidně a země skutečně vzkvétá? Chápala jeho nedočkavou touhu, vždyť také chtěla být co nejvíc s ním. Jenže Chersim je spjat s Mirsetem a to jí zrovínka potřebuje mnohem víc. A že by nejen Mirseto...?

Probudila se zpocená s jeho jménem na rtech. Jak mohla zapomenout své první zdejší dojmy? Proč se nikdy nezeptala na vězněného Ersena? Umírá, po jídle dnes odmítl i vodu. Rychle vstala, tím probudila Chersima. Protahoval se, ale nad jejím rozčilením tentokrát rukou nemávnul. Nevyskočil sice jako ona někdejšího přítele zachraňovat, spíš ho dost zajímalo, nakolik si jsou blízcí. Ano, proč vlastně Swen o Ersenovi takhle ví?!

On žárlí, uvědomila si Swen a nevěděla, co kloudného mu odpovědět. Pokud by byl ochoten naslouchat nebo vůbec chtěl věřit. Což z něj necítila ani trochu. Naštěstí se Chersim už nějak sám posbíral a vyšel ke strážnému. Ještě po návratu byl mrzutý, ale zkoušel to skrýt.

"Můžeš si ho sama osobně propustit na svobodu. Ať ale zmizí z mého města. Je volný, i kdyby to jeho hladovění byl jenom tvůj špatný sen!"

Swen přikývla a narychlo oblečená se nechala doprovodit do podzemních kobek. Neměli tu rewitský horký pramen, jenom chlad, tmu a vlhko. Dvě podzemní patra skladišť a vězení působila děsivěji, než kobky pod Saremovým hradem. Nechala si cestou podat džbánek mléka, protože věděla, v jakém stavu Ersena najde. Ještě nikdy v životě neměla takovou chuť utéct před potřebným, jako když se blížila k páchnoucímu

tělu na shnilých zbytcích slámy. Hrůza! Odtud se ani výkaly nevynášejí... Otevřené boláky na nohách, od nichž z posledních sil odhání hladové krysy... Luno, copak lze tohle někomu i v nenávisti přát?!

"Ersene, jsi volný. Napij se a dovol, aby tě vynesli ven. Musíš z Mirseta pryč. Dám vědět tvým příbuzným, pomohou ti."

Byl při vědomí, slyšel každé slovo, mlčky ji sledoval. Miloval ji, stejně upřímně a opravdově, jako Chersim. Věděl přitom, že nemá naději, ale skrytě celou dobu doufal, že se stane zázrak. Měla pro něj přijít mnohem dřív. Zklamala ho, už chápe, že pro Swen neznamenal nic. Zbyla jen strašlivá tíha, která mu svírá hrdlo. Nemůže ani dýchat. Potřeboval alespoň slabou útěchu. I když ona mu nikdy nic neslibovala, to Ersen se kdysi nechal vtáhnout do stálého přítelova snění o vzdálené princezně.

"Jsi přítel, který mne učil prvním krůčkům v opravdovém světě. Nikdy na to nezapomenu. Pro ty dny u Brewa ti odpouštím čarodějnici a únos. Prosím, dokaž se zvednout! Všechno jsem ti odpustila, ale trucování nemůžu!"

Oddychla si, když svažtil čelo. Ostré odsouzení útrap jeho myšlenky pootočilo lepším směrem. Ti muži! Musela uznat, že na prohry je Ersen mistr. Přesto má v sobě zvláštní sílu... Až bude venku, srovná si leccos v té své hlavě a nakonec bolest překoná. Vloží ji do písní a cest za obchodem. Snad najde jinou lásku. Ještě ráno se strážného vyptala, jak Ersen odešel z města. Skutečně ho příbuzní naložili na loď. Prý mají pochyby, jestli přežije. Vyčítala si stále víc, že ho nechala svému osudu. Má tolik možností okamžitě o všem vědět - a přehlédne právě Ersenovo podzemní utrpení?! Nebývá jakousi náhodou chvílemi otupělá jako před únosem?

15. Strážkyně

V táboře uprchlíků Swen na výčitky svědomí pozapomněla. Ti, které sem přivezli popálené, byli ve velmi vážném stavu. Tři prý zemřeli ještě na cestě, ale odmítli zůstat blízko Torigu. Jméno Mirseta opakovali jako zařikání, stejně jako všichni ostatní. Dokonce prý museli na odvoz čekat několik dní, ale trvali na něm. Snad je s tou podivnou vírou spojena nějaká legenda, Swen neměla chuť ani čas na vyptávání. Na vyprávěnky bude mít přece všechen čas po zbytek života. Teď jsou důležitější věci – a lidé. Snažila se totiž v umírajících probudit zbývající záchrany života, ale narážela na podivné omezení v sobě samé. V chrámu kdysi držela jednu rodičku tak dlouho, až málem sklouzla s ní. Dnes by se jí to nemohlo stát. Proč ta neproniknutelná zeď, kde se najednou vzala?!

Zbývala troska, které ani Kyrent nedával moc nadějí. Swen však tomu hubenému uzlíku kostí v hadrech věřila, šla odtud síla podobná její. Přišla o ruku a jedno oko. Chudák stará! Swen k jejímu lůžku chodila každou chvíli, táhla ji z propasti bezvědomí. Spěchala k ní také přímo od loučení s Plujanou, kterou bratři v nosítkách spokojeně odnesli k Darikenovi.

Něco ve stanu se změnilo. Lůžko jediné zdejší ženy odděloval závěs, postavu nebylo vidět. Swen z ničehož nic kráčela napjatě a s nechutí. Odhrnula závěs a okamžitě

pochopila. Stařena hleděla ostražitě, v jediném oku plamínek, který si Swen dobře pamatovala. Během těch dvou dnů babka zesílila a jak vidno, možná příliš.

"To je mi náhoda! Před několika dny jsem si tě přála potkat. Bohužel mi tě mezitím bylo líto, ale Chersim se postará o spravedlnost lépe. Ovládáš síly, které mají pomáhat, ne vraždit!"

Swen se otočila k odchodu, ale hlas, promlouvající přímo do jejího vědomí, ji zastavil.

"Odpusť, Vznešená! Nezabím nevinné. Tobě jsem také chtěla pomoci. Vidíš, našla jsi své štěstí, nedala ses svázat povinnostmi nebo zvyky. Nesud' mou pomoc příliš přísně."

Swen jí však nechtěla věnovat ani pohled. Hovořila dál, otočená zády.

"Mluvím o něčem jiném, ženštino. Plujana téměř zemřela, protože z dítěte do jejího těla přecházely mrtvolné jedy! Kdo je nevinnější, než plod v matce?"

Na ženu vyčítky neudělaly žádný dojem. Pokrčila zdravým ramenem.

"Měla to potratit, stejně nebyla spokojená. Myslela pořád na jiného muže, provdali ji proti vůli. A dítě jí mohlo jenom zbytečně spoutat. Stejně by zemřelo, provázela je nenávisť už od početí. Ta druhá žena by je zabila tak jako tak. Proto jsem vyvolala očistné plameny a spálila všechno tamější zlo."

"Takže proto ta hrůza po celém Torigu a půlce země... Zapomnělas správné kouzlo! Jaký výsměch osudu!"

"Nezapomněla, jenom jsem kouzlo málo omezila. A neovládám vítr. Byla jsem neopatrná a příliš zesláblá po setkání se silnou Vznešenou."

"Kolem dvou set padesáti mrtvých! Kolik jich zůstalo přímo v ohni? Jakým kouzlem nyní zpustošený Torig povzneseš, vrátíš tam zvěř a ptáky?!"

"Lidem víc pomůže, když budou sami znovu stavět. A když cizí vojáky uvítá spálená zem!"

"Co o tom víš? Můj vzkaz nedorazil?"

"Jsi Vznešená, lidem nerozumíš. Copak si naši muži nechají ujít zabíjení a rabování? O tebe přece doopravdy nejde. Nikomu nešlo o to, kterého máš radši. Nikdo se nestará o blaho toulavé princezny, když zpod jejích nohou můžou vytahat hromady zlata."

"Můj bratr nenávidí války. Musí nenávidět, je přece Vznešený!"

"Ale jdi. Copak ti lhali víc, než jsem čekala? Přemýšlej: Jak by se Vznešený mohl stát králem? Ani jako prvorozenec ne, vždycky se stávali rádci nebo představenými chrámů. Jakkak to tvůj bratr mohl dokázat, jak přesvědčil mocné pány v zemi, že je stejně dobrý, jako bez znamení?"

Tvůj bratr má sice stejnou krev jako ty, ale ruce krvavější, než lidští vrazi! Tvá matka v hrůze uprchla, protože viděla synáčka Rense proříznout hrdlo dívky, kterou před tím znásilnil. Nebylo mu ještě ani patnáct, holoubkovi."

Swen se konečně znovu otočila a s vytřeštěnými očima zírala na nicku před sebou, která si dovolí cosi tak zruďného tvrdit. Nepotřebovala slyšet další slova. Byla to pravda, hrozná, neodvolatelná, šílená! Nenáviděla babu za to, že jí sděluje. Přesto jako přimražená poslouchala dál.

"Ano, tvá matka tě odnesla do chrámu a zapřísáhla Dcery, aby tě vzaly mezi sebe. Ta mladičká Vznešená už byla v postavení Dcery Správkyně a slíbila tě chránit. Nedala tě ani Lamsenovi, a to před ním tehdy i stará První couvla!"

„Matka, co ona?“

„Ta potom odešla najít skálu, skrze kterou Vznešení vstupují do smrti. Starý Lamsen se totiž rozhodl ze syna vychovat především muže, bez ohledu na Vznešenost. Budiž proklet, ničema! To on přivolal strašlivé věci, které nás pohltily jako černý stín slunce. Přichází věk démona, který ovládne náš svět!"

"Co pleteš, pomátla ses bolestí?! Mluvíš o ctihodném králi, mém otci!"

Stařena začala drmolit, ale také dovolila Swen nahlédnout do své mysli a vidět v celých obrazech. Swen ohromeně stála dál. Viděla doby, kdy její předkové sestoupili z hor a začali pomáhat lidem. Byli přijímáni s úctou i nedůvěrou, dokud jim nebyl připsán původ dětí Paní větru. Potom se stalo ctí a výsadou urozených vládců přijímat Vznešené ve svém sídle a užívat jejich služeb. Zvyšovat skrze dcery Vznešených míru urozenosti vlastního rodu. Míru, jaké by rád dosáhl i Sarem.

Viděla Společenství sester, nadaných žen, kromě léčitelství a drobných kouzel také tiše soudících zlo ve svém okolí. Podobně, jak tomu mělo být s Plujanou. Slyšela přísahu, že budou navíc střežit podivné příchozí, zkoumat jejich schopnosti a učit se je překonat. Vystávaly před ní bájně postavy Vznešených, ale jinak, než slýchala v legendách. Ó Luno, Urist nebyl první, kdo zabíjel! V Mirsetu žila Vznešená, která vztáhla ruku na vlastního otce! Starý král Lamsen to musel vědět, když Rense dokázal naučit... Otrásla se.

"Co jsi doopravdy zač?! Jsou zde na světě ještě jiné bytosti jako já, přišlé od bohů?"

"Ne, paní. Jsem pouhý člověk, který se pokouší chránit ostatní. Naše sesterstvo povstalo ze dcer obyčejných lidí. Hlídám tvou cestu, Vznešená, protože jsi poslední z vetřelců, který může porodit démona. Proti němu už nebude obrany. Vzplanou požáry velké jako deset Torigů a zahynou tisíce! Tak předpověděly dvě sestry, které viděly budoucnost."

"Mlč, i tvé sestry se mohly mýlit! Odejdi odtud, nikdo o tobě neví. Zítra budeš dost silná, nechám ti připravit šaty a pár věcí. Snad najdeš ve městě přátele, ale nechci tě už ani zahlédnout!"

Chersimovi skutečně nic nepověděla. Těšila se z milých společných večerů, protože brzy přijdou další a horší starosti. Nejen horší. Noc poté, co již původně zamýšlela odjet, pochopila další své pouto se světem mimo chrámové zdi. Pocítila, že se její součástí stal další klíčící život. Chersimovo dítě bude vyrůstat... Vedle bratra. Proč podobně nezaznamenala první plod? Protože byla v té době omámená? Podivné, nikdy neslyšela o dvojčatech od dvou otců. Ta stará se pořádně plete. Copak je možné výmluvněji smířit protivníky? Sarem chtěl hlavně jejího syna. Ten může vyrůst s Chersimovým a obě země spojit přátelstvím. Zvítězí nad nesmyslnými boji nejobyčejnější ženskou zbraní.

16.Sliby se slibují.

Swen nenaléhala na vypravení doprovodu, ačkoliv nastal jedenáctý den pobytu v Mirsetu. Potřebovali ji tu a pokud se stařena nemýlila, byl by návrat zbytečný, Sarema tak snadno nezastaví. Musí je mít proti sobě, tady, oba, tváří v tvář. Nebo všechny tři. Donutit Rense být znovu Vznešeným. I když se říká, že kdo odvrhne kus sebe,

nenávidí každou připomínku minulosti. Jaký vlastně Rens je? Nikdy ji ani nepohládl, vždycky mluvil zdvořile a chladně. Byl dospělý muž, co ho pamatuje. Král si prostě nehraje s dětmi, říkaly Dcery.

Jak ráda by hovořila s Retou od Brewa! Jenže ta se víckrát neobjevila. Chersim Swenino rozhodnutí zůstat i po dané lhůtě přičetl na vrub lásky a dokonce žertoval, že musí poslat Rensovi posly, aby si pospíšil na svatby. Třeba i s přáteli, že budou vítáni všichni. Jak si je jistý! Swen sice své očekávání vítala jako dar, ale zároveň se cítila zahnaná do pasti. Malinká naděje, že v chrámu zapadnou vrata a ona za nimi alespoň na čas zůstane, právě vyprchala. Zůstala napospas světu a průběhu věcí, jak si jej lidé umanou.

Podle zpráv ještě nikdo nepřekročil hranice. Zbývalo tedy něco málo přes týden. Polovina uprchlíků již směla mezi přátele do vnitřního města. Pokud dojde k nejhoršímu, ostatní bude možno přenést do chrámových útulků a tam dál léčit. Na Sweninu přímluvu byla omilostněna většina nešťastníků ze žaláře. Po jednom - dvou dnech syčení začali pracovat pod Darikenovým velením. Nastaly nejhezčí dny, jaké kdy Swen zažila. Setkávala se s upřímnými úsměvy a projevy radosti, třebaže nad městem visel stále zřetelnější stín. Spokojeně se tomu podívala i před Chersimem.

"No a co? Už asi dvacet let uplynulo od poslední války, Mirseto nikdy nezažilo tak dlouhý mír. Jeho bohatství znovu začalo lákat, ale naši obyvatelé jsou velmi stateční. Věří, že opět odoláme, i když místo Tybena vládne Chersim. Líbí se mi sice mnohem víc jakýkoliv projev lidského ducha, než jediná kapka krve, ale i sochy a verše je někdy nutno bránit stůj co stůj. A to jsem chtěl sezvat básníky a pěvce k velikému soutěžení! No, nebude zítra, bude později. Ty se tím netrap, lidé sami rozhodnou o svém osudu. Pokud ti dva budou chtít vyjednávat, protože se skutečně obávají o tvoje bezpečí, přijmeme je s otevřenou náručí."

"Chersime, žádný otevřený boj! To zakazují. A chci být u všech jednání. Musím tam být!"

"Zkusím ti vyhovět."

Možná zkusil, ale určitě toho velice rychle nechal. Pomohla mu s tím šťastná Swenina zasněnost i vědomí, že nekontroluje jeho myšlenky. Vedle ní si dal pozor, aby myslel vždycky jenom na ně dva a tak vůbec nevěděla o tučném výpalném, které musela vyplatit každá osada během pochodu spojených královských armád. Dovoloval Swen procházky s Darikem po městě, aby mohl nerušeně studovat staré svitky, popisující úspěšné způsoby obrany města v minulosti.

Mirseto se již zcela otevřeně chystalo na válku. Okolní pole byla narychlo předčasně sklizena, obilí dosušeno na veřejných prostranstvích. Po nejdůležitějších pracích nastoupila sklizeň ovoce, každodenní pastva všeho dobytka i drůbeže, kácení okrajů lesa a svážení klád. Byly prohlédnuty všechny sklepy a studny, samozřejmě i odtoky kanálů. U jejich ústí byly zapuštěny nové pevné mříže. Zmizela většina šperků a drahocenných předmětů. Kdo by nahlédl do domů, našel by jenom nejnutenější nábytek a ve většině místností holé stěny. Město se mohlo během chvíle stáhnout do podzemí a tam i po dobytí hradeb přežívat celé týdny. Také přístav byl prázdný. Na moři hlídkovalo deset galér, všechny obchodní lodi se stáhly do chráněné zátoky Bars-

eglem. Další čtyři velké plachetnice křížovaly mezi ostrůvky, kam se stáhli rybáři od Kabredu. Piráti už v bojích s nimi přišli o tři velké lodě.

Chersim nenechal strhnout stany ve druhém prstenci, ani když byly téměř opuštěné. Nevěřil především Saremovi. Odolá pokušení tak snadno rozpoutat požár blízko paláce? Prozradí se, skočí na návnadu? Třetí hradby, svírající samo město, byly nejvyšší, ale plameny při dobrém větru mohou šlehat hodně vysoko. Chersim si kupodivu velmi přál, aby přes dva zevní prstence přelétla nepříteli správně zamířená zápalná střela.

Swen oznámil blízkost vojska až na poslední chvíli. To už nebylo možno přehlédnout temné masy pěšáků a jezdců, které se objevily na pláni a stahovaly k městu. Swen se zatajeným dechem zděšeně pozorovala zlověstný lidský mrak z ploché střechy paláce. Cítila napětí, stoupající zdola až k nim. Většina obyvatel mlčky sledovala hrozbu jako ona.

"Vidíš? Nejedou sem pro tebe, stačila by desetina té síly. Hned jsem věděl, co opravdu chtějí: Přišli zlomit moje nedobytné Mirseto, bez námahy rozkrást bohatství! Budu vyjednávat, jak jsem slíbil, ale s mečem po boku. Tam, proti obloze, vidíš ty dobývací věže?"

Chersim stál vedle Swen, zachmuřený a odhodlaný. Ačkoliv mluvil o boji, v té chvíli pocítila hrdost. Nedala svou lásku jenom zhýčkanému ješitovi, který má na všechno lidi. Snad se v něm opravdu ukrývá skutečný vládce, odpovědný a statečný. Nežije z otcova odkazu, nevládne pouze díky otcovým věrným. Swen přestaly děsit obrysy dobývacích věží, které stačili Saremovi a Rensovi muži postavit. Tento Chersim určitě nedovolí, aby je použili. Jeho bílé město ohněm nezčerná. Přikývla na všechno, co rozhodne. Vtiskl polibek na její čelo a zašeptal:

"Zítرا budeme obětovat ve všech chrámech. Poděkujeme za déšť, který pomohl uhasit zbytky požáru a za rychlé uzdravení všech nemocných. Zajistíme si náklonnost bohů pro příští dny. Já budu děkovat za tebe a prosit o naši blízkou svatbu."

"Uviji Luně ten nejkrásnější věnec, jaký dovedu, jen aby milostivě shlédla na svou služebnici a s každým květem budu prosit o totéž."

Odnášel ji v náručí dolů a ještě vrhnul vítězný pohled na pláň, už posetou táborovými ohni. Zvítězil dřív, než začal první boj.

x

Vzduch byl těžký, plný dýmu, pachu krve a smrti. Swen procházela bojištěm a její srdce se drolilo na prach. Musela vyhledat oči každého z těch mrtvých. Věděla o bolesti, která zkroutila jejich rysy během umírání. Někteří vypadali klidně, smrt je už uvolnila. Přesto se Swen nedala ošálit: Rozsekaná těla, uťaté končetiny, šípky a oštěpy, odhalené vnitřnosti. Lidé přišli umírat, ale koně? Země mokvala krví a Swen dobře věděla, že se vojska tam za stěnami kouře znovu šikují k další smrtelné srážce. Jak mohli?! Proč?

Došla doprostřed té pláně mrtvých, poseté šípky, kopími a troskami štítů. Zvedla paže, vyrostla do výšky, zatoužila svým tělem přehradit celé pole, zabránit zabíjení. Povedlo se.

Cítila, jak její tělo tuhne, pevní od špiček prstů až po široké rukávy, vlnící se ve slabém větru. Byla jako kámen, tvrdá, neprostupná. Už vyrazili do útoku, ale přes její

hradbu nemohli. Zaslechla bušení mečů o štíty, válečnický ryk. Snažila se je překřičet, vysvětlit, zakázat, ale její hlas zněl jako vítr kdesi vysoko. Stála dál mezi válečníky a bránila jim dosáhnout na sebe. Zaútočili znovu. A ještě jednou. Ještě slepěji, s větší nenávisť. Proti ní, protože nemohli zabíjet soupeře.

Swen slyšela třesk a cinkot, cítila, jak se rozpadá na kusy. Tolik se toužili pozabíjet, že sekali z obou stran do jejího ztuhlého těla, rozbíjeli ji, nadšeně oslavovali každý odlomený kus. Rozbíjeli ji do prachu a křepčili s vítězným rykem. Zbyla už jenom hlava, vyvrácená k nebi, s otevřenými ústy, kutálející se teď kalužemi krve. Někdo si jí všiml a pevnou botou ji tváří zašlápl do změkklé hlíny.

x

Poslední dobou se Swen probouzela až dlouho po svítání ze sladce tvrdého spánku. Rozkošnický se protahovala a jen pomalu k sobě nechala pronikat hlasy paláce. Dnes však marně čekala na špitání a smích žen odvedle. Bylo to tím děsivým snem? Pořád má ještě v ústech pachut' krvavého bahna.

Kdepak, není to jenom snem. I stráže na chodbách jsou napjaté, plné očekávání. Mezi zdmi paláce se přelévá nedočkavé a nervózní chvění. Proč? Co se důležitého očekává... Útok?!

Vyskočila polonahá, neupravená, taktak ji ženy zadržely. Dovolila jen rychle sepnout vlasy, nařasit jediný svrchní pruh látky a běžela ven. Ihned věděla, kde Chersim je. Stál na druhých vnitřních hradbách a pozoroval plameny, šlehající z toho, co ještě v noci bylo nouzovým obydlím nešťastníků z Torigu. Ani se neotočil, když přiběhla a chytla ho za paži.

"Vidíš?! Podívej se pořádně na dílo toho svého Vznešeného bratříčka! Vím spolehlivě, že dostali přesnou zprávu o účelu tábořiště. Dokonce mají předpokládat, že tam ještě zůstalo kolem padesáti žen. Žen, rozumíš?! Kdepak, to je nezajímá. Vidí nízké stany, plné dobře hořlavých šatů, slavníků a dřeva těsně u hradeb. Co pro ně znamená několik žen? Vhodný cíl pro zásah katapultů. A tys mi nevěřila. Jsou přesně takoví, jak jsem čekal. Při zmatku uvnitř města se totiž mnohem snadněji zdolají všechny obranné prstence. Nebo vyčerpají obyvatele, když jim shoří jídlo a zbraně. Podívej se k moři: I tam se bojuje, už klesly ke dnu tři moje veslice."

„Vidím to a přesto nemůžu uvěřit. Jak chce Rens obstát před svým lidem, před kronikáři? Vznešený vrah...“

„Miláčku Swen, kohopak tohle zajímá? Kdo se bude vítězů ptát? Vždyť to byla jenom zlá náhoda, řeknou kronikáři, válečné štěstí! Všichni zapomenou, jak to doopravdy bylo: Nedali nám čas na jakékoliv vyjednávání, sami si začali. Před Bránu povozů zabodli do země kopí s pruhem rudé tkaniny. Boj bez ústupků, smrt všem nepřítelům!"

Zavrtěla hlavou. Pokud ONA věděla, mohl Chersim vyjednávat nejméně od chvíle únosu. Mohl vyslat posly, když se vojska valila spáleným Torigem. Kdyby jenom trochu chtěl a nevyčkával tady zalezlý. Ať je to jak chce, ona nyní zastaví zbytečnou řež. Vzdechla si. Bála se dostat povinnosti, ale opět, jako při výcviku v chrámu, pocítila dělení uvnitř myšlenek: Jsou věci, které je nutno vykonat. Je nutné splnit povinnost, i když je nepříjemná, nebezpečná nebo odpudivá. Se střízlivým rozumem, ale důsledně a navenek beze strachu. Pozorovala mračna šípů, létajících přes

hradby a dlouhé luky obránců, kteří opláceli stejnou mincí. Další odráželi a shazovali žebříky, vylévali kouřící vědra na hlavy útočníků. Dvě nové dřevěné věže hořely, plameny šlehaly vysoko přes hradby. Postavili je kvůli nepříteli. Vítr vál našťestí od města, pomáhal obráncům. Brzy začnou na pláni umírat vojáci právě tak, jak to před chvílí viděla. Ne, už umírají tady, v Mirsetu.

Semkla rty, protože spatřila několik těl, nad nimiž se skláněly modrobílé postavy. První krev. Ona přichází pozdě, těmhle už pomáhají jiní. Kněží Paní nebes ošetřují raněné, zatímco ona nechtěla o ničem vědět. Teď už ví, že nadešel její čas. Musí odejít. Chersim uhádl, co asi zamýšlí a zadržel ji. Pohlédla na prsty, svírající téměř bolestivě její paži pod ramenem. Pošetilec! Zvedla oči.

"Pust' mne. Vrátil ti bolest a znásobím ji."

"Nesmíš tam!"

"Naposledy: Pust' mne!"

Chersim vydržel Swenin pohled, ale prsty začaly pálit, jako by držel řěřavé uhlíky. Přece mi neublíží, nesmí, přesvědčoval se v duchu. Teprve zápach jeho páleného masa mu podlomil kolena. Pustil se, bolest mu zkřivila tvář. Shýbla se a pohládila mu zčernalou dlaň.

"Projdu hlavní branou a ruka bude jako dřív. Rozkaž, ať pokračují v přípravách obětí, dnešek patří slávě bohů!"

Zíral za ní s očima plnýma slz. Najednou s jistotou věděl, že se mu Swen nevrátí. Kráčela a zároveň se nesla nad zemí, ani cípem oděvu nevířila prach. Bohové! Ona se vznáší! Ohromeně zíral, jak se mu vzdaluje a hlavou zavířily otázky: Proč to jen nevěděl? Proč mu nic neřekla? Proč nedokázal odhadnout, co všechno jeho Swen dovede?

Protože přece jen vytušila, že jí něco zamlčuje. Provinil se znovu. Měl s ní otevřeně mluvit, měl znát každou její myšlenku a nebát se, že ona pozná ty jeho. Chersima víc, než spálenina páliło pochopení, že Swen je dnes mnohem víc, mnohem silnější, než kdy byla Iwista nebo Urist. Jenže netuší, jak krutě za to platili.

17. Splněná povinnost

Swen pospíchala přerušit lomoz a křik války. Kdykoliv se zdálo, že umlkly, že bojující strany nabírají dech, naplnilo vzduch sténání raněných. Jak tohle všechno nenáviděla! Tohle jediné nenávidět směla, vlastně musela. Chtěla nenávidět. Odjakživa bylo jejím posláním bolesti předcházet, nedovolit mrzačení. Měla lidi chránit, ne pozorovat během umírání. Třeba už jen proto, že vnímat jejich vnitřní hrůzy a bolesti zároveň bylo k nesnesení.

Zahleděla se přes hradby. Kdepak ti dva její slavní králové jsou? No ovšem, už je vidí. V bezpečné vzdálenosti od dostřelu šípů, klidně Sarem s Rensem sledují padání svých lidí z hradeb a dohadují se, kdy zavelet útoku jízdy. Kdyby byla ušetřena alespoň onoho trpkého vědění, že tomu přesně takhle je! Nad bratříčkem se jí zvedal žaludek. Právě nadává, že jeho muži padají ze žebřů jako hniličky. Určil ty první k největším ztrátám a vadí mu pouze, že jsou vyšší, než čekal. Ledovec, žádný

Vznešený! Sen tedy nelhal a Chersim měl naprosto přesný odhad. Mají hodně společného: Svět králů se střetává se světem jediné Vznešené.

Dálka ani dým nemohly Swen zabránit rozeznávat podrobnosti pestře zdobených koňských postrojů, barevné praporce, nablýskané štíty. Především ale dychtivost ve tvářích. Naparádil ses, bratříčku, jako k tanci! Vybrali jste si nádherné bělouše a těšíte se, jak vás vynesou z každé vřavy. Už se víc nepřetvařuj, bratře, vím o tvých spádech! Pobídní koně, přijed' si pro sesterské políbení. Sareme, ty se pohni s ním! Než dolétla k bráně, věděla, že poslechli. Ještě aby ne! Z Rense na dálku táhlo znepokojení. Nijak mu nezastírala svou převahu a jeho nevěřičný úžas z něj čísel spolu se studeným strachem. Však má proč, Ledovec. Nadechovala se a toužila mu hned teď, ještě před setkáním, vyčíst každé odvrácení, každé nevyslyšení jejích proseb. Věděla moc dobře, jak se jejich domluvě bránil.

Přesto ji ještě jednou vyrušili. Kněz Kyrent, povznesený vědomím osudové důležitosti, se odhodlal Vznešené Swen zastoupit cestu. Stál tu ztuhlý vážností. Jeho upřímné obavy o osud poslední Vznešené sálaly téměř viditelně z každého rysu vrásčité tváře. Možná spoléhal i na své stáří.

"Vznešená, prosím, nech průchod lidskému konání. Jsi naším nejcennějším klenotem, potomek bohů, který nás vždy pozvedne k radosti. Zkus nyní nevědět a netrpět, sami je dokážeme zastavit!"

Dívala se Kyrentovi do očí. Neuhnul jedinou myšlenkou, uvnitř byl čistý. Stál na svém a bál se o ni, mladičkou, lidem neuvyklou. Dojal ji tím. On, snad nejmoudřejší z lidí, jaké kdy potkala, se zajímá a stará? Vlastní otec ji nechal být, Rens přišel na návštěvu prvně až po jeho smrti. Co se ho nastýskala, navolala! Zato Kyrent po několika týdnech, otcovsky, jako Brew, jak by to chtěla běžně znát.

Proč najednou myslet na odcizeného, mrtvého krále - otce? Protože ten by ji také vyhnal od bojů? Ne. Protože na ni nikdy nepomyslel ani zlomkem srdce jako tenhle kněz. Úpěnlivě, starostlivě. Prý je nadějí celého města... Má ale Vznešená právo schovat se za jeho radu, obelhávat se a snášet vědomí své zbabělosti? Má to právo ona, dnes nejmocnější z těch všech tady? Zavrtěla hlavou.

"Ne, Kyrente. Tam na druhé straně je také Vznešený, nebojují pouze lidé. Zlobím se, že znesvětili mé jméno, mou víru a mne samu. Použili ten hloupý únos jako zástěrku pro zabíjení. Mé jméno je špiněno, Kyrente, veškerá Vznešenost tisícovek předků."

Sklopil oči, dala mu na rozloučenou znát svou úctu i vděk za obavy. Než otevřel ústa k odpovědi, vztáhla paže k nebesům a zvolala k bílému srpku Luny, která toho dne ještě nezašla:

"Paní, pomoz mi probudit nejskrytější síly Vznešených! Nikdo ať neumírá, taková je moje vůle! Kdo uslyší můj hlas, nezemře ani nezabije!"

Kolem umlkal halas, lidé otáčeli hlavy k nim. Kyrent poklekl, sklonil oholenou hlavu.

"Paní nebes s tebou, Vznešená. Buď opatrná, neplýtvej zbytečně svými dary! Přinášejí svým nositelům více zhouby, než štěstí."

Poděkovala mu ještě jednou a pokračovala dál. Zdála se vyšší a štíhlejší, podobná přeludům z vodních oparů. Na její pokyn se otevřelo křídlo brány. Ani jediný muž zvenčí se nepokusil prodrat dovnitř. Naopak, Swen sama vojáky vytlačila do širokého půlkruhu. Vyšla ven a přikázala všemi způsoby:

"Dost! Odejděte od hradeb!"

Byli mladí, nevěděli téměř nic o Vznešených, neboť takové bytosti už dnes patří do legend. Swen věděla, že je nezažene pouhým zjevem. Musela svou vůlí ovládnout stovky myslí. Rozprostírala ji ve vlnách, v širokých kruzích. Napotřetí narazila na vnitřní stěnu, která ji zadržovala už předtím, u nemocných. Tady ale jde o mnohem víc. Vznesený přece nesmí dopustit nesmyslné zabíjení! Žádná cena mu nesmí být dost vysoká. Určitě to dokáže, posune onu vnitřní hranici a přesto dětem neublíží. Mimo ovládání vojáků začala vzývat pomoc své božské ochránkyně: Luno, pomoz, protože v tamtěch příjždějících králích není dobré vůle, ani co by za nehet vlezlo!

Bílý srpek vyslyšel Sweninou úzkostnou prosbu. Pěšáci odložili štíty a usedli na zdupanou zem. Než dokážou vstát, ona se vždycky stačí znovu soustředit a zasáhnout. Klidněji vyhlížela bratra s tím druhým. Vlekli se mezi sedícími vojáky nekonečně dlouho, ale jednou přece ejn dorazit museli. Rens vyvedený z míry, Sarem nuceně spokojený - a sotva Swen uviděl, také vítězný. Tento Sarem, vladařsky nabubřelý a křupanský, se už Swen nezamlouval ani trochu. S tímhle že byla ochotná žít? Tenhle že rozumí Vzneseným? Jenom do chvíle, než někde zachrastí lákavá kořist! Promluvil dřív, než je stačila oslovit:

"Otevřelas mi brány Mirseta, lásko? Buď' ubezpečena, že pomstím tvé věznění a všechna příkoří!"

"Víš stejně dobře jako já, že mi tu nezkřivili ani vlas na hlavě..."

"U Vznesené by se jim to povedlo těžko, co, Rensi?!"

Nenechala se vyvést z míry nezdvořilým přerušením své řeči, ale už přemáhala únavu. Rens se rozhlédl a jeho tváří se mihl stín obav. On chápe, že brzy nebudu moci dál, všimla si a bratrova starost ji povzbudila. Snad s jeho přispěním dokáže víc, vydrží až do konce. Panovačně zvedla bradu a hlasu dala šíři a jas. Byla slyšet až na druhém konci Mirseta.

"Odvolej vojáky, králi Sareme, dokud je čas. Dnes má Mirseto děkovat bohům a pokud prokážeš jen trochu dobré vůle, můžeš být hostem na svatbách."

"Chybí mi nějaké anebo. Čím bys mi chtěla vyhrožovat? Co mne má přesvědčit, když tě mám na dosah? Patříš mi, nezapomeň! Toho se nezbavíš!"

Seskočil z koně a strhnul ji k sobě. Okamžitě se chránila jako před Chersimem. Vykřikli současně. Všichni tři. Pouze Swenin hlas však otrásl i stromy v Mirsetu. Ptáci vyděšeně vzlétli a zvířata se přitiskla k zemi. I koním na pláni podklesly nohy.

Sarem nevěřicně hleděl na svou spálenou dlaň, bledý Rens bez vůle sklouzl z padajícího koně. Swen přitiskla ruku na břicho a zalapala po dechu. Kolem se svíjeli vojáci, kroucení ženskou bolestí, jakou neměli právo znát. I Sarem se svezl do kleku. Swen trochu povolila svou přitisklou dlaň, ale ostrá bolest znovu řízla jako nůž. Překročila hranici. Ach Luno, tohle ne! Neber mi děti!

Bolest řízla znovu a znovu. Nůž osudu krájel a trhal. Nutil Swen padnout k zemi a stočit se do klubíčka. Ulevit tělu a pláčem spláchnout část té hrůzy. Jenže stála mezi muži, kteří ženské věci nechápou. Má se snad bezmocně, trapně plazit v krvi? Před nimi? Nikdy!

Strašlivým vypětím vůle nejdřív zvedla hlavu. Navzdory bolesti se pomalu napřímila. Zatínala zuby, ale stála. Vojákům tekly slzy místo ní. Po chvíli se natolik ovládla, že

jim dokázala dovolit zapomenout. Ale jenom jim. Sarem a Rens se dál báli bolestí nadechnout. Promluvila tiše, ale stejně jako hadí syčení se její hlas nesl na všechny strany.

"Nenávidím tě, Sareme, Derebův synu! Nenávidím tě vši silou, jaké jsem schopna. Ne tím slabošsky lidským způsobem, ale tak, jak ti nejlepší z nás! Nenávidím tě a soudím: Zaslepila tě chamtivost a ztratils jasný rozum. Přisahám, že ho už nenabydeš!"

"Swen, prosím, nesmíš..."

„Ticho!“

Bratrovo záupění Swen nezadrželo. Viděla teď jenom Sarema a všechno, co zničil. Na bratra nepohlédla, sbírala sílu k trestu nejhoršímu. K trestu, který Urista zavřel do podzemí. Pro ni také všechno skončilo. Mimo posledního činu Vznešené.

"Ty, Rensi, sdílej všechno se mnou. Užij konečně cosi ze Vznešenosti, kterou zrazuješ od mládí!"

Vztáhla ruku a Sarem se nepokoušel uhnout, ani když konečky Sweniných prstů ztrácely jasný tvar přímo u jeho hlavy. Hleděl Swen do očí a smrtelný pot mu stékal k uším, bradě a krku. Silná přílba s rohy vytvořila oblak. Už splynul s tím, co bývalo ženskou rukou. Už už přestane cítit kůži, bude rozptýlena kost lebky... A on jenom klečí a zírá bez hnutí. Čeká, není úniku. Čeká na šílenství z bolesti, na pomalou, strašlivou smrt.

Vojáci si hrůzou zakrývali oči. I oni věděli, jako by jim kdosi našeptal: Vytrhne mu mozek z hlavy! Saremovi věrní chtěli prosit, ale nevládli hlasem. Naprázdno otvíraná ústa bez hlesu nemohla Swen ani vyrušit. Bílá jako sama smrt skláněla paži, blížila se k mozku. Saremovy oči ještě žijí. Rens se do jich vpíjel a s každým úderem svého srdce doufal, že tak zůstanou. Zastav se, Swen, nesmíš... Náhle vypjatá v křeči odlétla stranou. Vznešená se zhroutila jako bez kostí, jako kus hadru. Sten úlevy a překvapení přelétl nad světem.

Rens nechápavě hleděl na bezvládné tělo. Žádné vědomí? Proč? Jak? Protože se otevřela mirsetská brána? Hleděl užasle na přibíhajícího Chersima. Proč si nevzal koně? Ne, ten to nezpůsobil. Sarem vyjeveně snímá přílbu, směšně ohmatává hlavu a tahá se za vlasy. Už zase jsou celé, stejně jako Swenina ruka. Zatímco Rens pozoroval skládající se sestřiny prsty, ovanulo jej známé vědomí. Další Vznešený? Ano, ještě kdosi další u nich stanul. Rens dál mlčky zíral. Sweninu vůli nahradil jiný příkaz klidu a mlčení. Rens by se ani neodvážil ptát. Nechápal a ani nevěděl, jestli po nějakém vysvětlení touží. Nějaký ubožák sem přišel, no a co? I kdyby byl Vznešený, co může dělat dál? Čím dál méně Rens svému dojmu věřil. Možná strnul bez jeho přičinění, obyčejným překvapením? Předchozí sounáležitost se Vznešeností se vytratila.

Zarostlý, nemytý muž v hodně zanedbané tunice neurčitelné barvy se shýbl ke Swen, pokýval hlavou a znovu napřímil. Promluvil ztěžka, jako by měl sucho v ústech, pomalu a trpce. Slyšeli ho jasně až uvnitř Mirseta. Jako když hovořila Swen.

"Donutili jste ji překročit všechno, co znala, aby splnila takzvané svaté poslání. Nejdřív jí ho roky vtloukali do hlavy a potom jste všechno obrátili proti ní. Za každou cenu musela zabránit té vaší hloupé válce. Za každou, chápete, vy ubožáci? Zničili jste ji. Tak zbytečně, tak marně! Jako by nějaký Vznešený kdy mohl oblomit vaše lidské

tupounství. Umíte se jenom zabíjet a ničit, nezasloužíte jedinou její slzu. Nyní Swen patří mně a předkům. Odvádím ji z vašeho světa!"

Jediným pohledem si ten chlap přivolal Saremovu hřebce. Ten se třásl po celém těle, ale poslušně strpěl nezvyklé břemeno. Neznámý se totiž nerozpakoval a docela neuctivě přehodil bezvládné Swenino tělo přes koňský hřbet. Vypadal jako stařec, ale síly měl dost. Vyšvihl se do sedla jako mladík.

"Sareme neboj, kuň se ti vrátí. Vím, jak vysoko si ho ceníš! Každý kuň ze tvé stáje je důležitější, než kterákoliv žena. Odteď si už ve všem poradíš sám. A ty, Vznešený s rukama od krve, zkus někdy, jen tak cvičně, zachovávat naše zásady! Po nočních mŕvách přijdou horší běsi a pomatenec vládnout nemůže."

Ztrnule sledovali klus a cval koně, neschopni jakkoliv zasáhnout. Chersim přiběhl pozdě. Zatřásl omámeným Rensem:

"Kdo je to? Kam veze Swen?!"

Sarem jako ve snách promluvil první:

„Kdo asi přemohl Vznešenou?! Jedině poslední vědoucí vaší krve. Urist sem jel tajně v jednom z vozů. Řekl, že mne zachrání a slovo dodržel. On věděl, že provedu nejhorší pitomost v životě!"

Chersim spustil paže a hleděl za koněm. Rens poklekl. Prsty se dotkl země a potom čela, jak se to dělává na svatých místech. Nato se postavil mezi soky a na šíři svých paží je vzdálil.

"Použila moc Vznešených, přestože ohrožovala její dítě... Ne, děti, čekala jedno s každým z vás... Bohové, už chápu! V hlavě se mi jasně, rozeznávám všechny její myšlenky i bolest. Ona doufala, ona věřila, že skrze sourozence usmíří jejich otce! Kdyby tušila, že nešlo o nenávist, vid', Sareme? Bohové, taková síla!"

Znovu se rozhlédl po širé pláni, kde se vzpamatovalo desetitisícové vojsko.

„Bohové! Taková moc! Dokázala udržet vojáky, chránit obránce na hradbách, ovládla celý kraj. Ale po tvém útoku, Sareme... Hrábnul jsi po ní jako po majetku, vytrhnul z chatrné rovnováhy! Když ji Urist zvedl, právě začala krváčet, pohleďte!"

Rens mluvil tiše a stejně trpce, jako předtím Urist. Tak zbytečně zmarněné životy! Tak poplivané hrdinství! Stísněně pozorovali tmavou skvrnu, rychle mizící v suché zemi. Nemusela být Vznešená, aby pro tohle vraždila. Jako Vznešená však zaplatí vlastním životem. Chersim se přesto nehodlal smířit, znovu naléhal.

"Kam ji unáší?!"

Rens pokrčil rameny, Sarem zavrtěl hlavou.

"Nikdy ji nenajdeš. Vznešení mají přece to místo někde za Galahotem, v nekonečném horském pralese daleko od lidí. Tam chodí k předkům, když přijde čas. Je konec, Swen je pro svět mrtvá."

Chersim pohlédl na Rense.

"Ty víš, kde to je."

Neptal se, nařizoval odpovědět. Rens znovu pokrčil rameny. Matka mu o tom místě nestačila říct a on se sám nikdy nezajímal. Nechtěl svou Vznešenost zkoumat, jemu zatím jenom překážela. Chersimovo zoufalství nemohlo být větší, než jeho. Poprvé zažil Vznešenost, byl její součástí a potom spadl mezi lidi. Navždycky. Byl už jenom král.

"Dojdu tam, až přijde můj čas. Doufám. Jsem Vznešeným jen podle znamení. Věř Saremovi, Swen zemřela."

"Jak můžu uvěřit, že je mrtvá?!"

"Protože tomu tak je." Rens tvrdě Chersimovi pohlédl do očí. "Nepomohl jsi jí ani ty, ani já."

Chersim se odvrátil. Tak tedy Urist! Tím pádem je opravdu na všechno pozdě. Dokázal-li Swen přemoci, je neskutečně, pohádkově mocný. Umí se přenést nad zemí, rychleji a dál, než si člověk dovede představit. Pravý syn Paní větru. Chersim nepochyboval, že zanedlouho Saremův bělouš opravdu příkluše zpátky. Poodstoupil od Rensovy natažené paže, hrdě zvedl hlavu. Nesmí být viděn zlomený, zničený, nepřátelé nejsou hodni poznat Chersimův žal. Zvláště, když ani nechápou, čeho se dopustili.

"Nechtěli jste vyjednávat, teď odejděte. Myslím, že ani Derebův syn neznesvěť památku Vznešené, která mezi námi žila!"

Nečekal na odpověď a vrátil se do města. Brána skřípěla ve veřejích, jak za ním zavírali. Zvuk se nesl daleko, nikdo z vojska se neodvážil situace využít a znovu zaútočit. Znovu byli jako zkamenělí, jako ovládaní Sweninou vůlí. Teprve nářek lidí za hradbami města Rense probral. Podal budoucímu švagrovi paži, aby se konečně zvedl z nedůstojné pozice na zemi.

"Ráno, jaké je teď, bývá dobré k přípravám na cestu. Tady už opravdu nemáme co dělat."

"Rensi, čeká nás pochod spálenou zemí, jsme takřka bez zásob, zapomněls?"

"Koupíme je při zpáteční cestě, zlata máme dost. Vyšleme vyjednavče a zaplatíme každou cenu. V Grutanu toho ještě moc nebude, ale v Naradu jistě seženeme jídla dost. Pojď, tebe čeká žena a mě nevěsta. Víc mne teď nezajímá."

"Žena?! Nemám ženu."

Sarem snad ještě nebyl úplně při smyslech.

"Paní Alilen, matka tvého prvorozence."

"Aha, ta..."

Rens Saremem zatřásl, div mu přílbice nesjela k očím.

"Lepší královnu Rewitu neznám - a ty taky ne!"

Sarem odevzdaně přikývl. Když slunce vystoupalo na poledne, mohlo Mirseto slavit bez obav, po nepřátelích nezbylo ani stopy. Lid děkoval všem bohům. Slavnosti však postrádaly upřímný smích, podobaly se smuteční hostině. Všechny chrámy byly zaplaveny obětinami za ubohou Vznešenou a ještě ten večer zazněly první tklivé písně na její počest. Místo, kde byla Swen sražena Uristem, se stalo Polem modliteb a kdo se jej dotkl uctivě jako Rens, prý zahlédl postavu v lehkém vlajícím šatu, které se pod nohou ani stéblo neohnulo. Král Chersim dlouho seděl mezi Sweninými portréty se zavřenýma očima a odmítal s kýmkoliv hovořit.

17. V zajetí.

Swen ležela v trávě, slyšela cosi cvrkat u pravého ucha, ale sotva se trochu pohnula, vytekl z ní dole další proud krve. Nebyl to sen... Je prázdná, jediný okamžik zničil

všechny tužby a naděje. Podcenila všechna varování, nečekala nečekané. Saremův prudký chvat a její bleskurychlá, bezmyšlenkovitá obrana... Znovu prožívala každou chvíli. Znovu nenáviděla, i když teď zastřeně a slaběji. Ubývalo sil. Konec, milosrdný a lehký, přichází. Vítej, smrti dobrá, laskavá...

"Prober se už a zastav to, ovládáš přece svoje tělo! Já se s tím patlat nehodlám. Potřebuju tě dost silnou, sám jsem zeslábl letem přes Torig. No tak, Swen, otevři oči!" Otevřela a hned by raději nic neviděla. Urist vypadal příšerně. Copak se celé ty roky nehlídal a nečesal?! Dovolil hnilobě a špině, aby se ho dotkly, aby pronikly do kůže. Fuj! Zachechtal se docela potěšeně, ačkoliv jí neletělo hlavou nic lichotivého.

"Aspoň něco tě přivedlo na jiné myšlenky! Lež a dávej se do pořádku, já se umyju tamhle v potoce. Kdyby ses jen trochu víc snažila, dodala bys něco o smradu. Asi tohle. No vidíš, teď vím, žeš úplně při sobě!"

Na to, kým je, má zvláštní potřeby lidí. Nebo snad nejsou Vznešení úplně stejní? Nechtěla na něj myslet. Jako by se tím zároveň špinila i ona sama. Radši ho zkusila poslechnout. Jen jednou cítila dovnitř sebe tak hluboko, jak teď potřebovala. Tehdy k ní promluvil dotek plodu, dnes musela sama zkusit a... Luno! Jedno dítě... ?!

Zadržela dech. Bála se uvěřit, ale bylo to ono. Skutečně! Okamžitě zapomněla na všechno svoje umírání. Maličký se držel z posledních sil. Soucitně a zároveň plná strachu mu pomáhala. Smí doufat nebo za chvíli opláče krátkou nadějí? Zacelovala trhliny a přemýšlela, jak dítě ochránit. Co když to Urist zjistí? Nechápala, proč vylezl ze své kobky a odnáší ji bůhvíkam. Jsou, zdá se, někde za Torigem? Sedm dní pro rychlého posla, který střídá koně! Podruhé se ujistila, že malý skutečně bude v pořádku a také poznala, který z nich se udržel. Ten starší. Jaký výsměch osudu! Nikdy se nemůže vrátit, Chersim by přece nepřijal Saremovo dítě. Zalhat? Ženy to tak dělají, některým to v chrámu Dcery dokonce radí. Sarem a Chersim, podobně vysocí, oba tmavovlasí, tmavoocí. I kdyby se dítě podobalo jí... Jak by ale mohla? Chersimovi. Nejen jemu, ani tomu druhému ne. Nedovedla si představit zbytek života ve lži.

Ať se stane cokoliv, má před sebou cestu neznámou a vedle sebe šílence. Opravdu si nemohla vymyslet něco jednoduššího? Přemohl ji a ona kvůli dítěti musí vymyslet nějakou lest, která je neohrozí. Jenže jakou? Urist je silnější, tělem i mocí. Mnohem zkušený, může předem odhadnout, co na něj chystá. Dokáže před ním skrýt alespoň myšlenky a naděje? Přemýšlela a hojila se. Pomáhala si dlaní, lehce hladící podbříšek. Krvácení skončilo. Ještě tak půl dne odpočinku a co nejvíc spánku. I tupá bolest ustává, křeče zmizely úplně. Nechala se ovívat větrem a kolébat nadějemi. Urist se vrátil až zadlouho, ze špinavých šatů ponechal pruh, kterým zahalil bedra. Swen překvapilo, že vypadá docela statně, pokládala ho za starce. Samolibě se vypjal.

"Až si zkrátím vlasy a vousy, pochopíš, že jsem v nejlepším věku! Máme před sebou hodně hezkých let - a hodně potěšení."

Sedl si ke Swen, rozeplnul spony v jejích vlasech a přivoněl ke kadeřím. Hrál si jako zamilovaný, vychutnával doteky příbuzného těla. Svým způsobem to bylo pochopitelné, možná i jakž takž omluvitelné. Do jisté míry. Málodko mohl být osamělejší, než Urist. Snažila se té jeho nálady nevšímat.

Rozkládal jednotlivé prameny Swen po prsou a břicho. Neudržel se, najednou neomaleně přejel rukou po jejím těle, sevřel pravý prs. O nevšímání už nemohla být řeč. Oči mu vzrušením potemněly a Swen se neodvážila dýchat. Zbyl jenom strach.

"Ano, je to takové, jak jsem sníval. Mám tady tělo Vznešené. Krásné tělo... vzrušující doteky. Ne, nikam neutečeš, pojistím si tě!"

Roztrhl látku šatů a rázem je z polekané Swen stáhl. Neomaleně zamířil pohledem mezi její nohy.

"Už nekrváčíš, snažila ses. Nahá mi nezmizíš, ale jestli se budeš ještě kroutit, přestanu brát ohled na tvůj stav. Víš, jak mě rozpaluješ? Dovedeš si představit, jak jsem vyhládlý? Ženskou jsem neměl – a potřeboval, to mi věř!"

„Sám ses uzavřel.“

„Jo, mladická hloupost. Zešilel jsem z těch našich úžasných ideálů Vznešenosti a v té díře se mi rozsvěcelo hodně pomalu. Ale neboj se, myslí mi to jak nikdy. Swen, maličká Swen je moje... Tvoje matka byla čarodějka s ohnivou hřívou, ale v tobě je ohně mnohem víc. Určitě ses hodně naučila... No, teď si klidně spi, večer letíme dál. Zatím sesbírám něco k jídlu.“

To tedy dopadla: Urist ji unáší sám pro sebe! Čte její myšlenky jako svitky. Téměř všechny... Ano, musí si dát pozor na prudké zvraty. Kéž dokáže vsunout některou neškodnou myšlenku nad ostatní. Nemělo by to být příliš těžké. Zatím by mohl věřit strachu, únavě a stesku po Chersimovi. Ano, tak to je: Jsem unavená, vyděšená, myslím na Mirseto...

x

Štíhlé dívčí prsty bloudily v houštinách lehce prošedivělého porostu. Sert, velitel stráží na Rumaionu, Nerolinu ruku přitiskl a chvíli pevně držel. Manželské lože přece nemůže neustále žhnout.

„Přestaň, dneska už stačilo, zlatoušku. Musím taky někdy spát.“

„Je mi s tebou tak dobře,“ škemrala Nerola. „Přece nečekáš žádného posla a bez krále jsi největším pánem ty. Na co bys běhal po hradbách, nemáš na to lidi?“

„Přijede moje matka,“ připomněl. Nerola našpulila rty.

„Mně nevadí. Nebo myslíš, že nám tohle zakáže?“

Poklepala ukazováčkem na mužovu bradavku.

„Tohle určitě ne,“ zasmál se. Jeho dlaň začala bloudit po Nerolině těle. „Začne připravovat Rumaion na královské svatby a zařizovat komnaty nové královny. Ona ještě pamatuje královnu Suaru a král rozhodl, že všechno bude jako tehdy. No, s větším pohodlím. Ale zase s těmi nejurozenějšími dámami v družině.“

„Chudák náš král, má to ale starosti, vid’?“

„Byla jeho sestra vždycky taková? Kdybys věděla, jak byl ten její útěk nesmyslný a nebezpečný!“

Nerola nakrčila nos.

„Ani mi o tom nemluv! Dcery Luny to pořádně vzalo. Pořád se snažily dělat, že Swen rozjímá v podzemí a přitom byl chrám i škola vzhůru nohama. Stačilo málo a hned nás trestaly. Kdyby to byla aspoň naše oblíbená družka! Pch!“

„Tady se říkalo, jaká je léčitelka,“ divil se Sert.

„Jo. Protože ji učily odmalička, když chtěly, aby s nimi zůstala v Chrámu. To by se naučil každý, pořád musela pomáhat u těžkých případů. Jenže jak mohla, utíkala z chrámu a nikdo nevěděl, jak. To víš, královská dcera, ta si vydupala všechno.“

„Asi je dost po matce. Ono se řekne: Vznešený, ale vydržet s ním nebude lehké.“

„Já ti to prozradím: Vždycky to byla nafouknutá nána, které se nikdo nesměl ani dotknout. Ono se říká, že Vznešení jsou divní, ale neříkej mi, že když sahala na kdejakou nuzotu, ublíží jí honěná s námi ostatními. Tos měl vidět, jak vyváděla, když ji jedna holka plácla do zad! Teď utekla s kupcem a kdoví, jak to sehrála na krále Mirseta. Ta ostuda!“

„Je po matce. Říkalo se, že ta utekla za nějakým chlapem. Jsou zkrátka povětrné, mají to v krvi. Po prabábě, Paní větru.“

Nerola se zasmála. Chtěla něco dodat, ale bystře si všimla, že muž začal přemýšlet nad něčím jiným, než jsou řeči. Potěšilo ji to a snažila se, aby usnul opravdu pořádně unavený. Zítra ji o to snadněji pustí hledat a sbírat byliny. Mohl by své ženušce přidělit stejné dva chlapíky jako minule. Jsou to skutečně zdatní vojáci.

Nerola vycházela vstříc svému muži, rozechřívala se a vzdychala, vzrušení ale patřilo zítřejším představám her ve stínu keře. Budou tak trochu hledat, když už kvůli tomu půjdou dál od lidí. Především ale musejí vyzkoušet, kdo z nich má jak dobrý klíč na odemykání jejího zámku k tajné skrýši... Představa rozechřála Nerolin dech, až jí vyschlo v ústech. Byla to šťastná nehoda, když před čtyřmi dny uklouzla na mechu. Zase viděla planoucí oči Mocha, když se dotkl kotníku a neobratně vyhrnul Nerolinu spodničku výš... Kdo by řekl, že vzrušení tlumí bolest? Uměli léčit dobře, i když nebyli nejmladší ani moc pohlední.

Zasténala a její manžel Sert se se zaúpením zhroutil. Vyčerpaně lapal po dechu a Nerola se kousla do rtu. Když moc nevydrží, měl by si pořídit pomocníka. Mocho a Belk se rychle dovedli dohodnout na pravidlech tajných her. Umějí víc, než jejich velitel. Zakryjí oči, zezadu zvednou sukni... Jestlipak aspoň tentokrát Nerola rozezná, který z těch dvou právě zastrkuje svůj klíč do jejího zámku?

x

Swen spala dlouho a tvrdě. Probudil ji až dotek Uristovy dlaně. Bylo sice docela pochopitelné, že se její blízkosti nemůže nabažit, ale Swen z něj mrazilo. Naštěstí ruku neochotně stáhl. Tvářil se přitom skoro ublíženě. Tak ať. S chutí se najedla nakyslých modrých plodů a požádala o šaty. Urist jen pokrčil rameny. Zničil je. Nebudou k potřebě, překážely by. Swen znovu zhrozeně pohlédla na svou nahotu. Myslela, že šaty sebral jenom na chvíli. Co na tom, že je brzy zakryje tma?

"Běž se napít k potoku. Nemám, jak bych ti vodu nosil a ani se mi nechce. Hlavně myslí na naši cestu nad zemí, rychlou jako let ptáků. Dovedeš si to představit? Předtím jsi byla mimo, tak to nebylo ono. Zato teď: Přitisknu tě k sobě, naše se síly spojí a znásobí. Je to jako hodně dobrý... No, to vlastně ještě nemůžu porovnat. Ale nemůžu se dočkat.“

Dvojsmysly si mohl nechat pro sebe. Otrásla se, vnitřní mrazivo s ní zaklepalo jako se psem. Urist se ušklíbnul a znechuceně opustil roztoužené narážky.

„Koukej vstát a chvíli moje držení přežij. Do svítání budeme na místě.“

Už byla schopná vstát, v jeho objetí se vznesla. Nelhal, dalo se to přežít. Zase ji učil a byla mu docela vděčná. Tohle ještě nikdy nezkoušela a přitom jde o docela snadnou, přirozenou věc! Jsou tedy skutečně dětmi Paní větru? Za chvíli přestala blízkost Uristova těla vnímat. Radost z letu a větru ve vlasech překonávala všechno ostatní. I on byl šťastný a chvílemi se smál. Nebála se, vždyť letěla hlavně díky jemu. Bylo to úžasné, jak spojili síly a stali se mocnějšími, než veškerá lidská kouzla v pohádkách. A nejen tam, společně by smetli i moc té čarodějky z Torigu.

Nebe nad východem lehce zbledlo, když se snesli dolů. Rozeznala jen okolní les a vysoké hory. V šeru vždycky viděla špatně. Na neznámém místě navíc nedokázala vycítit žádné povědomé náznaky. Ani zvířata tu žádná nebyla.

"Někde tady je malý srub, tam všichni sbírali sílu k průniku. Tamhle, směrem ke skále ve tvaru zubu. Pojd' už."

Proč jí sebral i látkové střevice? S nimi by tolik neklopýtala a nevnímala kamínky nebo větvičky. Když netušila, co ji čeká, byla i její nezranitelnost poněkud náročná. Kamínky vyžadovaly určité soustředění, na bosou chůzi nebyla nikdy zvyklá. Měla kvůli tomu velice nevznešené myšlenky. Dokonce ji napadala slova, která používala Alilen. Měla velikou chuť pronášet je nahlas. Pořádně nahlas. Zařvat je jako nějaká kuchta! Urist se rozesmál. Hned se cítila bídne.

"Jsi silná, o takové jsem vždycky snil! A jsi moje, což je nejlepší zpráva za poslední roky. Zítra pochopíš, jak skutečně vysoko stojíme nad bídým lidským plahočením. Přišel čas, abychom společně vládli a užívali moci. Naše děti pevně povedou lidská hovada k poslušnosti a úctě! Tenhle svět nám totiž předkové darovali, jenže všechno pokazili zbytečnou skromností. Špatný odhad, no a co? My to napravíme."

Byla z té chvály na rozpacích.

"A Rens se Vznesenou, hlavní Dcerou Luny? Co jejich potomci? Tedy, nemyslím, že by spolu..."

"Dcera Luny? Cože? Nevím o ní. Jak stará? Nebudu se zlobit, když mi taky porodí pár potomků, je nás opravdu málo. Tvého bratra si nejdřív ohlídáme, ten se mi nezamlouvá. Je dost přisprostlý, když mu voní krev. My jsme přece Vznesení, nezapomínej."

Dokonale Swen zaskočil. Nebyla schopná sledovat jeho úvahy a chápat, co tím myslí.

"I když chceš vládnout?!"

"Ale Swen, vážně zapomínáš, co umíme? Co umíš třeba ty: Kdopak držel bezmocné vojsko před Mirsetem? Aha? Nám přece stačí myšlenky a vůle, krev je pro lidská hovada! Nechápeš ten rozdíl, tu eleganci, krásu?! Vznesenost, k jaké jsme právě my dva dorostli?"

Zastavila se, potřebovala chvíli pozorovat divného tvora, v něhož se měnil. Vypadal jako člověk – nebo něco, co bývalo mužem. Prokázal ohromující schopnosti. Ale nic víc. Nahatý, zarostlý chlap, který zrovna uviděl poloshnilou boudu, šťastně začal skákat a světovládu vypustil z hlavy. Na chvíli.

Prolézal srub, mával rukama směrem k vrcholům hor, pozpěvoval si. Nebyla už schopná uvažovat, znovu potřebovala spánek. Šla za ním, unavená ze všeho, co prožila a ještě víc z toho, na co se mohla těšit. Mlčky čekala, až Urist na dřevěnou pryčnu nastele plesnivé seno, vytažené odněkud z kouta, lehla si a strpěla jeho blízkost.

Najednou by mu byla zima a potřeboval vzájemné zahřívání! Spokojil se s osaháním vlastnictví. Když stáhl svou šátrající ruku, s úlevou zavřela oči.

"Víc místa tu není, ale uznej, taky ses zahřála. Rád si na tvoje heboučké tělo sáhnu, co je na tom zlého? Zvykneš si, rychle, uvidíš. Na nejlepší se přece zvyká nejlíp."

Ta spokojená a urážlivě vědoucí slova Swen provázela neklidnými sny, zhořkla při probouzení. Skutečně by jí bylo příjemně, zvykla by si na tohoto muže. Ani Chersim nebyl úplně jako První Dcera nebo Urist. Ostatně ještě tu byl rozdíl mezi dotekem ženy a muže. Představila si, jak bez lásky přijímá milování. Možná jednou potěšeně? Bála se přísahat, že nikdy. Nevěděla, nakolik si může věřit. Ještě je jí odporný, ale ve snu se k němu taky přitulila. Je snad jako kučes? Nenáviděla se za schopnost podlehnout kdejakému chlapovi v okolí.

Snad by jí mohlo omluvit pořadí. Poněkud. Jako že Swen dodneška neznala pravý dotyk správného muže, pravého Vznešeného. Ne, neprošlo to. Chersim sice nemá tak silný původ, ale příjemnost těla není všechno. Chersim znamená něco jiného a Urist mu nesahá po kotníky. Ani s tou svou světovládou. K té mu Swen určitě pomáhat nebude. Jenže mu v ní dost dobře nezabrání. Luno, nechci vidět, jak tohle dopadne!

Neslyšela ho dýchat. Lekla se, že je vzhůru a za jejími zády sleduje nepozorovaně, co v duchu rozebírá. Zachrčel hlasitý nádech, rozeznala ztlumené dění spící mysli. Jenom se nadechnul před zachrápáním, dál tvrdě spal. Lehce se otřela o jeho sny, aby lépe odhadla hloubku spánku. Výborně! Může si rozebírat třeba dějiny půlky světa.

Kam že to přesně jdou? Všichni tu sbírali síly k průniku... Kdepak, nic takového. Nesmí to ani zkoušet, musí si vymyslet cokoliv, hlouposti, pověry... Nějak se nedařilo na žádnou přijít. No tak, Swen, snaž se! Podruhé se mrňousek udržet nemusí. I když je Saremův. Nebyla schopná ho za to odsoudit. Možná proto, že o něm věděla příliš. Že už má čtyři pacičky a bude kluk... V chrámu se vždycky nový život zachraňoval, i když někdy bylo nutné zachránit matku bez dítěte. Jenže matka, to jsou další nové životy, které přijdou.

Swen vzpomínala na slova staré ženy. Čarodějky se bály vznešeného, jakým je Urist. S tou chutí vládnout může znamenat začátek opravdové pohromy právě on. Možná ty dávné vědmy viděly démony právě v dětech, zplozených Uristem. Proč by ne? Když takový Rens dokázal zabít, Urist najde podobnou cestičku, jak vychovat potomky chtivé moci. Urist zapomněl na maličkost: Zrovna Swen po takových dětech netouží. Její děti nemusejí umět víc, než Rens. Bohatě stačí, když si nebudou rozbíjet kolena jako jiné děti. Usmála se, kam až to předbíhá.

První na řadě bylo nebezpečí, že vyjde najevo přežití Saremova dítěte. Nebyla nijak nadšená vyhlídkou na zamotaný život kvůli nesprávnému otci, ale děti vždycky milovala a tomu malému je odhodlaná dát to nejlepší. Bude za něj bojovat i s Uristem!

-Swen...

Okamžitě se ubezpečila, že Urist skutečně spí. Třebaže sebou lehce při oslovení trhla, jenom ji pevněji sevřel kolem prsou a docela blaženě povzdychl. Kdo tedy volal a navíc z nevelké dálky?!

-Swen, dceruško...

Matko? Z říše předků? Mám proniknout za tebou?

-Swen, nezkoušej krok smrti... Všechno se napraví, jen to jediné nikdy... Swen, v žádném případě...

"Maminko, kde jsi?!"

"Swen, copak, co se ti zdálo?"

Chyba, promluvila nahlas. Musela povědět pravdu, tedy její část. Urist byl však rozespálý, nechal se oklamat. Sen o matce bleskurychle využil.

"Vidíš, jednáme správně! Tvá matka prošla do říše předků a volá tě! Je čas vystoupit nahoru na palouk."

Lhal tak samozřejmě, že se ani nesnažil chránit svoje vědomí. Swen do něj nenakoukla, nezajímalo ji. Vzápětí pochopila, jak správné to bylo. Náhodou obešla jeho past. Urist se zatvářil náramně spokojeně. Měl Swen v područí a ona si dala velmi záležet, aby mu tento skvělý pocit vydržel. O něco později zase pokračovali v cestě. Urist odložil hadr, kryjící jeho hanbu. Hrdě rázoval lesem. Kdyby nebylo tak chladné ráno, připadala by si jako s prvním člověkem po stvoření světa.

Jenže legendy vyprávějí o teplém ráji! Lidé na zemi měli už dost rozumu, aby se oblékli třeba do zvířecích kůží. Luno, kdyby takhle někdo viděl královskou dceru! Připadala si směšně, nedůstojně, naprosto jinak, než budoucí světovládce. Už si jejího myšlení nevšímal, jakési svaté nadšení z něj přímo svítilo. Mohla v něm doslova číst o celých letech nenávisti k lidským červům, o tisících otázkách. Nač platit utrpením při smrti ženy a podruhé mukami svědomí?! Proč jsou právě nejmocnější bytosti samy sebou omezovány?! Našel své odpovědi, zcela nejskvělejší řešení. Komu by se ostatně nelíbilo?! Pán světa, mladá žena stejného původu, spojením sil obrovská moc!

Premílala si matčina slova. Byla dost jasná, ale plně je Swen chápala až na malém palouku u kolmé skální stěny. Urist se rozkročil, pěsti v bok, pyšně hleděl před sebe, jako by to tu stvořil. Byl vzrušený po celém těle. Swen nedůvěřivě přistoupila blíž. Copak skála může nějak promlouvat? Rychle odstoupila zpátky. Z kamene vanulo mrtvolné ztrnutí. Stěží ovládla nevolnost. Jako... maso? Staré, ale bez rozkladu. Přerušené výkřiky. Krok smrti... Otrásla se.

"Je to jenom cesta, Swen! Jinou nemáme. Proto spojíme své síly, abychom neuvízli! Ti tam se jistě polekali průniku skrze předky. Nám to vyjde, jsme přece vyvolení! Připrav se."

Chápala teď matčino varování naprosto přesně.

"Jsem slabá, nechci!"

"Tvoje vlastní matka tě volá, copak neslyšíš? Spolu to dokážeme, ovládneme všechna tajemství minulosti. Pojd'!"

Zavrtěla hlavou. Za zády skálu, útěku bránil Urist. Jako kdyby chtěl honit umíněnou holku! Hleděla k zemi, pozorovala ho vnitřně. Byl rozčilený, jenjen vybuchnout. Zrudl ve tváři, blýskal očima podlitýma krví, těžce dýchal. Rozzlobila ho tou nečekanou překážkou. Nohy se mu už trochu třásly, nejsou zvyklé na tolik pohybu. Slábl, třebaže bude krátce schopen obrovské síly. Swen, musíš být lepší! Zvedla hlavu a sledovala jeho oči. Zařval, vrhnul se vpřed. Krátce zaváhala. Už po ní drapnul, uhnula. Letěl ke skále.

"Průnik!"

Otevřela mu, vpadl dovnitř. Stačil se vzpamatovat, aby jakžtakž pokračoval sám. Zmizel celý. Luno, ať pronikne nebo se zastaví, ale hlavně se víckrát neukazuje! Swen zírala na tuhnoucí místo a prudce oddechovala. Šedočerná skála se neměnila. Povedlo se? Úlevou klesala k zemi a ztrácela vědomí.

x

Urist se klepal chladem. Tma a vlhko rychle zklidnily jeho vztek. Podvedla ho, přechytračila, mrcha malá! Jak věřil její slabosti - nebo přece jen něco zkazil? Byla tak sladká, tak krásná, povolná a na dosah... Chtěl ji od chvíle, kdy stanula před kobkou v Rewitu, kdy spatřil její tvář. Kéž by tehdy necouvla, kéž by prolнула dveřmi k němu... Nikdy by ji nepustil zpět. Tušil, že se vloží do mužského sporu, i když nevěděl, jak. Byla příliš oddaná všem zásadám, neviděla, jak hloupě omezují. Věřila všemu jako kdysi on. Když už je Vznešená, musí prý chránit životy za každou cenu. Jak dobře to znal, jak tohle našeptávání sám později nenáviděl! Vždyť právě ti nejbídnější vždycky červi vztahovali špinavé pracky a rvali Vznešené na cáry. Neomaleně a s potěšením. Nezapomínali na jediné: Mít plnou hubu povinností a zákazů ohledně silnějších bytostí.

Byl rád, že mu před Mirsetem dala tak skvělou záminku. Naoko se odebrali zemřít, ti tupci je teď oplakávají a Saremovi se ještě klepou kolena. Měl ji nechat. Mohla si ulevit jako on. kdyby se potom trápila, jen by se stala povolnější. Určitě.

Urist se kousl do rtu. Jak mu tohle mohlo uniknout? Copak on sám nebyl Vznešeným hovádkem, prostomyslně se trápícím a uzavřeným ve skále? Co teprv takové mládě, ženská ničená potratem a všemi citovými bouřemi kolem toho? Zlomená strašlivým hříchem, šla by za ním kamkoliv jako slepá. Navždycky jeho Swen, jeho snová vidina a těšení posledních týdnů. Uriste, ty hlupáku, mohl jsi mít všechno, stačilo obětovat jediný nabubřelý mozek!

Nepokoušel se vstát, bylo mu jedno, že pod tělem cítí úlomky kostí. Bodaly, protože pocházely ze stejného tvora, jakým je on. Udeřil pěstí do země a rozvzlykal se. On si přece ani takhle neuleví! Pláč otrásal nahým tělem a Urist vůbec nevnímal, jak tma poznenáhlu ustupuje. Jako by vystoupil k nebesům: Nad jeho hlavou se rozzíraly hvězdy.

18. Matka.

Veliký sídelní hrad Rumaion se hrdě vypíná nad soutokem dvou velkých řek Maratší a Lahotou. Jeho pět vysokých věží, zdobených praporci, hlásá světu do daleka, že král slaví svatby. Po zdech se vlní pásy chvojí a stuh, krásné dívky při příchodu ověnčily každého hosta pestrými květy. Povlovná úbočí pokryla tři opevněná předhradí, v prostředním díky blahobytu měšťanů rostou nové, kamenné domy. Král Rens vládne dobře, růst bohatství nezastavila ani nedávná otrava studní. Naopak, tvrdé potlačení bouří, zlořádstva a bojů kolem čisté vody sklidilo obecné uznání. Krále i jeho velitele Serta ctí všichni bez rozdílu.

Luna jako by zapoměla, že její chráněnka Vznešená zmizela ze světa. Z jejího chrámu přišly příznivé věštby pro manželství a klid v zemi. Konečně pominulo mlčení Dcer a odmítání obětí. Rens odhodil smutek po sestře a rozhodl se žít, jak si dávno

umínil. Láska mladičké Arizy dává všem v jeho okolí naději, že skutečně zažene všechny chmury. Všichni rumaionští se shodli, že královnička vnesla radost a smích do každého kouta. Dokonce i vážného krále vídají s úsměvem! Celá zem měla tuto jeho vůli ke štěstí poznat a sdílet. Král přikázal po Galahotských pláních rozdělit mnoho kusů skotu a měřic obilí, aby odevšad odstoupila bída. Chrám Luny posílal nové a nové děkované dary a dal vyhlásit, že právě odtud vzešla rada, jak zachránit další životy. Všichni bohové nato požehnali zemi i králi, neboť po svatbách začaly zně nebývale bohaté úrody. Sotva ty skončily, bylo ohlášeno radostné očekávání královny Arizy. Navštívila chrám Luny, aby tu vyslechla proroctví o silném, zdravém synovi.

Krásný sen... Příjemný jako paprsky slunce. Swen se usmívala ještě po probuzení. Jako by ještě slyšela hlaholit slavnostní dlouhé trouby z hradeb nad městem. Ano, přesně tak by si to Swen přála. Aby Rens našel klid a štěstí, aby milá Ariza nezažila zklamání. Tolik věří všem příběhům a pohádkám, že nechce myslet na žádné stíny. Snad má pravdu: Když se vdala za Vznešeného a k tomu krále, nevstoupila snad sama do světa příběhů z tržišť? Swen se protáhla na teplé trávě. Slunce skočilo vysoko nad okolní koruny stromů a ozářilo palouk. Za chvíli zase zmizí za vysokým kopcem tam vpravo a s ním hřejivé paprsky. Kam půjdeš, Swen, když ses vzdala vlády nad světem? Snad dolů, do srubu. Zůstal tam cár látky, který odhodil Urist... Raději potom honem dál. Co kdyby skálu otevřel, vrátil se a mstil?

Škoda, ve srubu by nahrnula seno přes sebe. Někde v lese snad najde hromadu suchého listí. S povzdechem se tedy Swen vydala dolů. Našla vše, jak předpokládala. Bederní rouška překvapila svým rozměrem, pohodlně vystačila jako krátká košilka. Jen zhotovit otvor pro hlavu bylo obtížné, ale poradila si. Brzy našla skryté místo s navátým listím, zahrabala se a usnula. Ještě před večerem hledala vodu a lesní plody. Dostala hlad, až se v ní žaludek otáčel. První sousto hned pomohlo, vrhla se na trnitý keř jako nepřičetná. Ani nevěděla, jak si natrhla svůj vzácný kousek oblečení. Nevadí, vždyť je sytá a tím hned plná naděje! S Uristem si vůbec neuvědomila, že ji přece nikdo nemusí nahou vnímat.

Luno, ten ale dovedl poplést! Kdyby šlo o stud, mohla se přece producírovat třeba na tržišti a nic by se nedělo, nikdo by neviděl víc, než by mu dovolila. Může být, kým chce a vypadat jakkoliv. Pokud ovšem nepotká dobrotivou stařenku s pichlavými očima. S povzdechem se rozhlížela po vodě. Konečně našla potůček a ke spokojenosti jí nechybělo vůbec nic. Uvelebila se v trávě a hodlala plánovat náročnou budoucnost. Voda zurčela a ukolébávala, kolem velkého kamene se točily malé rybky. Nepostřehla jeho příchod, dokud nevstoupil do slunce. Ke svému údivu se Swen musela spolehnout na smysly, protože se chránil. Copak je jako ona? Vznešený v lese, ke všemu jen vyčouhlý kluk?! Kolik mu může být... dvanáct, třináct?

"No konečně, máma neřekla, že budeš tak daleko! Já jsem Lat, tvůj brácha. Pojď rychle se mnou, než Nela uteče. Chce tě taky hledat, pořád se cpe za mnou."

Když si ho Swen lépe prohlédla, rozeznala podobnost s Rensem. Bratr... Co ještě dnešek přinese?

"Mluvíš o mé matce, která odešla před patnácti lety?"

"Jo, zdrhla od toho... no, krále, protože dělal pěkně hnusný věci a tebe ještě stihla uklidit, aby ti neublížil. Tvému bráchovi prej docela zavařil, ale řeknu ti, já bych se

teda nedal! Hele, vidíš ten kouř? To dělají naše milíře. A tam dolejc je chalupa. Budou houby, ale jenom se slepičíma vejčama, ptáci už všecko vaseděli. Jedlas už tetřeví?"

Začínala se bavit. Klukovi jela pusa jako namazaná, bez okolků ji popadl za ruku a vlácel lesem po stezkách, které rozeznal jenom on. Pomalu začínala věřit, že se skutečně stal zázrak a ona ji uvidí. Maminku, krásnou a bledou, tichou a teploučkou při tulení. Už si dokáže vybavit jenom pohlázení... Poznává ji vůbec? Určitě po hlase jako ráno! Jak je možné, že o sobě po celá léta nedala vědět?! Swen ji přece potřebovala! Do radosti se mísilo trpko.

"Už jdou, už jdou!"

Jásavý hlásek zvonil na uvítanou, ale ve vysoké trávě dlouho nebylo poznat, komu patří.

"No jo, ty nic neujde. Tak pocem, Nelo, tady todlenc je Swen."

Teprve teď bylo možno rozeznat rusou kučeravou hlavinku nad vlnou rozrážených stébel. Asi čtyřletá holčička, hezounká jako sen. Bez rozpaků popadla Swen za druhou ruku a táhla dál dolů strání. Dvě nízké dřevěné stavby s doškovou střechou a čtyři nebo pět dalších, ne, čtyři byly. Výhled odkryl velkou střechu nad vodou. Tůňka nebo jezírko jako dlaň? Dvě ohrady, několik oplocených záhonů, o něco dál nevysoké ovocné stromy. Uprostřed toho všeho stála žena, kulatá jako jablko. Zvláštní rudohnědé vlasy v uvolněných krátkých pramenech zvedal vánek. Hleděla směrem k nim a Swen byla vděčná za vzdálenost, která umožňuje popadnout dech. Nedošlo jí, že pokud Latova rodina pálí milíře, bude matka sotva běhat v šatech, příslušejících urozené dámě. Byla to ona, ale Swen uvízla všechna slova v krku. Tak... obyčejná, venkovská! Přesto vypadá spokojeně. Line se to z ní vzhůru po stráních, voní tím vzduch. Zatímco její dceru postrkují po světě, svádějí, unášejí...

"Maminko...?"

"Pojď ke mně, princezničko."

Bez okolků se vrhla matce do náruče a vzlykala úlevou.

"Tak ses už skoro i plakat naučila, holčičko? Ještě to není ono, ale když budeš pilně cvičit... Nono, žertuju. Jsme přece taky jenom lidi, víš? Pojď se najíst, potom mi všechno povíš."

Hned zase Swen odstrčila, prohlédla a opět přivinula.

"Jsi celá zubožená, nejdřív se radši umyj a převleč! Nelo, doved' sestru ke koupání. A nezapomeňte na pusu, je celá fialová! Nachystám nějakou košili a suknicí. Dělejte, po západu slunce dojdou chlapi."

Hlad s báječnou vůní Swen popoháněly, za chvíli seděla před roubenou chalupou u dlouhého stolu. Nikdy nejedla hnědou míchanici a první sousto bylo divné, ale najednou vytírala zbytkem placky prázdnou misku. Matka ji pozorovala, s rukama, opřenýma o boky. Připomínala obě dobrácké kuchty z Mirseta.

"Holka moje, řeknu ti, nahnalas mi strachu! Už jak mne zavolala Krymerie, že zmizela u Rewitu, to byla věc! Muž říkal, že se mnou není k vydržení. Hm, asi nebylo. To je co říct, když dře v lese od slunka do slunka a vidí nás někdy až za pár dnů! Koukala jsem, že máš taky plnou hlavu Vznešenosti a Poslání, jak to do nás každý cpal horem dolem! Ty moje malá, nešťastná, málem ses zničila a já ti nemohla pomoci!"

Swen zaraženě poslouchala prostou řeč matky vesničanky. Těžko rozeznat, co ji vyvádělo z míry víc: Jakési dohlížecí spiknutí s nějakou Krymerií nebo tělnatá hospodyně? Pomalu jí docházelo, že Krymerií myslí matka První Dceru Luny.

"Proč jsi mne nevzala s sebou? Kde máš vlasy?"

Ráznost a klábosení byly ty tam. Matka těžce dosedla na lavici vedle dcery a mávnutím zahrnala Lata s Nelou z doslechu.

"Celé roky se téhle chvílky bojím! Víš, vyrostla jsem jako ty, plná snů a příkazů údělu Vznešených. Bylo přirozené, že si mne vybral některý z důležitých mužů světa. Byl hezký a ne moc starý, mně bylo sotva patnáct, ohromil mne i pestrými hadříky, co ti mám povídat... Můj otec byl obyčejný mlynář, znamení jsem zdědila po bábě. To ona se věnovala mé výchově. Lamsena jsem poznala skoro pohádkově, když požádal o vodu pro sebe a koně. Vypadl mu džbán z ruky, poklekl a na místě o mne požádal. Připadala jsem si jako uprostřed kouzel. Jo, kouzla. To jsem se pak nestačila divit!

Byl ke mně hodný, kdo by si taky nepřátelil Vznešeného, ale hodně mi tajil. Já neměla nadání jako ty, až po narození Rense to pomalu přišlo. Ještě, že jsem poznala Krymerii, zrovna přišla do Chrámu Luny. Byla mladší, než teď ty. Necítila jsem se nejlíp po tvém narození a začala prosit Lunu o pomoc. Vlastně jí taky bylo kolem těch patnácti, nejsme moc daleko od sebe. Věděla o tom našem údělu celkem dost, dovedla poradit, ale mimo chrám její původ nikdo nezná. Chytrá ženská, odjakživa. To ona mne varovala, že Lamsen chytá vědmy. Dozvěděl se nějak o té věštbě s démonem - ach ano, už o ní taky víš. Chtěl znát víc a chránit dědice, proto ho tvrdě odnaučoval našemu odporu ke krvi. Já to nevěděla a neptej se mne, jak jsem mohla být tak slepá. Dámy mé družiny mne dovedly tak obalamutit, že jsem ten jejich řád poslouchala jako malá. Moje družina! Byla jsem víc vězeň, než královna. Ve zlaté kleci, uprostřed lží. Nechali mi jenom tebe, protože následník se musí učit vládnout. Vládnout! Lámal vůli Vznešeného pod rouškou jeho vlastní obrany. Lamsen nejspíš věřil, že právě Rens ovládne svět a některá ze společenství těch žen ho ohrozí. Jo, holka, jak chlapi zavětrí moc, nejsou k zvládnutí!"

Matka se zahleděla přes údolí, povzdychla, potřásla hlavou.

"Zvláštní postavení u nich měly panny, ty prý dobře věštily. Tu jednu vědmy pečlivě skrývaly, Lamsenovi zvědové ji honili dva nebo tři roky. Prý věděla, kdo přivede démona, ale mlčela do poslední chvíle. Nevím, co mne vzbudilo, ale hned jsem věděla, že Rens bojuje sám se sebou a někdo další trpí. Propadla jsem čtyřmi stropy, jako bez vůle prolínala zdmi. Poprvé v životě tolik průniků! Až kdesi ve sklepeních, v záři několika pochodní, to přestalo. Asi mne volala na pomoc. Nebo varovala, co já vím. Rens prořízl hrdlo takovou silou, že snad rovnou oddělil hlavu. No, něco o tom překvapení víš. Nechci dál vzpomínat, v tu ránu jako by tu byla s námi.

Swen, věř mi, já se z toho málem pomátla! Rens byl ještě skoro dítě, bez vousů, s jasným hláskem.

Odřízla jsem ty vlasy, co Lamsen vždycky obdivoval, vzala tě z kolébky a dokázala uletět do chrámu. Víš, kdybych se vznesla a vlasy se rozprostřely kolem mne, to bych mohla rovnou křičet a upozornit na svůj útěk. Myslím, že nikdo pořádně nevěděl, jaké mám oči. Zato rozpuštěnou hřívou, kterou jsem táhla ještě dva lokty jako vlečku, si pamatovali všichni. Byla tak těžká!

Ale zpátky k tobě: Zapřísáhla jsem Krymerii, že tě nesmí vydat, dokud nebudeš dost rozumná, aby sis vybrala svou vlastní cestu. Lamsen už mi dal slovo, že to právo máš. Myslela jsem, že musím tam, kam utíkali všichni, že je to moje povinnost, že jsem strašlivě zklamala. Jenže na tom hrozném místě... Sama víš, jak je ta skála odporná. Vůbec se mi nechtělo skrz! Na jedné straně povinnost, na druhé strach z uvízlých. Seděla jsem tam a naříkala nad svou neschopností, až mne našel Peran, můj muž. Je našeho rodu, ale nikdy nepotřeboval sejít tam dolů a být důležitý pro lidi. Ukázal mi, že po všem obětování a ušlechtilosti bych taky mohla jenom spokojeně žít. Rozumíš? Žít, milovat se, starat o děti. Být mezi svými, jedna z mnoha. A to je celé."

"Proč...?"

"Proč jsem nikdy nepřišla? S Krymerií jsme doufaly, že zůstaneš co nejobyčejnějším děvčetem. Nejvíce se totiž naše nadání rozvíjí přebíráním od matky, víš? Přesto jsem nevydržela, vrátila se pro tebe. I když hrozilo nebezpečí, že se prozradím a že za námi vyšlou hledače až hluboko v našich lesích. Skrytá v Domě života jsem tě pozorovala několik dní. Přesvědčila jsem se, že vyrůstáš jako tvoje družky. Hraješ si, dovádíš a směješ se. Mohla jsem poněkud klidněji odejít. Jenže i to byla chyba. Nějak tě to popostrčilo vpřed. Půl roku potom jsi prvně utekla za Brewem. Prošla jsi chrámovou zdí u jejího úpatí, v nejširším místě. Těch kousků, co ses potom navyváděla! Jako bych spustila proud vody. Přitom jsem se tě nedotkla, jenom tě v duchu provázela a zpívala ukolébavky. Tak málo ti stačilo! Snad, žes byla hodně vnímavá a předtím zažila náš let. Krymerie mi zakázala další návštěvy, už jsme se domlouvaly jenom na dálku. Tak jsme tě nakonec alespoň poslaly do Rewitu, abys nekupovala zajíce v pytli. Rensovým nápadům totiž od jisté doby nedůvěřuju."

"Maminko, stalo se toho víc, než jste si myslely. Co bude teď?"

"No, buď zůstaneš u nás nebo se vrátíš do chrámu a rozmyslíš, jestli si některého z těch mužských opravdu chceš vzít. Nebo co vlastně od života hodláš chtít. Nemusíš spěchat, je ti sotva osmnáct. Během pár týdnů sis užila rozruchu jako jiný za půl života. Nejlepší by asi bylo zůstat tady. Chlapců žije po horách hodně, na rukou tě budou nosit. Krymerie naopak myslí, že bys měla sloužit v chrámu."

"Nemám čas na rozmyšlení, maminko, čekám dítě. Žádného z těch dvou ale nechci vidět! Saremovi se hodil můj původ. Zklamal... úplně ve všem. A nechci vysvětlovat Chersimovi, že nosím dítě toho druhého. Tvářil se hrozně, už když jsem přiznala, že v Rewitu... Bojím se dalšího přiznávání. Jeho odmítnutí a všeho kolem. A o jiného nestojím. Teď o mně asi nemáš moc dobré mínění, co?"

Matka ji k sobě s pochopením přitiskla a chvíli mlčely. Potom Suara s povzdechem pronesla:

"Nemůžu tě soudit, když jsem se taky stala ženou jiného ještě za Lamsenova života. Jsou věci, které se vymykají obecným soudům, proto na ně radši už vždycky budu opatrná. Poznala jsem rozdíl mezi původem muže, možná v tom je taky kus tvého rozhodnutí. Jenom si myslím, že nemusíš každému všeset na nos, co je ve věci. Pravda totiž ubližuje víc, než mlčení. Vrať se tedy ke Krymerii nebo porod' a nech caparta u mne, vyrostete mezi svými a budeme ho mít rádi. Uzlíček na životě se ti rázem rozmotá!"

"Opustit ho?! Nikdy!"

„Neslyšelas, co jsem ti říkala? Swen, znám taky pár pomocných bylin...“

„Matko, mlč prosím! Copak víš o tomhle víc, než já? Mne to přece učili v chrámu! Tohle jsem si už rozmyslela. Poslouchej, jak jsem se rozhodla: Právě proto, že jsem na malou chvíli litovala, proč nepřežil ten druhý, dám tomuhle broučkovi všechno. Odčiním svoje provinění vůči nevinnému. Bude Vznešený, ale sama ho povedu. Jednou zase on povede nějaký chrám.“

„Děvče zlatý, nezapomínej na proroctví!“

„Copak ty chceš, abych pro mizerné podezření nevinnému děcku ublížila dřív, než přijde?! To přece nejde. Já za něj bojovala, mami, je moje! Copak bych mohla někde žít s vědomím, že se trápí jako já kvůli tobě?!“

Matka sklonila hlavu a Swen zalitovala své unáhlenosti. Dokud její maminka tenhle koutek s výčitkami mohla sama někde uvnitř najít, nebolelo ji to jako vyřčené. Ona, Swen, zase unáhleně způsobila někomu bolest. Jako tolikrát za poslední dny. Proč se mění i v tomhle? Ostýchavě se dotkla matčiny paže a dočkala dalšího pevného přivnutí. Připadalo jí jako loučení, protože musela stát na svém. Třeba navzdory rozumu. Ona své děcko neodloží.

"Teď to nerozhodneme. Moje milá, nyní víš o téhle možnosti a to je hlavní. Prostě si pamatuj, že nic na světě není nepřekonatelné. Poznej rodinu, odpočivej, potom pro tebe Krymerie pošle. Pojď, dáme chlapům na stůl."

x

Večer, nebo spíš v noci, vyšel Peran za ženou. Sedl si vedle ní na zápraží a společně pozorovali nebe nad horami. Suara, dřívější královna, sklonila hlavu na mužovo rameno a rukou se opřela o jeho stehno. Přesto zůstala myšlenkami velice daleko.

"Nemůžeš spát. Je to tak zlé?"

Přikývla. Peran přikývl také. Všechno ostatní už bylo mnohokrát řečeno, dávno předtím, než sem ta její popletená dcera přišla. Kolik toho vyslechl! Jeden aby měl ještě náhradní hlavu jenom na Sweniny trampoty. Však i dnes mu Suara dala ještě do lesa vědět, co dalšího ze života její Swen okusila. Tam dole si navymýšlejí těžkosti a Suara pořád věří, že má smysl se v nich babrat. Holce se Peran nedivil, ta mohla přemýšlet jenom v mezích, které jí vstřípili, ale Suara už mohla přijít k rozumu.

"Je tu hezky, odpočine si."

"Ano."

"Líbí se mi, je v ní kus odvahy."

Suara potřásla hlavou. Peran všechno vidí tak jednoduše!

"Snad až moc. Neměla by to dítě donosit, zažilo v ní příliš mnoho! Bude umět hodně moc a příliš, příliš brzy."

Už zase! Peran pokrčil rameny. Kdyby tu holka žila jako ostatní, nikdo by si přece nelámal hlavu tím, jak často například lítá v povětří. Jako by to tady nedělal kde kdo. Proč si trochu nezalítat? Vítr zchladí horkou hlavu a zase staneš nohama na zemi. Každý to zkusí a každý z toho vyroste.

Peran ženu objal kolem ramen, přitiskl k sobě a pravicí zajel kolem krku pod vlasy. Poslušně zaklonila hlavu a přijala polibek. Když dlaní našel její velký prs a stiskl, vzdychla. Budou myslet na lepší věci. Peran rozvázal stužku na košili. I ve tmě bylo vidět ženino veliké znamení mezi prsy. I v něm probouzelo touhu, ale jinou, než v

lidech zdola. Byla jen mužská, vlastnická. Peran po něm přejel palcem a pokračoval ke skutečné bradavce. Tam se zapaluje touha jeho ženy. Konejšivě se usmál, když zvedla oči a chtěla cosi dodat. Znovu ji políbil a špičkou ukazováku zamkl ženiny rty.

"Nech ji být, musí rozhodnout sama, co a jak dál. Popere se s následky, dobrými i zlými. Pojďme spát, ráno chci obhlídnout Holinu."

19. Čas oddechu.

Byl to tu naprosto jiný, nový svět. Všichni Swen přijali srdečně, nemusela nic vysvětlovat, jako kdyby ji v chalupě odjakživa čekali. Možná tomu tak skutečně bylo. Swen často pokukovala po Peranovi a jeho starších synech. Nechápala, jak je to možné, ale už věřila matce, že tu našla svoje největší možné štěstí. Ani mezi Hvězdičkami nepamatovala tolik volného škádlení a smíchu. Záviděla těm zarostlým chlapíkům, že jim Suara nahradila matku.

Možná by také jako ona dokázala zůstat u šestice dětí bez mámy a jenom z povzdálí sledovala... Ne, tohle Swen nechce! Při pohledu na početnou rodinu mnohá trpkost zanikla, ale také přišlo přesvědčení, že ona, Swen, nedopadne o nic hůř, půjde-li úplně jinou cestou. Čeho se dotkla v Mirsetu jen z povzdálí, šťastného společenství Darikenů, to užasle pozorovala v horské chalupě zevnitř. Dokonce uvěřila, že pro své dítě dokáže vytvořit totéž: Dům, kde samo pomyšlení na ostatní hřeje. Dívala se avstřebávala, sytila se každým okamžikem. O problémech, osudu nebo povinnostech již s matkou nehovořily. Neměly o čem.

Swen tu nijak nezahléla. Má-li se vrátit k lidem, prospěje Luně už tady. Sbírala a sušila byliny na stráních kolem chalupy. Bylo zvláštní, že dokázala překonat odvěký odpor k trhání živého, aniž by si toho nějak zvlášť všimla. Bylo to opravdu zvláštní: dokázala pozorovat matku, když zařízla kuře, kamenem omráčila rybu, kterou bráška ulovil... Snad, že tady všichni museli dělat věci stejně jako lidé, bez ohledu na Vznešenost. Snad proto Rens mohl poslechnout otce. Takže na něm není nic moc zruďného.

Osamělá práce ve stráni Swen vedla k mnoha zamyšlením. Lat ochotně nabízel, že rovnou posíkne některou holinu a kytky že se potom už nějak přeberou. Takhle se s tím senem nímrá jenom máma nebo možná ještě Kýr od Mrtvé strže.

Lat byl zkrátka hned se vším hotový jako kdysi Swen a nebýt její výchovy v chrámu, byli by si určitě mnohem podobnější. Swen brášková divokost osvěžovala a rozesmávala, matčino láteření házela za hlavu jako on. Jak byl svou živostí bratříček Lat vzdálený Rensovi! Častokrát si uvědomovala, jak tu je svobodná, šťastná a také bohatá. Jenže útočiště znamená zároveň útek před opravdovým světem. Má se tady schovat a navždycky zůstat utajená? Kdo začne utíkat, nikdy se nezastaví. Kam by jednou utekla odtud? Ne, Swen to táhlo někam dál, dolů. Swen prostě patří jinam a matka to po několika dnech vzala na vědomí.

Po třech týdnech klidu přijel Brew. Neobjevil se u stavení, zůstal tábořit dole pod horami. Krymerie dala vědět matce a bylo domluveno, že Lat doprovodí sestru až do tábora. Loučení bylo rychlé a klidné. Swen přísahala, že rodinu neprozradí. Peran mávl rukou, že to se přece rozumí samo sebou, ale Suara dceři děkovala se slzami v očích.

"Po krvi Vznešených je příliš velká poptávka, nechci, aby mi odloudili nebo ukradli děti. Chápeš mne, vid'?"

Naposledy se objaly. Swen již odložila veškeré umění Vznešených a nanejvýš bude s matkou na dálku mluvit jako Krymerie. Jen občas, aby neprovokovala osud. Lat trochu pyskoval, že musí vléct rance bylin jako údolňák, ale jako pravý muž se nakonec s ženským rozmarem smířil. Alespoň měl velkou sestru chvíli jen pro sebe a mohl ji poučit o kdejaké noře, kterou míjeli. Na domluveném místě Lat našel všechno potřebné ženské, nebo jak se pohrdavě vyjádřil, údolňácké oblečení. Kupodivu se zdržel dalšího hodnocení, při pohledu na sestru dokonce uznale hvízdil.

„Takhle navlíknutá teda chodíš v tý svojí Měsíční pevnosti?“

Opět byla zpátky. Rozmarná Len v hábitu, kterou strýc doveze zpět do chrámové školy. Znovu musí přivyknout lidem a vyhýbat se jejich dotekům, zavírat svou mysl před náporu jejich vnitřních zmatků. Vracela se domů. Poznává vůbec někdy jiný domov? Na chvílku zaváhala, do posledních kroků k lidem se jí příliš nechtělo. Jenže to už vysoký sluha upozornil Brewa a stařík jí spěchal naproti. Lat se rázem vypařil. Bez jediného slovíčka. Nadechla se a vrátila do postavení Vznešené, ukryté v převleku.

x

Brew o ni pečoval jako o nemocnou, starostlivý a laskavý. Seděla s ním ve voze, zbylé tři drkotaly za nimi, ozbrojení sluhové na koních hlídali po stranách. Poslouchala, co nového v kraji, ale svět se strýčkovi příliš výmluvně smrsknul na Rumaion a Galahot. Zvláštní věc: Jako by jí o Rensových svatbách, ověčených hradbách hradu, ba i o modrém nebi, zrcadlícím se v hladinách řek, už kdosi vyprávěl. Vzpomněla si: Snila o tom, zdálo se jí všechno navlas tak, jak teď slyšela. Podivné, tehdy všechno byla budoucnost. Možná jen představa toho, co přála Arize dobrého. Kéž moudrá Luna víckrát vyplní taková přání! Swen upřímně těšilo, že je Rens chválen jako dobrý a rozvážný král. Sarem čeká marně na vzpoury a otřesy jeho vlády! Odkud ale Swen zase ví o Ariziných nadějích? Znovu z toho snu? Možná. Brew přece říká, že teprve jdou pověsti...

"Strýčku, kdo ti vlastně pověděl, že budu na tom místě? Jak se to stalo? Máš zvědy mezi horaly?"

Brew lišácky mrknul a usmál se.

"Kupci jedou světem, vidí a slyší, často předávají zprávy dál. Máš oči své matky, Swen, tvář podobnou její. Kouzlo, které k tobě připoutá každého, kdo stane poblíž. Děvenko, starý kupec jako já prohlédne mnohá tajemství. Poznává horalku, když požádá o svezení ke chrámu Luny, přislíbí pomoc za všechny dávné laskavosti královny Suary. Ano, tak to chodí... Před královnou kupec není mužem, smí ji pouze ctít. Uhádnout její přání a vystlat přepychový žalář drobnými radostmi. Doufat, že jí jednou bude prospěšný. Sloužit je ctí, pouhý úsměv nejvyšší odměnou. Tak, tak. Paní nebes potom ve své laskavosti dovolí, aby se osud kupce propletl s osudem královny i jejího dítěte. Jsem jí vděčen za každou chvíli, za každé zdání, princezničko. Věř, že takové pouto může být čisté jako vaše Vznešenost. Žen jsem měl mnoho a děcek z vlastní krve ještě víc. Pouta srdce jim jsou ale rovna."

Nesklopil oči, klidně ji pozoroval. Swen nepochybovala, že o Brewových citech matka mnoho netuší. Zná jeho poctivost a oddanost, nic víc.

"Myslela jsem, že..."

Lekla se urážlivého dohadu. Poslední dobou její slova lidi dost zraňovala. Brew pobaveně potřásl hlavou.

"Jsem starý? Lamsen byl mnohem starší než já. Ale co to znamená? Když Suara přišla na hrad, podlamovaly se nohy i královým bělohavým rádcům! O to víc, že si svou moc snad nikdy neuvědomila. Byla opravdová Vznešená, vychovaná k čistotě ducha. Jako ty. Jste si tolik podobné! Otáčíš se ke mně s očima stejně důvěřivými. I když tě nevězní pověstný oblak rusých vlasů, který tak tížil útlou Suaru. Moc mluvím, vid'?" Teď snad ale mému přátelství a oddanosti rozumíš lépe. A mně, starému bláznovi, se ulevilo. Tolik roků mlčení!

Věř, že jsem hrdý, když ti smím být nablízku. Nebudu se nikdy bránit úmyslům Paní nebes, kdykoliv zase proplete naše cesty. Ty sama jsi shlédla ke mně jako k příteli a znásobila radost, jakou s sebou vždycky přinášíš. Moje záchrana v Rewitu letí jako legenda po celém rodě. Pro nás je důležitější, než zázraky u Mirseta. Tam za zdmi chrámu se sice chceš zavřít před světem, ale vždycky počítej, že v něm zůstali přátelé." Swen usnula, ukolébaná klidnou jízdou. Procházela ve snu chodbami v podzemí chrámu, poznávala je a zároveň se bála každého dalšího kroku. Stanula před zdí z velikých, přesně tesaných kvádrů. Byla tu jen jediná širší škvíra, podle očazení nahoře slouží k zasunutí pochodně. Nikde tu neviděla dveře, ale proč by kdo chodil do slepé chodby? Měla odpověď nadosah, ale věděla, že o ni příliš nestojí, že za ní nechce jít dál. Položila dlaň na jeden z kvádrů. Už věděla: Kdyby tímhle měla projít, ocitla by se v sále smrti. Sál smrti pro Vznešené? Jak to? Kdo ho vymyslel a proč? Proč je taková věc pod Domem života? Smrt ve výšlehu světla! Copak Luna umí zabíjet? Chce snad zabít Swen? Kameny se začaly rozestupovat. Vchod se otevíral a Swen cosi táhlo dovnitř. Nechtěla zemřít, nechtěla tam, ale bezmocně stála, odsouzená k čekání. Jeto přece sen?! Musím se probudit, musím promluvit, pohnout se, otevřít...

Otevřela oči. Srdce bušilo, rychle dýchala. Byl to opravdu jenom sen. Přesto pocit nebezpečí zůstal. Vůz stojí? Chrám je ještě daleko, něco se stalo. Swen potlačila pokušení cítit okolní myšlenky, zarputile se držela dobrovolného uzavření. Vyhlédla z vozu. Mezi druhým a třetím stál Brew a hleděl směrem k nízkým keřům před sebou. Jeho muži právě přiváděli čtyři odrbané, špinavé chlapy. Byli vychrtlí, jako by dlouho nic nejedli. Možná prchají a v lese se nevyznají.

„Máme je všechny, pane. Měli jen kudly a holý pelech pod skálou. Jen malé ryby.“

„Uvažte je vzadu, předáme ty zloděje v Rumaionu.“

Swen si vzpomněla, co čeká zloděje, trestané Rensem. Slezla na zem a šla se na provinilce podívat blíž.

„Co udělali, strýčku?“

„Začali nás sledovat. Slunce brzo zapadne, čekali, kde přenocujeme. Tamhle Blus si všiml, jak pobíhají mezi stromy.“

„Takže nám vůbec nic neudělali?“

„Swen, měli jsme větší štěstí než oni, nic víc. Podřízli by nás jako jehňata, kdybychom přestali být opatrní!““

Strýčkovo uřeknutí pláclo jako kámen do vody. Naprosto všichni si je ihned správně vyložili. Jméno Swen ve spojitosti s kupcem Brewem proletělo celým světem. Čtyři polapenci padli na kolena a prosili Vznešenou o pomoc a slitování. Brew zbledl. Swen zvedla ruku s otevřenou dlaní. Tohle snad jejímu chlapci neublíží:

„Zapomeňte. Zapomeňte všichni, co bylo řečeno. Ty... Blusi, vytáhni pro každého z nich jídlo na jeden den a každému najdi nějakou obyčejnou halenu. Hospodářství chrámu Luny touto dobou přijímá dost nádeníků, mohou požádat o práci. Tak, vezměte si to a jděte po svých. Jestliže věříte tomu, co jste tady říkali, odvrátíte zlý osud. Pokud jste se jen chopili příležitosti vyváznout, popálíte se pokaždé, kdykoliv sáhnete na nůž.“

Pomalou spustila paži. Všichni mlčky sledovali, jak otrhanci omámeně berou Sweniny dary a mizí zpátky do křoví. Swen dala kromě strýčka všem zapomenout na setkání. Rozcházel se k vozům a brblal o falešném poplachu. Otočila se zpátky ke staříkovi:

„Možná lhali, nechtěla jsem se namáhat. Vidiš ale sám, proč je lepší se stáhnout do bezpečí chrámu. Jednou každý z těchto lidí odhodí příkaz zapomenutí a takovéto moje zásahy narostou do celých příběhů. Bez nich bych ale zase já nevydržela v tak krutém světě. Mám lidi ráda a chci jim sloužit. Chrám bude pro mne i malého to nejlepší místo na světě.“

Stařec se uklonil.

„Už nejsi ta malá holčička, kterou jsem našel ve voze. Ani dívka, kterou mi unesli před Rewitem. Ctím tvé rozhodnutí, paní.“

x

Když se na obzoru objevila vysoká homole chrámu, čnicí nad bytelné hradby, pocítila Swen úzkost. Všechno je tak jiné. Jak ji přijmou? Šustící usušené léčivky vzadu na voze jsou jen chabou náplastí za potíže, které způsobila. A kolik ještě určitě způsobí. Brew ji doprovodil na první nádvoří, pro lidská zdání dokonce vstoupil do síně, kde se Hvězdičky setkávaly s rodinou.

Dcera Dveřnice pokynula Swen, aby ji následovala za představenou chrámu. Šly mlčky a Swen se úzkostí svíraly vnitřnosti. Snad hlavně proto, že se Dveřnice vždycky chovala odtažitě a bály se jí i malé Hvězdičky. Nepokračovaly druhým nádvořím, zamířily k chodbám na severní straně chrámu. Budou ji soudit Dcery? Na okamžik jako by viděla samu sebe v té slepé chodbě ze sna. Ne, nemusela do podzemí. V malé místnosti s přihrádkami plnými svitků stála jen Krymerie. Jakmile spolu osaměly, objala nejvyšší Dcera poutnici s nevídanou vřelostí.

"Swen, kdybys věděla, kolikrát jsem tvé cesty litovala! Hned po tvém odchodu seslala Luna na Dceru Vědouce neblahé vidiny. Potom se mi nedařilo zastavit královo válečné tažení... Nedokázala jsem se s tebou spojit, Mirseto je mi příliš vzdálené! Jen pokud ses mi ozvala ty sama, ale byly to pouhé útržky. Zbylo jen doufat a vzývat naši paní."

"Ta cesta byla správná, Dcero První. Poznala jsem Sarema tak, že už s ním nechci být spojována. Vracím se do chrámu, protože jiný domov nemám. Pokud to bude jen trochu možné, chci zůstat uzavřena před lidmi. Nabízím Dcerám svou pomoc v Domě života a při pozorování nebeských těles."

Krymerie soucitně přikývla.

"Chápu, všechno chápu a rozumím. Kdysi jsem se rozhodla stejně. Nebudu tě odrazovat ani od mateřství, Swen. Víím, žes pro to dítě dokázala nemožné, ale v jeho jménu tě zapřísahám, zdrž se všech projevů Vznešených. Ať zapomene, ať smí vést běžný život člověka. Já sama nejsem nositelkou znamení, přesto mne radši odložili jako nemluvně. Nevím, odkud jsem přišla, i když mne to kdysi trápilo. Vypátrala jsem postupně sedmero pěstounů, kteří se zalekli mých schopností a opustili mne také. A také jsem potrestala ty, kdo mne násilím cvičili jako obludku pro pobavení na trzích. Buď ráda, že tohle se ti vyhnulo. Ano, Swen, já také znám sílu nenávisti, která touží zabíjet. Pomsta chutná snad každému.

I kdyby tvoje dítě jednou pátralo po svém původu, pořád mu bude líp jako jednomu z řady ostatních. Lidé totiž dokážou vymyslet neuvěřitelné. Možná nevíš, že i tebe hned po narození otec zkoušel mečem, jak silná jsi Vznešená. Nejdřív sice jenom řízнул přes ručičku a nezranil tě, ale potom sekl přes zápěstí! Dělal se to většině Vznešeným, určitě i mně. Přemýšlej o tom. Dnes umíš víc, než já, možná budeš mou nástupkyní, naplní-li se věštby. Přemýšlej také o pěstounech pro své dítě. Věřím, že sama rozeznáš chvíli, kdy jich bude třeba. Na rozdíl od tvé matky si ale nemyslím, že by zrovna její péče byla tou správnou. Umí příliš mnoho a byla by k dítěti velmi připoutaná."

"Vážím si tvých rad, ale nepřijmu je. Jsem rozhodnutá. Copak tys nikdy nelitovala, že tě matka odvrhla? Proč naše děti nemají právo na matčinu náruč? To nemůže být vůle bohů, ale nesmysl, vzniklý v něčí hlavě!"

Krymerie chtěla odporovat, potom sklopila oči.

"Luna s tebou, Swen. Ctím tvou pravdu, ale budu se modlit za lepší rozhodnutí. Dcera Správkyně tě zařadí mezi laičky."

Swen ulehčeně přijala pokyn propuštění. Po jejím odchodu zastínila dveře postava Dveřnice.

„Večer budeme rokovat, sestro. Ihned po východu Luny.“

Dveřnice sklonila hlavu a Krymerie osaměla. Vyčítala si teď, jak o překot na Swen všechno vyhrkla. Neopatrně, zbrkle. Co na tom, že Swen by bez jakékoliv námahy dohlédla za dlouhé řeči? Rychlé otázky, příliš rychlá odpověď. Nestačila ji varovat před nebezpečím.

x

Čtrnáct Dcer se ponořilo do mlčení. První odevzdaně čekala, která z nich začne. Dcera Bylinářka, samozřejmě. Hned ji napadlo tajné podání lektvaru. Krymerie nemusela odpovídat, Hvězdářka se ohradila místo ní.

„Je to královská dcera. Když pochopí zradu a odejde z chrámu, jistě se zachová podle zvyku a její sňatek se stane smlouvou. Máme tedy právo riskovat, že po vyhnání plodu zůstane neplodná? Že svému muži nedokáže dát dědice? Je silná, jednou odhalí, co se stalo, neuhlídáme přece svoje myšlenky ani samotné vědomí viny. A co si počneme v případě jejího svatého hněvu? Mohla by rozvrátit celý chrám, zničit všechno živé, bez ohledu na vinu. Nesouhlasím tedy. Swen se k nám vrátila s důvěrou. Hledá u nás pomoc, oporu, rady. Tohoto pouta bychom se neměly vzdávat.“

„Sestra má pravdu,“ vmísila se Správkyně. „Služba naší Matce ji ukolébá a možná znovu otevře rozumnému postojí. Nesmíme ji zklamat. Nezapomeňte, že chrám střeží

směr cesty Vznešených a násilím bychom ji sem už nikdy zpátky nedostali. V nutném případě.“

„Luno, před tím nás chraň!“

Všechny ženy si poklepaly do dlaně, aby zažehnaly připomenuté. Dcera Vědoucí si odkašlala.

„Luna mlčí, ale svítí jasně, beze stínu. Swen jsme vychovaly v čistotě ducha, ale teď se krčíme strachem. Co dělá jiného, než jsme po ní chtěly? Náš Dům života velebí každou ženu, která chce porodit a chrání ji před prvními útrapami matky. Hvězdičkám přednášíme o zázraku početí, o síle mateřské moci. Nemáme právo najednou prásknout bičem a ukázat: Pro tebe, Swen, to neplatí. Jasně světlo Luny tomu dítěti věří. Já také.“

Krymerie si oddechla. Přejela pohledem příkyvující Dcery a postavila se.

„Je tedy rozhodnuto. Swen bude vítána, pod jménem Len přivede své dítě na svět. Podpoříme každé její rozhodnutí, ale zůstaneme bdělé. Je silnou Vznešenou a proto nakonec možná právě ona jediná dokáže odstranit předpovězené nebezpečí. Možná až u dalších svých potomků.“

x

Swen se stala laickou Dcerou Luny, pomocnicí bez svěcení. Zapadla do houfu sedmdesáti šedých pracovnic a měla pocit, že splývá i s dlažbou druhého nádvoří. Většinu času pracovala v observatoři, mimo zraky všech návštěvníků. Pilně pozorovala pohyb určených patnácti stínů, zaznamenávala měření a každý týden hlásila porovnání se záznamy Hvězdárce. V hábitu a černém zavítku bylo těžké rozeznat Sweninu podobu i stav.

Přesto se setkala s Arizou, která pravidelně přijížděla na poradu do Domu života. Kdovíjak poznala Len mezi Dcerami v chumlu před chrámem, ale spojení přítelkyně se Swen kupodivu pominula. Snad jí nikdy neřekli celý příběh, snad na spojení Len a Swen zapomněla. Koneckonců uplynulo již přes pět měsíců od svatby a Ariza žila úplně jinak. Zavolala na Len jako tehdy na chodbě Rewitu, pouze její chůze byla dnes poznamenaná požehnaným stavem. Dcery se rozestoupily a královna se přikolébala blíž. Usmála se a ztišila hlas:

"Len, jak ráda tě vidím! Takže se splnilo, cos mi říkala? Jsi Dcerou Luny, jak sis přála. Myslela jsem ale, žeš patřila mezi dobré služebnice Domu života? Víš ty co, požádám svého krále, abys byla s námi, v Rumaionu. Bývám tak sama, mezi dvorními dámami není žádná jako ty. Jsou to všechno moc přísné můry se spoustou nařízení, co královna nesmí!"

Swen se také usmála, Ariza byla pořád stejně milou dívkou z Rewitu. O mûrách kolem královy ženy už slyšela leccos od matky. Klec se tedy nezavřela jen za Lamsenovou Vznešenou, bratříček pokračuje v zavedeném.

"Copak král dovolí, aby tě takhle soužily?"

"Říká, že to jsou ženské věci a že jim nerozumí. Prý kvůli dítěti a mému pohodlí... Ale pamatuji si moc dobře, co všechno směla Alilen! Přitom tehdy ani nebyla opravdovou paní."

"Alilen se tedy stala královnou?"

Arize šibalsky zajiskřilo v očích.

"Stihli to tři dny před narozením následníka! Rens byl moc spokojený, že se mu podařilo sňatek vyjednat. Osladil ho mému bratrovi novou smlouvou s Tráglem. Arizin strýc byl ochoten přistoupit na leccos, i Rens na tom vyzískal!"

"Myslím, že to dopadlo, jak nejlépe mohlo. Jsem ráda hlavně za Alilen, byla se svou láskou a nadějemi v pasti. U strýce by ji nic dobrého nečekalo."

"Máš pravdu, o Tráglu se vyprávějí hrozné věci. Ale jak Alilen ožila hned po svatbách! Hned začala zařizovat svatby jiných. Jenom Hira jí zůstala nablízku, vzal si ji Kemenyl, velitel stráží. Teď už prý vypakovala z paláce všechny, které bratr jenom pomuchloval - a Sarem si netroufne ohlédnout ani za služkou!"

Když se Sarem Alileninu hněvu vyhýbal ještě před svatbou, nepochybovala Swen, že rázná kráska ihned ovládla Rewit právě tak, jak Ariza s obdivem vypráví.

„Dobře dělá!“

Rozesmály se jako uličnice.

"Tak co, Len, pojeděš se mnou?"

Zvážněla a uklonila se.

"Nemohu chrám opustit tak snadno, královno. Jsem poctěna tvou přízní, ale mé srdce se odpoutalo od světa a zdejší ticho ani bezpečí nikde nenajdu."

Swen znovu naznačila lehkou úklonu, Ariza posmutněla. No ovšem, ona Rumaionu nevládne, je jenom hýčkaná a opatrovaná, připomněla si Swen a pocítila nával soucitu. Kdyby jen bylo možné téhle milé královničce pomoci!

"Smím za tebou někdy přijít?"

"Jsi tím jediným tvorem zvenčí, jehož příchod mne těší, paní."

To již dlouhý rozhovor s čímsi obyčejně šedivým zaznamenaly dvě starší dámy z královna doprovodu a pohrdavě si přeměřily nevhodnou společnici své paní. Rázným krokem se rozhodly přiblížit a ukončit nedůstojné setkání. Ariza hned povadla. Unaveně se rozloučila - a Swen už jen odevzdaně čekala bratrskou návštěvu Rense.

x

„Můj pane a králi, proč je tak těžké požádat chrám o tuhle jedinou služebnici?“

Zbledlý Rens na svou ženu pohlédl, jako by ji viděl poprvé. Ariza nechápala, ale hned děkovala Šarutě, že manželka oslovila o samotě.

„Víš vůbec, kdo to je?!“

Strohý tón Arizu tentokrát neodradil. Připadala si nesmírně troufalá, ale vidina přítelkyně, kterou může mít nablízku, ji popoháněla k dalšímu přesvědčování manžela. Mluvila, dokud mohla, než král zase mávne rukou, že tyhle starosti má jako příliš mladičká přenechat k posouzení první ze svých dam. Paní Kara přece ví, co je pro nezkušenou královnu nejlepší.

„Je to sice pouhá neteř kupce Brewa, také Saremovi se moc líbila, ale...“ Ariza se zajíkla. Polekaně si přitiskla prsty na ústa. Po Rewitu si přece služby šeptaly... Král přikývl a jeho pohled byl zase laskavý. Nehněval se na ni. Arize odlehlo.

„Ano, je to ona, umí se skrývat. Moje sestra Swen, poslední Vznešená, která málem zabila tvého bratra. Je velmi mocná, moje milá, takže určitě ví, co dělá.“

„Byla ke mně tak laskavá a já...“

Rens se rozhlédl. Stáli sami v síni, odkud na manželčinu prosbu všechny vykázal. Žádné zvědavé ucho, žádné připomínky jeho nebo jejích povinností. Proč se ale na ně pořád ohlížet?! Kdo jiný, než král, smí rozhodovat, kdy se věnuje jen svojí malé královně? Vzal tedy svou paní za ruku a odvedl ke stolu.

„Vyprávěj, prosím. Pověz mi všechno, moje milá Arizo. Jsem opravdu rád, že je moje sestra zpátky na tomto světě.“

Ariza byla šťastná. Už dlouho spolu nemluvili takhle důvěrně, už dlouho jí takhle nenaslouchal. Jenže ani dnes Rensův Rumaion nedovolil, aby to vydrželo příliš dlouho. Téměř polekaně sebou Ariza trhla, když vstoupil strážný a úderem do štítu si vyžádal pozornost:

„Můj králi, jakýsi muž přináší zprávu o tvé sestře.“

Zaražená Ariza chtěla vstát a odejít, ale Rens lehce stiskl její prsty.

„Zůstaň, vyslechneme ho spolu.“

Návalem radosti zrůžověla a dychtivě čekala příchod toho dobrého muže. Byl to však divný posel, dost otrhaný, snad jen košili neměl na cáry. Rens pokynul a strážný muže přiměl pokleknout. Přiměřeně daleko, aby zápach jeho nikdy mytého těla zůstal daleko od královny.

„Bud' zdrav a požehnaný, Vznešený králi Rensi! Teprve nedávno jsem prohlédl a vzpomněl si. Ihned jsem spěchal za tebou a – „

„Zadrž! Nejdříve pověz, odkud přicházíš a kdo jsi!“

Během mužova vyprávění Ariza nevěděla, jestli správně chápe. Tenhle bídák hodlal přepadnout Brewa a Swen mu zločin odpustila? Proč ji tedy přišel prozradit? Ohromeně pohlédla na manžela. Její muž přikývl a nahlas se zeptal na totéž. Otrapa se poníženě nahrbil ještě víc. Dlaněmi si hladil rozdrbané nohavice na stehnech, hlavu nakláněl a úlisně cenil díry mezi třemi zuby, jako by jen čekal na svolení pokorně se vrhnout na zem a připlazit blíž.

„Je to tvá sestra, pane, skrývá se. Já to vím. Možná proto, že je provinilá, že chodí s outěžkem, si nechala cizí jméno...“

„Přišel jsi pozdě. Víم všechno, sestra žije v ústraní s mým souhlasem. Tebe přesto odměním. Zlata dostaneš, že ho ani nebudeš chtít.“

Rens pokynul. Strážný tasil meč a špičkou přinutil muže vstát. Ten nechápavě hleděl na krále s královnou. Do síně přiběhlo dalších pět mužů a vstoupil velitel Sert. Rens vstal a v jeho hlase zněla smrt.

„Vznešená ti darovala nový život, mizero. Zahodils ho, zradil jsi dceru bohů. Pro vidinu zlata, které ti teď proteče hrdlem. Tvoje tělo roztrhají psi a tvoje duše neprojde do zászvětí. Popravte ho dole ve městě, všem na očích!“

Ohromený udavač začal kvílet a vzpírat se až kdesi daleko v útrobách hradu.

x

Swen odhadla bratra správně, stejně jako nebezpečí, kterým byl. Rens přijel za sestrou dva dny po jejím setkání s Arizou. Pozorovala ho, jak přechází světnicí pro návštěvy, celý nesvůj při vzpomínce na její sílu. Jeho chlad zmizel a Swen přemýšlela, proč a jak tolik hloupě poslušná kdysi mohla být. Vždyť je stejný člověk jako všichni ostatní! Člověk nebo Vznešený, liší se jen málo.

"Sven, lidé o tobě už vědí. Smíš se sama rozhodnout, kde chceš žít. Máš úplnou volnost, ať to bude Rewit nebo Mirseto. Rozhodl jsem, že z hlediska zájmů naší země..."

"Mlč, prosím tě! Snad si nemyslíš, že jsem bojovala s Uristem, abych zase byla kusem královského majetku?! Jsem tady, abych donosila dítě, které přežilo! Vychovám je, dám mu všechnu péči a lásku. Ty mne můžeš navštěvovat, ale hlavně už o panovnických záměrech navždycky mlč. Jsem Brewova neteř Len a nic to nezmění!"

"Čeho tím dosáhneš? Lidem huby nezavřeš. Mysli přece: Oba o tebe stojí, Chersim na mne udělal silný dojem, takže bych společenství s ním uvítal i bez ohledu na Sarema. Ostatně, tam jsem vyjednával dost těžce, takže Mirseto skutečně považuju za přijatelnější."

"Máš na mysli smlouvu s Tráglem?"

"Ty máš ale zvědy! No tak, přemýšlej trochu, vezmi rozum do hrsti..."

"Ty vůbec neposloucháš! Copak nikomu nevysvětlím, že to nejde? Copak můžu přijít do Mirseta s dítětem jiného, navíc muže, kterého Chersim nemá rád?!"

"Tak o tom vůbec nemluv! Koho zajímá, že otcem je ten a ne onen?! Ty řekneš, tvoje slovo bude platit. Nebo dítěti určíš službu v chrámu jako dík za vaše přežití. Nebo za vítězství nad Uristem. No vidíš, toho dnes můžeme označit za zrůdu, na kterou ty zdejší čarodějnice pořád čekaly. A ty se slavně vrátíš, protože jsi odvrátila hrozící nebezpečí od celého světa. Tady ses jenom zotavila před návratem mezi lidi. Nevymýšlej další naschvály, ano? Budou další děti, dáš jich Chersimovi třeba tucet..."

"Víš co, Rensi? Nechme toho. Jsi už několikátý, před kým se obhajují. Neprosila jsem se o to, ale přijmu dítě jako dar. A nebudu o něm lhát! Kdyby syn vyrostl do podoby Sarema, určitě by začalo přetahování o Mirseto. Nebo kdyby žil tady. Správně tušíš, že Rewit nechci zkoušet ani náhodou. Nestojím o žádného muže, pochop to. V chrámu jsem doma. Ostatně, ani ty nejsi dokonalý, jak jsem si vždycky představovala... Vznešený zabiják. Nechceš se mi pochlubit?"

Rens se odvrátil. Hleděl úzkým oknem do malé zahrady mezi nízkými dlouhými stavbami chrámové školy. Několik dívek zkoušelo taneční kroky, jiné prohlížely záhony a plely. Mlčel tak dlouho, že Sven už uží hodlala ticho přerušit a zavést řeč jinam. Uzavřel se, ale nářek na jeho zločin byla velmi bolestná.

"Sven, nikdy jsem nechtěl, aby ses to dozvěděla. Ty, tak dokonale vychovaná k poslání oběti a služby! Je to správné, jsi přece žena. Pro tebe je obětování součástí, přímo základní smysl života! Já ale musím rozhodovat ve prospěch země. Bez ohledu na přísné zásady Vznešených! Být často bezohledný, jít rovnou k cíli, nešetřit životy, když zachráním jiné. Vládnu světu mužů, plnému dravců. Jako je Sarem nebo vzdálený Kortlon. Otec neměl jiného následníka. Někdo mu řekl, snad si to usmyslel sám, že krutost přehluší naši vznešenou slabost. Zabil jsem, přesvědčil otce, že budu dobrý nástupce. Byla beztoho určena k dlouhému mučení... Sert by z ní třeba kůži stáhnul, kdyby si to otec přál. Dal jsem jí rychlou smrt, věděla to a ještě mne k tomu povzbudila. Přesto nenávidím otce i sebe, dodneška!"

Přestala se pohrdavě ošklibat za jeho zády. On věří každému svému slovu, naučený jako kdysi hloupoučká Hvězdička Sven. Objala ho, pohládila. Zpozorněl.

"Swen, co se to děje? Tvoje pohlazení... Čaruješ? Prosím... Tvoje doteky ze mne smývají vinu jako kdysi náruč matky. Zůstaň tak ještě chvíli..."

Tiskla ho k sobě. Chudák, je osamocený a přitom neví, proč. Uleví se mu? Tiše mu vyprávěla o rozdílu doteku mezi Vznešenými, přiznala i Urista, který by pravděpodobně časem dokázal přemoci její odpor. Žízeň po dotycích umí totiž propukat bez ohledu na rozum. Jenom úlevu ohledně zabití mu nedokázala dát. Stačilo však bohatě, co se právě dozvěděl.

Vyděsil se, ale také přijal pochopení. Otvíral se své znalé a vědoucí sestře dokořán, ať třeba dohlédne až k jeho temnému času dospívání. Neudělala to. Snad v to doufal, než se z jejího objetí vyvinul a pokoušel se být zase chladný jako dřív. Vyřknout, dát své vině přesnou podobu slov, to pro Rense bylo cosi nepřekonatelného. Pomlčela o matčině svědectví, které by hodně narušilo vylepšený obrázek, jaký si o sobě Rens hodlal držet v paměti. Nebylo přece nutné kvůli malému vítězství pravdy obětovat klid horalů. Rens by okamžitě pochopil, že se setkaly. Nemusel nic vědět ani o zášti vědmy, to by mu už úplně podrazilo nohy. Je tak těžké někomu lhát! Bratr se vzpomatoval úplně a odměřeně vrátil k původnímu poslání:

"Ariza tě má moc ráda, chce tě do své družiny na Rumaionu. Třeba jako Len, když nedáš jinak."

"Vím, že se mezi svými dámami cítí sešněrovaná, nesvobodná. Skoro jako vězeň. Vůbec nechápu, jaká to máš na hradě nařízení."

Pokrčil rameny.

"Co já vím? Jsou to přece dámy naší matky, ještě pamatují dávný řád. Já neznám pravidla pro život žen na Rumaionu. Proč by měl být jejich starý řád špatný? Nebo myslíš, že mám něco zrušit?"

"Samozřejmě! Vždyť není chvíli sama, dokonce přehlížejí její vůli! Dámy naší matky! Vznesené, která musela uprchnout, copak nechápeš?! Dámy za královnu rozhodnou, že fouká vítr a pro Arizu je vhodnější výšivka místo procházky mezi růžemi. Takový nesmysl, správné je to přesně naopak. Nechápeš, že ji ponižují, že z ní dělají nerozumné děcko? Je královna! Přitom nesmí přijímat ani kupce, ony samy rozhodují, co by se královně mohlo líbit. Dokonce jí nedovolují přijít za tebou, když ti potřebuje něco sdělit. Věděl jsi, že dva dny čekala, než ti mohla povědět o pohybech dítěte?! Bylo pro ni důležité, aby ses to dozvěděl přímo, ne jako vzkaz. Ano, jsou to ženské starosti, možná důvěrné hlouposti pro obyčejné zamilované lidičky, ale co kdyby se dozvěděla cosi mnohem závažnějšího, pro celé království? Třeba o něčí lsti a zradě?"

Na tohle slyšel Rens dobře. Vzpomínky na otce Lamsena a jeho neustálé varování před zradou vyskočily Rensovy ze vzpomínek tak jasně, že i Swen rozeznala otcovu podobu.

"Bratře, jsi možná Vznesený, ale jinak tupý jako poleno! Když si vzpomenu, jak ti kdysi svítily oči, sotva jsi vyslovil její jméno! Má tě ráda, tak jí dopřej drobné radosti, které oživují lásku. Nebo jí umožni alespoň zdání, že ještě trvá. Máš ji přece chránit, ne?!"

"Dobrá, spletl jsem se, pouhopouhý přepych a pohodlí Arize nestačí. Možná jsem se ponořil až moc do svých plánů. Budu zase pozorný manžel, uvidíš."

I kdyby to s tupým polenem přehnal, důležitější je Arizin prospěch. Vydala mu napospas veškeré stíny, vyčetlé ze smutku ve chvíli, když je vyrušila ona stará dáma. Tohle odhalit a zpřístupnit Rensovi pochopení bylo ostatně jednodušší, než spočítat například příští návrat komety.

Ještě chvíli zdvořile hovořili, potom Rens odešel za Dcerami Luny. Možná pouhou náhodou hovořil právě s Krymerií, když se sháněl po Dceři Babici, velitelce Domu života. Dosud nevěděl, že současná První Dcera postoupila z toho místa a pokud by kdo v kněžském postavení odešel mimo bránu, smí to být pouze ona.

Nezaváhal, hned se chopil příležitosti. Byl výmluvný, připomněl přízeň lidu, která zaplavuje chrám dary. Alespoň něco se mu dnes viditelně povedlo: První Dcera po jejich dlouhé rozmluvě slíbila osobní návštěvy u královny, dokud neporodí. Dcera Luny, poprvé po stovce let, opustí bezpečí chrámu.

20. Pod svícem tma.

Swen těšily dobré zprávy, které První Dcera z první návštěvy Rumaionu přinesla. Rens stále více žil podle pravidel Vznešených a vypadal jako o svatbách. Po dalších dvou měsících Krymerii povolal rychlý posel. Zůstala na Rumaionu několik dní. Tou dobou se kdejaké návštěvy hrnuly do chrámu jedna za druhou. Swenin návrat se už po králově návštěvě stal víc veřejným tajemstvím, než vážně míněným úkrytem. Krymerie se jejím obavám usmívala a krčila rameny. Bylo znát, že Sweniny námitky považuje za jedny z nejmenších starostí.

Brew dvakrát navrhl útočiště u své rodiny, Lat doprovodil bratry s vozem dřevěného uhlí a vysypal zase tamější novinky. Například o usychání ovocných stromů a nové čapce, k níž si potřebuje ulovit veverku. Má vyhlédnuté tři s pořádným ocasem, jenže se nemůže rozhodnout, když mají různé barvy. Ramsovi se totiž chlapi smáli, když měl na tmavé čepici ocásek bohatý, ale nazrzlý...

Právě ve dnech Krymeriiny nepřítomnosti Swen vyšla pomáhat Dcerám přijímat poutníky. Nepřemýšlela o nebezpečí, už se smířovala s údělem divného a vzácného zvířete. Když ale vyšla do veřejné části před vysokou homolí chrámu, okamžitě ucítila známý pichlavý pohled. Všechny známé neviděla stejně ráda. Už i tahle si vzpomněla?!

"Ty se mi opovažuješ přijít na oči?! Copak nestačí, co jsem dosud zkusila?"

Stařena zavrtěla hlavou.

"Tvoje dítě není dobré. Táhne tě sem, do ústraní, obětuješ se mu a ono si vezme víc, než tušíš! Pomohu ti a nebezpečí pro všechny bude zažehnáno."

"Zase nabízíš svůj dryák?! Nikdy! Kde vůbec bereš svou umíněnou jistotu o prokletí mého dítěte?! Vždyť jste z toho samého podezíraly i mého bratra! Spletly jste se jednou, pleteš se i dnes. Odpusť mi mou troufalost, ale kvůli tvým pocitům přece nevybijeme všechny podezřelé děti! Ne, nechám svého malého růst a žít. Vyrostete jako Vznešený."

"Takže cítíš, že je jiný..."

"Ne, ale naše zásady nikomu neublíží. Ani obyčejným bez znamení. Jeho otec neměl se vznešeností nikdy nic společného."

"Je pozdě, paní! To děcko bylo příčinou selhání mého lektvaru, bylo v tobě, když jsi léčila, zadržela vojsko, letěla s Uristem! Snad dokonce při pronikání?! Už jako batole dokáže, co ty až někdy koncem dětství. Buď opatrná, přemýšlej o mých slovech!"

"Nevěřím na démony, možná by je zplodil Urist, ale tomu jsem zabránila! Tehdy jsi měla hledat nebezpečí, ale kdes byla, když ten šílenec zvesela krácel přímo k cíli?! Možná to opravdu bude nadaný chlapeček, ale určitě také laskavý a hodný. Odejdi v míru a věř jeho nevinnosti!"

"Přesvědčím se."

Ani chlapci se stařena nezamlouvala. Toho dne se převaloval a kopal jako nikdy. Swen nenechala varování jen tak. Díky Krymerii věděla, že podle legend zatím žádné těhotenství nevydrželo takové kousky. Začala přemýšlet o návratu do venkovního světa, skrytě, o útěku beze stop. Brewa vyloučila. Krymerie by z něj snadno vytáhla každé tajemství. Jak venku nenápadně žít?

x

Odpověď s dalším varováním přinesl Ersen. Zčistajasna se objevil a dožadoval rozhovoru s Brewovou neteří. Jeho nabídka byla podobně nepřijatelná jako všechny návrhy na výchovu malého, ale ve Swen uvízla přece jen víc. Ersen nenaléhal, jen připomněl, že po něm už dokáže Swen objevit kdekd, například Arizin bratr. Vymínila si týden na rozmyšlenou.

Žil v Rewitu, ale daleko od čtvrtí, které Sarem navštěvoval nebo projížděl. Pod svícem bývá největší tma... Vdaná žena je skutečně tím nejméně nápadným tvorem. A malý má právo znát otce, i když nebude vědět, že ho zrovna král zplodil. Swen bude v jeho stínu. Žena přece nevychází z domu, dokud pečuje o malé děti. Ersen má pravdu. Nebo zná Swen dost dobře, aby ji přesvědčil.

"Zachránilas mne, vzpomněla sis, ačkoliv tě mohl zajímat jenom Chersim. Viděl jsem hodně zamilovaných. Víím, že jsou tak plni sebe navzájem, že nevidí nic jiného. Tys přece netušila, že hniju v podzemí. Přesto jsi mne zaslechla, našla a dala vyvést na světlo. Nechtěl jsem být přítelem, ale venku na slunci mi tvoje slova začala znít jinak. Ceníím si jich mnohem víc ode dne, kdy mne dostihla zpráva o tom... Uristovi. Jsem dost zámožný, abych ti zajistil dostatek pohodlí. Těžko by kdo věřil, že tě může hledat v mém domě. Prokážeš mi tu čest?"

Mluvil zase, jako když máslo ukrajuje. Znovu se jí to líbilo a mnohému věřila. Ersen život po svém boku nabízel s důrazem na předstíranost manželství. Má však Swen přijmout takovou laskavost a obět? Vždyť Ersen se tak vzdá opravdové vlastní rodiny! Další žena by byla krokem k prozrazení. Nebo snad doufá v něco víc? Nakonec nad tím mávla rukou. Problémy se vyřeší, až přijdou. Věděla, že spolu jistě dobře vyjdou a konečně budou moci smazat onen podivný rozchod v Mirsetu. Možná, snad, je Ersen založený podobně jako Brew. Matka Ersenův nápad pokládala za velmi dobrý. Protože však bývala častěji ve spojení s Krymerií, bála se nechtěného prozrazení Swenina úkrytu.

-Nemysli už ani na jeho jméno nebo mluv o něčem jiném. Neumím se chránit jako vy dvě! Ani Krymerie nemusí vědět, kde přesně jsi. Nemysli na místo, jen na vnitřek domu, na dítě, to mne bude nejvíc zajímat. Dej Latovi váček s klenoty, který opatruje

Krymerie. Něco vymyslíš. Předá ho Ersenovi, aby všechno zařídil, ty můžeš odejít nalahko. Nebudeš tomu příteli tolik zavázaná.

Čekali už jen na Krymeriin návrat. Podle všeho se s Arizou nedělo nic hrozného, ale První Dcera se nevracela ani po týdnu.

x

Přišel noční čas, královna Ariza se v hodovní síni rozloučila s manželem. Všechny přítomné dámy se zvedly od stolů také a doprovázely královnu k loži. Dcera Luny opustila hostinu s nimi. Ariza už byla klidnější, její potíže způsobil rychlý růst dítěte spojený s úzkostí. Hlavně však samota uprostřed družiny dam. Rens většinu starých nařízení zrušil, ale matrony zůstaly. Ariza mezi ně přijala jedinou mladší ženu, ovšem právě paní Nerola nemohla znamenat skutečný přínos, ani kdyby se přetrhla. Nerola na Rumaionu...

Ó Luno! V chrámu sice Dcery věděly, že se jejich žačka provdá do významné rodiny, ale galahský radní Torl oznámil jméno dceřina ženicha až o svatebním dnu. Všechna opatření, které pro jistotu tehdy udělaly, se zatím chrámu vyplatila. Dcery Luny se zájmem čekaly, co nového se spojením Torla a Serta ještě objeví. Do dnů svého postupu mezi dvorní dámy byla paní Nerola většinou uzavřena v manželově domě mimo palác. Jenže co s tím dnes?

První Dcera Luny tentokrát na Rumaion neprijela pouze za královnou, Rens ji od prvního pobytu téměř denně zval k tajným poradám. Chtěl znát zprávy, které přicházely Dcerám do chrámu. Zřejmě hodlal vládnout především podle vlastní vůle, bez vlivu příliš úzkého kruhu rádců. Krymerie věděla, že právě Sert, Nerolin manžel, na sebe strhává v posledních letech značnou moc. Pokud by Rens neměl dědice, jeho země v případě královy smrti bez vládce nezůstane.

Tohoto večera tedy královna Ariza klidně ulehla a také dámy odešly na svá lože. Krymerie byla volná. Vyšla na most, spojující palác s východní věží. Hluboko pod ní se leskly tři stříbrné stuhy, spojené právě pod Rumaionem. Vtéká skutečně Maratše do Lahoty? Není tomu naopak? Maratše vypadá mnohem širší... Na druhé straně mrkala pořádku světýlka oken domů králových hodnostářů a v dalším prstenci hradeb rostoucího, velikého města s kamennými domy. Jiskřičky světla dole, nebeská světla nad hlavou, něžný vánek, teple hladící tvář... Krymerie se nadechla. Jak miluje voňavé noci a zář Luny, jíž slouží... Uvolnila zavítí a prsty pročísla krátké vlasy. Ráda je vystavovala větru, ale směla jen zřídka.

"Máš nezvykle světlé vlasy, Dcero Luny. Pocházíš snad ze severu?"

Zachvěla se. Připadala si až příliš bezpečná, když dámy odešly do svých komor a muži hlaholili v síni! Rens vedle ní pohlédl na jasné nebe s úplňkem.

"Tvá paní se usmívá a vlídně stříbří celou zem. Není tu však příliš chladno? Tvůj hábit je, zdá se, velmi tenký."

Upadla do rozpaků. Nemluvil s ní jako dřív, byl příliš důvěrně blízko, dokonce promnul látku na jejích ramenou! Dala se na ústup.

"Když dovolíš, králi, vzdám se. Noc již opravdu pokročila, před polednem odejdu."

"Doprovodím tě."

To nebylo příliš moudré, ale Kramerie nevěděla, jak zdvořile odmítnout. Hostitel pouze prokazuje úctu významnému hostu... Tichá cesta chodbami Krymerii uklidnila.

Luna šálí smysly, říkala si. Věřila tomu až do chvíle, kdy ji Rens náhle zatlačil do dveří a začal líbat.

"Pusť mne, to nesmíš!"

Šeptala, bála se prozradit jakýmkoliv uším. I kdyby mohly pomoci.

"Zavoláš o pomoc? Zkus to, tady vládnu já," posmíval se. Věděl přesně, s jakou úzkostí Krymerie bojuje. Byl neobyčejně obratný, bleskurychle odhalil, kde rozevřít kněžské šaty. Hravě překonal všechny pokusy o odpor. Náhle byla nahá, nebezpečně blízko úzkému lůžku.

"Rensi! Králi! Prosím!"

Smál se jako dareba.

"Chceš utéct? Opravdu mne chceš odehnat? Teď už tomu nevěřím. To bych nesměl cítit, jak se tiskneš..."

Zahanbeně si uvědomila, že říká pravdu. Chvěla se a nikoliv pouhým hněvem. Tiskla se skoro hladově, neznalá dotyků Vznešeného na těle. Nikdy předtím nikdo, jen ona sama nedávno pohladila Swen po tváři a vlasech. Polkla slzy. Dotýká se jí našinec a ona slábne, je tenkým stvolem ve větru.

"Tak je to lepší, krásko moje. Potěšíme se, obdarujeme... Jak se vlastně jmenuješ?"

Kdoví, jestli vůbec slyšel odpověď. Možná ji jen vydechla. Zavrtěla hlavou a poddala se dění. Bylo to k pláči i smíchu. Kdoví jak si vzpomněla na Swen. Takové to asi bylo i s ní. Proč jsou jen hračkami v objetí mužů? Povolnými, dokonce lačnými! I ona! Vykřikla. Luno, jak mohla Vznešená pocítit bolest? Vzápětí zapomněla. Nebo spíš potřebovala vzdychat a křičet z úplně jiného důvodu.

x

Krymerie se do bezpečí chrámu vrátila z Rumaionu jako zakletá. Vydala Swen její váček se šperky bez jakýchkoliv otázek. Swenina přítomnost po ní klouzala jako voda po mastném peří. Chránila se a Swen její rozpoložení nezkoumala násilím. Krymeriina roztržitost byla šťastná, proč tedy pátrat? V tichu své cely Swen zvědavě rozvázala řemínky a nahlédla dovnitř. Luno! Ve světě lidí tyhle klenoty znamenaly obrovské bohatství. Váček byl ke všemu ve skutečnosti docela objemným vakem. Matka měla pravdu, toto zlato a drahokamy vykoupí Swen svobodu mezi lidmi.

Těžší bylo předání pokladu Latovi, ale dokázala mu povědět i o průjezdu Ersenovy kolony blízko jejich goromských hor. Vydá mu většinu bohatství a Ersen díky němu zařídí dům. Oddechla si, když matka poslala pozdrav. Chtěla prostřednictvím Krymerie, ale ta jí neodpovídala. Což bylo dobře, protože neměla tušit, že Swen nezajímá pouze chrámový život.

Nyní tedy zbývalo pouhé čekání na nov. Ersen již dal do chrámu vědět, vyžádal si povolení přijet nezvykle navečer a tábořit před branami. Hodlal chrámu vydat několik darů, především plátno zpod Goromských hor, a již dalšího dne pokračovat v cestě. V Rewitu se chystal velký výroční trh a jednání Sarema s mocnými muži z Torigu, což znamená další obchodní možnosti. Dcera Hospodářka měla k Hvězdičkám a laičkám promluvu o důležitosti těchto událostí pro klid v okolním světě.

Swen neriskovala ranní průchod jedinou zdí. Jako laická Dcera se dokázala běžně dostat z chrámového komplexu až k bráně na první nádvoří. Dcera Dveřnice však byla bdělá, jako vždy, když za bytelnými zdmi kolem chrámu, školy a Domu života kdosi

tábořil. Vyšla ze stínu a mlčky čekala. Némé výzvě Swen ihned porozuměla a kupodivu právě tady poprvé užila matčina zlata. Úplatná Dcera Dveřnice! Kdo by si byl pomyslel? Swen si sice byla jistá, že tudy nějak projde, ale její úcta k mohutné postavě této Dcery rázem splaskla. Dcera Dveřnice pokrčila rameny a mlčky, bez jediného slova, odemkla dveře ke svobodě.

Někde v místech, kde vždy tábořival Brew, už na ni Ersen čekal. Netušil, jakým způsobem Swen přijde. Viditelně si oddechl, že se k němu kolébá jako kterákoliv jiná žena s outěžkem. Hned byl pozorný a starostlivý. Potěšilo ho, že sotva nahlédla do vozu, pochválila největší možné pohodlí. Když se rozjeli, musel podrobně vyprávět o svém novém domě. Také o služce Teaně, sousedech a malé zahrádce mezi vysokými zdmi. Za týden se za nimi brána Ersenova domu v Rewitu skutečně zavřela.

x

Přišel Arizin čas. Krymerii povolali ve chvíli poslední, zřejmě kvůli dámám z družiny. Kněžka Luny vše pochopila rázem po vstupu do komory, plné vylekaných žen. Jako kdyby mezi ně sjel blesk, najednou viděla do všech hlav. Toužily udržet svou pochybnou moc, věděly o nocích kněžky s králem ... A mladička královna přece už tolikrát planě volala o pomoc! Dítě přicházelo ve správný čas, ale dámy uvěřily právě Nerole, neboť pobývala v chrámové škole. Matka jejího muže Nerole věřila a to bylo hlavní. Krymerie jen zběžně pohlédla na onu vůdčí sůvu, ta se tváří pořád stejně. Šlehá z ní nenávist, určená Vznešené, a kryje si myšlenky. V Krymerii bublala ostrá slova. Takže se jim hodila Nerola! Vždyť ani po letech učení nechápe, jak počítat čas porodu. Jednou splete i příchod vlastního děcka! Je něco nebezpečnějšího, než nabubřelý nedouk?!

"Nerolo! Vrátiš se do chrámu a budeš drhnout dlaždice! Pokud tě král nedá roztrhat psy. A vy, staré omezené sůvy, vypadněte a zalezte někam do děr!"

Měly štěstí, že přes ně na Arizu viděla špatně. Potom by byla schopna je pozabíjet. Ony nedokázaly té chudeře ulevit ani masážemi zad! Nejobyčejnější venkovanka tohle zná, ale královnu nechají trpět! Jako by samotná vůně cirtového oleje nepomáhala. Jako kdyby všechny ty zkušené ženské zešilely. Copak samy nerodily?

"Nerolo!"

Pobledlá mladá žena uraženě sešpulila rty. Jako vždycky, když se proti ní svět nespravedlivě spikl. Vrátila se ode dveří s mlhavou nadějí, že bouře přešla nebo se vytratí.

"Zastavilas bolesti dryjákem?"

Nerola přikývla. Aspoň něco zvládla. Mírnějším tónem se Krymerie ptala dál:

"Jak dlouho tak leží?"

"Od svítání. Dítě se pořád hýbe, hlídala jsem..."

„Budiž. Pomohlas jí.“

Ariza ležela vyčerpaná, popelavou tvář zalitou potem. Bolesti začaly před dvěma dny, ale Rens mohl zasáhnout až dnes, po návratu z lovu. Vzpomněl si, co mu Krymerie řekla o dlouhých porodech: Nad rodičkou smí jen jedenkrát zapadnout slunce. Proto musela První Dcera přijet na rychlém koni jako poslové. Jestliže má mužský jako jediný trochu ponětí o ženské věci, otáčí se svět vzhůru nohama. Ale díky bohům alespoň za to! Krymerie se znovu nadechla.

"Kde je král?"

"Už jsem tady. Co potřebuješ?"

Objevil se za jejími zády. Nerola mu otevřela dveře, ale spíš se hodlala vytratit.

"Právě tebe. Všechno musí stranou, potřebuje tě žena a syn. Nerolo, zmiz!"

Napětí zostřilo Krymeriino mistrovství. Přísahala by, že vidí pod příkrývkou, košili i stěnu břicha. Dítě leželo špatně a Ariza krvácela. Rychlé vyšetření vidinu potvrdilo. Čas života královny téměř vypršel. Krymerie se mohla zeptat Rense, chce-li ženu nebo syna, ale ta otázka byla zbytečná. Dítě naději mělo. Pokud... Ariza otevřela oči.

"Bude... žít?"

"Budete žít oba, Arizo. Tys mě tu nechtěla, vid'?"

"Já... Řekly mi, že můj král získal... Vznešenou. Všichni muži jsou po Vznešených tak posedlí... Jako můj bratr..."

Rens zaklel. Krymerie smutně pokrivila rty v úsměvu.

"Zakryju ti oči šátkem, Arizo. Povídej, co ti ty potvory ještě namluvily? Mluv, já přitom budu trochu čarovat, ale tobě to přinese úlevu. Nemělo by to bolet, ale nesahej si na břicho. Rensi, hlídej ji."

"Říkaly, že Dcery Luny vždycky... obřadně... s králem. Kvůli požehnání nebes..."

Krymerie se usklíbila, Rens sklopil oči. Tímtež ji přece chlácholil po tom prvním ránu. To se ale dělalo naposled před dvěma sty roky! Věštby totiž zakazovaly Plodné spojení, když se objevili Vznešení. Rens schlíple seděl Arize u hlavy a tiskl její ruku. Hlídal, aby ležela klidně a ani tou druhou netápala po těle. Krymerie udělala to jediné, co mohla: Rozptýlila stěnu břicha a vytáhla dítě. Položila je mokré na matčinu hrud'. Rens na ně přiložil Ariziny dlaně.

"To je... dítě? Nepláče, jenom se hýbe. Proč necítím bolest?"

„Hlad' si ho, maminko, než budu hotová. Nemá proč křičet, už se nadechl a u mámy je spokojený. Uvidíš ho za chvíli. Malý se zatím také trochu rozkouká, je tu hodně světla, víš?"

Krymerie vysvětlila Rensovi, jak dítě oddělit a zatím uvnitř Arizy hledala zdroj silného krváčení. Ovšem, tady to máme, trhlinu v plodovém lůžku! Možná to bylo vyčerpáním královny, možná Nerola nesmíchala správný poměr bylin, ale tělo takřka nemělo vůli uzavírat své cévy. Bez Krymerie by Ariza opravdu nepřežila. Konečně uzavřela vrstvu po vrstvě. Na změkklém břiše nebyla ani jizva. Přesto bude dobré je stáhnout plátnem. O to se později postarají ženy. Svěřila Rensovi i péči o první nádech a krátký pláč synka. Možná jediného a posledního, když zásah dokončovala na kraji svých možností a sil. Pro jedno dítě málem zahubila druhé. Sesunula se vedle lůžka na zem.

Rens nevěděl, o kterou ženu se starat dřív. Ariza vypadala klidně, poslušně tápala prsty po mokrému tělíčku na své hrudi. S jednou rukou na Arizině rameni se Rens ustaraně shýbl a podepřel Krymerii. Jak to vlastně udělala? Ani nerozptýlila vlastní prsty jako tehdy Swen...

"Co mám dělat?"

Mávla rukou.

"Ten šátek sejmi Arize z očí a polož ho přes syna. Já za chvíli seberu síly a odejdu. Dál už dělejte všechno podle starých zvyklostí. Jenom, prosím tě, nezkoušej mečem jeho Vznešenost. Abys ji nemusel později ubíjet."

Pochopil správně. Zrudl, ale přikývl. Opřená o pelest postele cítila Krymerie vlnu štěstí, která Arizu prostupovala. Rens tam nahoře obdivoval potomka a Krymerie s přivřenými očima hleděla kamsi nad zbytečnou porodní lavici před oknem. Zřetelně viděla své nastávající povinnosti. Luno, těžce zkusíš svou služebnici! Věř ale, že opět obstojí.

x

Po návratu musela Krymerie dořešit Swenin útěk. Svolala tedy všechny Dcery a požádala Vědouce o spojení s Lunou.

"Temný mrak zakrývá tvář naší paní, neboť proroctví vedou matky proti jejím příkázáním. Slábně síla, držící demony zmaru mimo svět. Zbývá necelých šest let. Běda však, zemře-li nevinný!"

První si povzdechla. Vstala ze svého křesla.

"Víme o věštbách, jež varují před narozením Vznešeného. Pokud převezme příliš záhy matčiny schopnosti, může se stát kterékoliv naše dítě oním vládcem démonů. Právě svit Luny už jednou zničil hrozbu našemu světu. Zemí se tehdy ale přehnal smrtelná nákaza, války a hlad. Znovu přichází varování. Běda, zemře-li opět nevinný! Proto Swen odešla. Proto směla odejít tehdy a vlastně také dnes, pamatujete? Aby nám dál mohla věřit a znovu hledat radu nebo útočiště. Chce zlomit kletbu silou své mateřské lásky a snad má pravdu. Protože také já v sobě nosím dítě, které právě poznalo největší sílu Vznešených. Kdo posoudí, kdo hodlá namířit prstem?"

Zbylé sedící Dcery jako na povel vstaly. Jako před démonem ohromeně odstoupily o několik kroků za křesla poradního kruhu. Krymerie vztáhla paži, aby je uklidnila.

"Vím, co je má povinnost. Musela jsem zachránit životy královny a dědice trůnu. Udělala bych to, i kdyby mezi příčinami jejich ohrožení nebyly moje vztahy... Tedy noci s králem. Oni jsou důležití, to at' platí pro zbytek mých dnů! Zároveň vám oznamuji, že rozšíříme naše řady, neboť ještě před porodem přestanu vést chrám. Zasvětím svou následnici a také novou Dceru Dveřnici. Jenom přes ni mohla Swen opustit i první nádvoří, aniž jsem ji propustila já!"

Dcery se mlčky otočily k provinilé. Ta ztěžka klesla na kolena a čekala trest.

"Přeji si – ne. Prosím vás, Dcery Luny, abyste nyní zvážily mé prosby. Až nebudu První, chci porodit v Domě života, dítě poslat k pěstounům a sama skrytě odejít. Podvolím se vašemu souhlasu - nebo vyhnání. Dcera Dveřnice nechť smí odejít bez hanby, neboť jsem i já sama zanedbala okolnosti, jež mi měly úmysl Swen naznačit. To já měla zajistit, aby odešla, naoko utekla nebo byla propuštěna k muži, na formě nezáleží. Pro svět je lepší, jestliže Vznešená nemusela použít nic ze svého umění a odešla po lidském způsobu."

Dcery se vrátily na svá místa, jen Dveřnice klečela dál. Ani První neusedla, stála před křeslem a trpělivě poslouchala rokování. Za dlouhou dobu povstala Hvězdářka:

"První Dcero, zachovala ses v těžké chvíli v souladu s nejdůležitějšími zákony chrámu i Vznešenosti samé. Dospělas tady, nepoznalas život za hradbami jako my ostatní. Jsi Vznešená a přesto ses vždycky podílela na veškerých, i takzvaně nečistých službách

chrámu. Pokud jsi přestoupila nějaké lidské zvyklosti a zákony, srovnej si tato provinění sama. Nehodláme je soudit. Veď chrámové záležitosti do svého sedmého měsíce, potom přejdi mezi laické Dcery bez svěcení k práci v zahradách, observatoři nebo Domě života. O odchodu rozhodni podle svého uvážení. S dítětem smíš prodlévat v Domě života ještě dva měsíce. Poskytneme ti výbavu a péči jako ostatním chudým matkám. Můžeš se vrátit, ale bez ohledů na předchozí zásluhy. Budeš sloužit jako kterákoliv z nás od samého počátku. Dceru Dveřnici propouštíme bez veřejné hanby."

x

Nerola naprosto nic nechápala. Ležela ve tmě, spoutaná, s roubíkem v ústech. Pokusila se natáhnout skrčené nohy, ale narazila na pevnou stěnu. Snažila si vzpomenout, co se stalo, třebaže ji hlava bolela při každém pokusu o soustředění. Zaslechla kroky kdesi za hlavou. Poznala Sertu, ale zůstala bez hnutí. Vrzly nějaké dveře, Nerola lehce pootevřela oči. Jen tolik, aby viděla skrze řasy a přitom vypadala přirozeně. Odjakživa věděla, že při předstíraném spánku nebo bezvědomí musí mít uvolněnou tvář a nesvírat víčka. Však tohle předstírání dovedla v chrámové škole k naprosté dokonalosti!

Sert se nad ni sklonil, dokonce sáhl pod krk, aby se ujistil, že Nerola dýchá. Vrátil se vedle, ale nechal otevřeno. Nerola díky slabému světlu poznala zakázanou komoru. Tady Sert v truhlicích skladuje všechno své dědictví, rodinné památky a slavné zbraně předků. Ukázal ji Nerole hned po svatbě a zároveň zakázal další přístup. Nebylo tu zlato ani drahocenné předměty, jen několik rouch a svitků. Neměla, proč sem sama chodit.

„Co je?“

„Špatně jsem odhadl ránu, ještě se neprobrala. Skutečně musí pryč?“

„Samozřejmě! Ustoupila jsem, když ses zbláznil do pěkné tvářičky a smířila se i s tím, jak je prostoduchá. Jenže jsme zapomněli na starou pravdu, že hlupák ti uškodí víc, než horda nepřátel. Víím o lepší manželce, nezůstaneš sám. Potřebujeme dědice!“

Nerola sebou málem škubla. Ta stará sůva! Poznala dobře Sertovu matku, která velela všemu kolem královny. Lektvarům pořádně nerozumí, ale hlavně, že určuje a vaří, co má královna pít. Kdyby nebylo Neroly, strhnul se kolem porodu následníka mnohem větší křik! První Dcera by určitě moc dobře z Arizina dechu poznala, co jí vnutili. Kdepak, Nerola tím radši polila zeď za oknem a dávala své paní čistou vodu. Věděla díky chrámové škole víc, než tahle nafoukaná paní Kara: Dcera Babicí Hvězdičkám často líčila zábavné a přitom odstrašující příběhy o pověrách mezi lidem. Včetně těch, kdy se důležité osoby snaží za každou cenu prosadit svou, i když třeba vědí, že rozhodly špatně. Pýcha jim nedovolí přiznat omyl. Nerola pyšná není, ona lhala vždycky jen a pouze proto, aby se vyhnula trestu. Tady na Rumaionu uctivě mlčela a poslouchala paní matku, dokud určitě nevěděla, že hrozí neštěstí. I První Dcera Luny to uznala, i když zrovna měla vztek! Teď Nerola natahovala uši, aby slyšela, co o ní ti dva ještě říkají.

„Dobrá. Když ji vrátím do Galahu, vypořádá se s ní Torl sám. Nechám ji odvézt hned za úsvitu.“

„Hlupáku! To přece nesmíš. Co když ji pošle do chrámu? Slyšela jsem, jak ta kněžská děvka u královny zuřila. Určitě by tam z ní dostali víc, než holka ví. Ne, Serte, muž ve tvém postavení nesmí riskovat! Copak je něco přednějšího, než tvoje budoucnost? Než

budoucnost trůnu?! Uvědom si to a pochop, že ji musíš naprosto umlčet. Podívej se na mě, Serte! Už nemůžeš couvnout. Až se Nerola probere, rozpomene se. Možná dokonce něco pochopí. Postel není v životě všechno, synu. Ještě s tebou nečeká dítě, takže ji nic nezadrží, nepotřebuje chránit rodinu. Ona určitě cítí něco podezřelého, takže nesmíš váhat. Neztrácej čas! Podíváme se po plodnější nevěstě. Jsi povinován trůnu!“

„Matko, já vím, že jsi čekala a spřádala plány mnoho let, ale...“

„Žádné ale!“ Nerola rozeznala pohrdavé odfrknutí paní Kary, jakých si sama vysloužila až až. „Jistě, jsi muž a těm se rozum někdy spouští do kalhot. Jenže jsi i můj syn. Proto věř mně právě tam, kde váháš jako muž. Můj rozum nekalí vášně. Srdce mne táhne jenom tam, kde cítí tvoje svaté právo. Ty jsi skutečný Lamsenův syn, skutečný člověk, našinec, žádná povětrná zrůda! Vznešení jsou možná užiteční, ale na trůn patříš ty. Víš to stejně dobře, jako všichni urození kolem nás! Jenom Lamsen si hrál na hluchého.

Co je ten náš Ledový Rens zač? Jaký on je Vznešený? Není o to zrudnější, že dokázal vraždit? Doufala jsem tehdy, že se v něm Vznešenost vzbouří a Lamsen ho pohrbí do skály, jako byl uvězněn Urist. Je příliš děsivé, že ten hošík odolal. Přetvařoval se už jako dítě, chápeš?! Možná by to, co víme my, měli vědět další mocní. Hm, nene, na to je ještě čas. Byl jsi tehdy málo tvrdý, Serte. Přiměli jste ho s Lamsenem jenom k milkování, násilí v tom nebylo, co by se za nehet vešlo. Měl jsi tu malou děvku místo hrozeb skutečně stáhnout z kůže, teprve potom mu dát nůž. A do druhé ruky krvavý cír, tehdy by na místě zešilel. Hýbající se holé maso nikdy nedělalo dobře ani tobě, co teprv jemu?“

Nerola vytřeštila oči. Pochopila naprosto jasně, co slyšela. Vedle slov Kary zazněla slova její matky z předvečera svatby. Věděli rodiče, kdo je Sert? Náhle jí před očima vytanuly některé okamžiky. Král zdravený Sertem, Sert vedle krále. Když se stejně usmáli, když byli stejně vážní. Vaření bylin, zabíjejících plod, jejich podávání královně – nic tady nebylo náhodné.

Někdo z těch dvou přivřel dveře a Nerola se vzpamatovala. Musí být klidná. Musí vydržet. Bude spát. Jednak je to nejlepší způsob, čím takhle spoutaná překoná šílenou bolest hlavy, jednak jen odpočatá zachrání svůj krk. Byla napjatá až do konečků každého vlasu, jako před střetnutími s První Dcerou.

Dneska jde o víc, než tresty v chrámu. Dneska jde o její holý život. Musí být úplně hloupá, hloupoučká Nerola, krásná a sladká. Přesně, jak to na Serte platí. On určitě neodolá, uvěří Nerole, bude chtít svoji ženušku nějak zachránit. Ano, Nerola bude předstírat, že ji milovaný manžel zachraňuje. Usměje se, zaraduje, bude hrozně moc nevinná a žádoucí. Nebude vůbec mluvit o tom, jak jí paní Kara spílala, že ublížila královně, že neposlala včas pro pomoc... Nerolo, ty na nic se nepamatuješ, jsi jenom udivená, sama se trápíš, že se tvůj manžel hněvá kvůli tvé věčné hlouposti, nařizovala si dokola.

x

Krymerie se sice u královny ohlásila před několika dny, ale přesto musela na přijetí čekat. Protože se palácem rozléhal křik malého Ramida, netrápilo ji to. U dítěte se snadno pominou méně důležité záležitosti. Mnohé tu vypadalo jinak. Během dvou

týdnů se zapšklé matrony navzdýcky stáhly a na jejich místo nastoupily dcery a snachy. Palác omládl, vznešený klid byl vytlačen smíchem a zpěvem. Krymerie se tomu spokojeně usmívala, třebaže ji čekaly trpké chvíle.

Konečně pro ni přišla nějaká dívka. Už směla dovnitř, ke královně. Ariza byla tak laskavá, že ji přijala s veškerou úctou a skutečně požádala své dámy, aby je nechaly o samotě. Krymerie chvíli pozorovala její čistou tvář, která vyžrála ze sladkosti do opravdové krásy. Poznala i stín bolesti na dně modrých očí, který skutečnou, hlubokou krásu věrně provází. Nebyla ráda, že na něm nese díl viny. Sklonila hlavu.

"Paní, odpusť troufalost, s jakou ti vstupuji do cesty. Přicházím jako prosebnice, ve jménu života, který nosím."

Ariza na okamžik zavřela oči a zhluboka se nadechla.

"Ano. Slyšela jsem pověsti o tvém stavu, Dcero Luny. Opustíš chrám?"

"Ano, ale až svěřím dítě pěstounům."

"Cože?!"

Krymerie těžko ovládala hořké slzy.

„Jsem Vznešená, královno, při narození tvého Ramida jsem užila své umění. Mohla jsem tím poznamenat svoje dítě. Umění Vznešených bývá totiž prokletím. Nesmím svou přítomností dál rozvíjet jeho vlohy! Tak, jako utekla Swenina matka, tak, jako odložili mne..."

Také Arize vstoupily slzy do očí.

"Myslím, že rozumím. Směla bych tvé dítě vychovávat jako vlastní?"

Krymerie přemoženě přikývla. Ženy se s pláčem objaly.

"Ach, vždyť přece o Vznešených tolik vím od Urista, od Sarema. Dokonce i od Rense, když se vrátil od Swen! Bála jsem se tehdy, že mne kvůli tobě král zavrhne, jako byl schopen totéž udělat kvůli Swen můj bratr. Smíš kdykoliv přijít, vidět své dítě..."

"Ne, to právě nesmím, paní. Pošlu ji sem hned po narození, přesně za čtyři měsíce. Slib mi jen, že kdyby moje dcerka zkusila jako dítě rozpouštět věci nebo pronikat zdí, že ji pošleš do našeho chrámu. Dozví se to a posoudím, co dál. Jinak se nediv, když ona ani Ramid nebudou trpět bolístkami jiných dětí. Mnozí lidé netuší, že mezi jejich předky byli Vznešení a přesto jsou takřka nezranitelní."

"Vždycky jsem chtěla mít oboje, chlapce a holčičku. Myslíš, že dám Rensovi ještě nějaké další dítě?"

Krymerie zavrtěla hlavou.

"To opravdu nevím. Někdy Luna rozhodne o neplodnosti zcela zdravých žen, jindy ošetřujeme vyzáblé chudinky po řadě těžkých porodů. Měj však právo jména. Přijímáš dítě s otevřenou náručí a já vím, že jsem holčičce našla matku."

"A Rens? Je na cestě Galahotem, dohlíží na stavby strážních hradů. Neměla bys mluvit i s ním?"

Krymerie rozhodně zavrtěla hlavou.

"Ne. Nejspíš se mu uleví, že jsme se domluvily. Já vlastně vůbec nechtěla..."

Ariza velkomyslně mávla rukou.

"Nejspíš si myslel jako můj bratr, že vládce může všechno. Bylo trpké pochopit, že jsou si tolik podobní! Snad mne potkalo štěstí, když svedl právě tebe."

Krymerie svěsila hlavu.

"Věděla jsem, že za tebou bude nutné jezdit a neměla odvalu cokoliv ti naznačit nebo se jemu příliš vzpírat. Nemohu ani lhát, že bych tak úplně nechtěla... Nesu svou vinu a nechci se schovávat za výmluvy, jaké mi laskavě našeptáváš. Teď odejdu a za několik měsíců v sobě dosavadní život pevně uzavřu. Buď tu šťastná. A pokud přijde další dítě, odjeď radši na poslední dva měsíce k Luně."

"Udělám to. A děkuji ti - za všechno. První Dcero Luny," dodala královna s úctou.

x

Nerola měla chuť křičet, rvát se, cokoliv, ale nemohla. Jako kdyby ji někdo strčil do pytle a hodil na slámu do vozu, tak si připadala. Kolem jenom tichá slova, ano, hrčení kol, samozřejmě, ale Sert nikde. Vůbec ho neviděla, vůbec na ni nepromluvil... Ve tmě a horku uvnitř čehosi zakašlala. Vzadu na jazyku se mihla pachů, s výdechem poznala vůni. Dali jí dýchnout Květu smrti!

Nerolu obešla hrůza. Tělo ještě zůstane bez vlády, ale mysl dost bdělá, aby ji mohli opakovaně topit nebo dusit a zase vytahovat a nechat marně doufat v milost. Takhle se kdysi zabíjely ženy, které čarovaly proti králi nebo mocným lidem. Nemohly prý ani prosit, jen táhle nařikaly, zatímco se nekonečný den a noc dotýkaly hranice záněti. Mnohé zešedivěly již po několika ponořeních, většinou přišly o rozum dříve, než se slunce sklonilo k západu. Tohle jí uchystal Sert?!

Ne, odpověděla si sama. To všechno Kara, jeho matinka, baba nectná, která by sama měla ne den, ale aspoň dva nebo tři procházet mučením! Jenže... Vezou ji. Vezou ji už dlouho a Květu smrti dali dýchnout velice málo. Dcera Babicí přece říkala, že i Květ smrti může rodiče pomoci, když se muž rozhodne, že má přežít. Nerola to neviděla, za celou dobu nepřišla do chrámu žádná urozená paní, která by čekala jediného, prvního a touženého potomka význačného rodu. O ženách neurozených rozhodovaly Dcery Luny samy a dost zavčasu, aby Květu smrti použít nemusely. Hvězdičky směly pouze kvůli rozpoznání zvláštního pachu pocítit účinek páry z velmi naředěného roztoku. Stačilo to, hlava se jim točila ještě před usnutím.

Takže ji vezou, posbírala Nerola opět myšlenky, rozptýlené vzpomínkami. Když někdo potřebuje Nerolu odvézt z Rumaionu, nebude to kvůli veřejné popravě, kdepak. Zabalili ji do pytle ... ne, to není pytlovina, skrze tu by se jí dýchalo lépe. Zabalili ji do látky a nezáleželo jim na tom, jestli je dost prodyšná. Je hladká, ověřila si Nerola pootočením hlavy. Jako postelová plachta.

Odvážejí Nerolu někam tajně, aby nevzbudili rozruch, nejspíš ta baba zná i tajemství Květu smrti a jeho užití. Mohli ji zabít hned a nechat hnít. Kara určitě zná prostředky, jak tělo napustit, aby nepáchlo. Je možné, že by Nerolu nechali žít? Copak se Kara přestala bát?

Odpověď přišla až po krátkém, neklidném spánku. Někdo nařzl látku u její brady a jakousi svítlnou ozářil Nerolinu tvář. Zasípěla bolestí, světlo nesnesitelně bodalo a řezalo. Něčí ruka prohrábla její zcuchané vlasy a přidržela tak, aby si je mohli dostatečně prohlédnout. Byli tři nebo čtyři, jen jeden páchl po koních. To bylo zvláštní, protože žádní muži, které Nerola znala, se nevoněli. Když Sert nepáchl, bylo to jen proto, že ho přiměla ke koupeli. Ani král na tom nebyl o moc lépe, ale ten byl mnohem snesitelnější i po několikadenním honu. Tihle muži Nerole připomněli Masseho. Patří k němu?

„Dobré zboží, Karijo. Strč ji pod zámek, ráno uvidíme, co s ní.“

„Cco... co se stalo?“

Nerola ve skřípavých zvucích nepoznávala vlastní hlas. Světla přibýlo, znovu sevřela víčka. Muž, vonící jako zvláštní koření, jí bez obalu sdělil:

„Náhončí tě včera koupil, prý od milence. Tohle je Šarutin Dům radosti a jestli chceš ty sama ještě nějakou zažít, budeš bohyni sloužit do roztrhání těla.“

Nerola zamžikala a vydechla úlevou. Tohle ji nenapadlo! Najednou jí všechno přišlo k smíchu. Lakomá Kara! Nakonec se rozhodla na Nerole vydělat?

„Za... za kolik?“

Muž počkal, až se trochu uklidní. Dal světlo kamsi dozadu a uvolnil Nerole spoutané ruce. Neměl se čeho bát, ještě měla tělo vláčné a jako cizí.

„Myslíš si snad, že tě někdo vykoupí?“

Zavrtěla hlavou. Radní Torl by ji spíš vlastnoručně uškrtil, než aby se někdo dozvěděl, kde jeho dcera byla. Zvedla oči a zkusila vyhledat mužovy. Už vládla jazykem naprosto jistě.

„Ať to bylo ve zlatě nebo stříbře, ten hlupák mne prodal příliš lacino. Dejte mě klidně pod zámek, ale do slušné postele, potřebuji si odpočinout.“

„Jestli mě podvedeš, bude tě to hodně bolet. Velice dlouho a silně.“

„Když budu zaopatřená, jak přísluší dámě z dobré rodiny, vyděláš.“

Někdo uznale hvízdнул a Nerola zvedla hlavu. Tady neměla, čeho se bát.

x

Vedení domácnosti dovedlo Swen plně zaměstnat a po brzkém narození chlapečka nebylo na světě šťastnější ženy. Spřátelila se s rewitskými sousedkami a třebaže neopouštěla dům ani v nosítkách, samotou netrpěla. Těšilo ji klábosení o dětech. Někdy slýchala také o královském synku Sarebovi a kráse paní Alilen. Podařilo se jí prý získat královo srdce a když navrch porodila následníka, měla kdy jaká milostnice podobné štěstí? Stát se královnou bez dostatečně vznešené krve! Však také Šarutin chrám získal veliké dary od jejího strýce. On je to jenom náčelník lupičů v bažinách, ale aspoň už roky neleze k Rewitu... Teď ještě uzavřel s králem nějaké obchodní dohody, ale tomu my ženy nerozumíme. Několik sousedek doprovodilo manžely na velké setkání s trágelskými. Tam milé dámy na vlastní oči viděly, jak malý Sareb vyrostl a jak je jejich budoucí král roztomilý a sladký. Selwin je ovšem také moc šikovný a hezounký chlapeček, že?

Zajímavé byly zvěsti o narození Rensova syna. Sama představená chrámu prý na Rumaion přišla čarovat! Když poté do Rewitu pronikly divoké dohady i pošklebky o Rensově milence, trápila se Swen za obě, za Arizu i Krymerii. Už pochopila, proč byla První Dcera tak zasněná a uzavřená spojení se Suarou. Možná Swen neměla Rensovi připomínat snadné a samozřejmé dotýkání mezi Vznešenými, ale bylo to opravdu tak důležité? Rens je muž jako každý jiný, navíc sebevědomý a mocný, na jeho straně je pravda. Copak to sarem kdysi jasně neříkal? Král určuje, co je správné. Když se mu manželka čekala a potřeboval ženu, rozhlížel se po okolí. Kolem Arizy byly jen staré dámy a Nerola? Těžko povědět, proč ho nezaujala. Možná přišla, až když se Rens zakoukal do Krymerie. Krása proti cítění Vznešených příliš neznamena, dokonce ani tak výjimečná, jako Nerolina.

Naštěstí byly jejich starosti hodně vzdálené. Důležitější bylo, že Ersen z cest přivezl zprávy o šťastném povětrí na Rumaionu a také v Chrámu Luny, který se dál těší přízni obou královských manželů. Když ti tři dávají světu vědět, že jsou jejich vztahy klidné a přátelské, měl by na to svět přistoupit. Jak nad Ersenovými novinkami zapochybovala sousedka Tylin: Kdo ví, co na těch klepech a drbech bylo pravdy.

x

Rens nevěřil svým očím. Dlouho váhal, než se sem do chrámu donutil přijet, ale tohle opravdu nečekal. Krymerie v hábitu obyčejných, laických Dcer?! Blázní jako Swen? Hodlal jí domluvit, ale teď nevěděl, jak. Dala do pohybu příliš mnoho.

"Kdybych tušil, co způsobím... Přízeň krále má přece každého pozvednout, ne srážet!"

"Rensi, kam bys mne mohl vyzvednout? Kam až by mohla dosáhnout První Dcera Luny z mocného chrámu? Jenom sem a ještě níž. Pokud by ti to ale nedalo spát, mohu potvrdit, že být matkou je víc, než sloužit bohům na nejvyšších místech."

"Řekli mi, žeš navštívila Arizu, ale nic víc. Potom zase, že nápadně tloustneš. Teprve před několika dny mi Ariza svěřila, žeš jí slíbila vlastní dceru. Naše dítě. Jenom mi, prosím tě, neříkej, že jsi tím ke mně mnohem laskavější, než Swen k Saremovi! Ariza ctí tvé rozhodnutí, ale budeš-li žít na Rumaionu, přijme to."

Krymerie zamyšleně pokývala hlavou. Vytáhla z držáku na zdi pochodeň a o krok ustoupila.

"Ariza viděla, jak žije král Sarem. Trpí tím, že máte tolik společného, ale domnívá se, že její láska dokáže hodně snést. Já si to nemyslím. Nebudu zneužívat její laskavosti. Viděla jsem i tebe, Rensi, když jsi pochopil, jak blízko je smrti. Některé city nejsou projevem slabosti. Byl jsi silný a já pocítila úctu. Nevstoupím už mezi vás. Teď mne následuj."

Vedla ho spletitými chodbami, dokud neměl pocit, že se zamotali a ztratili. Nebyl si jistý ani úrovní. Jsou v podzemí? Jak hluboko? Nestačilo by několik schodů vzhůru, aby opět byli na dosah denního světla? Krymerie se zastavila před zdi z velkých, přesně tesaných kvádrů. Měly různou velikost, jako by je skládali obři. Dobré tři a půl sáhu na délku odhadoval ty největší. Všiml si, že Krymerie zastrkuje pochodeň do širší škvíry. Kámen nad ní byl očazený, jak vykukovala pouze hořící hlavice. Po kolikáté asi už? Po Rensově pravici se bůhvíjak docela tiše rozevřela zeď a slabé světlo zvalo dál.

"Jsme na místě. Vstup bez obav."

Prošel chodbou v síle zdi a stanul v holé místnosti bez oken, jen s pruhem světla kolem dokola pod nízkým stropem. Uprostřed osmistranné svatyně stál nízký oblý oltář. Rens si všiml, že je z podivného kamene. Světlo shora jako by hluboko uvnitř oltáře probouzelo barevné jiskry. Bylo zvláštní, že stejně jiskřil i temný strop. Byl snad z podobného kamene? Jak mohl jiskřit zeleně, rudě a modře? Krymerie vzala Rense za ruku a dovedla ho až doprostřed. Oltář byl dost dlouhý, aby tu mohl ulehnout vysoký člověk. Ležela tu protáhlá hromádka popela... Bohové, ten tvar! Lidské oběti Luně?! Jak, proč?

"Pochopils, po kom to zbylo? Bylo to osmileté dítě. Vznešená, kterou podezírali, že se zvrhla, že přivede na svět démony. Ne proto, že by démonem byla. Kdosi se kdysi unáhlil ve jménu jistoty. Po její smrti přišel trest bohů, neboť byla nevinná. Swen

vůbec netuší, že takové místo existuje. Je tajemstvím nás, Prvních Dcer. Dávná Vznešená využila stavby observatoře a dala vzniknout i tomuhle. Moudří Vznešení vymysleli způsob, jak někoho ze svých zničit. Pracovalo jich tu deset a prý potom dobrovolně vyzkoušeli sílu zařízení na sobě, aby tajemství zmizelo s nimi.

Pokud Vznešená zůstane ve styku se svým děckem, které v jejím těle okusilo naši moc, může je odsoudit právě k této smrti. Jediný paprsek Luny rozpoutá v kamenech sílu, která na prach spálí tělo. Lidské, ale hlavně to naše, na tomto místě ani Vznešení smrti neuniknou. Prý to nestačí zabolet, ale... Mohl bys něco takového po mně chtít? Abych sem jednou položila naše dítě?"

Rens slyšel, jak se jí zadrhl hlas a pevně ji objal. Víc slyšet nepotřeboval, byl vyděšený jako nikdy předtím. Ihned souhlasil se vším, co Krymerie rozhodla a rozhodne. S hlavou plnou tíhy netušených vin se vrátil na Rumaion.

Krymerie za několik týdnů skutečně dala Rensovi dceru. Rychlý posel převezl pevně zavínutou kukličku do Rumaionu a rodička mezitím zmizela. Jak Swen brzy zvěděla, objevila se po několika dnech vyčerpaná u její matky. Předtím prý žila ve srubu pod skálou s předky. Snad, chudák, dokonce sbírala odvalu k průniku... Ariza prý malou Swen přijala za svoji. Ersen vyprávěl o všeobecném údivu nad její laskavostí.

x

Chrám Šaruty a její Dům radosti, to jsou místa, o kterých se Domě života u chrámu Luny jenom šeptalo. Kolik horkých Neroliných snů se ale kolem tohoto místa točilo, když Hvězdičky ještě dlouho po Masseho odjezdu snily a klábosily o mladých kupcích! Masse v nich pil a smál se, objímáný nahými ženami a Nerola tehdy trpěla, jako kdyby ji někdo násilím držel opodál a nutil bezmocně přihlížet. Když se vzbudila, plakávala zklamáním i strachem, že ty sny jsou prorocké. Přitom její tělo hořelo a ona se zakusovala do pokrývky, jen aby nezačala křičet. Potom si znovu vyvolávala podrobnosti vzpomínek. Byly tak výmluvné, plné jistoty: Masse byl v její moci, oči mu plavaly, když se jenom nerad loučil, Masse nezapomněl!

Ted' tedy Nerola měla žít uprostřed dívek, jejichž nestoudnost však tekla z jiného soudku, než si dosud myslela. Než se mezi ženami venku šeptá. Jenže – koho to zajímá, kdo by chtěl nenáviděné, opovrhované kučes podržet v mysli jinak, než s nadávkami a záštím?

V Domě radosti byla okna hustě zamřížovaná, aby ani za dne nepropustila více světla, než bylo nezbytné. Nerola však byla cvičená vidět i v příšeří. Zešedlé tváře, únavu, ustrašené pohledy a sklopené oči. Rychle poznala stopy bití a modřiny pod líčením.

Dům radosti poskytoval zábavu mužům, ženám cosi jiného. Služebnice bohyně štěstí, kučes, v mnohém připomínaly udřené, ustýskané ženičky, krátce spočinuvší na čas porodu v Domě života pod záštitou Luny. Nerola se s ostatními kučes nemohla domlouvat, drželi ji zvlášť. Vlastně ani nechtěla. Nesměla se přece ušpinit, jestliže potřebovala zářit.

Nerola znala svou cenu. Co nevěděla přesně, dokázala odhadnout a přiměla Kariju, aby také on začal ceně nové služebnice rozumět, jak bylo vhodné. Byl vysoce postaveným náhončím Domu života, považovaný za znalce žen. Ne obdivovatel, nýbrž obchodník. To Nerola vycítila hned v prvních dnech. Zároveň pochopila, jak s Karijou mluvit a jednat. Měli společný zájem: ona chtěla být krásná a spokojená, on věřil

dobré zisky a rozuměl nutnosti určitých nákladů. Ostatně, nač tady šetřit přepychem? V pokladnicích Šarutina chrámu bylo dost a dost bohatých darů, jakými si kupci u mocné bohyně zajistí klidnou, bezpečnou a šťastně završenou cestu.

Nerola si získala Kariju i svými požadavky bylin, které potřebovala, aby si vyhovila stopy po spoutání. Sert utáhl provaz tak, že se jí zařízl do kůže a obě zápěstí hnisala. Navíc byla Nerola slabá, v prstech jí často mravenčilo a pohár s pitím držela oběma rukama. Nenechala se krmit, ale musela přijmout alespoň tu pomoc, že u ní stála dívka a dolávala mléko nebo šťávy sotva do poloviny poháru. Těžší by Nerola neuzvedla, slzela bolestí.

Zdraví žen v té době udržovala jen stará Pimata, která už byla poloslepá a nedokázala ženy zbavit outěžku tak, aby její práci se zahnutou jehlicí přežily. Sám Karija hned druhý den souhlasil, že se Pimata o Nerolu starat nebude.

21. Ústraní.

Ersen si prohlédl muže, který za ním přijel s osobním vzkazem. Nebyl to žádný rychlý posel od spřízněných kupeckých klanů, ale když se prohlásil za muže ve službách Šaruty, vyslechl ho. Byl dobře oblečený a celkem příjemné tváře a způsobů, zřejmě mimo vzkazů také náhončí nových kučes. Tušení Ersena nezklamalo, tento náhončí právě zval zámožné zájemce ze široka daleka na slavnost představení nových služebnic Šarutina Domu. Svým způsobem bylo oslovení Ersena poctou, poměrně krátce a dost málo zaslouženou. Vyhledával jen menší Šarutiny chrámy mimo Rumaion a rozhodně nebyl nijak rozmařilý. S výjimkou jediného chrámu přímo v srdci Rewitu, ale to mohlo a mělo být považováno jako hold hlavnímu chrámu města.

„Rád Šarutu v Galahu navštívím a vzdám jí hold, jak se sluší,“ přijal pozvání. Muž přikývl a zopakoval, že slavnost začne za pět dní. Potom projel kolem Ersenovy kolony, pozdravil ještě oba mladší kupce, ale jim žádný vzkaz nepředal.

Ersen kvůli galahské Šarutě nařídil zvláštní zastávku. Nebyla zbytečná, město využilo příjezdu mnoha bohatých a vlivných mužů s doprovodem a vyhlásilo Svátek otevřených trhů, na kterých mohli nabízet své zboží všichni bez obvyklých poplatků a povolení. Ostatní kupci nebyli nijak škodní, zatímco Ersen vstoupil do rozlehlého Domu radosti.

Uvedli ho do široké síně, ke dlouhému stolu se šesticí širokých, pohodlných křesel. Za jejich řadou se zvedaly čtyři široké stupně s lavicemi a malými stolky na poháry s vínem, na čtvrtém dřevěné zábradlí a místo pro ty nejobyčejnější, kteří směli nahlédnout. Před pouhými šesti roky bylo právě tam místo, odkud Ersen s pokleslou čelistí hleděl na nabídku „čerstvého masa“, jak mu přítel frajersky osvětlil.

Dnes Ersen kývnutím pozdravil podobně vyznamenané muže po levici a pravici, které dobře znal. Byl tady z daleka jenom on, Zraga z Tráglu a surmský Bogež. Naopak mezi význačnými muži z Galahu a okolí postrádal starého Torla. Hlava města a chybí? Bogež s dírou mezi dvěma předními zuby se nahnul a snaživě si vyprsknul víno na hustý plnovous:

„Dnes máme rovné šance, bratře. Ten mizerný Torl dnešní křehulku nikomu nevyfoukne.“

„Je snad v posledním tažení?“

Bogež se zasmál, až mu další doušek unikl z úst. Ledabyly se otřel rukávem a podle jistoty jeho pohybu Ersen odhadl, že brzy odpadne.

„Torl? Kdepak v posledním tažení, ten je zavřený doma jako hrnec sádla! Žena ho chytla, když si pošpásoval se služkama.“

Ersen nepatrně pohnul obočím. V Galahu žena nemohla mít takové slovo a moc. Bogež se smál a plácal do stehů, jaký se mu povedl znamenitý vtip. Potom stočil krví podlité oči k mladému sousedovi:

„Je to tak. Prý byly dvě, ještě moc malé, škrtil je, aby nekřičely. Dopřál si toho najednou moc, staroch mlsná. Ale kleplo ho jen trochu, prý už zase chodí. Jenže smí jenom po domě, než ostuda pomine. To víš, byli to sirotci na výchovu...“

„Nejspíš je poslali sem, aby to rychleji utichlo, ne?“

Ersenovi se nechtělo slyšet víc. Bogež mávnul rukou a ukázal znamení smrti. Ersena jako když polije. No ovšem, ten starý mizera děti přece škrtil! Dostal chuť vstát a zmizet, ale zahlédl potměšilou jiskru v očích Bogeže. Ovšem, stará hra, znechutit protivníka. Něco přidal, něco vylepšil, ale dnešku se to netýká. Ersen se pohodlně rozvalil, zvedl pohár a připil všem na zdraví. Než se k němu stačil naklonit Zraga z Tráglu, zazněly píšťaly a bubínky.

Jak tomu na hostinách bývá, polovina sálu patřila zábavě. Při představení nových kučes byly navíc od stropu spuštěny široké nařasené závěsy, z nichž právě přibíhaly malé tanečnice. Měly na sobě barevné košilky ke kolenům, pod malými řadýrky stažené šňůrkami. Ty s píšťalkami se rozestoupily po stranách, ty s bubínky tančily. Jenda po druhé přibíhaly blíže ke stolu a smály se na bohaté pány. Když na děvče některý kývl, uklonila se, oběhla ještě jednou sál, odložila bubínek a běžela k němu. Teprve, když všichni hosté u stolu měli svou obsluhu, vyslyšely dívenky ty méně důležité muže na stupních vzadu.

Ersen na zábavu s nezralými děcký nebyl, ale zvyk žádal, aby se zapojil. Kývl tedy na asi desetiletou dívenku, která se rozhlížela velmi plaše. Pobavilo ho, že musel kývnout dvakrát, než uvěřila, zrudla a odložila bubínek.

„Budeš si přát, pane?“

„Jak se jmenuješ, malá?“

„Jsem Tana, můj pane. Můžeš dnes poprvé...“

Ersen si ji posadil na klín a nabízel lahůdky ze stolu. Taně zasvítilo v očích a stud opadal. Když se Ersen rozhlédl, Bogež své dvě dívenky zdatně opíjel a ostatní muži u stolů osahávali všechno, co se nabízelo. Přišly další hudebnice a začala přehlídka nových kučes. První čtyři tančily a předváděly se dost dlouho, aby hlavní naháněč Šaruty dal znamení do zadních řad. U velkého stolu se čekalo na lepší kousky. V mžiku se sál zaplnil výkřiky a o buclatou tmavovlásku s vysedlými lícními kostmi se přetahovali dokonce tři zájemci, podle všeho sousedé tady z Galahu. Přeplácením se bavili všichni, i dívky.

Celkem čtyřikrát se před očima chtivých mužů nabídl nové tváře a hlavně nová těla, než došlo na slavnostní troubení. Karija oznámil příchod Šarutínily. První ženy, kterou tu jmenoval, přitom hned jako ztělesnění bohyně!

Bogež něco vykřikl s pohárem vína v ruce - a odpadl. Karija lusknutím prstů zařídil, aby ho odnesli a obě dívenky běžely o svého pána pečovat. Ersen se ušklíbl a zároveň odsunul Taninu ruku z míst, kde hodlala nalézt jeho úd a třít ho, jak jí nařídili. Neměl chuť na náhražku, nechtěl se rozptylovat.

„Jez a neruš,“ nařídil jí. Kousla se do rtu, nechtěla odmlouvat. Ersen tedy ukázal pod stůl:

„Dobrá, ale jenom tam sed' a cpi se třeba ovocem, neřeknu to na tebe,“ zašeptal jí do ucha a Tana sklouzla dolů. Ersen zachytil Karíjův pátravý pohled. Pohodlně se opřel a zatvářil spokojeně. Příště si od té malé nechá posloužit čímkoliv, ale dnes ne. Ne, jestliže všem příliš záleží na tom, jak muže rozdráždit a zbavit rozumu.

Tehdy se roztáhly závěsy, jeden po druhém, aby mohly projít dvě řady žen se zlatými maskami na tvářích. Nesly vysoké hole, obtočené popínavými svlačcovými stvoly s bohatými květy. Za nimi tři a tři polonazi muži táhli zlacené provazy, rozestupovali se a konečně přijížděl zlatý, květinami ověncený trůn v podobě mušle. Na něm si hověla žena ve fialovém šatu, se zlatými vlasy.

Jestliže předtím bylo slyšet mručení chvály a výkřiky úžasu nebo pozdravy maskovaným kučes, teď se všechno ponořilo do ticha. Ersen si uvědomil, že ani on nepostřehl, kdy se tóny píšťalek začaly tišit a kdy umlkly poslední hlasy strun. Přijela bohyně, ukázala se smrtelníkům, tomu uvěřil i on.

Hltal ji očima. Vlasy měla napůl vyčesané nahoru, do bohaté koruny, zdobené šarlatovými květy a velikým šperkem, zlatou květinou, držící fialový závoj, jehož cíp jako tmavá šipka končil těsně nad prostředkem bílého čela. Teprve, když se půvabně nadzvedla na lokti a dovolila sklouznout látce z bílého ramene, vydechl Ersen s ostatními: Pod tmavými závoji se oděv skládal ze stále světlejších odstínů fialové, až končil u něžných kotníků takřka bílou.

Bohyně vstala a rozpráhla paže. Pod prsy až k pasu měla široké zlaté brnění, které ji zároveň stahovalo. Neuvěřitelné, že nad tak smyslnými boky může mít žena útlounký pas! Ersen odtrhnul oči, aby pohlédl na své ruce. Jeho prsty by ji určitě dokázaly obepnout.

Závoje, připevněné k zápěstím, vypadaly jako křídla snivé noci, sukně z lehké látky při prvním kroku vzbudila další poryv vzdychů. Byla poskládaná z pruhů, které se rozevíraly a ukázaly kůži stehna, ale na tak kratičkou dobu, že se oči mužů ihned přilepily k místům, kde se mělo objevit stehno druhé.

Bohyně je nezklamala. Sestoupila ze svého trůnu, klidná a sebevědomá, bez sebemenšího zaváhání. Kráčela mužům vstříc a kousky oděvu z ní padaly, jako když neviditelná ruka stahuje závoj za závojem. Klesaly tiše a pomalu jako svanuté toužebnými vzdechy. Jen zlaté brnění, tmavý závoj ve vlasech, jehož konce měla Šarutínula připevněné k zápěstí, a nejspodnější světlounká suknice, průsvitná jako ranní opar, zůstaly.

Šarutínula zvedla bradu a nastavila dlaně. Nemusela dělat naprosto nic dalšího. Nemusela ukazovat ňadra, smyslně kroužit boky, natřásat se, nabízet. Vládla a právě dovolila, aby ji poctili. V tu chvíli jí k nohám skutečně začalo pršet zlato. Pětice boháčů u stolu se předháněla, kdo obdaruje bohyni víc.

Bohyně otáčela nepatrně hlavu, aby vyhledala oči každého muže v sále a zachytila jeho pohled. Muži na stupních a za zábradlím nadšeně ryčeli. Na Karijův pokyn se muži od zlatých lan rozeběhli do sálu, aby pomohli strážcům udržet všechny na svých místech. Ersen se zachvěl, když přišla řada na něj. Je možné tolik slíbit i dát při jediném střetnutí očí?! Měl pocit, že Šarutínil zná. Ale odkud? Tak krásnou tvář by přece nezapomněl! Zdálo se mu, že na něm ulpěla pohledem déle, než na ostatních. Vhodil do sálu těžký měšec se vším, co v něm bylo.

Kdosi vpravo od Ersena vykřikl a začal ze sebe strhávat prsteny. Vysloužil si úsměv bohyně, ale její pozornost se vrátila k Ersenovi. Jako kdyby množstvím zlata přesně odvažovala přísliby přízně. Ersen přihodil další měšec. Bylo takřka rozhodnuto. Přesto k bohyni dál létaly šperky, jen aby ještě jednou dárce zažil sladký, slibující a zároveň vyzývající pohled, který patří jenom jemu.

Karija tlesknul. Ersen podal Taně malou tretku a před sebe na stůl vysypal hrst šperků. Několik prstenů, pět stříbrných náramků, pravé korále a zlatý řetěz. Odstrčil dary od sebe a ukázal Karijovi, že si je může vzít. Vrchní naháněč přistoupil ke stolu a s lehkou úklonou je donesl bohyni. Přikývla, jako kdyby na ní, krásné, ale přece jen pouhé kučes, konečné rozhodnutí skutečně záviselo. Zvučný karijův hlas nastolil okamžik ticha.

„Bohyně svoluje, pane, abys ji doprovodil k odpočinku.“

Tana vyskočila a vstávajícího Ersena upravila. Podal jí svůj plášť.

„Půjdeš se mnou,“ šeptl. Věděl, co přijde a nepochyboval, že Karija velkolepé představení nezkaží. Šarutínil se vrátila na svůj trůn, Ersen s Tanou kráčel za ní a než byli v polovině cesty, mezi zbylé muže vběhly ostatní kučes, aby je utěšily. Ersen se ohlédl dřív, než se za ním stáhl závěs. Trágelský si už položil opilou malou holku na stůl, aby si vychutnal všechno, co tady zbylo. Nová kučes holku přidržovala, aby se to rychle odbylo a ona si pána mohla odvést k sobě. Tana špitla:

„Děkuji, pane. Budu ti sloužit všemi způsoby.“

„Uvidíme,“ přijal Ersen a přistoupil k trůnu bohyně, aby si vybral výhru.

x

Krymerie zapomněla na čas. Vrátila se do dětství, kdy na jednom z marných útěků žila v lese. Nechtěla nikoho vidět ani cítit, chtěla se rozplynout v čase a nebýt. Také jako kdysi Swen stanula před skalní stěnou, která žalovala, Právě tak krvavě a mrtvě, jak vyprávěla Swen při jednom z jejich rozhovorů o budoucnosti.

Krymerie teď občas pociťovala něco podobného závisti. Vzpurná princezna si svoji pravdu uhájila, zatímco První Dcera Luny zbaběle... Zbaběle? Swen při tom všem chránila její blahá nevědomost, jenže Krymerie neměla jinou volbu! Ne, Krymerie tady nehodlala prostoupit skálou, i když věděla, že právě ona dokáže projít i prorostlými, ustrnulými těly. Možná by dokonce někomu z nich mohla dovolit vyjít. Proč ale? Možná bylo jejich vůlí tady spočinout. Nebo by vysvobodila šílence horšího, než Urist.

Krymerii již dávno přestalo prýštit mléko z prsou, vyčistila se po porodu, ale pořád nechtěla víc, než přežívat v lese, poslouchat ptáky a rozjímat. Konečně dovolila, aby k ní pronikly hlasy zvenčí. Vyděsilo ji, že vycítila již starou Nerolinu hrůzu ze smrti a strašných tajemství. Jako kdyby zkameněla uprostřed pažitu, probírala se Krymerie

honem honem všemi dozvuky Neroliných bolestí. Konečně díky nim pochopila, že Ariziny útrapy byly pečlivě plánované, a zároveň si oddechla, že Neroliny myšlenky končí jakousi vítěznou úlevou. Muži, moc nad všemi... To děvče nejspíš zase sní nějaký svůj bláhový sen

Ariza a Rumaion byly tak vzdálené, že odolala pokušení oslovit Rense. Nene, Krymerie opravdu nehodlá s tím udělat nic jiného, než časem promluvit do věšteckých snů slepé Dcery Luny. Ať chrám rozhodne, zda a jak Rense varovat.

Jednoho rána Krymerii ze sna probudila nádherná vůně. Bez rozmýšlení vstala a vydala se za ní. U potoka zaváhala, protože ohniště znamenalo přítomnost člověka. Rozladilo ji to, ráda se namáčela do bystrého studeného proudu, dokud neprochladla až na kost. Potom natažená v trávě vstřebávala sluneční paprsky a připadala si lehká jako vánek nad travou.

„Bud' mým hostem,“ ozvalo se za ní. Trhla sebou. Vysoký, rozložitý mladý muž s chlapeckou tváří přinášel suché větve. Ustoupila mu z cesty, ale oči se jí mimovolně stočily k ohni, kde se na prutech dopékaly tři ryby.

„Jsem Maren, syn Peranův. Máma chce, abys už sestoupila k nám, ale já vidím, že se ti tady líbí. Taky jsem rád v lese, patřím sem. Jako voda a vzduch, chápeš?“

Krymerie přikývla. Sedla si, kam ukázal, a přijala jídlo. Měl příjemnou tvář s veselýma očima. Je o dost mladší než já, napadlo ji. Škoda. Marenovi se blýsklo v očích.

„Možná to bude tím, že jsme tady, jak se říká, skoro všichni Vznešení,“ pronesl jakoby nic. Krymerie se začervenala. Na co že to myslela? Nevěděla už, ale pochopila varování. Přesto se nijak neuzavřela, nepotřebovala to. Radovala se z každého sousta a přijala i placky, které Maren vytáhl z plátěné brašny. „Budu tu blízko, stačí zavolat. Máš v hlavě víc myšlenek, které potřebují srovnat, než jsem kdy měl já.“

Byl jí hned ještě bližší. Usmála se a pokrčila rameny.

„Nechci se schovávat, teď už tu stejně nejsem sama.“

-Jsi krásná, když ti tváří prokmitne úsměv. Kdybys měla ve vlasech květiny a dovolila větru ...

Zachvěla se leknutím, ale Marenova myšlenka, i když nedokončená, ji hned celou prostoupila teplem. Díval se na ni a Krymerie cítila mladíkův obdiv znovu a znovu. Začínala se vidět jeho očima a snít, ó Luno, o svých půvabech! Nechá dorůst vlasy, jak to vidí Maren? Nic krásnějšího ji dlouho nepotkalo.

x

Krásná kučes, která září jako hvězda, ihned ovládla písň. Živoucí bohyně, která jediným pohledem chlapa nabudí a druhým odzbrojí, která snad zná tisíce barev rozkoše... A která sama vybírá, kdo je hoden vstoupit a dotknout se jí. Odmítá i králova velitele stráží! Namísto údivu však letí krajem smích: Sertovi nepomáhá urozenost ani postavení, málo zacinkal zlatem, hlupák!

Karija se opíral o dveře a sledoval, jak Tana potírá blednoucí jizvy na Neroliných, nyní Šarutinilných, zápěstích.

„Dobře sis vybrala jméno. Náš pán Propas dnes uznal, že zdrobnělina božského jména je skutečně holdem Šarutě a nikoliv svatokrádež. Samozřejmě ti bude odňato, až přestaneš sloužit rozkoši. Pokud budeš chytrá a dobrá, bude to docela dlouhý a pohodlný život. Dokonce ti posílá tohle,“ vytáhl ze záňadří cosi zabaleného v šátku.

„Dary od Propase jsou pouze tvým majetkem, Šarutínilo. Pouze ty, ale zato je můžeš odkazovat a rozdávat, jak se ti zlíbí. No a když budeš pokračovat stejně dobře dál, za měsíc budeš smět vycházet do města. To by k darům náš vrchní kněz přidal i mince, aby sis mohla kupovat nějaké tretky na trhu.“

„Je to bezpečné? Chodit ven, hrůza!“

Nerola pokrčila nos. Nebyla zvědavá na to, aby kdejaký uvozhřenec zíral na její tvář. Pokud věděla, kučes se nesmějí nijak zahalovat.

„Každá přece potřebujete prohrabovat hadříky a cingrlátka. Copak chceš i v tomhle překvapovat?“

„Nepotřebuji překvapovat, milý Karijo, já chci mít klid. Přece nedopustím, aby po Šarutínile nějaká obyčejná venkovanka mohla plivnout?! Tím jsem povinována i svému jménu, nemyslíš? Zahrnuli jste mne přepychem, jaký ani královský dvůr nemá. Ne, nechci zatím vycházet. Ale možná, časem, vymyslíme, jak bych si něco vybrala přímo tady. Když sem chodí tolik kupců, mohou něco kloudného nabídnout i oni, nejen svůj pot a vzdechy.“

„Ten poblázněný Sert z Rumaionu zase poslal zprávu. Chceš ji?“

Nerola pokrčila rameny.

„Pokud není oblepená zlatem, tak ne. Šarutu přece zajímá dar, ne zvuk jeho postavení. Buď nějak přiměje krále k dalším výsadám pro náš chrám, nebo ať platí jako ostatní. Řekl jsi přece, že nemám dělat rozdíl!“

Karija se zasmál, přistoupil blíž a odhrnul nádhernou záplavu zlatých vlasů z Nerolina ramene. Pohladil je hřbetem ruky, ale víc si netroufnil ani on. Byla příliš drahocenná.

„Dnes jsi tady paní, ale pozor, naše bohyně se ráda obrací zády a utíká jinam. Drž se pravidel a pouze přijímej dovolené výjimky. Kněz Propas přečiny předních kučes trestá osobně. Velmi ho to baví.“

Nerola přikývla. Už tady viděla dost. Přesto věřila, že sama chce hlavně to, co tu beztoho dělat má: rozkoš a zábavu.

x

V Rewitu zatím plynuly tiché týdny a měsíce. Ersen vypadal spokojeně a nikdy ani náznakem nezkusil změnit přátelský vztah se Swen na skutečně manželský. Bylo to snad cosi podobného, co přiznal starý Brew, že cítí dodnes k Suaře, ale pokud jsou muž a žena pod jednou střechou... Časem Swen vycítila, že Ersen má asi více domovů. Copak právě kupec Brew neměl více rodin? Jenže, pokud Swen věděla, Brew zařídil, aby se jeho ženy několikrát za život setkaly.

Ano, byla tu jiná žena, kterou však Ersen nemohl do rewitského domu přivést. Za tou chodil, ale Swen se nikdy nesevěřil. Byla to věc, která mezi nimi stála jako stín. Jsou přece přátelé, errsen ví o swen takřka všechno, Selwina očividně miluje... Swen tohle mlčení docela trápilo. Až v době Selwinova batolení, téměř v jeho třech letech, jedna ze sousedek naznačila cosi o Domu radosti.

"Víš, Len, že tě mám ráda, ale představ si ten údiv mého muže, když tam Ersena celé roky vidá chodit..."

Swen stačila chvílika soustředění a byla doma.

"Milá Tylin, to mi je moc líto. Já o Ersenovi vím, ale ta spousta zlata, která tam mizí tvé rodině, ta udivuje kde koho!"

Na jazyku med, pod ním jed. Nebylo to příjemné, ale Tylin potřebovala oplatit stejnou mincí. Všichni muži ve městě věděli moc dobře, jak Dům radosti vypadá zevnitř, ale jako kdyby o tom nikdy nikdo neslyšel! A Ersen? I kdyby byli skutečnými manželi, musela by Swen přijmout, že právě kupci potřebují více domovů. Byl to však popud k dalšímu z večerních rozhovorů. Swen konečně z Ersena vytáhla jeho tajemství.

"Přišla krátce po narození našeho Selwina. Po smrti otce ji prý obelstil podvodník, naháněč, a prodal sem. Je od nás, z malé osady u Mirseta. Odvedu ji odtamtud, ale musím opatrně, tajně."

Vzala ho za ruku.

"Nechceš nás ohrožit, vid'?"

Přikývl, ale než jí stačilo být líto, že Ersenovi překáží, pokračoval:

"Ženu z toho Šarutina domu by naši sousedé nepřijali. Musí úplně zmizet a po čase přijít s jiným jménem a původem. Nepřemýšlej o tom, nakolik se ohledy týkají tebe a malého. Tobě jsem vždycky věřil, že dokážeš přijmout mou vedlejší ženu, ať je odkudkoliv!"

"Takže řešení vážně pouze v Domě radosti a v jejím dočasném úkrytu?"

„Dokud jsem neviděl cestu, nechtěl jsem tě žádat o pomoc. Plujana je dávno jen moje, neobsluhuje nikoho jiného. To nebylo těžké zařídit."

Ta náhoda Swen ohromila.

"Plujana? Znala jsem v Mirsetu jednu, Darikenovu dceru. Přivezli ji od Torigu při požáru... Neznáš její původ?"

Zaskočila tím Ersena víc, než on před chvílí Swen. Odešel z Mirseta dřív, než se tehdy Plujana vrátila do otcova domu. Znal ji letmo z místa, kde vyrostla. Nedaleko Grutanu v Torigu.

"Nevěděl jsem, že měl Dariken dceru toho jména! Znal jsem ji jako dítě, pomalu mi rostla před očima, když mne rodiče vozili na svatby a kary... "

"Zeptáš se jí. Ale i kdyby nebyla, platí pro mne tvůj zájem. Musíme ji odtamtud dostat, i kdyby šlo o shodu jmen! Myslím, že takový osud je hodně krutý. Nikdy se mi nelíbil." Odvážil se lehkého polibku na čelo, jakým prokazoval důvěrnost před cizíma očima.

"Jsi nejlepší přítel, jakého jsem kdy potkal."

Věřila by mu, kdyby nebylo smutného Chersimova stínu v jeho očích. Pohládila manžela po tváři.

"Ale až po něm, vid'?"

"Chersim je můj bratranec a druh, vyrůstali jsme spolu. Moje rodina nechtěla, abych byl příliš svázaný s královským palácem, ale nebyla to služba, nebyl jsem jen princovým družiníkem. Kdyby nás nedělilo postavení, mluvil bych o bratrství. Takové pouto nemám k nikomu dalšímu. Někdy jsme byli jako blíženci, dvě těla jedné mysli. Kolikrát jsem o tobě slyšel, obdivoval kresby s tvou podobou! Viděl jsem tě vlézt do Brewova vozu a oddechl si, že nemusím plánovat tvůj únos z chrámu. Bylas jako drahokam, kterého se ani zlatník nedotýká. Příliš vysoko, daleko, nádherná nad všechna pomyšlení. Když jsem tě tehdy omámenou přivezl, Chersim neomylně vycítil, co k tobě cítím. Jenže nevěřil, že hlavně oddanost," povzdechl si.

"Všechno se zamotalo, ale čas určitě napraví mnohem víc. Mirsetský král má prý teď dvě krásné milostnice a stále mu nabízejí nevěsty z vedlejších přímořských zemí. Možná uzavře přátelství s Kortlonem, kterému patří další tak bohatá země. Prý zrovna jeho dceru vyvrhlo moře tři dny po mém zmizení. Znáš přece pověst o dětech mořského krále?"

"Vím o ní, samozřejmě. Chersim ji hostí v paláci, ale pochybuji, že se jí dotkl. Ani ty dvě nejsou milostnicemi, jaké míval. Jsou jenom naoko. Ale i kdyby nebyly, množství nepomůže, Swen. Jediná by znamenala, že se smířil, že znovu miluje. Jako já. Mám jedinou ženu, která bude matkou mých dětí. Mirseto si navíc dneska může dovolit přehlédnout Kortlonovo přátelství, Chersima nenutí naprosto nic ženu od bohů moře přijmout."

Swen sklonila hlavu a pohrávala si s cípem šatů. Ersen přímo řekl, co nechtěla slyšet. Nevyčítal, jen dokazoval, že zraňovala. To Swen vadilo tím spíš, že se kdysi pro zraňování rozhodla navzdory celému světu. Copak musí i ve svých očích vypadat tak... nerozumně? Vzpomínala se. Má přece syna. Nežádala o něj, ale když přišel a přinesl hrozbu, musí vytrvat. Kdo jiný, než ona? Vzdychla a napřímila se, znovu silná a bez pochyb.

"Tuším, co si myslíš. Můžeš mi zazlívát tvrdost srdce, ale mám Selwina a ten mne potřebuje víc. Víc, než kdokoliv jiný na tomhle světě. Ach, Chersim... naše odloučení bolí, vždycky bude bolet, jenže - obávám se, že mezi námi už leží i ten čas. Ty se kvůli nám netrap, Ersene. Věř, že vím, co je dnes hlavní, co musí být. Pověz, cos už připravil pro Plujan?"

V noci nemohla usnout. Dariken zemřel, Plujana slouží jako kučes, Chersim se trápí... Obrátila se k vrchnímu knězi Šaruty, Mitovi. Spal, prohlédla si snadno všechno, co potřebovala. Domy radosti nebo spíš bolesti? Byla znechucená údělem služebnic, jejich trestáním a hlavně podvody kolem získávání nových kučes. Kolik žen sem přišlo jako vedlejší manželky domnělého kupce?

Podobně jako Plujan dováželi do Rewitu desítky jiných mladých žen. A Mito hodlá ždímat zamilovaného Ersena, jak to jen půjde. Když už rewitská Šaruta nemá takovou mrchu nestoudnou jako Galah... Aby Ersen netratil zlato jenom tam! Swen se nenávidnými úvahami tlust'ocha příliš nezabývala. Trochu ale jeho úmysly napravila. Budeš se divit sám sobě, Mito, jak jsi náhle ušlechtilý, usmívala se potutelně v duchu. Mladé lásce přeješ, div sám měšce neotevíráš...

Náhle měla pocit, podobný... spojenectví s Uristem?! Neomylně se otočila. Selwin seděl na polštáři, oči rozšířené údivem a všechno hltal! Chránila se pozdě, zděšení ji zdrželo. Konečně! Dosáhla, aby usnul, ale dřív nebo později si vzpomene. Tak jako ona právě teď na útěk s matkou, na sdílení, když procházely skrze strážce, letěly ke chrámu... Byla jen o málo větší, než Selwin dnes. S úzkostí vzpomínala na slova staré ženy. Selwin je velmi šikovné dítě... Čas zkoušek a nebezpečí tedy nadešel? Musí být hodně ostražitá!

Následující týdny ji ukolébaly, chlapec se choval jako dřív. Možná bude téměř obyčejný, když tak rád tluče kamínky o sebe! Mělo by mu to být přece nepříjemné, kdyby byl po ní. Znamení má bledé a malinké, možná nemá se Vznešeností nic společného. I lidé bývají vnímaví, kde by se jinak vzalo ono čarodějně sesterství?!

Když služka marně odháněla od dveří starou žebračku, vítala ji už Swen s úsměvem. Žena velmi namáhavě vstala a ve Swen probudila soucit. Koneckonců, věřila tak úporně své představě a snažila se své víře dostat i s obětmi! Sama jednorukou stařenu podepřela a přes námitky udivené Teany dovedla dovnitř. Nabídla ženě jídlo v malé zahradě. Pyšně představila Selwina, ale hned ho nechala odvést do domu.

"Vidíš? Je krásný, roztomilý, ničeho nelituji. Ty si už také odpočiň, předej to hlídání jiným."

"Nejsou žádné další sestry, paní Swen. Tvůj otec je nechal pronásledovat a vraždit i na cizím území. Jsem poslední. Už jsem žádnou nadanou dívku nepotkala. Vracím se z míst, která ukázala, že démon přišel. Není-li to tvoje dítě, hledej mezi svými! Do sídla tvého bratra nemohu proniknout, ale říká se, že znamení mají obě jeho děti. Prosím, věř mi."

"Zkusím zjistit, co potřebuješ. Odpočiň si, musím dohlédnout na kuchyň."

Stařena vděčně otrhávala sladký hrozen, ale jedna obzvláště velká kulička vyklouzla a zakutálela se pod ovocný keř. Příliš dlouho nejedla takovou dobrotu a tak bez rozmýšlení lezla za ní. Ihned si uvědomila směšnost námahy, ale její oči našly mrtvolku ptáka. Nedovedla slabým zrakem rozeznat, jaký druh to může být, ale... Zvedla hlavu. Selwin ji zvědavě pozoroval.

"Ptáček přestal zpívat, vid'?"

Pokrčil rameny, upřeně ji sledoval. Byl to krátký souboj. Nechtěla ho pustit do své hlavy a on vydržel vzdorovat. Sice se vzdal první, ale bylo jen otázkou času, kdy dokáže také jí vytáhnout střeva nad kůži... Odběhl.

x

Ersen se protáhl a pohladil nádhernou zlatavou záplavu na své hrudi. Krásnější vlasy nikde dřív neviděl. Přitom je tahle žena jeho, krásná a věčně dychtivá! On už dobře ví, jak vzácné je, když žena spokojeně rozkoš muže sdílí, ale tahle bohyně navíc o to všechno dokáže žadonit... a právě Ersen je tím, s kým je spokojená. Přátelství – není zvláštní, že jsou mu přátelsky nakloněny dvě největší krásky světa? Jsou jako noc a den, vlasy černé nebo sluncem líbané...

Co na tom, že u Swen by ho ani nenapadlo žádat víc, žít s ní jako manžel. Co na tom, že samozřejmě podniká kroky, aby vytáhnul od rewitské Šaruty Plujan. Ona přece není a nikdy nebyla kučes, je jen o něco starší, než dívka, kterou si kdysi vybral. Vždycky přece bylo nad slunce jasnější, že Swen je Chersimova.

Tahle Šarutínil, to je skutečná bohyně. Už mu pověděla, že ho vídala u Luny, že tam byla mezi Hvězdičkami. Samozřejmě, i slepý by poznal, že se jí dostalo zvláštní výchovy. Dokonce žila v družině Hvězdiček v časech Swenina útěku do Rewitu. Držel jazyk za zuby, aby se v tom ohledu nepodřekl. Ženy moc dobře vycítí, když muž vzpomene na ženu, blízkou srdci. Jakkoliv blízkou, jenže vyvracej podezření, že tamtu neznáš i v posteli! Šarutínil by okamžitě věděla, kým je ta skrývaná manželka přítele... Jen to Ersena zamrzelo, že se vyptávala na Masseho. Ona se snad zamilovala do toho mizery, vrahouna a hulváta?!

„Nechtěla jsem tě urazit, ale copak právě ty nedokážeš pochopit polodětské sny Hvězdiček?! Vždyť vy mladí kupci jste byli jedinými muži, které jsme vídaly a kteří o

nás mohli požádat. Jenom ti jsou tak bohatí, aby předběhli starce, se kterými rodiny dohadují svatby svých dcer. Není snad jasné, že tím byl každý z vás ještě krásnější?“ Ohradila se hned, jakmile se zachmuřil. Ano, samozřejmě, že měla pravdu. Dívky, vychované v chrámu, dokázaly vládnout velkému domu manžela, měly moc i nad dospělými syny svých mužů a dokonce i snachy, starší věkem, před bývalými Hvězdičkami klonily hlavy. Takovou dívku mohl získat jen dobře postavený muž, měla velikou cenu. Nikdy ho ale nenapadlo, že o tu poctu Hvězdičky vůbec nemusejí stát. Proto tedy Ersen pověděl Šarutínil o smrti Masseho jen díl pravdy. Ten díl, že zemřel, protože nesplnil jakýsi úkol svého božstva.

Šarutínil Masseho neoplakávala. Nejen před Ersenem, ale zřejmě ani potají. Byla tou zprávou zvláště spokojená, napadlo ho, že snad až krutě. Šarutínil? Nene, to jistě špatně pochopil. Spíš uplynulo tolik vody, že Ersen zprávou jenom odloupl poslední pomyslný strup na zdravé kůži: Masse na svou dívku nezapomněl. To jediné, co chtěla slyšet, tedy že mu smrt skutečně zabránila Nerolu zachránit před svatbou, ji skoro pohladilo. Není podvedená.

„Na kterou teď myslíš? Můžu hádat,“ zašeptal do Ersenových myšlenek sladký hlas. Bohyně samozřejmě ví, že Ersen skrývá v domě manželku přítele a sám hodlá odvést z rewitského Domu radosti svou dětskou lásku. Proč by jí lhal? Položila se vedle něj a Ersen se otočil na bok. Líbila se mu ňadra, právě tak do jeho dlaně, která hned dávala najevo potěšení z jeho doteků.

„Na tebe jsem myslel. Na přátelství, které si chci podržet co nejdéle. Na to, jak je zvláštní o přátelství s tebou uvažovat nebo mluvit.“

„Jsem kučes, přesto se mnou mluvíš hezky. Milujeme se, div tenhle barák nepadne, ale přesto se nechováš jako blázen. Ty tady mám tři, víš? Nejradši by mne odtud zachraňovali, odvedli domů a zavřeli v nějaké zatuchlé komoře, čímž by mi prý navrátili čest. Hm, možná dohromady, ale proč bych měla být jen s tím jediným? Každému z nich něco chybí.“

Zasmála se, ale Ersen byl vážný. Díky Šarutínil získával mnoho důležitých zpráv o dění v celé oblasti. Její služtička ví o všem, co se kde šustlo. Ersen potřebuje svou bohyni pro radost i pro obchod.

„Jestli tě obtěžují, zaplatím Karijovi, abych tě měl jen pro sebe...“

„Ne,“ zadržela ho rázně. „Jsi přítel, nechci tě vysávat. To bys mi moc dlouho nevydržel. Já jsem nejlepší kučes a proto mám všechno pohodlí, které si přeju. Sloužím, Ersene, nemůžu se jenom těšit jako teď s tebou. Přicházej, dokud ti nebude vadit, že přijímám i jiné. Už tím mi dáváš víc, než jsem tušila, že potřebuju. Jsi zvenčí, máš mě nějakým způsobem rád... Jsi vůbec divný chlap, kupče Ersene. I kučes je pro tebe žena. Nebo přítel.“

Nevěděl, co říct. Přejela mu prsty od slabin k hrudi a olízla si rty.

„Skutečně tě nehodlám vysát z peněz, ale trochu síly u mne ještě utratíš. Dole ses probudil a vypadáš nedočkavě... Jen tuhle jednu chvíli mi ještě dej! Potom zavolám Tanu a nechám ji povědět všechno, co ta její tenká špiclovská ouška zaslechla u ložnic, slibuju.“

Zasmál se a převalil na to věčně roztoužené, krásné tělo. Má nějaký muž větší štěstí? Žadonící bohyně!

Swen zatím spěchala z kuchyně ke staré vědmě. Hned při prvním pohledu na stařenu vycítila napětí, na jaké se dalo takřka sáhnout. Ráda by nahlédla do starostí té, která nikdy neprozradila své jméno, jenže narazila na velmi dobrou ochranu. Ale co se tu stalo? Vždyť pach strachu tvořil dusno k nedýchání. Ona se bojí? Ona?! Zároveň se kryje, nic Swen neprozradí.

Snad to souviselo se Selwinem, jenže klouzání po povrchu vědomí nemusí přesně odpovídat. A Swen nesmí používat nic silnějšího. Ne, nesmí a ani nepoužije, určitě to není nutné. Jistě zažila mnoho zlého, chudinka, vždyť je napůl pomatená. Promluvila tedy na starou ženu laskavě, nejhladivějšími tóny hlasu, jaké spolehlivě tišivaly bolest rodiček. Doporučila jí útulek místního chrámu Luny, kde nabyde sil. V duchu usměrnila vstřícnost Dcer vůči této ženě a přemýšlela, co potřebného po služce do chrámu pošle.

"Paní, prosím, nedělej nic s mocí Vznešených, aby tvůj syn..."

Pořád to samé, kolem dokola, unaveně pomyslela Swen. Copak právě ona sama není nejvíc vyděšená? Dnem i nocí, hodinu za hodinou. Přinutila se k laskavému výrazu tváře.

"Rozumím, jdi s pokojem."

Po týdnů žena z útulku odešla, ale prý bloudila městem a jednou ji dokonce strážé vyhodily před západní bránu. Swen se s ní už víckrát nedokázala spojit. Netrápila se osudem vědmy, protože přišly jiné starosti. Služebná Teana chodila jako ve snách a dělala nesmyslné věci. Během tří dnů byl v domě hrozný zmatek, potom náhle klid a sama Teana se nepřestávala divit.

Tehdy malý Selwin prvně odešel mimo dům. Swen ho nejdřív zoufale hledala i po truhlách, ale potom odhodila všechnu opatrnost a spojila se s ním. Byl spokojený a poslušně se otočil domů. Luno, dostal se téměř k tržišti! Temné uličky se mu nelíbily, lákal ho hluk. Toužil prozkoumat, odkud se bere. Kdykoliv mohl potkat neblahého jezdce... Swen se otřásla strachem. Ze všech sil se snažila, aby synek na svět venku zapomněl a vymýšlela, jak ho zabavit. Točila se kolem něj od rána do večera, zpívala mu, vyprávěla. Neodpovídala své matce, ba ani nezkoušela nic vědět o Ersenově cestě domů. Soustředila se na syna a ostatní svět se rozpustil v rostoucím strachu o synka.

22. Sareмова kořist.

Marně hlídali, Selwin utíkal denně. Swen se snažila mít ho neustále na očích, ale vtom někdo přišel, něco spadlo... Teaně se vrátily ony podivné stavy. Swen ji našla snící s otevřenýma očima. Vrata domu zívala dokořán. Náhle pochopila: Selwin! Neuměl ovládat druhého beze stop. Ve třech letech věku šlo o výkon takřka neuvěřitelný! Ihned se s ním spojila - a vyděšeně zůstala stát.

Selwin si prohlížel jezdce na koni, který se poslušně zastavil a nedbal pánova pobízení. Swen poznala Sarema a nechtě předala dojem synovi. I s tím, že je jeho

otcem. Okamžitě věděla, že chlapce víckrát neuvidí. Získal si Sarema okamžitě, sotva ukázal prstíkem:

"Můj táta král?"

"U Šaruty! Kemenyle, pověz mi, co na tom děcku vidíš?!"

Malý byl bosý, jen v košilce, šňůrky rozvázané, na hrudníčku dobře viditelné malé tmavé znamení. Družiník po králově pravici se udiveně plácl do stehna:

"I tvůj kůň poznal potomka Vznešeného, králi."

"Vznešené, Kemenyle, Vznešené. Ví, kdo to je a on ví, kdo jsem já! Jak se jmenuješ, synku?"

"Selwin, otče."

"Kde máš maminku?"

"Tam, doma. "

Sarem se ohlédl směrem ke čtvrti kupců a kramářů. Shýbl se pro chlapce a posadil ho před sebe.

"Chceš domů nebo se projet do hradu a uvidět bratříčka?"

"Do hradu, do hradu!"

Sarem se rozesmál.

"Chlapi, slyšíte? Přestal se držet máminy sukně, sotva ho naučila mluvit! Pozdravte mého syna!"

Obklopili ho urození družiníci a hlasitě vychvalovali nebojácné dítě. Strážní králova syna zdravili pokřikem a bušením do štítů. Sarem popojel dál, na širé prostranství, neboť se sem začali sbíhat lidé. Jednak chtěli pozdravit vládce, jednak potřebovali zvědět, cože se tu zvláštního děje. Sarem zvedl chlapce nad hlavu:

"Rewite, pozdrav mého mladšího syna! Zrodil se ze Vznešené a přišel pozdravit otce!"

Selwin se smál a výskal štěstím. Rázem si podmanil celé město. Swen stále nemohla z místa. Viděla všechno z dálky, ale Selwinovým očima, cítila jeho spokojenost z jízdy na koni. Také však viděla příhrblý stín, jak se odlepuje od brány na mostě. Koně se vzpínali, říčeli a plašili navzájem. Stařena s výkřikem přelétla zděnou zídku. Swen chtěla zasáhnout, staré známé ochromení ji však zpozdílo. V rozhodném okamžiku! Luno, skrze spojení se Selwinem stará ochromila její vůli! Čarovala tak, že nedovedla uhnout vyděšenému zvířeti. Snad tu starou náhodou odkopl kůň, jenže proč Selwinova radost?! Pocítil, že ho stařena chtěla ovládnout?!

Zavřela cestu k němu a volala nešťastnici, zadržovala pád. Čas letěl. Teď! Už ji měla, držela nad korunami stromů, pomalu snášela až ke dnu propasti. Přijde pro ni, jen co Saremovi řekne...

"Nesmíš za ním! Cokoliv uděláš, hned přijme a vyzkouší! Zmiz odtud, dokud nenajdeš způsob jeho zničení! Znam jedině místo, odkud ho nemůžeš učít... Vedl tě Urist. Teď mne už nech, usínám..."

Teprve během těch slov Swen vycítila ženina těžká zranění. Údery kopyt zabijí zdravého muže, natož takovou sušinku! V hrudi nezůstalo jedině žebro celé, krev zalévala útroby. Swen musí za ní, hned! Pozdě. Stará vědma usnula opravdu, navždycky. Po dlouhé době Swen zase plakala, ale tiše uvnitř a úplně beze slz. Někde hluboko pod srdcem, bolavě k zešílení. Nevnímala Teanu, která pobíhala kolem a lomila nad ní rukama.

Rozeběhla se pro pána, který měl co nevidět dorazit do města. Vozy už přijížděly mezi poli. Její mávání upoutalo toho správného jezdce, ale ten vyslechl jen první slova. Z breptání Teany pochopil hlavní: Neštěstí! Na nic nečekal. Jeho kůň málem srazil několik lidí, přesto nestačil obavám, že je pozdě. Jediný pohled na Swen vše potvrdil. Hleděla kamsi daleko, tváře propadlé, v očích bolest. Jak loutka bez vůle se nechala odvést dovnitř.

"Kde je Selwin?"

"Zmizel, pane. Proto je paní..."

"Swen, co je mu?"

Dokázala jen zavrtět hlavou. Ersen ji držel, dokud konečně nebyla schopna řeči. Šedl ve tváři hrůzou, vnímal Sweninu bolest skrze příznaky: Suché rty, vyprahlé oči, jednotvárný tok slov.

"Neuhlídala jsem ho, musím odejít, Ersene. Tak daleko, aby Selwin nedokázal převzít žádnou další dovednost. Nesmím se pokoušet o něm dozvědět, musím... úplně zmizet. Buď šťastný se svou Plujan a zapomeň na nás oba."

"Odejdeš?!"

Zavřela oči. On nikdy nemůže pochopit, on nezná všechna tajemství ani hrozby. Dokud Ersen sám něco neuvidí, neuvěří. Sama si připadala jako šílená. Znovu stát proti světu... Ale bez její vlastní bolesti přijde Selwinova smrt! Nepochybně někdo na světě ví, jak se zabíjejí zrůdy Vznešených. Vzpamatovala se a předstírala pevné odhodlání. Přesvědčovala Ersena i sebe:

"Ano, za tmy. Nemám sílu odletět před tisíci zraky. Tehdy už bude Selwin spát. Stále se snaží předávat mi nadšení z paláce, nových hraček a dobrot. Bude lepší, když se o něj nebudeš starat ani ty. Snad zapomene. Vyhybej se mu, Ersene, anebo myslí pouze na dobré chvíle, na hry a dovádění. Soustřed' se na nejlepší pocity, které v sobě objevíš!"

Zatřásl s ní a rozkřičel se:

"Přestaň, Swen, nemůžu tě poslouchat! Nehledej příšernosti, kde žádné nejsou! Jsi jak posedlá. Hlídáš kluka a převracíš každou hloupost. Co si o sobě vlastně myslíš?! Kvůli tobě se můj přítel plouží Mirsetem jako stín. No, co by se strašného stalo, kdyby Selwin od začátku vyrůstal u Rense?! Považovali by ho za dalšího levobočka, a hotovo! Nechybělo by mu nic a všichni mohli žít spokojeně.

Jenomže ty si musíš prosadit svou! Cítíš se asi dobře jako úžasná, obětavá, každým coulem Vznešená?! Proč ses ani nezeptala Chersima, zda přijme kluka za svého nebo prostě jenom strpí? Nezkoušej na mně řečičky o zásadách Vznešených. Ta tvoje láska taky asi za moc nestála, když ses nikdy nepokusila o návrat! Řeknu ti, mnohem víc Vznešenosti má královna Ariza, než ty nebo tvůj slavný bratr! Jak přijala dítě, jak dál stojí oddaně po boku manžela, který ji očividně podvedl ještě na počátku manželství. Čelí pohledům celé země!

Obdivoval jsem tě, i když většinou nechápal. Vznešení prý vidí víc a dál, než my ostatní. To, co ale říkáš, hraničí se šílenstvím! Sarem ví, že všechno skončilo, můžeš klidně do paláce za synem, možná i královna tě ráda uvidí. Selwina se kvůli tobě rozhodně nevzdám! A nedívej se na mne jako na tupce."

Užuž mu prozradila zabití stařeny, ale ovládla se. Je to jen její vlastní boj. Snad bude lepší, když Ersen od ní bude odvrácený, znechucený a nepřátelský, nebude pátrat. Kéž by měl pravdu! Kéž je Selwin tak malý, aby na svoje vítězství zapomněl! Po čase bude schopen vnímat zásady Vznešených a snad i ochoten tak žít. Musí tu možnost dostat.

Uvědomila si, že Ersen pořád přechází kolem jako zraněný. A pocítila obdiv i úžas, jak setřásl roky svého mlčení. Myslela, že jsou přátelé, ale možná se vůči němu provinila právě tím, že jeho pomoc tehdy přijala. Žila si skrytá za jeho širokými zády a starala se jen o sebe. Možná původně doufal, že budou žít víc jako rodina, jako manželé. Nenamáhala se takovou jeho nadějí ani zjistit. Pro jistotu zavřela oči i uši. Starost o jeho nešťastnou lásku Plujan je tak malou náhražkou!

"Máš pravdu, Ersene, v mnohém jsi zkušenější a moudřejší, než já. Možná jsem péčí o Selwina chtěla oklamat hlavně sebe, přes tohle dítě darovat sama sobě lásku, kterou mi matka upřela. Ano, chtěla jsem všem ukázat, že z lásky matky k dítěti nemůže vzejít nic zlého. O to tvrději musím platit. Je totiž takovým zvykem, snad povinností Vznešených, odkládat svoje děti."

Objal ji, nemohl snést hrozící pláč.

"Věřím ti, věřím, žes nemohla jinak. Nechtěl jsem na tebe křičet."

Luno a všichni bohové, vždyť ji čeká setkání s Uristem! Možná Swen nezbude, než projít tou hnusnou skálou. Ale zřejmě není jiné tak bezpečné místo, v tom se stařena nemýlila. Skrže skálu nacpanou těly tehdy neprošla ani známka Uristova proniknutí. Jistě vyváděl, ale pouhých několik sáhů od něj nebylo nic znát. Ersen si její leknutí vysvětlil po svém.

"Odpusť, nechtěl jsem tě ranit, děláš jen, co tě učili. Bylo nám spolu dobře, jsem vděčný za každý společný den. Mám tě tolik rád, i když..."

"Já vím, tvoje Plujan. Ersene, milý, jsi přítel a přátelé si mají říkat i nepříjemné věci. Možná právě od toho jsou. Ne, Ersene, neměj strach, rozumím ti. Jenom jsem v duchu zahlédla místo, kam musím jít."

Otřásla se.

"Bolí to, Ersene. Obejmi mne, ať to dokážu! Udělám, co vyčítám vlastní matce... Dost! Je rozhodnuto, nesmím vyvádět."

Stiskl ji pevně, jako kdyby něbyla Vznešenou. Byl s ní a i když je oba chránila před poškozením tkání, cítila, jak ji to lidské objetí posiluje.

"Co řeknu lidem, až zmizíš?"

"Pravdu. Začneme Teanou, její hbitý jazyk vysvětlí můj odchod celému městu. Stejně už za dveřmi natahuje uši."

Ersen tedy zavolal děvče, kterému vzápětí málem vypadly oči z důlků. Paní je Vznešená, skrývající se s dítětem! Chlapec byl objeven a otec ho vzal k sobě. Vznešená nyní musí odejít za svým posláním a pán si přivede svou skutečnou manželku.

"Odpusť a zapomeň, co se tu dělo za divné věci. Byla to kouzla zvenčí, která napomohla našemu prozrazení. Ty za nic nemůžeš, i když jsem tě plísnila. Omlouvám se ti. Poslouchej novou paní a pamatuj: znám ji velmi dlouho a velice si jí vážím!"

Nerola v kůži Šarutínil seděla před velkým zrcadlem a přemýšlela, kterou z těch dvou bytostí je dnes víc: mladinkou paní, která hladově přijímala milování od jakéhokoliv jen trochu opatrného muže za manželovými zády? Nebo slavnou kučes, která tomu ubožákovi, co ji sem prodal, dneska slavnostně dovolí vstoupit?

Dovolí- ale nijak moc ráda. Karija začal mít obavy, že králův nevlastní bratr, ano, i to už jí řekl, tedy že příbuzný krále nesmí být opomíjen. Vždyť už promrhal tolik jmění během posledních dvou let! A zač? Za to, že ji několikrát zahlédl z dálky? Že pětkrát přihlížel za zástěnou, jak se Šarutínil koupe? Karija zkrátka další odmítání Serta zakázal.

Nedávno o tom mluvila s Ersenem, ale teď necítila odpor ani strach. Jenom zvědavost. Dnes prý Sert řekl, že přinesl největší možný dar. Dá ho jenom jí, Šarutínil, aby si ji konečně získal. Přijel tak narychlo, hodil Karijovi nějaké zlato, ani se nestaral, jestli je vybraná kučes sama. Nerola pozorovala Šarutínilinu tvář před sebou a náhle uviděla, jak se krásce naproti zlobou sevřely rty. Ano, protože zahlédla zbytek jizvy na svém zápěstí. Nikdo tady netuší, že bohyně nějakou vadu na kráse opravdu má. Jenom se dohadují, zda je skutečně tak dokonalá. Pouze Karija a Tana o těch jizvách vědí. Jenže ani ti dva neznají mnohem hlubší jizvy uvnitř tohoto krásného těla. Ne, kdepak jizvy, ale hluboké rány, které rozšklebil jediný Karijův příkaz. Zradil ji, aby mohl zabíjet, ničit krále a jeho chudáka ženu, aby chňapal po moci. Hloupý, otrocký nástroj své zrůdné matky!

„Tano, Tano!“

„Jsem tady, paní,“ vstoupila služtička. Nerola se usmála. Byla jí tolik oddaná! Kvůli službě u nejlepší kučes víckrát nemusela na žádné předvádění, na žádné bavení pánů. Dohodly se, že jednou ji do milování uvede Ersen, až Tana sama bude chtít. Zatím jen někdy s rozšířenýma očima pozorovala, co spolu dělají. Nemá smyslu už moc dlouho čekat, aby se Tana nedočkala něčeho horšího: náhlého přepadení ve tmě, rychlého zasvěcení. Karija po ní začal koukat a ten si rád mladé maso vyzkouší. Mimo toho nejdrahoccennějšího. Zvláštní mizera.

„Dones mi nádobku s rozevíračem. Tu plnou, hned po tom chlapovi se musím vyčistit. Úplně jsem zapoměla, že brzy přijede Ersen...“

„Ano, paní.“

Nerola se naklonila k obrazu v zrcadle. Dryák na rané potrácení má zajímavé účinky. Navíc má Nerola pocit, že když Sert vstoupí do jejího těla, nic jiného, než prudké krvácení, jí čistotu nevrátí.

„Bojíš se, Nerolo? Pořád můžeš nechat Serta jít. Uvidíš sama, co přijde. On sám určí svůj osud!“

Sotva Tana nádobku přinesla, přikázala jí paní pročesat vlasy a připnout závoj jako kdysi na uvedení. Když Tana dopínala paní zlaté náramky na bílá zápěstí, uvedl Karija hosta.

„Paní, naše zásoby došly. Tohle je od Pimety, čerstvé, ale zdá se to dost husté,“ vzpomněla si ještě dívka na varování.

Poslední společná večeře v Rewitu. Ersen byl uzavřený tichý, jako kdyby odcházel on. Nebe se zatáhlo, ve vzduchu visel déšť. Swen procházela dům, pohládila Selwinovu příkrývku, zvedla z podlahy malovaného koníka. Přesto ji u srdce píchlo jiné jméno : Ach, Chersime!

Lekla se. Proč? Náhle jako kdyby ho spatřila přímo před sebou. Kdepak, je to jen vzpomínka, musí být. Velmi živá... Poddala se jí a pochopila, že Chersima vidí opravdu. Oči se jí zalily slzami. Vůbec se nezměnil! Stál na ploché střeše paláce a hleděl k Torigu. Kdysi dávno tam stála vedle něj a pozorovala vojska nepřátel. Vítr mu čechrá vlasy, pohubl ve tváři, v koutcích očí má vějířky vrásek jako Ersen... je nahrbený, jako kdyby zestárl o deset roků.

"Chersime, vypadáš smutně."

Otočil se, jako by ji slyšel. Přitiskl si prsty ke spánkům. Copak je ten zvláštní stav myslí oboustranný? Zatajila dech a přesvědčila se.

"Co je ti, milý?"

"Slyším tě, Swen?!"

"U Luny, jak je to možné? Jsem právě velmi daleko, loučím se ve vzpomínkách před dlouhou cestou..."

"Vrátíš se ke mně? Pojď domů, prosím, Swen!"

Kdyby tak mohla!

"Musím zmizet ze světa, Chersime, ukrýt se za skalní stěnou. Nevím, na jak dlouho. Nečekej na mne, prosím."

"Žiješ s Ersenem, vím. Co ti dal on, co nemůžu já?!"

To tedy našla úkryt!

"Byla jsem jen v domě přítele, právě odcházím. Všichni dobří bohové ať tě chrání. Žij šťastně."

"Jak?! Proč?!"

Opět někdo otřásl jejími jistotami a odhodláním. Opravdu rozhodla správně? Když viděla Chersima, nejradši by všechno hodila za hlavu a letěla za ním, do Mirseta. Dotknout se ho, zbavit jeho pohled stínů. Jenže tyhle pochybnosti si měla připustit ještě před Selwinovým příchodem na svět. Teď musí sebe a své touhy bez slitování odsunout stranou. Nikoliv natruc, navzdory osudu a radám okolo, ale právě kvůli nim. Bohové, skutečně se tolik provinila právě mateřstvím?! Celý svět zešílel!

Odhodlaně, se zdviženou hlavou, vyšla Swen do zahrady. Naposledy objala Ersena a rozvázala tkanice na svrchní suknicí. Zátěž zdržuje, postačí lehká košile. Tak, nadechnout a vzhůru! Užas Ersena a Teany příjemně pošimral a zůstal polehlý u země jako opar nad ránem. Vylétla daleko od něj, vysoko, až pod oblaka. Navzdory starostem ji opanovala sílicí divoká radost z volnosti. Její smích zvonil nad poli a lesy, téměř si přála, aby let nikdy neskončil.

Nerola se smála. Svítily jí oči a zlý smích hřál celé tělo, ale tvář nechala klidnou. Sert klečí u jejích nohou? Klečí! Pokorně se svěruje její moci. Zestárl, vlasy mu úplně zbělely, i když tělo má svalnaté jako dřív. Žízlivě se vpíjela pohledem do jeho rysů, do každé známky stáří a sešlosti. Trpěl, trpěl! Dobře mu tak!

„Co ty bys mi mohl ještě dát? Jaké utrpení, jakou smrt? Moje duše je zhanobená, potupená, to dobře víš. Zabil jsi ve mně urozenou dámu, v tomto domě bych i otce musela obsloužit...“

Odmlčela se. Vždyť Sert nemusí znát její předešlé vítězství. Vrátil se jí závan hořkosti těch dní, kdy Karija vyprávěl, proč nejvýznačnější muž města při její slávě bude chybět. Ty dvě holčičky si pamatovala. Vzal je do domu ještě jako radní, s velkou slávou se staral o sirotky, aby najednou jako pomatenec potřeboval ochutnat nezralé ovoce.

Tady se Nerola dozvěděla zbytek toho, co nevěděla z chrámu. Hnusilo se jí, že ženy jen povadle líčí, co se děje dětem, krčí rameny a tváří se bezmocně. Přitom i Karija byl ostudou v domě Torla znechucen. Schválně tedy svého otce přijala poté, co směl přihlížet jejímu omývání. Nemusela dělat nic, rozrušil se sám, až ztratil vědomí. Prý dodýchal až ve svém domě.

Shlédla na svého muže. Cože? Oči se mu zalily slzami? Ovšem, Nerola si uvědomuje, že navenek slyšel jen ta slova, která mohou vyznívat jako útrapy cudné a nešťastné ženy, vydané napospas chlípným tužbám. Přitáhla si závoj k očím, aby dojem potvrdila. Možná se bude ještě dobře bavit.

„Tolik jsi vytrpěla! Pochopil jsem, že ti ublížila, že máš právo žádat pomstu... Já nemohl, nechtěl jsem už žádnou, po tobě ne!“

Objal Nerolina kolena, políbil jedno po druhém a potom třesoucími se prsty rozvazoval vak. Odvrátil se od Neroly, aby překvapení bylo úplné. Co to může mít? Bohové! Zděšeně uskočila dřív, než to poznala. Zápach ji varoval. Celá koudel smradu se z vaku vyvalila, teprve potom bylo možné přemýšlet, co ta kulatá věc vlastně je. Hlava staré báby! Byla od krve, tvář k nepoznání. Pomalu Nerola pochopila, komu to zírá do očí. Kara? Ano. Zabil vlastní matku, uřízl hlavu Kary, jen aby mu jeho láska odpustila, aby ho přijala a vrátila se s ním... Nerola už víc nezvládla překonat a omdlela.

Bylo to štěstí a byla to hrůza, protože se probírala, když v ní zrovna vrcholil. Položil ji na postel a celou zamazal od matčiny krve, jak si ji dychtivě prohlížel, dotýkal se, užíval si. Kolikrát? Jednou to nebylo, určitě ne. Břícho Nerolu bolelo a připadala si rozlámaná. Dělal to rád i zezadu, nejspíš si i teď užil na všechny způsoby.

Ani z ní teď nevyšel, šťastný, že se mu probouzí, už v ní znovu rostl. Sotva dýchal, v krku mu hvízdalo, ale už zvedl hlavu a plovoucíma očima, se šťastným úsměvem ve zpoceně tváři, ji začal líbat. Vydržela to, jen aby ho odstrčila, jakmile znovu vyvrcholil.

Když vstala, podlomily se pod ní nohy. Venku už svítá... Šaruto, celou noc! Hrůza! Byla nahá, závoj u zápěstí něčím uřezal, vlasy rozčuchal... Spony strhal, bolelo to, když se prameny vlasů pohnuly. Hovado, běsnící hladovec. Umořil by ji, možná si dopřál nějakou drogu... Ne, zavrtěla Nerola hlavou, o ničem takovém neslyšela. Je to v Sertovi samém.

Nalila dva poháry, do obou odměřila dryáku. Půl a půl, nekapala. Děj se co děj, musí to být. Klidně ať ji vezme s sebou. Po tomhle ať třeba Nerola vykřívá, jen aby se zbavila zápachu Kariny staré krve! Ať z ní vyteče všechno, co Sert vystříkal... Byl ještě tolik při smyslech, aby si sáhl po druhém poháru, než mu podávala. S úsměvem

udělala ještě víc: Vzala pohár zpátky, ulila do svého, potom zpátky. Víno se s dryákem promíchalo ještě víc. Dívala se mu do očí, polykali stejně. Jednou, podruhé, potřetí – naráz do sebe hodil zbytek. Na poslední chvíli se Nerola ovládla, sama nepolkla úplně všechno.

Zahodila pohár. Dopotácela se k široké míse s vodou a omyla tvář. Šplouchla trochu i na břicho a opřená o stolek se svěšenou hlavou sledovala sílicí růžovou stopu mezi svýma nohama. Ano, tušila správně. Potrhal ji svou nezřízenou žádostivostí, poranil, když se jí zmocňoval pořád a pořád jako šílený. On totiž šílený je a bylo dobře, že předtím omdlela. Teď oba zemřou, ale ona příjemně, bez bolesti, jen strašlivě unavená. Odpočine si, od všeho a ode všech. Ano, tak to bude správné. Víc už nemá, čeho od života žádat. Začala se těšit.

Sert také vstal, natahoval se po ní, zase vzrušený. Pozorovala jeho úd a odhadovala, zda si přece jenom nevzal nějaký povzbuzovák. Nebýval tak veliký a nadulý, tímhle by zničil každou... Najednou se zlomil v pase. Konečně. Díky, Šaruto!

Nerola se pomaličku vrátila k lůžku, bolelo ji všechno od pasu dolů. Shodila na zem pokrývku, nesčetněkrát znesvěcenou Sertovým dobýváním a unaveně klesla na čistou modrou plachtu. Manželovi nevěnovala pozornost, přestože se svíjel kdesi dole u jejích nohou. Teprve, když se z ní vyvalil první teplý pramen života a strhával pryč Sertův hnus a násilí, teprve potom ho unaveně oslovila:

„Už nebudeš potřebovat ženu. To, co mne právě rozevívá, co spouští řeku mojí krve, abych se zbavila tvých stop, mužům naopak svírá a drtí koule. Zemřeš svráštělý, Serte, každému pro smích! Nikdo neuvěří, že jsi kdy měl čím svou ženu uspokojit. Vzal sis mě bez dovolení, Serte, teď za to platíš. Celý svět se dozví, žeš chtěl zabít krále. K matce jsi byl laskavý, její smrt ti nevyčítám. Potěšila mne, ale ne dostatečně, byla moc krátká, víš? Protože díky mně by ji pomalu topili, o to bych se postarala. Dopřála bych jí stejnou smrt, jakou jsem v duchu stokrát zakusila sama, když jsi mne prodal.“

Poslouchala, jak muž sténá, a usmívala se. Stálo to za to. Zemře krásná, zemře dokonce při svaté boží mstě. Tehdy Sert zavyl bolestí tak strašně, že se rozlétly dveře a dovnitř vrazili Karijovi muži. Pozdě, naznačila pohybem rtů Nerola a mezi roztaženými nohama jí vytryskl další proud krve.

23.Průnik.

Před svítáním stála Swen u kozí ohrady v horách. Matka se ospale vykolébala ze dveří. Zesílila za ten čas, co se neviděly. Byla jako kulička. Těhotná?!

"Swen, co tu děláš - a tak brzy? Chlapi ještě spí..."

Suara vážně dceru vyslechla a během popíjení horkého mléka marně přemýšlela, jak zvrátit její rozhodnutí.

"Holka, to není jen tak. Říká se, že tam zůstalo i pár děcek, někteří s sebou strhli i ženy s outěžkem, co neměly ani za nehet našich schopností. Proto ta skála žaluje! Máme za povinnost nenechat tu své tělesné pozůstatky, ale za jakou cenu? Taky se říká, že jsme odtamtud vzešli a že tam jsou důkazy našeho původu. Našinci tam hledali útočiště celé věky. Divím se, že z toho kamene bez ustání neprýští krev!"

"Mami, musí tam být víc přístupů, vždyť je to tak ohromný prostor mezi horami! Přelétnu ho a prohlédnu."

"Ne, holka, nikde nelítej, nevysiluj se. Lat tě zavede ke schodišti, po němž předkové sešli do údolí. Má to tam prolezlý, mizera, přes všechny moje zákazy. Taky má svou hlavu, jako ty. A vůbec všechny moje děti. Když musíš, tak musíš. Věřím, že asi vážně hrozí něco zlého, ostatně už dřív leckdo zkoušel naše lidi využít. Budu s tebou, moje malá!"

Ještě si pověděly několik novinek, třeba o Krymerii. Učí Nelu dovednostem Dcer Luny a pomalu začíná zapomínat na Rense.

"Stejně k tomu došlo jen z veliké samoty těch dvou. Sama víš, jaký je rozdíl mezi našincem a obyčejným. Teď popletla hlavu Marenovi, našemu nejstaršímu. Krymerie je sice kapánek starší, ale ty čtyři nebo pět roků jim nevadí. Vypadá tak mladě! Tamhle se staví další chalupa. Swen, můžeš tu taky zůstat, najít si našince a nechat lidi, ať si sami poradí."

"To nepomůže. Jakmile pomyslím na Selwina, může dojít ke spojení. Příliš dobře to ovládá! Podle té staré ženy musím dovnitř, jestli vůbec ještě nějaké uvnitř existuje."

"Vzbudím kluka."

Swen odešla pěšky, aby Lat nepřevzal létání. Opatrnost byla zbytečná, za úbočím ji vyčouhlý dorůstající bratr zatahal za rukáv a ukázal k nebi.

"Pojď, zkrátíme si cestu."

"Maminka by to neviděla ráda."

"Dyť neuvidí, polet'!"

Propletli se větvemi stromů a stanuli na popraskaných stupních.

"Nikdy mi nedošlo, proč si stavěli schodiště, když potom všecko spadlo. Nikdo tudy nešel zpátky. Hele, taky z té skály nic necejtíš, že ne?"

"Vždyť je tu příliš mnoho kamene, i když s mnoha skulinami. Možná nečekali, že se to zřítí. Proč se vlastně všichni musíme vracet?"

"No, nesmějí po nás zbejt mrtvol, prostě ani stopa. Ale my z hor sem nelezem, my svoje mrtvý pálíme. Chlapi říkali, že máme některý kosti jiný, než normální údolňáci. Našlo se už pár mrtvol našinců, co nedolezli až nahoru, víš?"

"Je vás tady hodně?"

"Nestěžujem si, jenom holek se teď za poslední roky urodilo málo. Jenže nechceme dolů, tahat sem moc cizích. Znáš to, bereme holky bez rodin a taky někdy od Kýra. Ale o tom se nemluví. Jó, s ženskýma je furt ňáký trápení. Naši Nelu má vyhlídnutou hodně kluků, taky bys našla pořádného chlapa."

Swen zvažněla. Mohla by pomyslet na někoho dalšího po Chersimovi? Stále se vracela k podivnému večernímu spojení. Ne, na Chersima nezapomene, určitě dlouho ne. Byla na místě a zoufale ráda by najednou vrátila čas. Ne, tak úplně ne. Vždyť byla po Selwinově narození neuvěřitelně bohatá! Co tedy? Jak se říkalo v chrámu: Nelituj špatných dnů. Přijmi zkoušky osudu a nelamentuj nad jejich tíhou, aby se bohové neodvrátili.

Hrdinně objala Lata a protahovala se kolem keřů napravo, kde cítila jednolítý, ale tenčí masív. Přilepená ke kameni, pod špičkami prstů nepatrné výstupky, náhle věděla, že

jistojistě pronikne do obrovské jeskyně. Rozptylovala stěnu před sebou a plynule vnikala dovnitř.

"Žjuůva!"

Latovo ohromení se neslo s ní. Luno! Dokáže snad již během průniku dál vnímat?!

x

"Vpusťte mne ke králi! Čekám na přijetí půl dne!"

Ersen zuřil. Z nezúčastněných tváří strážných snadno vyčetl, že tu je za hlupáka. Sarem samozřejmě věděl, kým je, stejně jako už dávno musel vědět, že mu po světě běhá potomek. Sám Ersen vyslechl Swenin příběh na tržištích tolikrát, že se mu až hlava točila, čeho všeho se lidé dokázali dopátrat. Nakonec tedy jednoduše vrazil do síně, kde věděl, že krále najde. Dva muži vběhli za ním, ale Sarem je vznešeným gestem vykázal. Blýsknul zuby, Ersenovi připomněl vrčícího psa.

"Kemenyle, ty taky odejdi. Na toho stačím sám."

"Ty na mě?! Já na tebe, i když jsem pro tebe jen obyčejný kupec!"

Sarem se ušklíbl.

"Zdolal bych tě holýma rukama, ale nestojíš mi za námahu. Proč obtěžuješ?"

"Vzal jsi Swen syna! Jak to, že se nevrátil domů?!"

"Ať přijde ona, dohodneme se."

"Víš moc dobře, že za tebou nepřijde! Považovala to za znamení... Odešla."

Sarem pokrčil rameny.

"Jako minule, pořád musí vymýšlet potíže. No tak se vrátí o něco později. Už jednou vstala z mrtvých, pamatuješ? Swen sice truceje, ale ví dobře, kde je její místo. Vedle mne a našeho syna."

Ersen střídavě rudl a bledl. Zvedl bradu a neohroženě odporoval dál.

"Selwin je také můj syn. Já ho držel v náručí, když se narodil! Podle tvých vlastních zákonů..."

"... Které si, jak dobře víš, můžu upravit podle svého, je Selwin můj!"

Sarem podcenil Ersenův vztek. Kupec byl sice menší, ale jeho skok Sarema povalil. Když do síně vstoupila Alilen, naskytla se jí zajímavá podívaná. Králi Saremovi už začalo natékat levé oko, ale teď hlavně supěl, přidušený mužem, kterému tekla krev z natrženého obočí. Paní Alilen, přivolaná kemenylem, ani náhodou nehodlala diplomaticky muže smířovat.

Pohodlně se posadila na Saremův trůn a zaujatě sledovala, jak manžel ob stojí v pěstním souboji. Muži porazili několik svícňů a strhli závěs mezi sloupy. Chvilí to vypadalo, že se do něj zabalí jako nemluvnata a sami se už nevymotají. Paní Alilen se velice dobře bavila, několikrát zatleskala. Ocenila dobrou ránu bez ohledu na to, čím ji uštedřila. Sarem několikrát zaklel, ale paní Alilen nedbala jeho hněvu a dokonce dvakrát ze síně vykázala velitele stráží, který sem celý nesvůj vstupoval. Co kdyby král přece jen přijal pomoc?

24. Jiný svět.

Tma, bez chladu, ale navlhlá. Pach sklepení, kde tlí nějaké staré, snad plesnivější hadry a ... A zvířata. Nejspíš. Ale co je hlavní: dokázala to! Swen pronikla dovnitř

hory, do hájemství předků. Vrátila se ke kořenům... Venku dál slyšela Lata. Volal ji přes hromadu závalu, na místo průniku se neodvážil. Swen zvedla hlavu:

"Late, žiju a jdu dál!"

"Budu sem chodit, jak často chceš!"

"Bud' vyjdu, až budu potřebovat jídlo a pití, nebo přijď... Za měsíc nejdřív, potom uvidím."

Mluvila myšlenkami i hlasem zároveň. Odrážel se tu a několikrát opakoval. Prozradila se, ale i kdyby jí skočil na záda sám Urist, nevyděsil by tolik, ji jako postupné rozsvěcování malých hvězd. Kdepak, jen světla pod stropem velké jeskyně, ale co je ten ohromný stříbřitý ovál, obrovský jako palác?! Polkla. Tajemství předků leželo na dosah. Swen, tolik jsi zažila, přece u cíle nevezmeš do zaječích?! Vzdorně znovu zvedla hlavu, postavila se, oprášila a kráčela k té oblé záhadě, jak nejuvzněšeněji byla schopná.

Vší silou se Swen musela ovládnout, když několik kroků před ní se náhle v lesklé stěně objevil podlouhlý otvor. Pomalu se rozšiřoval, vešla. Chodba ji vedla. Jeden za druhým se otevíraly další vchody jako ten první a stejně nehlučně zavíraly, sotva jimi prošla. Viděla, že také světlo řídí svými kroky. Když nic jiného, tohle se mi bude vždycky zamlouvat, slibovala si.

Z čeho to všechno asi je? Rozeznala jen některé kovové části, zbytek nebyl kámen, dřevo ani cokoli známého. Teplé na omak jako lidská kůže... Měkčí, než kov, pásy různých barev. Měly nějaký řád... Divila se sama sobě, že vůbec necítí strach. Snad je to tím, že sem nějak patří, že se vrací k předkům. Nebo ne? Jen zkoumala a obdivovala. Za šestými dveřmi byl poměrně prostorný sál. Viděla maličká okýnka v několika řadách nad půlkruhovým stolem podél zdi. Proč sedávali zády do místnosti? Napočítala deset vysokých křesel. Jistě tu byli ti nejtihodnější, takový trůn by mohl i Chersim závidět...

"Vítej na palubě. Zřejmě jsi Swen, dcera Lamsena a Suary."

Jeden trůn se otočil a muž v něm byl divný. Mladý, pohledný, bez jediné vrásky. Nebylo však, kam do něj nahlédnout. Přikývla a čekala. Takovou ochranu myšlenek ještě u nikoho nezažila. Jako by žádné ani neměl. Byl oblečený přiléhavě, jako do druhé kůže. Hnědá tkanina se kovově leskla. Jako když zlato překryješ tenkým závojem a osvítiš.

"Jsem Danel. Starám se o každého potomka, který dokáže přijít."

"Urist je tu také?"

"Ne. Zemřel před třemi měsíci a pěti dny zdejšího času. Nepřišel moc silný a nezvládl adaptaci."

Danel mluvil klidně, bez posunků nebo zavrtění hlavy. Jak to, že se stará o příchozí? Snad ne desítky let nebo ještě déle?

"Je vás tu víc?"

"Jsem sám, nestárnu a nezemřu, pouze absolvuji regenerační programy. Jsem umělá, člověkem vytvořená bytost. Jistě znáš pohádky."

Přikývla. Pokynul, aby usedla na vedlejší trůn. Bylo to měkké, pohodlné, snad se dokonce přizpůsobilo jejímu tělu.

"Seznámím tě se vším, ale nejdřív musíš projít vyšetřením. Musím znát tvé zdraví a schopnost chápat. Ocitla ses náhle ve světě, který je vyvinutější o dva tisíce let, než ten, ze kterého přicházíš."

"Bohové žijí jinak, než my? Přichází sem Paní větru?"

"Nebyli to bohové, jen jiný svět. Jak vše vysvětlit, ukáže právě vyšetření. Nic neucítíš, brzy usneš, nemusíš se bát."

Swen chápala a zvědavost byla silnější, než záchvěvy strachu. Srdnatě vykročila za Danelem a poslušně ulehla na měkkou pryčnu. Na kratinkou chvíli podlehla panice, když ji přikryl průzračný poklop, ale bylo tu docela příjemně. Jak Danel předpověděl, usnula.

Spánek ji příliš neposílil, plynule přešla do plného vědomí. To, co se s ní dělo, by ještě včera znamenalo úžasné zázraky. Věděla, že skutečně prošla podrobným zkoumáním. Prokázala znalosti opravdu školní, třeba tři používané způsoby psaní, padesát znaků, srozumitelných po celém světě, něco málo počítání. Řešila úlohy v podobě sporů a vymyšlení pracovních postupů. Předvedla vědomosti o všech oblastech světa. Blýskla se i znalostmi z astronomie, ačkoliv počítání hvězdných drah a zatmění považovala za nanejvýš otravné.

Cítila se jako několikrát proprané prádlo. A navrch vytloukané u hráze říčky v Mirsetu! Několikrát tam pozorovala šlachovité pradláky. Dlouhé pruhy látek, natáhlé vodou, by žena ostatně neutáhla.

Danel byl na lodi sám, ale Swen měla pocit, že odpovídala asi patnácti různým lidem. Náhradou za vyčerpávající vyšetření bylo několik základních informací a učební plán. Ocitla se v obrovském stroji, který dovedl létat nebem mezi hvězdami. Před třemi sty šedesáti lety zdejšího času tu přistál, když našel zemi, podobnou vzdálenému domovu. Každý potomek má právo vědět a znát podle svých schopností a typu osobnosti veškeré dosažitelné informace. Některý se snad vrátí do společnosti mezi hvězdami. Nikdy však nesmí využít znalostí nebo předmětů ve zdejším světě, zasáhnout technikou do zdejších dějin. Odtud zřejmě pramení zásady, svazující Vznesené.

Swen směla nabýt veškerých základních vědomostí, jaké se učily někdejší děti. Pokud bude pilná, získá střední odbornost člena posádky. Přesně tomu nerozuměla, ale milý ženský hlas v její hlavě vyslovil pochvalu, která blažila.

Konečně otevřela oči. Ležela na širším lehátku v malé komoře. Nikdo nemusel napovídat, kde co najde a jak použije. Tolik nových názvů měla v hlavě! Vynořovaly se jeden po druhém a zároveň s sebou táhly kdejakou podrobnost. Kdyby ji čekalo samé takovéto učení, nezlobila by se.

Víření pestrých kuliček v proudu vody znamenitě osvěžilo. Zvláštní koupel... Vyvolala vzpomínky na Rewit. Neměla by se možná divit, že prožívá příjemné pocity, když tady před ní žilo tolik podobných tvorů.

Hm, také oblečení je nezvykle pohodlné! Připomínalo mužský oděv kraje kolem Rumaionu, i když tkanina byla naprosto záhadná, podobná spíše kůži. Poprvé měla mužské kalhoty a přepásanou košili sotva do půli stehů! Díky spánkovým promluvám věděla, že se tak oblékala většina předků. Danelova kombinéza sloužila k práci v těsných prostorách.

Malá kajuta, z jejíž zdí vyjížděla všemožná zařízení, ve skutečnosti nahradila docela přepychový dům. Swen rozuměla všem znakům, nahrazujícím nápisy.

Nevěřicně zavrtěla hlavou, když odkudsi vyplula zmínka o typu tohoto vesmírného plavidla, určeného pouze k přepravě cestujících. Tohle celé mohlo přistát uvnitř daleko větších lodí nebo stanic! Ó Luno... Jak okamžitě vžitě zvolání zhořklo! Není bohů, které vzývala. Klanět se planetce na oběžné dráze! Není Šaruty, Paní nebes, Luny. Bozi války, obchodu, moře... Swen ztrácí svůj starý svět, ale co dostane náhradou? Smí se vrátit? Jak ale bude žít, mezi pošetilci a neznalými? Dokázala by mlčet o bozích a technice? Bylo jí i jako ubohé barbarce jasné, že otevřené proniknutí vymožeností lodi do její skutečnosti by vyvolalo ohromné převraty. Vzpomněla na slova zabitých vědmy:

"Bude lepší, když lidé obnoví Torig sami."

Tohle bylo cosi podobného, souviselo to i s chudákem Selwinem. Byl stále zvědavým chlapečkem a zděděné schopnosti mu daly nebezpečnou hračku. On přece nechápal zabití staré ženy jako zločin, ona mu překázela a chtěla něco pokazit! Měl ke všemu dojít sám, postupně, jako ostatní. Tak by i lidé dovedli ničit, aniž by si uvědomili své činy, protože tohle všechno tady má jistě také nějaká "ale". Možná by si testy se Selwinem poradily? Nerada jedla sama, vydala se tedy hledat Danela.

*

Krymerie se dívala směrem ke dalekému Rewitu. Zadržanou Suaru na svahu musela už dávno slyšet, ale ani se nepohnula. Stála s rukama zkříženýma na prsou a po tváři jí stékaly slzy. Když jí Suara konečně položila dlaň na rameno, zachvěla se.

„Nemyslím na malou, ale na Arizu, na jejího chlapce...“

„- a na toho mého kluka, vid’? Neboj, Peranův Maren ti nic nebude vyčítat. Na rukou by tě nosil, jen mu to dovolit.“

„Není čestné být s ním, když... Nejsem přece úplně volná, Suaro.“

„Holka zlatá, to já nebyla taky! No a co? Nech život plynout a najdi pro sebe to nejlepší, co ti může dát. Dítě máš zaopatřené, ten chlap mizerná, můj syn, má taky svoje štěstí. Hlavní je dneska to milé děvče na Rumaionu, protože zrovínka ona a nikdo jiný potřebuje všechnu sílu dobrých přání, kterou jsme schopny poskytnout. Pro statečnou Arizu zkus i ty vyškrábat další kus vlastní odvahy. Když už jsme Vznesené, tak ať nás děvče z divokého Rewitu nezahanbí, co říkáš?“

Krymerie potřásla hlavou.

„Copak není ona víc, než my? Jenom utíkáme do divočiny. Královna Suara, První Dcera Luny, teď ke všemu i ta, která mohla být královnou ve dvou nejsilnějších zemích. Co se to děje se světem, co nám to provedla Paní větru? Jako bychom sem vůbec nepatřili...“

„Nevrazil se ti snad nějaký zapomenutý zbytek mlíka do hlavy? Krymerie, my přece nejsme lidé. Jsme jim podobní, mísíme se, ale jsme jako králík vedle zajíce, myš vedle rejska. Copak jsi zapomněla?!“

Krymerie se zachvěla a sklopila oči.

„Ovšem, jsme něco divného, hříčka přírody a bohů, kdo to ví? Já jen, když tady stojím a přede mnou se rozprostírá širý kraj pod nekonečným nebem – Věděla jsem, cítila, že

je to moje země, můj domov, že jsem stejnou součástí toho daleka a nesmírna jako kdokoliv jiný. Že mám právo – kdepak, neumím to povědět.“

Suara si stoupla těsně vedle ní, objala ji paži kolem pasu a mateřsky přitiskla, jako by chtěla křehkou ženu schovat pod křídlo.

„Vždyť je to tady naše, patříme sem. Ano, jsme tady doma a tenhle náš svět je dost bezpečný a klidný, abychom mohli najít tolik štěstí, kolik chceme. Nesmírno nebo plácek s kozí ohradou, vždyť jde jen o rozměr, který tomu chceš ty sama dát. Jednou tvoje malá Swen přijde ke tvému zápraží a možná s úžasem pozná, že Vznešenost je taky věcí srdce. Nebo hlavně tím.“

„Odpustí mi?“

Krymerie vzdychla tak těžce, že Suaru rázem vrátila o spoustu roků zpátky. Také se takhle ptávala a Peran trpělivě naslouchal. Neuvěřitelný, vzácný mužský! Znovu Krymerii přitiskla a maličko s ní zatřásla.

„Nejpozději u prvního děcka, a to se překulí tak rychle, že nestačíš koukat. Víš co? Stejně jsem ráda, že jsi kývla Marenovi a konečně budu mít šikovnou velkou dceru hned ve vedlejší chalupě. No jo, moje holka si kousek odtud zrovna ustlala na kamení, ale mohla mít život lehčí. Nemůžu jí do toho mluvit, sama musí jít cestou, kterou si vybrala. Víš, co myslím, sama tu palici tvrdou znáš. Swen je tak podobná mojí bábě, až mne mrazí. My dvě na sebe budeme muset ještě hódně přivykat. Hloupý, co? Jsme jedna krev.“

„Děkuji ti.“

„Za co?“

„Za tvoje srdce na dlani. Vedle tebe mohu odpočívat, nemusím být před nikým ve střehu a nesleduji rozdíly mezi myšleným a konaným. To nejúžasnější tady je klid. Božský a stálý, víš?“

„Nejen klid, Krymerie, ale doslova mír.“

Pomalu se otočily a začaly sestupovat dolů. Maren právě před chalupou ukazoval Latovi ulovené ryby. Zastínil si oči rukou a pozoroval přicházející ženy. Usmíval se a Krymerie ucítila stíny jeho polibků. Nejen na tváři, nejen na prsou... Usmála se také a napřímila.

x

Ariza užaslá, s prsty před ústy, nemohla uvěřit manželovým slovům. Rens ji vzal za ruku a odvedl k sesli, přinutil usednout. Trpělivě počkal, až Ariza popadne dech.

„Paní Nerola... Kučes?! Hrůza... Jak jí to mohli udělat? Myslela jsem, že kvůli tomu, jak mohla být v nemilosti po těch událostech, že ji poslali k rodině!“

„Tak mi to Sert kdysi vysvětlil. Měl jsem jiné starosti a nic zvláštního na tom nebylo. Vlastně na to měl právo. I když jsem si už tehdy říkal, že byl na svou ženu zbytečně tvrdý. Teď tedy víme, co se stalo. Podle zpráv od Šarutina kněze Propase Nerola Serta téměř dva roky odmítala, až dostala příkázáno manžela přijmout. U Šaruty totiž nikdo netušil, že jsou manželé.“

„Být kučes... Chudinka! Víš, já na ni nebyla moc vlídná. Několikrát nešikovně zakopla a drahocenný lék paní Kary vylila...“

„Toho nelituj, Krymerie měla dojem, že ti dávali něco špatného.“

Ariza zbledla.

„Paní Nerolu jsme přece tady měli proto, že bývala Hvězdičkou, znala Dům života. Také Krymerie tehdy pronesla cosi v tom smyslu, že přece jen něco udělala dobře. Co když se paní Nerole nelíbily lektvary? Co když nešikovná byla schválně?“

Rens zavrtěl hlavou.

„Kdepak, lásko moje, viděla jsi sice mezi ženami svého bratra lecjaké věci, ale paní Kara byla naší rodině oddaná jako nikdo. Ona a Sert mi nahradili hodně z toho, co jsem ztratil. Otec jí věřil na slovo.“

Ariza sklonila hlavu. Proti Rensově víře v tu starou sívu nikdy nic nezmohla. Ještě z Rewitu věděla mnohé o Lamsenově dvoře, i o té důvěře v paní Karu. Každý tomu říká jinak, ale s Rensem o tom Ariza mluvit nemůže.

„Ještě jednu věc musím povědět: Sert zešilel. Jako dar své ženě přinesl uřízlou matčinu hlavu.“

Ariza se kousla do rtu. Sert tím možná opravdu prokázal své šílenství, ale také to, že před lety jednal z matčiny vůle, že nějaký spor vládl mezi mladou ženou a matkou. Přesně pochopil, co může paní Nerolu obměkčit. Arizu napadlo, že podle vlastní zkušenosti s paní Karou Sertův zločin tolik neodsuzuje. Což se ovšem naprosto před Rensem nehodí dávat najevo. Ztratil přece zbytek staré rodiny. Napřímila se.

„Všechno jsem odpustila, všechno prominula, ale teď prosím, přiveď paní Nerolu zpět. Jen ona nám dokáže povědět, co se stalo.“

„Arizo, je mrtvá. To jsem neřekl? Otrávila Serta i sebe. Z posledních sil prý zašeptala své skutečné jméno.“

„Přivez tedy její tělo. Náleží jí úcta, jestliže potrestala matkovraha.“

Rens už začal přecházet, začal se Arize vzdalovat. Teď přišel k ní, nechápavě zvedl oči od země, ale pod vážným Ariziným pohledem je opět sklopil. Vztáhla ruku, pohládila manžela po ruce a mírnějším hlasem pronesla:

„Je dobré poznat podmínky, za jakých ty ubohé ženy žijí. Vím, že je tam lákají pod zákeřnými lstmi, že se považují za vdané a přitom je jejich manželem náhončí. V Rewitu prý, když zemřou, jejich těla koupí pozůstalí bohatých mužů, aby s nimi hořely na hranici a jako věčné otrokyně sloužily v zásvětí. Nejsou nic, přitom dokonce i oblíbená zvířata mívají vlastní hrob a klid.“

Jsi král, můj pane, máš nyní příležitost provětrat zapáchající doupě. Jestliže Šaruta dopustila smrt tvého velitele stráží ve svém domě, přítele, kterého jsi považoval za součást rodiny, dala ti znamení. Kde zemře urozený muž, tam přece vždycky musí vstoupit soudce.“

„Nemám žádného soudce v těch místech. Proč vlastně musím já? Nikdy jsem do takových míst nevstoupil, královská důstojnost a čest přece...“

„To o králích a hlavně o svém otci víš pramálo, Rensi,“ sladce ho přerušila královna se vztyčenou hlavou. Oči jí plály dalším odhodláním a jasný hlas se nesl snad po celém hradě. „Král Lamsen prý jednou Šarutě v Galahu věnoval i pastviny chrámu Luny. Měl potom co dělat, málem proti němu povstala půlka země. Chápej, ani syna tehdy neměl, ve svaté válce za uraženou Lunu by mohl povstat jiný královský rod. Teprve Suara, Vznešená, ta všechny usmířila. Proto prý si později Lamsen netroufl od Luny žádat dceru zpátky, když mu žena utekla. Promiň, byla to tvá matka, ale jestli tvůj otec tehdy zase nějak ...“

„Nechci na to vzpomínat,“ zaúpěl Rens a klesl na kolena. Skryl hlavu v ženině klíně. Ariza přikývla, zlehka hladila Rensovy vlasy, pokračovala tišeji: „Královská čest snese kučes docela dobře, můj pane. Mně můžeš věřit, já u toho byla. Královna Rewitu z bratrových kučes povstala jen proto, že se Sarem při jejím příchodu docela pobláznil. Musil ji hned mít, nemohl počkat ani chvíli. Ostatní dívky nejdřív pily dryáky proti početí, jen Alilen otěhotněla dřív, než si Sarem uvědomil nějaké nebezpečí.“ Rens zrudl a zbledl. Ariza se sklonila, zvedla jeho hlavu a něžně ho políbila na rty. Vypadal docela vyděšeně.

25. Swen vědcem.

Zatímco Swen zkoumala barevnou směs na širokém talíři, Danel trpělivě vysvětloval. Věděl už, proč přišla, během vyšetření vypověděla celý svůj život.

"Zatím vyčkáme. Pokud má chlapec takové schopnosti, že by časem ohrozil zdejší společnost, přivedeš ho. Nyní se zachovej podle rady té ženy, uť se ho překonat. Je to tvůj syn, snad najdeš nějakou lest, pokud proti sobě budete stát. Podle tvých zpráv je zatím podobný telepatům z Naronu. Lidé s nimi vycházeli dobře, ale museli zůstat ostražití. Nepodřídili se jim a jsou respektováni."

"Proč se ale předkové neobrátili k nim, proč se skrýváme tady, na zemi, kterou tam nahoře neznají?!"

"Dobrých výsledků jsi dosáhla zaslouženě, Swen. Vysvětlení je jednoduché: Naučili by Narony pronikat hmotou. Už tehdy to byla velmi silná rasa. Dožadovali se vlády nad okolními světy. Jednání s nimi nebyla jednoduchá a kdyby dokázali zjistit, co se sebou provést, otevřela by se jim vláda nad většinou známého vesmíru. Ke všemu opravdu nejsou příliš mírumilovní, takzvané podřadné rasy jsou schopni vybíjet ve svém vyšším zájmu.

Proces pronikání dnes nezvládá nikdo mimo omezenou skupinu bytostí jako jsi ty. Jste původem podobní lidé jako obyvatelé tohoto světa, ale po setkání s anomálním polem se změnil genetický kód. Všechny narozené děti potom byly jako ty. Naroni by možná nepotřebovali ani genetické modulace, jejich věda zatím mohla překročit hranice poznání, které tehdy nebyly ani tušené. Rozumíš všemu?"

Ke svému údivu mohla Swen přikývnout. Vybavilo se jí vyprávění, uložené do paměti během spánku. Obyčejná cesta se po ohrožení nějakými nepřáteli změnila na putování neznámým. Celkem čtyřikrát hrozil bojový střet s cizí lodí, ale jejich úlohou bylo především uniknout, neměli dost zbraní. Museli chránit své cestující i za cenu delšího letu. Zabloudili a vlétli do míst, která popletla i jejich dokonalé přístroje. Upadli do podivného strnutí, lidé i stroje. Nikdo netušil, na jak dlouho. Jen odhadem šlo o několik let. Později došli k závěru, že anomálie narušila časoprostor a posunula je na kraj běžných tras.

Než se cestovatelé vrátili do známých míst, narodilo se první dítě. Protože mezi cestujícími byly dvě další těhotné, počkali také na jejich porod. Tehdy se rozhodli ukrýt a vyčkat, jak se projeví lékařem zjištěné změny v organismech dětí. Dospělí

nebyli nijak postiženi, teprve pozdější doba přinesla rozpoznání změn v ženských plodících orgánech.

Když si první batole usmyslelo probíhat stěnami lodi, bylo rozhodnuto. Lidé se vydali na pouť do neznáma. Vznikly nové vztahy, trosečníci se nebránili životu. Zkusili jen omezit plodnost, marně. Všechny přítomné ženy měly po čase stejně změněné děti, jako ty první, ale znamení na prsou mají pouze potomci dvou sester, členek stále posádky.

"Blíží se konec skrývání, míšení genetické změny oslabilo a většina dětí již jimi není ovlivněna. Urist řekl, že na světě zbývá sotva hrstka takových, jako ty a on, " uzavřel Danel. Swen zaujalo, že se tu ocitla ke konci jeho působení.

"Víš o lidech v horách? Urist o nich neměl tušení."

"Vím, mám informace staré sotva sedmdesát roků. Necvičí se a také tím své dědictví oslabují. Pronikání je základem, hranicí rozvoje dospělosti. Pokud nezkusíš pronikání zhruba do dvaceti, dvaadvaceti let věku, zůstane pouze minimální zranitelnost předměty, telepatie a několik schopností, které může mít i takzvaně obyčejný člověk."

"Jako společenství sester, které zničil můj otec?"

"Ano. Zvláště ženy jsou ve všech známých kulturách středem pozornosti a často také pronásledovány."

"Takže když Selwin nezná pronikání, není vše ztraceno?"

"Zatím nevíme, zda si ten stav nepamatuje jeho tělo. Vzpomínáš na boj před Mirsetem a pomoc Uristovi? Během staletí se potvrdilo jediné: Společnost ženské bytosti, používající cokoli z výjimečných schopností, urychluje a provokuje rozvoj. Tebe ovlivnila matka a Krymerie, ale také zvyk cvičit Vznešené právě v rozptylování hmoty. To horalé nedělají. Ostatní bylo jen věcí času. Bouřlivý rozvoj zaskočil ve vypjatých životních situacích mnoho Vznešených. Tvou matku, tebe i Urista. Mám zaznamenán tvůj stesk a strach o syna, ale rozhodla ses v dané situaci nejlépe. Záleží pouze na jeho osobnosti, zda uplatní moc vědomě, při nějaké nepřijemnosti."

"A potom...?"

"Podle stupně Selwinovy nebezpečnosti, kterou musím vyšetřit. Možná pobyt zde. Mezi cestujícími byli odborníci, kteří společně s posádkou připravili řešení různých situací. Včetně velmi negativních projevů- tedy zločinů, chceš-li. Pokud nenajdu závažné překážky, bylo by dokonce možné odletět a svěřit ho některé mírné rase telepatů. Našel by novou rodinu a sobě rovné. Mají zkušenost s výchovou různých osobností, museli překonat vlastní protispolečenské jevy.

Swen, dnes se seznámíš se všemi přístupnými částmi lodě a potom začneš doplňovat údaje botanického výzkumu. Projdi chodby, prohlédni každou místnost. Ve spánku ses s lodí seznámila, je však nutné vědomosti do určité doby upevnit. Odkudkoliv se se mnou můžeš spojit komunikátorem ve stěně nebo tady na hrudi. Stačí se dotknout rudého středu.

Pokud tě něco bude trápit, sedni si ve své kabině a požádej o radu. Přes komunikátor. Máme tu stovky rad, jak je připravili tví předkové. Zde v jídelně si sama zvol dobu a složení jídla, nápoje najdeš téměř všude. Vol obecně: ovoce, maso, ovocná šťáva, voda. Přístroje řeknou další výběr a ty můžeš ochutnat. Příště už vybereš podle chuti. Za dvanáct hodin začneme s prvním výukovým blokem."

Kdyby Swen najisto nevěděla, že o těchto prostorách ví sotva několik hodin, myslala by si něco o návratu do starých známých míst. Sotva někam vstoupila s dojmem, že jde například o sklad, hned poznávala: No ovšem, tohle přepravuje těžká břemena, tímhle se převážejí velké schránky, tady jsou zajištěny sudy s nebezpečným obsahem... Kdyby před ní Danel nebo kdokoliv jiný vyslovil názvy těch věcí, rozuměla by mu. Zněly jí v hlavě, ale vyslovení bylo velmi obtížné. Nevadí, první den ještě neskončil.

Nejlíp bylo v odpočinkové sekci. Zde se scházeli cestující, kteří si chtěli zpříjemnit cestu ve společnosti. Celá stěna byla výhledem do zahrady i se šuměním a zpěvem ptáků. Málem do pohyblivého obrazu vstoupila, tak byl živý. Sem bude často chodit! Vyprávěcí ani pohybové přístroje nevyzkoušela. Snad později, jednou.

Botaniku doplňovala u řídicího pultu. Zvláštní pocit, sedět v jednom z křesel dávné posádky. Sice nevěděla cestám mezi hvězdami, ale pokračovala v jejich práci. Jednou někoho může zajímat, kde a jak rostly různé stromy, keře a byliny. Swen potěšilo, že ona první tady zaznamenává léčebné využití. Její komunikátor oznámil Danelovi stupeň únavy. Swen na jediný zátaž zvládla hodně práce, ale ještě víc, nejen v rostlinopise, měla před sebou. Poslušně ulehla ve své kajutě ke krátkému spánku a potom opět na lehátko ošetřovny.

Pod průzračným krytem byla krátce, sotva hodinu, tedy šedesát minut nebo třistašedesát sekund. Její vědomosti se rozšířily do základu, jaký znávaly děti Latova věku. Spojily se a navázaly na zkušenosti, takže dovedla pochopit i dosud tak složitou a podivuhodnou věc, jako větrné mlýny obilí v okolí Rumaionu. Horší byly nové způsoby počítání. Některé jenom objasnily, co již uměla. Odhadnout obsah nádoby podle velikosti nebo výšku sloupu podle stínu, budiž.

Další však vyžadovaly dlouhé a dlouhé počítání, než došla k výsledku. Když vozka vyjede s naloženým potahem a cesta z jednoho města do druhého trvá pět dnů a proti němu vyrazí jezdec, který může urazit cestu za dva dny, kde se setkají... Měla pocit, že Dcera Hvězdářka cosi takového na Hvězdičky zkoušela, ale rychle přestala. Swen často nechápala složitosti vědy, která se vymykala jakémukoliv rozumnému uplatnění. Složitosti samy pro sebe! Snad ještě ta ekliptika, úhly oběžnic vůči ní, tomu jakžtakž rozuměla. Dcera Hvězdářka nejlepším žákyním naznačila, že učenci přemýšlejí o pohybu nebeských těles kolem Slunce. Jenže tady se sotva nadechla a viděla, že známější oblast uvedli jako pouhý příklad užití a zase pokračovala dřina úhlů, os, parabol, hyperbol, nerovností a různých hrůzných neznámých. Vypadávalo to z hlavy, sotva otevřela oči.

Danel na této části výuky trval, že prý je základem a klíčem k dalšímu poznání. Po Sweniných námitkách slevil jen do té míry, že příští výukový blok začínal údajně zábavným procvičováním téhož. Skutečně se pobavila. Velmi.

Pět sester tkadlen utkalo šest set sáhů plátna. První s pátou dvěšest padesát, druhá o dvacet méně, než třetí a čtvrtá dohromady... Ó Luno, uchraň mne už alespoň vektorů! Jinak tu byla téměř šťastná. V učení pokračovala rychle a mimo vyšší matematiky a neuvěřitelných dílků atomu nebylo nic báječnějšího, než poznávat a pronikat do nových oblastí. Hrdost posílilo vědomí, jak věčné, nudné, ale pečlivé zapisování polohy nebeských těles vedlo již před lety k velmi přesnému výpočtu délky roku. Kdo by tušil, že je to zároveň doba oběhu kolem Slunce? Swen věděla, že jejich observatoř

je největší a nejdokonalejší na světě a že sem přijíždějí učenci ze všech koutů. Kdysi jich prý polovina patřila mezi Vznešené.

Tak obyčejným způsobem, jakým bylo zaměření a značení dráhy slunečního paprsku, byl sestaven kalendář, jehož přesnost nyní potvrdily přístroje budoucí éry. Malinký kousek zásluh byl i její. To byste koukali, velcí hvězdní cestovatelé! Zaujalo ji, že její a Selwinovo jméno se v historii mnohokrát opakuje. Danel vysvětlil, že obě mají základ v prastarých kulturách původní mateřské planety. Její se dalo vysvětlit jako "člen domácí čeledi, zkratka náš" a Selwin jako zkomolení slova les, později jména lesního boha.

Při troše námahy vysledovala v záznamech také spojitost Tybena, Rense, Chersima, Ersena a Krymerie, ale některá už byla překroucena k nepoznání. Úžasné bylo každé nahlédnutí do dějin různých lidských ras. Jak si byly podobné, jak se podobaly dějinám této planety! Na nebi kdesi za viditelnými hvězdami existují světy, kde na různém stupni vývoje bojuje obyvatelstvo o moc, aby nakonec dospělo ke spolupráci nebo zaniklo.

Nejen to, základní lidské prostředky k obdělávání půdy si byly podobné stejně jako nejrozšířenější zbraně. Všude se zem nejlépe obdělávala podobným hákem a později pluhem, stejně jako zabíjení vyžadovalo prodloužený nůž. Také šípy a oštěpy si oblíbili všude. Původně k lovu, potom k boji.

Veškeré činnosti směřovaly k nejjednoduššímu provedení, podobně fungujícímu náradí, obdobným postupům. Byla v tom logika vývoje a poznávání nebo osudová nevyhnutelnost? Všechno směřovalo k ovládnutí přírodních sil. Jenom někdy se lidé obešli bez techniky a letů do kosmu - pokud získaly převahu bytosti se zákony Vznešených. Stalo se tak pouze ve čtyřech známých světech, dva z nich již zanikly po přírodní katastrofě.

Něco se již dozvěděla o rasách telepatů a docela si přála, aby Selwin odešel mezi ně. Kéž by mohla s ním! Jenže Swen je už navěky svázaná s tímto světem. Rozšířila by své nebezpečné umění mezi rasy, které by je mohly zneužít. Teď, když věděla tolik dalšího, chápala úzkost posádky, když dětem nevadily ani pokusy proniknout ven z lodi do volného prostoru. Ačkoliv ona donedávna nebyla schopna během rozptýlení vnímat, za určitých okolností se dětem docela líbilo klouzání kolem lodi a rychlý návrat. Jak dýchaly? Už jen proto, že přežily, mohly být uneseny, zneužity, zkoumány...

Ani učení předci nepochopili, jak děti dokážou ovlivnit předměty a oblečení, jak je hmotou přetahují s sebou. Totéž se dalo povědět o létání. Děti se občas nechtěly zdržovat obyčejnou chůzí. Dokonce dokázaly stát jakoby zavěšené v prostoru! Podle všeho vědci znali jakýsi způsob lidského pohybu vzduchem, ale dovádění dětí bylo odlišné.

Šedesát dospělých po dlouhých poradách odhlasovalo, že svým dětem poskytnou útočiště na hezké planetě, snad ještě i jejich dětem, že budou žít v neobydlené části světa, za dodržení veškerých zákonů své společnosti. Snad se v normálních podmínkách vrátí jejich organismy do běžných mezí...

Na jedné straně Swen dychtivě hlala další a další nové poznatky, na druhé straně pociťovala vlastní omezení. Podobná těm, která ji varovala před ohrožením dětí. Snad

věděla mnohem víc, než nejmoudřejší učenci jejího světa, ale ztratila oporu, ke které mohla vzhlížet, o niž se kdykoliv předtím mohla opřít. Ó Luno!

Čím dál a víc její běžný povzdech hořkne. Jak hloupě si Swen připadá, když se primitivní víry v božskost oběžnice ještě nezbavila. Proč by ale měla odhazovat svůj život a plivat na něj? Je tím horší? Nebo skrze Lunu nedokáže obsáhnout tolik učení, co by mohla? Vzpomněla si na Danelovu informaci a uprostřed směny odešla do kabiny. Posadila se, nadechla a zmáčkla komunikátor.

"Chci... chci mluvit o bozích."

Běžová stěna před ní ustoupila snad o metr dozadu. Na jejím původním místě se zjevila žena, sedící na podobné sedačce.

"Zdravím tě. Přišla jsi ze světa zdejších lidí a chceš mluvit o bozích. Bojíš se, že budeš ve světě svých předků směšná?"

"Ano, paní."

Kdo je to? Copak předkové mohli vědět, že Swen přijde?

"Jsem Mara, matka sedmi změněných dětí a možná tvoje prabába. Přemýšleli jsme o všech otázkách, které budou trápit naše děti a zřejmě nejmíň jejich vnuky. Toto je záznam mé úvahy, s níž souhlasí většina ostatních. Dítě, na poznání bývá nejtěžším okamžikem svár dosavadního vidění světa s tím, který se náhle ukazuje jako lepší a správný. Nevím, v jakého boha věříš, ale není nutné se té víry zcela vzdát, zahodit ji nebo se kvůli ní nenávidět. Víra nikdy není slabost, jenom umí zakrývat oči. Tehdy hrozí, že tě jako slepce kdosi otočí podle vlastního záměru a využije. Pověz, které božstvo se ti stalo blízkým?"

"Luna, paní Maro."

"Luna... Ach, ano, ovšem. Mnoho světů má jeden a víc měsíců. Tato nebeská tělesa spolu se Sluncem vzývá mnoho kultur, protože je provázejí od počátků existence. Luna a Slunce, oheň, vítr, voda. Není to pouhý kotouč na noční obloze, skutečně svou přítomností ovlivňuje svět. Moře podle síly Měsíce umí ustupovat a vracet se k pevnině, podle tvaru Luny se lidé učí počítat běh času, dokonce pozorují změny ve svém chování a náladách. Mnohde je Luna patronkou rodiček, neboť většina dětí přichází na svět v době její vlády.

Luna si postavení božstva zaslouží. Přinejmenším náš obdiv silám a zákonům, které nejsou všude dopodrobna prozkoumány. Lidstvo stále poznává, nachází nové otázky a hledá odpovědi. Často chápe nové věci právě díky pečlivému pozorování oblohy. Luna je tedy často i matkou poznání.

Po čase dojde u lidstva k odvržení nejstarších božstev a mnohdy se bouří i proti pocitu, že snad světu vládne jediný bůh. Síla, která není z tohoto světa a přesto dokáže ovlivnit cestu jednotlivce nebo celých národů.

Nikdo z nás žádného boha neviděl, ale víře v něj se nesmějeme. Naše poznání není tak hluboké, abychom ho mohli s jistotou popřít. Nechceme ho doopravdy popírat, protože v tomto pojmu dnes cítíme zase nám potřebný obsah. Většinou věříme v sílu citů, které se dají nazvat láskou. Jakoukoliv láskou.

Náš osud, Bůh nebo souhra náhod nás vystavili zkoušce, z níž nás vyvedla láska k dětem a touha dopřát jim svobodný, plný život. Poté jsme se snažili podobně ovlivnit chování svých potomků, aby v tomto světě nechtěli využít své nadřazenosti a

nepodrobili si zdejší národy jako méněcennou rasu. Mít lidi rád, pomáhat jim jako starší bratr a odpouštět dětské chyby.

Stejně, jako tam dál přebývají další rasy, které mohou být učiteli a staršími bratry našich potomků. Doufám, že se cítíš lépe. K opravdu filosofickým rozpravám o víře v bohy, její historii a dalších hlediscích postupně dojdeš podle osobního učebního plánu."

"Děkuji ti, paní."

„Bud' šťastná a učení ať dál přináší především radost."

Mara zmizela. Swen seděla dál a pozorovala místo, kde se zjevila. Měla bílé vlasy, ale tvář mnohem mladší, než bývá u stařen. Živé oči a mírný úsměv, příjemný hlas. Mluvila sice řečí, kterou Swen znala ze spánku, ale srozumitelně a jasně. Luna je tedy důležitá i v ostatních světech? Pocítila velikou hrdost. Možná dokonce hříšnou pýchu.

Po třetím týdnu měla Swen jasno: Chce pokračovat ve svém učení léčitelství. Danel ji varoval, hlubší studium opět vyžadovalo něco z nepříjemného počítání a sestav atomů do molekul, ale cena nebyla zase tak hrozná. Byla předkům vděčná, že smí poznávat jejich tajemství. Každé pro ni mělo vysokou cenu. Vždyť zachrání životy.

Hltala neuvěřitelný svět vztahů, příčin a následků. Učila se o činnosti orgánů a tělesných pochodech zároveň se jmény každé nicotné kostičky nebo šlachy. Nakonec málem kvůli anatomickým názvům zapomněla na schůzku s Latem! Tehdy ocenila Danelovu paměť a péči. Zahanbilo ji, že vůbec nepomyslela na vnější svět.

x

Rens nemohl splnit přání své královny a paní. Kněz Propas vyděšeně cosi blábolil o zvycích a pověrách kolem dokola, protože Nerolino tělo už nebylo k nalezení. Popřel však, že by je prodali někomu na pohřeb.

„Kučes, k tomu vraždící kučes, ó pane, ta přináší smůlu a nemoci! Věř, můj králi, její tělo bylo pohozeno na rozcestí, dravá zvěř se o ně postarala. Muselo to být, Šaruta by odvrátila tvář... Je to už tolik dní, králi, nač hledat jednu kučes? Nejbídnějšího tvora mezi larvami?“

„Byla to urozená dáma, knězi. Oblíbená společnice královny. Královna žádá svou družku nebo její tělo. Žádá také, abych zjistil všechno o jejích zdejších dnech.“

„Cože, královna?!“

Rens čekal, že se kněz zatváří pohoršeně, že pronese nějakou námitku o nevhodnosti zájmu královny o neslušné místo, ale ne takový strach. To ho zaujalo. Propas se potil, oči mu tékaly. Jedna vlna strachu za druhou. Rens se pohodlně usadil v křesle a rozhlédl.

„V tomto sále tedy předvádíte nové kučes? Ukaž mi místo, kde sloužila paní Nerola.“

„Není to vhodné, králi, tvá důstojnost...“

„Můj otec asi nebyl zrovna důstojně poblázněný, když chtěl Šarutě darovat cizí pozemky! Chceš mi snad naznačit, že ani krále Lamsena jste nepustili dál?!“

„Jsi přece něco jiného, pane, jsi Vznešený a ...“

„Nu ano, jsem Vznešený. Jenže to mi v zabíjení nebo mučení vůbec nebrání, představ si. Nebo jsi o mně nic neslyšel? Jsem v mnohém po otci, chápeš?“

Propas se pod Rensovým úsměškem zkroutil jako had, ale král dobře cítil, že tohle bude dlouhé. Uměl si chránit myšlenky, mizera. Ven pouštěl jenom strach. Tak silný,

že překonával většinu Rensových zkušeností. Podíval se na toho muže pozorněji a uviděl v jeho očích nedávno uspokojenou krutost. Zbabělou krutost, jaká se vyžívá na slabších. A kdo je nejslabší v Domě radosti? Kučes. Ariza tušila správně: Smrduté místo, plné krutosti a utrpení.

„A chci vidět všechny služebnice, knězi. Hned!“

Rens jen pohnul prsty a jeho muži se rozeběhli. Propasovo čelo zalil další pot. Rens se usmál. Sice předtím poněkud přeháněl, ale úplně nelhal. Také on měl někdy rád trápení druhých.

26. Skála.

Swen poprvé vystoupila z lodi do jeskyně. Zase ten zvláštní pach! Lat už čekal, ale hned u lodi se nemohla spojit. Soustředění vadilo cosi velmi nepříjemného. Později zjistí, proč. Teď honem k závalu! Oddychl si, volal ji už druhý den. Krymerie se prý zrovna nastěhovala do nové chalupy k Marenovi a dokonce čeká děcko. Swen hned měla starost, aby bývalá První Dcera Luny vydržela bez použití jakékoliv síly .

"Víš, dozvěděla jsem se tu, že Krymerie měla pravdu už před lety, kdy musela naše maminka odejít. Ona pochopí, co přesně myslím."

"Chtěl bych za tebou. Co tam jíš a kde se učíš?"

"Late, lid z hor se moudře vyhýbá schopnostem, které jsou našim prokletím a zkracují nám život. Vidiš, kam dovedly mne! Počkej do dospělosti, nic nezkoušej!"

"Hele, ty mě houpeš! Nebo věříš tomu cvokovi?"

"Komu?! Ach ne, Urist tu není. Zemřel ještě před mým příchodem. Prosím, Late, věř mi a zůstaň, jaký jsi. Slibuješ?"

Neslibil, ale zesílila jeho vlastní pochybnosti o účelu takové divnosti a připomněla skálu prosycenou těly. Bylo to pro něj dostatečně odporné, snad zvědavost překoná. Bude lepší, když sem nepříjde moc často. Proto Swen příliš nevychvalovala ani nepopisovala svůj život a za chvíli se rozloučili. Až do jara.

Zamyšleně se vracela, když zase ucítila ono nepříjemno. Bylo vzdálené, překážel trup lodi. Dlouho jej obcházela, než pochopila, že pocit vychází, ba přímo sálá ze skály. Ovšem, stojí na druhé straně od palouku!

Kdyby se nedovtípila, napověděly by kusy kostí zapadlé mezi kameny a trčící z masivu. Když rozpoznala zuby ve vyčnívající čelisti, neovládla žaludek. Při zvracení zavadila o štítek komunikátoru a Danel hned přispěchal na pomoc.

"Matka ani nevěděla, jak hroznou má pravdu! Říkala, že by z toho kamene měla prýštit krev a ony tu trčí kosti a hnilo maso! Jak hrozné muselo být umírání s hlavou venku!"

"Swen, uklidni se. Copak se ti někdy dřív vrátilo vědomí před celkovým zformováním? Stalo se ti to až při příchodu a pronikalas tenkou stěnou. Nejsi dítě prvních generací a oni také ne. Byli mrtví okamžitě, ani nevěděli, že neprojdou."

"Byli mrtví a jsou mrtví nebo jen ustrnuli? Slýchala jsem pověst o dívce Merise, kterou její milý vytáhl s uschlého stromu po celém roce! Bylo to hlavně varování, abych si nezahrávala, ale líbila se mi možnost zmizet a nebýt a potom se objevit krásná a mladá jako dřív. Pověz, Danele, vyprostil někdo z tvých dřívějších hostů kohokoliv ven?"

"Jeden se pokusil, vzal s sebou místní těhotnou ženu, ale bylo to nad jeho síly. Nikdy si to nepřestal vyčítat."

"Ani ti první, silní jako já, to nedovedli?"

"Ti přišli po schodech, ještě před závalem. Když uvízli první před sto dvaceti lety, poznal jsem začátek degenerace. Jenom pět nebo šest za ty roky mohlo něco dokázat, ale byli nemocní a skutečně na konci sil. Znamení na hrudi je často zdrojem nemoci, kterou vyléčím jen na začátku a pouze tady. Proto když roste, mají Vznešení přijít. Pamatuji si jen toto a ne důvod, takže příliš dlouho váhají. Stejně je zajímavé, jak dobře se to mateřské znamení rozšířilo. Myslíte si, že bez něj nemáte schopnosti."

"A zdejší, lidé z hor, ti sem chodili?"

"Nikdy jsem u nich známky té nemoci nezachytil, ani ve vyprávění. Nežijí také nijak dlouho, kolem padesáti let, ale to je dobrý zdejší průměr."

"Danele, můžu zkusit někoho vytáhnout, není to nějak zakázané?"

"Nejsou to tví nejbližší. Co s nimi chceš dělat?"

"Určitě nás něco napadne. Posádka vymyslela všechny možné postupy. Danele, už jsi mi mnohokrát připomněl, že necítíš jako já, ale uvědom si, jsou tam prý děti a těhotné, lidé docela obyčejní! Copak nemají právo na záchranu?! Copak si oni zvolili takový konec?"

"Co když je zkušenost s prolínáním poznamená a pozdrží zánik té schopnosti? Nemůžu čekat navěky, zásoby energie vydrží sto, stodeset let a potom bezpodmínečně musím nahoru na orbitu, aby loď zůstala mimo technický rozvoj!"

"Tak budou žít tady v horách. Vyšetříme je, nebudeme nic moc učit a nikdy nesejdou dolů. Život vykoupí mlčením. Copak jsi ze mne nevytáhl, jak se horalé bojí prozrazení, když si přivedou ženy odjinud?!"

Danel prý sice neměl ozubená kolečka a hřídelky, ale přesto se v něm uvažování roztáčelo takřka viditelně.

"Ověřím, zda řešení neodporuje základním směrnicím."

Oddechla si. Když nenašel námitky okamžitě, rostla naděje alespoň na sporný bod, který i předkové posuzovali podle současné situace -ale také intuicí, kterou Danel nemá! Studium historie není tak marné. A její schopnosti budou k užitku víc, než při pouhém doplňování archívu. Předpokládala správně, svolení dostala. Záchrana jedince patřila na první místo a navíc při ní Swen bezprostředně ohrozila pouze sebe.

Ještě před přípravami k vysvobození Danel pozval Swen do místnosti se záznamy. Vešla do jakési chodby a málem utekla. Proti ní kráčeli neznámí lidé!

Naštěstí Swen ihned vytanuly vzpomínky, stopy po spánkovém učení. Zároveň cítila, jako by tu proti nim nestála poprvé. Ti první, to jsou členové posádky! Velitel a první pilotka, techničky - Mara! Ona byla technička? Nyní ji viděla mnohem mladší. Dále lékař a obsluha cestujících. Byli oblečeni jako Danel, kráčeli Swen vstříc, pokynuli jí, usmáli se - a zmizeli. Mohla mezi nimi procházet, otáčet se, téměř dotýkat. Prsty však projely skrz těla. Byly to obrazy, pohyblivé a živé jako stromy nedaleko odtud. Přicházeli ostatní, cestující, kteří se časem spojili s posádkou. Swen zněla mozky jejich jména. Všichni byli jejími předky, krev se za staletí několikrát pomíchala. Nepoznala nikoho, mezi Vznešenými ani horaly dnes nebyl nikdo, kdo by se jim podobal.

Po nich přicházeli další, první obyvatelé hor, jejich potomci, Vznešení, kteří sestoupili z hor a sloužili lidem. Byli tu všichni, kdo se vrátili do lodi. Dávná historie Vznešených i zdejšího světa. Ke Swen přicházely legendy. Lapala po dechu, jak jim hleděla do očí, zestárlým, unaveným, se smutkem v očích.

Poslední byl Urist. Věděl, že tudy projde i ona? Měla pocit, že úšklebek platil právě jí. Napřímila se. Když projde i ona touto chodbou, zapíše se její podoba na konec průvodu. Pro koho? Pro Krymerii, Rense nebo jejich děti? Selwina? Její úsměv a pozdrav budoucím poznamenaly slzy.

x

Lat s Marenem zahlédli znamení a poslali je dál. Nikde se ani lístek nepohnul, ale věděli dobře, že všichni kolem jsou připravení. Zaslechli hrčení kol. Už! Jenom čas od času sem přivázeli ženy a dnes poprvé s sebou vzali Lata. Třeba tu bude i nějaká pro něj? Maren sice vrtěl hlavou, že by si měl najít družku až jednou, časem, tohle že není nic pro něj, ale copak je Lat ještě dítě? To jen máma nic nesmí vědět, ale Lat dobře ví, odkud vozívají ženy sem, ke Kýrově Mrtvé strži!

Určitě je správné nenechat je shodit dolů, i když prý bývají polomrtvé a musejí zůstat u Kýra několik dnů. Žádná se už víckrát nechce vrátit dolů, radši třeba jen pomáhají s hospodářstvím, jsou vděčné za dobré slovo. Lat ty ženy, uvnitř hrozně tiché a smírné, vídává při návštěvách. Některé přijaly muže, ale některé jen pomáhají. Máma žádnou takovou pomocnici nikdy nechtěla, že to v hnízdě plném kluků nedělá dobrotu, ale táta naopak vždycky říkal, že si dělá zbytečně hlavu a moc se samotná nadře.

Ona taková pomocnice není marná, dobře zabije něco k jídlu, zatímco Latovi se poslední týdný dělá špatně, jenom na něco sáhne. Ani ryby nedokáže lovit. Už ani kytky neškube a je fakt, že by moc rád věděl, jak to dělá Swen. Tolik umí a přece ji viděl škubat kytky i peří ze slepice. To byla síla! Jak se asi odnaučila odporu?

Maren do Lata šťouchl. Pod nimi pomalu projely dva vozy. Cesta byla hodně zarostlá, dva pacholci vepředu vysekávali tenké stromky. Skoro tři roky tudy žádný náklad nejel. Hm, ještě jeden jezdec a dva vozkové, celkem pět mužů, bývá jich prý víc. Lat znovu přikývl, že zůstane na místě. Maren se soustředil a tiše vznesl. Zamířil k jezdcí, který se nestačil ani leknout. Kůň právě stanul, stejně jako valaši, zapřažení do vozů. Zvířata se nebála, pouze poslechla vůli silnějších. Zároveň s Marenem se na vetřelce snesli ostatní, vždy dva na jednoho. Omráčili je bez jediného doteku, stáhli dolů a položili do trávy. Nahlédli do vozů. Přišla Latova chvíle. Také se neobtěžoval chůzí ani během, slétl dolů, ale málem nezvládl konec. Uviděl a hlavně ucítil dvě těla ze zadního vozu, kam dolétl nejdřív. Nikdy neměl rád mršiny a ta jedna se už docela dost rozkládala. Proto tu taky už chlapi nebyli, šli na lepší. Honem se opřel o postranici a srovnal nohy, aby ho unesly. Na zapáchající hromadu uvnitř už nekoukal.

„Sem pojd’“, volal ho Maren od druhého vozu. Lat vyjekl. Něco ho chytlo za ruku. Strašně odporná past! Kroutil se hnusem už při pouhé myšlence, že překážku rozptýlí a bude volný. Nad prknem se objevila rozčuchaná hlava. Oči, veliké a skoro černé utrpením a bolestí, se Latovi propalovaly do myšlenek.

„Pomoz jí, prosím! Vodu...“

Špinavé prsty uvolnily sevření a zčuchané tmavé vlasy zapadly zpátky i se zbytkem té ještě živé. Lat běžel k ostatním. Maren ho přistrčil k pětici žen, které tu seděly

s železnými kruhy na krku a kolem kotníků. Lat se otrásl hnusem ještě víc, než před chvílí. Hrubé železo rozdíralo ženám kůži a navíc bylo spojené provazem. Maren Latovi ukázal, kde změkčit okovy, aby se daly rozevřít. Teď Lat pochopil, co mu nikdy nedocházelo: že ty ženy, které sem někdo vozí zabíjet, neumějí utéct a zachránit se. Napůl mrtvé žízní a hladem, sotva unesou svoje okovy, spojené silným provazem. I kdyby jedna dokázala někde na kraji srázu vzdorovat, strhnou ji ostatní dolů.

„Musím zpátky,“ nezdržoval se pohledem na zbytek osvobozování žen. Kýr, který převzal stráž u Mrtvé strže po předcích, se k němu udiveně otočil. Nechal ostatní, ať ty ubožačky nakrmí, napojí a ošetří a vydal se k vozu s mrtvými.

„Jsou už na druhé straně, chlapče,“ vylouval Latovi zbytečnou námahu. „Ona řekla, že nějaká další potřebuje vodu. Nemůžou za to, že tam smrdí další – to.“

Kýr otevřel vůz a zachytil do náruče špinavé klubko. Lat honem uvolnil okov u krku, který měla. Bez řeči ji převzal od Kýra a položil do stráně. Sama potřebovala pít, rty měla rozpukané a oči se jí leskly horečkou. Když viděla, že někdo leze do vozu, zalily se jí slzami.

„Pomozte jí, prosím...“

„Tady je voda, nejdřív se napij.“

Špína té holky Lata nesmírně odpuzovala. Trochu se zaprášit může každý, ale tohle bylo mnohem horší, než kdy u někoho zažil zblízka. Sotva se napila, už by chtěla zpátky k vozu, aby se podělila o zbytek.

„Nech toho. Jestli tam někdo žije, Kýr se postará.“

„Nenechali ji umřít, Pimata musela čarovat. Ale když ji probrali, Propas chtěl vědět všechno, co se stalo, slyšely jsme i křik. Pak najednou zapřáhli do vozů, všechny se třásly hrůzou, které vyberou. Pimata umřela dřív, než jsme vyjely z Galahu.“

Sypala ze sebe větu za větou, oči přilepené k vozu. Kýr se pořád nad někým skláněl, takže ta druhá ještě přece jenom žije. Lat poslechl nehlasného příkazu, nechal té holce zbytek vody a šel Kýrovi na pomoc.

„Chceš to vyndat ven?“

„Odnesu ji k potoku a rovnou k sobě. Ať chlapci ostatní ženy dopraví do domu, všechno je připravené.“

Lat pokrčil nos, pach tady byl příšerný. Spousta much, zápach smrti i všech možných nečistot a staré krve. Tělo, které Kýra zajímalo, mělo nohy i ruce ovinuté hadry, dávno ztvrdlé zaschlou krví a místy i hnísem. Podíval se směrem k té holce, hadry byly kdysi modré jako zbytek jejího oblečení.

„Kýre, zdrhla!“

Odpověděl mu nějaký křik vpředu. Ženy tam ožily, dokonce se chtěly s muži rvát. V trávě nad tělem jezdce klečela ta Latova trhaná s dýkou v ruce.

„Jdi pro ni a odveď zpátky sem. Rozhodnu, co bude dál.“

Lat měl docela strach, že na něj to strašidlo znovu sáhne, nebo že se toho stvoření dokonce bude muset dotýkat on sám. Sice brzy viděl, že si trochu omyla tvář, ale čerstvé rudé stříkance na obličej i ve vlasech mu rozhoupaly žaludek. Náhodou odtrhla oči od umírajícího a Lat kývnul, ať se vrátí. Pustila dýku do trávy a klidně vstala. Maren jí ustoupil z cesty, když se trochu zapotácela. Bylo ticho. Teprve, když

vražedkyně zašla za vůz, ženy začaly skučet. Lata vyděsilo, že chtěly také zabít a tomu jezdcovi navíc vyrvat srdce z těla.

„To jsou lidé, Late, jejich práva a zločiny. Možná je lepší, když ten muž zemřel v bezvědomí.“

„Ne, měla jsem štěstí. Nemohl se hýbat a viděl, že já jsem volná,“ klidně pronesla holka, která ještě před chvílí málem umírala žízní a vyčerpáním. Pohlédla na Kýra.

„Jsem Tana z Domu radosti v Galahu. Když paní Šarutínil mučili, zaplatila jsem mu, aby mne k ní pustil. Přivázal mě k ní až tady, ale musela jsem mu sloužit pořád. Byl spokojený, když to bolelo. Už nikomu neublíží.“

Kýr přikývl a otočil se k Latovi.

„Tuhle odved' k vám. Potřebuje se vrátit mezi děti. A ty,“ znovu se podíval na Tanu, až se celá schoulila a všechn její klid byl tentam, „ty budeš žít a pracovat, jak se na děvče tvého věku sluší. Nechtěj, abych tě někdy napravoval.“

Tana zbledla a opřela se o vůz. Přesto v sobě kousek síly ještě posbírala, což Lat docela ocenil. Kýrovi tady nevzdoroval nikdo ani náhodou.

„Udělej mi cokoliv, pane, ale ještě pověz: bude paní Šarutínil žít?“

„Sama se musí rozhodnout, stojí mezi břehy.“

Lat ještě uvolnil okov na Šarutínilině noze. Kdyby v něm nebyl odvěký odpor k zabíjení mezi lidmi, už by Tanin čin uznal za správný. Připoutali ji ke dvěma umírajícím. Ještě hůř, nechali ji dva nebo tři teplé dny dny připoutanou k mrtvole. Co tomu všemu ale řekne máma, rozhodně netušil a pořádně ani vědět nechtěl. Vzdychl si a kývnul na Tanu, ať tedy jde.

x

Nejhorší ze všeho byl odpor, který musela Swen překonávat, sotva se ocitla poblíž. Několik kroků od místa s trčícím zbytkem těla cítila strašnou tíhu na hrudi. Každý krok ji svíral víc a víc. Jenže musela až přímo ke kamenné stěně a tam se soustředit.

Neměla příliš podkladů, kde kdo uvízl a zkušební rozptyly hmoty byly prostě nepopsatelným utrpením. Brzy dovedla rozeznat náznaky vědomí a vyčíst předčasné smíření. Většina věděla, že uvízne, jednoduše poslechli dávného nařízení zemřít právě tady. Chtěli být mrtví dál.

Konečně našla tu, kterou zmínil Danel. Zůstala sáh od kraje, rozptýlena do trojnásobné velikosti. Stáhnout ji k sobě do přijatelného objemu dalo příšernou námahu. Naštěstí mělo její dítě dost shodných znaků. Kluk by dal mnohem víc práce a pravděpodobně by nepřežil. Dva dny je skládala, než mohli ven.

Všechno vyčerpání vynahradil pohled na mladou ženu, ještě dítě, která během formování dokončila výkřik hrůzy. Sotva si uvědomila jiné místo, vytřeštila oči a omdlela. Danel ji odnesl do ošetřovny. Bozi vědí, jak to dokázal, ale tvářil se uznale. Nebo to Swen chtěla vidět.

"Jsou oba v pořádku. A ty?"

"Jdu spát. Zítra hledám dál."

Zavrtěl hlavou a skutečně hleděl s pochybami. Nebo už je Swen opravdu přetažená? Danel s nějakým výrazem ve tváři, to je velmi podivné. Promnula si oči. Je to v ní, Danel je strnulý jako dřív, s malým úsměvem.

"Abych nezapomněla, obě jsou to holky... Dobrou noc."

27. Vyprošťování.

Swen prospala šestnáct hodin. Pew zatím absolvovala vyšetření a nyní ji Danel seznamoval se zbytkem života jejího manžela. Byla dost chytrá a rozumná, aby pochopila, co se stalo. Smíření s tím sice potrvá ještě nějaký čas, ale byla spokojená, že prospala válku, která je sem vyhnala. Kupodivu byla vděčná nejen za probuzení, ale i mužovi za pobyt ve skále.

"On byl tak moudrý, věděl, co je správné..."

Pew pocházela z malé osady, byla uvyklá na drsný venkovský život. S ní problémy jistě nebudou, až nastanou přípravy k odchodu. Danel doporučil jaro, ale až po domluvě s Latem. Jedno však určil jasně: Pro vyproštěné zůstane síň záznamů uzavřena. Pew ani žádná jiná své členy rodiny nebo jejich předky neuvidí.

Po krátké radosti začala Swen znovu hledat. Dostala ven sedm dětí různého věku, vesměs bez znamení a schopností. Jenom dva byli chlapci, v kojeneckém věku. Jak již cítila u Pew, kluci moc velkou šanci na přežití neměli. Všechny tři těhotné potratily, ačkoliv patřily ke Vzneseným. Právě proto se však se ztrátou smířily, neboť na ni byly poněkud připraveny. Znaly tradovaná varování lépe, než Swen.

U dvou žen později našla i příbuzenskou linii, vedoucí od posádky k Uristovi a k ní. Zachránila svoje pratety. Další dvě těhotné brzy porodily zdravé holčičky a třem posledním děti zemřely během porodu nebo krátce po něm. Ani jedno z dětí nepatřilo ke Vzneseným a schopnosti žen nepřekračovaly možnosti Swen před prvním odchodem z chrámu. Všechny Vznesené byly starší dvaadvaceti let, jejich malá schopnost průniku odpovídala mělkému rozložení v kameni pouhých několik palců od kraje skály.

Danel vyšetřil i mrtvolky a ubezpečil Swen, že na tom rozhodně nemá vinu. Mnoho dětí doplácí na mísení ras, aniž by jim bylo pomoci. Samozřejmě si už dávno při studiu potvrdila Latem zmiňované rozdíly ve stavbě kostí a složení tkání, ale každý ztracený život ji mrzel.

Dál už Swen vysvobozovat nesměla. Danel našel první známky nemoci, ačkoliv znamení na prsou vypadalo jako dřív. Léčba vyžadovala především čas. Vždycky po uplynutí několika týdnů se mohlo zase něco objevit. Až potřetí si konečně oddechli.

"Vzhledem k léčbě a dalším ukazatelům se zřejmě dožiješ věku, jaký tvoji předkové skutečně považovali za stáří."

Swen se pilně učila a tak již nyní věděla o své nemoci vše dostupné, stejně jako o principu léčby na úrovni buněk. Tudíž se nevzpírala omezení přímé výuky a přešla na učení "jako za starých časů". Musí vymyslet, jak ošetřit ostatní znamení dole ve světě lidí. Rens je má přece stejně tmavé, tedy náchylné ke zhoubné nemoci! Zaměstnala Danela, neboť její znalosti práce se zařízením lodi na takový úkol naprosto nestačily. Obyčejné učení, beze spánku, bylo tolik pomalé!

x

Nerola tančila Vítání noci. Ona byla zase Dnem, Swen Nocí, opatrně kolem sebe kroužily a předváděly, čím je která lepší dobou. Nerola si vzdychla. Být u Paní nebes,

nemusela by nikdy ustupovat Noci. Naopak, v jejím chrámu by vždycky ustupovala Swen! Počkat, melodii zpívá jediný hlas, co se stalo? Nerola si uvědomila, že zpěv přichází zvenčí. Už věděla, že jenom snila, že ji ten zpěv táhne do bdění, ale lapala po zbytcích krásného snu, nechtěla se vrátit do skutečna. Bála se, protože ve skutečnosti, až se probudí, znovu zažije mnoho bolesti a...

„Nerolo, dítě, probud' se už.“

Otevřela oči, hlas patřil do snů. Zemřela? Tvář První Dcery poznala jen podle očí. Seděla u ní na lůžku, v nějaké komoře se zpola zastřeným oknem. Jako venkovský dům, ne chrám.

„Už se neboj, všechno je pryč. Jsi svobodná, Nerolo.“

„První Dcera,“ vydechla Nerola a nechápala naprosto nic. Slyšela o ní, že utekla, ale ne, že je krásná. Že září a je šťastná. „Mám dnes muže a časem, možná, nějakého budeš mít i ty. I děti přijdou, Kýr tě po všech těch dryácích dal skoro do pořádku. Jsem tady, abys věřila, že se již nemusíš ničeho bát.“

Nerola mlčela. Věděla, že o ni někdo pečuje, ale když se probouzela, bývala sama v šeru. Jenom o jeho hlase věděla. Rozeznával ji až do vnitřku kostí a naplňoval důvěrou. Připomněla si hrůzu, ze které ji vůle toho muže vytahovala, podpírala při každém Nerolině zavzlyknutí. Takže se jmenuje Kýr... Pomalu zvedla pravou ruku, strašlivě těžkou, a podívala se na konečky prstů. Vypadaly cize.

„Nehty ti už dorostly, moje milá, ale ty staré rány na zápěstích se už moc napravit nedají. Má to i své výhody: nebudeš muset škubat žádné ptáky,“ zažertovala První Dcera Luny.

Nerola napodobila úsměv, také zkřivila rty. Všechno bylo najednou tak daleko! Přepadl ji náhlý příval slz. První se sklonila a Nerola ji objala kolem krku. Nemohla se utišit a když si najednou uvědomila, jak silně asi svírá Vznešenou, polekaně ztuhla. Nechtěla jí ublížit ani vzbudit nevoli.

„Jsem tu pro tebe, holčičko, vyplakej se. Vím toho hodně, byla jsi statečná.“

Nerola tedy plakala dál a dokonce vzlykala nahlas, protože jakékoliv uznání První Dcery odjakživa patřilo mezi nedostupné touhy krásné, ale hloupoučké Hvězdičky.

„Nejsi hloupá, snad jsi ani nebyla. Jenom jsme dost nesledovaly a nepodporovaly to, v čem vynikáš. Také já jsem se musela hodně naučit, Nerolo, i díky tobě.“

Nerola zrudla a položila se zpátky. Jestli Vznešení znají myšlenky... První Dcera přikývla.

„Ano, teď cítím tvé dojmy, ale myšlenky nechávám nepřečtené. Neděláme to pořad, není to slušné. Chci jen, abys věděla, že jsme tě tehdy chtěly ochránit před následky tvé první lásky. Právě ty bys dokázala nemít ráda nechtěné dítě vnuceného manžela. Trápila ses pro kupce a kdoví, co bys vyvedla, jen abys pro něj zůstala volnější. Takže jsme ti daly lektvar, který snížil tvou plodnost na dva až tři roky. Myslela jsem si, že se zatím spřáteliš s královou nevěstou a tak najdeš nový zdroj radostí.“

„Taky jste čekaly, že mne muž přenechá králi?“

„Říkej mi Krymerie, jako všichni tady. Ne, kdepak, na tohle Dcery Luny nemyslely. Jsme sice ženy, ale takové nitky se v chrámu nespřádají. Rens je přece Vznešený a stálý... Tedy ke své lidské lásce. Já byla Vznešená, ve které najednou uviděl ženu – a vyzkoušel, jaké to je. Jediný Vznešený s jedinou Vznešenou.“

Nerola údivem otevřela pusy. Takhle otevřeně přiznat, že ji někdo využil, jenom vyzkoušel! První Dceru Luny, učenou, moudrou! Krymerie přikývla.

„Máme asi hodně společného, vid’? Každá toužíme po štěstí a hledáme je různými způsoby.“

„Kde tedy jsem?“

„Na území Vznešených. Odtud se dolů už nevrátíš. Doufám, že se nepokusíš utéct, takže si zapiš za uši, že ti tady nikdo nebude vnucovat žádného muže. Jenom přispěješ svým dílem k životu ostatních. Pomůžeš při porodech, s dětmi, s něčím, v čem se vyznáš.“

Nerola si najednou vzpomněla:

„Královna! Já opravdu nevěděla, co se tam...“

„Už je to pryč, Nerolo. Sama královna tě nechala po Sertově smrti hledat jako svoji družku a hrdinku. Rens obrátil Dům radosti vzhůru nohama a tomu Propasovi nakonec dovolil veřejně vypít jed. Náhončí se už nesmějí ženit, aby podvodně strkali nevěsty do Domu radosti, kučes mohou mít děti. Ty potom budou sloužit Šarutě nebo jim matky vykoupí svobodu. Také kučes samotné se mohou vykoupit a pokud budou chtít dál bavit muže, mohou se zařídit v blízkosti dolů. Hm, víc asi změnit nešlo. Bohužel nevím, jak by se na tebe dívali, jak by tě třeba na Rumaionu mohli přijmout, když jsi byla slavnou Šarutínil. Ženou, která miluje svou moc nad muži. Dokonce i nad Ersenem, Sweniným ochráncem.“

Nerola nevěděla, jestli má zase plakat nebo se smát. Vyfoukla Swen Ersena! Věděla, že ta jeho ochrana přítelovy manželky má nějaký háček! A že paní Ariza ví, že ji Nerola vlastně chránila? Je jedno, když pro ostatní Nerola zůstane tou nejzkaženější ženskou pod sluncem. Vždyť ani kučes ji neměly rády, protože se prý nehodí být vedle utrápených chudinek takhle spokojená a navrch si těžkou službu užívat. Hlupačky.

Nerola sáhla po Krymeriině ruce, ale vzpamatovala se a nedokončila pohyb. První Dcera Luny však sama vzala její ruku do obou svých a ještě zlehka pohladila. Nerole hned bylo jasné, že kamsi mezi lidi se už vracet nechce.

x

Rens seděl v jednom ze čtrnácti křesel v kruhu. První Dcera, která nastoupila po Krymerii, ho dovedla sem, do poradní síně. Seděla tady také staříčká slepá vědma Vědoucí a král nevěděl, jestli má být víc zvědavý nebo ostražitý. Tady přece mají komoru, kde dokážou zabíjet. Zavedou ho tam? Pokud věděl, žádný muž po mnoho a mnoho let nevstoupil do tohoto srdce svatých míst. Konečně První promluvila:

„Králi, jsi dědicem Vznešených. Sám jsi navíc Vznešeným, který se podle pověsti zpronevěřil a prolil krev. Luna dopustila, aby vítr do našeho chrámu zanesl zdání stop, které jsme zachytily a rozvinuly. Víš jistě sám, že král Lamsen, tvůj lidský otec, měl několik dětí ještě před oním setkáním se Suarou. Jedna z těch matek využila svůj vliv a rozhodla se škodit ostatním potomkům. Odstranila tři nejstarší mužské Lamsenovy potomky a měla dost vlivu, aby zkusila škodit i přímo tvou rodinu.“

Není naším posláním soudit ani trestat svět za zdmí našeho chrámu. Děkujeme Luně, že nám dovoluje některá vědění použít. Toto je zpráva naší bohyně, kterou máš znát: Krev na tvých rukách, králi, je krví milosrdné smrti a záchrany před nevýslovným utrpením. Události byly nalíčeny tak, abys věřil nejhoršímu, zešilel hrůzou a aby tvá

vlastní matka v tobě zabila zrůdu, předpovídanou a očekávanou celá staletí. Past nalíčil člověk, který ovšem nemohl dohlédnout velikosti Vznešených. Proto jsi tehdy vyvázl ty i královna Suara. Já, která jsem zdělila právo soudit, říkám: Jsi nevinný!“

Rens ohromeně povstal. Slova První Dcery mu odkrývala závoj zapomnění, kterým si sám přikázal zahalit ony strašné chvíle. Ano, byl tam ještě někdo další, mihnul se ... Sert? Snad, ale ten je neškodný, oddaný. Samozřejmě, že o jeho původu Rens dobře ví. Byl tam ještě někdo... Král. A ještě? Žena... Matka až potom.

Dcera Vědoucí vztáhla do prostoru vyschlou, hubenou ruku. Vylézala ze širokého bílého rukávu jako rozřesený ptačí pařátek. Coto chce nahmatat, jaké vize se dotýká?

„Shod' staré břemeno a vzlétni bez obav, králi s krví bohů! Ukaž lidem, že síla není pouze v meči. Za tebou stojí jenom to dobré, vždyť všechny tři Vznešené tvého života hledí z výšin bohů na Rumaion s láskou!“

„Z výšin bohů?“

Vědoucí sklonila hlavu.

„Bohové během věků přicházeli a odcházeli, až nám darovali Vznešené. Ponechali na nich, jak čistá dokážou být naše srdce. Ano, právě lidská srdce a jejich čistota jsou nutné pro setrvání Vznešených. Dokud žijí Vznešení mezi lidmi, dokud se u nás smějí, radují, milují a množí, je svět zahrnován dary bohů. Co s ním bude bez krve tvé krve? Zůstaň a vládni, králi, dej našemu světu další naději.“

Rens se znovu posadil a nevěděl, co si myslet. Řekly mu o zradě a léčce, slavnostně smývají nejhorší špínu jeho života. Zároveň mluví, jako by i Krymerie byla mrtvá. A Swen? Kam se ztratila ona? Věštyně potřásla hlavou, jako by vír otázek v Rensově hlavě slyšela.

„Holubice bílé do vlastní hrudi klofou, škubou si peří a jejich krev kane na vyprahlou zem. Nehleď již na bolest, peří doroste, když mávnou křídly. Zítřek ještě neotevřel oči a cesty nevidí zřetelně. Dej mu znamení, trvalé a stálé. Buď tedy sloupem, ke kterému se cesty zítřků seběhnou. Víš, co je údělem sloupů? Na sloup se holubice, unavené výšinami, důvěřivě slétnou.“

Rens užasle zíral na ústa, která ve vrásčité tváři vypadala jako bezedná propast. Kupodivu těm divným slovům rozuměl mnohem jasněji, než útěchám První Dcery v úvodu: pokud bude žít a vládnout tak, aby to mohly považovat za dobré, setká se s nimi. S Krymerií, Swen - i matkou. Přitom ho zaplavila vlna hrůzy: Ariza! Sertova matka Kara! Jestli paní Nerola vylévala dryáky, potom právě on, Rens, nutil svou ženu snášet neustálá ohrožení! Ona to tuší, možná naplno ví, ale odpustila mu i tentokrát!

Zabořil tvář do dlaní. Vzpomínal na jejich rozhovory, na Ariziny nápovědy, které shodil ze stolu. Jak to jen odčinit? Bylo ticho, obě ženy klidně čekaly, až se ovládne. Konečně dokázal zase zvednout hlavu a dokonce jim pohlédnout do tváří.

„Děkuji vám. Ještě mi porad'te, prosím: Jak zničím zlo kolem sebe i s kořeny? Zbývá ještě někdo, kdo by chtěl ublížit Arize a dětem?“

První Dcera zavrtěla hlavou.

„Nám nepřísluší nápomoc k pomstě. Kolo osudu se dalo do pohybu, víc nevíme ani my.“

Swen často přemýšlela, co a jak bude, vyjde-li ven i ona. Polévalo ji horko a potom zase úzkost při představě, kolik utrpení by mohla zmírnit. Je tolik nemocí, tolik zbytečného utrpení. Mlčení bude hořký trest za šťastné poznávání! Lituje snad další výjimečnosti, která ji odloučí od ostatních lidí ještě víc? Ne. Naučila se už kdysi být jinou, sama uprostřed děvčat. Nemohla by přece tady den za dnem pouze čekat, bavit se a hrát si. Jistě najde cestičku k pomoci v chrámové škole. Něco musí vymyslet, to by jinak přece nebyla ona... Samozřejmě bez přestoupení zákazů, které respektuje.

Stala se zatím hlavou malé rodiny, řešila spory a hádky, jaké nebývají v uzavřeném společenství žádnou výjimkou a občas si přiznávala, jak převelice se těší na jaro a klid. Oba nejmenší chlapci stále bolestněji připomínali Selwina. Strávila tu téměř tři čtvrtiny roku a nedovedla by mu pomoci, ani co se za nehet vešlo! Jak asi vyrostl, zdalipak se mu nestýská? Přepadl ji stesk tak silný, že deset dnů chodila k závalu a doufala, že uslyší Lata a snad nějaké novinky. Po návratu ji obklopovaly nedočkavky, stále více zaměstnané sněním o opravdovém životě.

Často si tu připadala jako mezi přerostlými Hvězdičkami. Musely dočkat jarní rovnodennosti, bratříček nespěchal. Nechtělo se mu tady trčet jako minule. Zpráva o osmi mladých ženách a sedmi holčičkách ho potom jménem všeho horalstva nadchla. Další dva bratři už zase hledali v údolích, zatím jen rozumně. Měli spadeno na sirotky bez rodiny a přátel, ale taková kvítka u každé cestičky nerostou. Ženy, vysvobozené u Mrtvé strže, se rozešly po horách, nikdo další nepříbyl. Tana s Latem jedná jako s usmrkancem, přotím ji pomohl zachránit. Sice všichni říkají, že rostou pro sebe, ale teď Taně sklapne. Nakonec ještě bude holek na výběr, ženských příbyde!

"Řekni kdy a přijde ti sem chlapů z okolí, že ty balvany zmizí jedna dvě!"

Mimo zpráviček o Krymerii, Nele a nejmenší sestřičce, která už sama sedí, vykládal Lat jen o drzých medvědech a tuhé zimě. Také nějaký Kýr si konečně našel ženu, která mu pomáhá léčit skoro líp, než umí Krymerie. Swen měla z novinek nakonec velkou, nepřehlednou míchanici v hlavě. Snad je lepší, že nikdo nechodí či neproniká k Selwinovi, jenže ani nejrozmumnější důvod Swenino zklamání nepřemáhal. Copak nikdo netuší, jak se matce stýská po takovém mrněti?!

Dohodla s těžkým srdcem dobu odstranění závalu a stáhla se do lodi. Měla na okamžik dojem Ersenova volání, ale hned zmizelo. Snad se jí to zdálo, vždyť právě mluvila s Latem a měla hlavu jaklo nafouklou. Mohla je skutečně slyšet? Zřejmě se příliš trápila a vzpomínala.

Stejně je to celé divné. Swen ihned po vzpomínce na Ersena začala rozmotávat nejasné podrobnosti, nalepené k závalu těch dojmů. Bylo to divně popletené: co by Ersen dělal v Rewitu, u soukromé Saremovy lázně?! Přesto nebo právě proto ztratila klid.

Zašla za Danelem, přiznala svoje stýskání. Dlouho mlčel, potom tím svým hodnotícím způsobem mluvil o nulových zkušenostech s mimosmyslovým vnímáním přes masív. V záznamech nic takového není. Doporučil zvážit riziko výstupu po odklizení závalu. Co když se Swen instinktivně spojí se synem a posílí ho na dálku? Uznal však potřebu nových informací. Musela rozhodnout sama.

Swen vrtala hlavou i Krymerie. Vždycky měla dojem, že sešla do chrámu odněkud z hor. Možná odsud? Teď učí Nelu, sama čeká dítě... Nedojde tady v horách nakonec k pokračování nežádoucího umění?! Danel připustil, že i to by měla prošetřit. Byla jeho ochotou poněkud zahanbená, ale na výsost spokojená. Vždyť mu nelhala. Jenom neudělat chybu!

28. Opět venku.

Ani tak silní chlapi, jakými jsou dřevorubci, si s balvany lehce neporadili. Celé čtyři dny se prokopávali závailem. Dvakrát uvolnili hlínu se štěrkem, začali s výdřevou - a všechno se sesypalo. Museli začínat znovu. Swen by prošla, jenže nechtěla riskovat pronikání. Kvůli dětem a ani kvůli sobě. Danel odmítl jakkoliv pomoci, neboť mu opět jednou chyběly jasné směrnice. Čumák jeden studený! Konečně se Lat protáhl úzkým otvorem a po dlouhé době sestru objal.

"Téda, ty si žiješ! Vopravdu ti vevnitř svítěj hvězdy. Sou jako malý sluníčka. Žjůůva! Tamto je tvoje chalupa?"

"Láde, trochu tě provedu, protože bys mi zvědavostí puknul, ale budeš mlčet, rozumíš?! Sama také na chvílku vyjdu ven, ale potom zase něco přivalíte, aby sem nikdo nemohl. Možná by se i některý z tvých přátel rád podíval?"

"Vůbec ne! Voni říkaj, že vod tohodle jinak radši dál. Jsou tu kvůli holkám. A ty? Nechceš tady ztvrdnout, že ne? Ramsa z Černý holáně by si tě klidně vzal, má hospodářství skoro jako my. Já ti ho aspoň ukážu, jo?"

Slíbila, že si onoho Ramsu prohlédne a představila Danela. Ukázala, kde spí a předložila Latovi sladkou kaši předků.

"No, nic proti nim, ale nedivím se, že tady nezvostali. Náš med je lepší. A na těch hejbacích stromech nemůžeš sáhnout do hnízda! Jenom koukat bych teda nechtěl."

Předvedla bratrovi záznam o stavbě jeskyně. S očima na vrch hlavy pozoroval hlavně stavební mechanismy. Při zrychlení běhaly jako mravenci a po uzavření oblého stropu nad lodí ještě zamaskovaly příliš dokonalé dílo hlínou a balvany. Ani předchozí zanoření lodi do širokého sedla hory na něj neudělalo takový dojem. Celkem lhostejně pozoroval ještě předky, jak místo osazují stromy a keři. Za několik let celý prostor vypadal naprosto přirozeně.

Loučení bylo krátké. Všichni se těšili ven, do starého opravdového světa. Každá žena, kromě nejmenších kojeňátek, se pečlivě kráslila. Danel jim připravil šaty z látek, které odpovídaly jemným plátnům venku. Dočkal se velikého uznání a díků.

Swen vyšla za nimi a mimo Perana si jí nikdo nevšímal. Latův Ramsa byl sice pohledný chlapík, ale už začal s Pew probírat krásy její malé Smíny. Svalnatí horalé bezpochyby rázem splnili nejodvážnější představy děvčat a váhání nebo okolky alespoň kvůli dobrým mravům se na malém prostranství nijak zvlášť nekonaly. Jenom děti spokojeně objevovaly a prolézaly kde co. Odejdou odtud do rodin, které se ještě napevno domlouvají a do dvou dnů navštíví Peranovu chalupu. Samotný Lat se vytratil jako duch. Přišel, viděl a už zase pospíchal. Swen měla pocit, že ke konci byla jeho návštěva spíš zdvořilostní. Někam se najednou hrozně těšil a proč ne? Bylo mu přáno.

Za těch pár dní si to tady vysvoboditelé docela pěkně zařídili. Swen před časem skrze houštiny tuhle malou plošinu nerozpoznala. Nyní tu bylo malé tábořiště se třemi nízkými přístřešky z větví a ohništěm. Odtud vedlo jen deset stupňů nahoru k ní a Peranovi. Přistoupil ke Swen a naléhal, aby navštívila Suaru. Odmítla.

"Musím zpátky, Perane, jen co si ověřím..."

Sotva vzpomněla Ersena, pronikla do ní naléhavost jeho myšlenek jako kdysi v Mirsetu. On umírá?! Ano! Volá ji, naléhavě, zoufale! Chvěla se a hledala dál. Plujan, Alilen, Sarem... Malému se vyhýbala tak pečlivě, že nepřijala ani myšlenku s jeho podobou. Všichni totiž byli kolem něj, v paláci. Zkusila Rense, ale ten o ničem nevěděl, právě putoval plání Galahotu. Nějaká nová tlupa zlodějů ohrožovala kupeckou stezku. Jen zalapal po dechu, když rozeznal sestru a vzkázal něco o tom, že je připraven být sloupem, kam může ona doletět. Asi je moc horko, měl by se krýt před sluncem, usoudila a nezdržovala se s ním.

"Špatné zprávy, Swen?"

Roztržitě pohlédla na Perana.

"Ano, počkejte, prosím, se zavalením vchodu. Možná zase vyjdu."

Spěchala za Danelem. Možná, jaképak možná?! Ona jasně musí do Rewitu! Nejlépe letem, nenechá přece Ersena zemřít. Varoval, že se proroctví začalo plnit! Také Alilenin syn je nemocný. Proč? Jakou to naznačoval Ersen souvislost?!

Danel samozřejmě nehnul brvou. Tolikrát si už Swen přála, aby mu tvůrci dopřáli zamračení, srdečný smích nebo hněv! Všechny ženy svou stále vyhlazenou tváří rozčiloval a dráždil. A co hůř, měl vždycky pravdu. To překousla bez zlobení opravdu jediná Swen.

"Swen, skutečně tu zprávu musíš prošetřit. V každém případě chlapce přiveď, nenech ho dál bez dozoru. V Rewitu nejsou žádní dost zkušení lidé ani Vznešení. Nezapomínej, žádné průniky v jeho přítomnosti! Přijít sem za mnou musí sám. Pouze v případě velmi nepravděpodobné souhry náhod bys mohla vyčkat tady v lodi, než dítě vyšetřím. To odhadneš už v Rewitu. Swen, věř raději tomu, že Selwin zřejmě nevyjde, dokud nedospěje. Zajímá tě vyjádření pravděpodobnosti v procentech?"

Zavrtěla hlavou. Kde je Selwin, nesmí být ona. To nezmění. Jen aby zůstala naděje.

"Swen, jeho nadějí zůstává pouze neznalost pronikání. Můžeš letět, ale nesmí se od tebe nic naučit. Připomínám, že telepaté dokáží pochopit a odkoukat i stav mysli. Ochráníš své vědomí?"

"Nikdy ho neuvidím?"

"Nejdřív za sedmnáct, osmnáct let. Oživím pro něj tři dětské společníky. Jsou jako já, nastavím jim různé povahy."

"Proč až teď, měli jsme tu přece děti?"

"Ano, měli. S plánovaným brzkým odchodem."

Swen zahanbeně přikývla.

"Rozumím. Danele, jestli Selwin bude muset zůstat tady... zavřený a sám, nemohl bys ho odvézt k bytostem, jako je on? Když to bude možné, dáš mi nějak vědět?"

"Projdu směrnice. Teď řekni, cos zjistila o Krymerii."

Nic, dočista na ni zapomněla. Ale už jednou ji varovala a ještě se s ní spojí. Danel připomenul, že by se měla převléknout ze služební uniformy. Tak proto po ní Peranovi

muži tak koukali! Vyšla ven i s komunikátorem, v kalhotách a zdejších měkkých botách. Honem to napravila. Objala Danela na rozloučenou. Ozdobil její rameno zlatou sponou pokrytou drobným písmem.

"Majetku ženy se říká věno. Patří ti po zásluze, víš, co s tím."

Roztržitě poděkovala a lítostivě se otočila k východu. Věděla, že se Ersen pro nic za nic v trpkosti, zklamání a strachu neutápí. Ona se sem už vrátit nemůže. Venku požádala Perana, aby vchod nechal otevřený, ale hlídáný a zajištěný. Pochopil rychle, co žádá. Nezakrývala příčinu svého napětí, pevně sevřel její ramena.

"Jsi silná holka, silnější, než kdy byla Suara. Ty dokážeš všechno. Uděláš určitě to nejsprávnější!"

"Pozdravuj maminku, možná se objevím."

"S dítětem?"

"Sama."

"Co se..."

Zavrtěla hlavou a sešla ze schodů. Prošla tábořištěm, roztržitě odpovídala na pozdravy, pohladila každou dětskou hlavičku. Nařídila vzdálenému Saremovi převoz Ersena do města. Teprve dostatečně daleko od všech vzlétla.

x

Nerola se vracela od Krymerie. Na rozdíl od Vznešených nelítala tajně ani okatě, což tady ze všech stejně rozčilovalo jedině Peranovu Suaru. Opravdu hodně. Nerola ji trochu podezírala, že Suara je k ní srdečná právě proto, že je Nerola obyčejná. Na druhou stranu, taky na rozdíl od Vznešených, Nerola moc ráda jezdila na koni. Tohle prý byl Karijův hnědák, takže jí zůstal tak trochu právem. Karijovi přece stačila říct svoje jméno, ale stejně ji předhodil Propasovi. Ten ji týral pořád dokola a pořád chtěl vědět, kdo opravdu je, proč Sert přivezl hlavu... Brr. Ke všemu až dneska se jí Tana vyplakala na rameni. Ani když zapáchla Kariju, neosvobodila se ode všech zlých zážitků.

Přes všechny chmurné vzpomínky se Nerola usmála. Tana je zamilovaná a Lat se pořád chlubí, že si od Swen přitáhne nějakou nevěstu. Tohle Tana přepískla: pořád Latovi odsekávala a dělala, že ho nevidí, ale jak došlo na okamžik, kdy by ho mohla ztratit, třese se strachy. Konečně má ta malá hlavu plnou něčeho lepšího, než nimrání v bolavé minulosti! Kolik jí už bude, patnáct? Latovi tuhle bylo vidět chmýří na bradě, jsou pro sebe jako stvoření.

Nerola přimhouřila oči a nadechla se vůní lesa. Svoboda, volnost, důvěra... Mezi Vznešenými je to podobné jako s Ersenem, zajímá je na ženě mnohem víc věcí, než roztažené nohy a zpěv pro pobavení pánů. Copak asi dělá Ersen? Získal už tu svoji lásku od Šaruty? Nerola se zamračila, píchlo ji u srdce. Jako kdyby se mu dělo cosi zlého. Zvláštní, někdy mívala poslední dobou pocit, že se snad v něčem podobá Vznešeným. Však za Krymerií jela dnes jen tak, kvůli zámince. Styděla se Kýrovi přiznat, že možná tak nějak v duchu zaslechla Tanu. Volala ji, smutně a utrápeně.

Hřebec stanul, Nerola se spokojeně rozhlédla. Nemýlila se, vpravo za křovím uviděla vysokou postavu Kýra. Není už nejmladší, ale husté hnědé vlasy neskrývají jedinou šedinu. Trochu vzhledem připomíná krále Rense, možná jsou stejně staří. U

Vznešených se to prý nedá dost dobře poznat. Usmála se na něj a potěšeně pozorovala úsměv, kterým odpověděl.

Zvláštní, měkký a přitom pevný muž. Choval se víc jako bratr, přítel – ale do Ersena měl daleko. Kýr byl prost veškeré tvrdosti a Nerola velmi ráda sledovala, jak mu radostí jiskří oči. Pohodila hlavou, vlasy měla napůl rozpuštěné a věděla, že se Kýrovi velice líbí.

„Spěcháš domů? Rád bych ti něco ukázal.“

„Vždyť jsem se vracela především k tobě. Krymerie je jinak v pořádku, všichni blázní kvůli těm ženským ze skály...“

„A Swen.“

„A Swen.“

„Pořád ti vadí? Myslím, že ještě neprošla nejhorším.“

Nerola ohrnula ret. Nerada by slyšela, že i Kýr je z té druhé cely vedle.

„Proto ji nemusím milovat, že ne? Možná jsem jí někdy křivdila, možná mohla být tak nafoukaná, jak byla, když je ta královská dcera. Nezblázním se z ní. Prostě ji nemám ráda, ale vysvětlovat to nedokážu.“

Přehodila nohu přes koňský krk a sklouzla do Kýrovy náruče. Byl milý a pozorný, ale nic víc. Žádné osahávání a vlastnění, žádné nároky za to, že ji zachránil. Což bylo pro Nerolu nové a zároveň velmi příjemné.

„Možná znám odpověď. Nech koně napást, potom ho zavolám.“

Poslechla, s důvěrou mu podala ruku a nechala se vést. Když klopýtla, nenechal ji upadnout. Vlastně ho podezírala, že ji podle zvyku Vznešených pokaždé trošinku poponese vzduchem. Netroufla si ale nic předstírat, takže všechny ty hezké, krátké chvílky byly poctivě vykoupené okopanými palci a málem vyvrklými kotníky.

„Věříš mi?“

Přikývla a neptala se, proč. Kýr ji zvedl do náruče a nesl vzduchem. Zatajila dech, objala ho kolem krku a přitiskla se k němu. Slyšela smích, který hluboko v něm zvonil a zatoužila, aby s ní byl takhle šťastný co nejvíc.

„Vždycky se smějeme, když se svěříme pramáti Větrnici,“ zastavil se rozpačitě a snesl s Nerolou na mech porostlou plošinu v rozeklané skalní stěně. Rozhlédla se a přitiskla k němu. Těsně pod krajem, u Neroliných nohou, se chvěly lístky nejvyšších větví v korunách stromů. Protějščí skály byly trochu nižší, zakrývaly jen část výhledu do kraje. Bylo tu krásně. Kolem létali ptáci a beze strachu usedali poblíž.

„Tebe se nebojí, já bych se jich nemohla ani dotknout,“ s trochou závisti poznamenala Nerola.

„Dnes ještě ne, ale ten čas přijde. Posadíme se?“

Mech byl měkký a Nerolina zvědavost veliká. Kýr si nikdy nevymýšlel. Sedl si k ní, ale neodtáhl se. I když je Vznešený, nabídl Nerole své rameno k pohodlnějšímu opření.

„Víš, vlastně jsem tě moc zachraňovat nemusel, hodně sis pomohla ty sama. Už jsi bojovala, když jsme tě našli. Kdysi dávno tady žilo takových žen víc. Věřily, že je jejich posláním hlídat Vznešené, aby nezneužili toho, co umějí, proti lidem. Vždycky věřily, že se jednou narodí zrůda, která se nebude řídit přísnými zákony. Zrovna Swen s takovou starou vědmou měla spor, protože její dítě je nebezpečné. Proto taky přišla

sem a žila ve skále, aby její kluk ještě chvíli vyrůstal jako obyčejný člověk a nic se od ní nenaučil. Ta vědma totiž zemřela při sporu s chlapcem. Kolik z toho byla náhoda a kolik klukova vůle, nikdo neví, ale podcenit se to nemůže. No, opravdu ji nemusíš litovat, o to mi nejde.

Vlastně nevím, jak ti jasně vysvětlit, kdo jsi. Chci, aby ses tu cítila rovnocenná už dneska. Právě ty jsi totiž založením a nadáním taková vědma, jaká porazila Swen. Jenom tu moc, podobnou naší, budeš mít až v časech zralosti. Až ti odrostou děti a trochu zestárneš. Teď ti musí stačit, že přinášíš radost vždycky, když jsi spokojená a umíš se radovat i z maličkostí. To taky není málo. No a možná proto se nemáte rády, ty a Swen. Jste obě silné, hodně podobné, jenom jiného původu. Jako noc a den. S tím příliš nenaděláte, to tak určili bohové.“

„Jak to víš ty?“

Napjatě se mu zahleděla do očí. Trochu se jí zatočila hlava, protože v nich vyčetla mnohem víc, než odpověď na jedinou otázku. Najednou měla sucho v ústech a hrozný strach. Nějaký Swenin kluk ji naprosto nezajímal. Co když jí Kýr za chvíli vysvětlí, že víc, než teď, mít nemůžou?!

„Chceš mi říct, že Vznešení a vědmy se spolu nesnesou?“

„Co myslíš, žijeme vedle sebe docela dlouho.“

„Nikdy mi dlouhé přemýšlení nesvědčilo, to nebudu předstírat. Když si nejsem jistá, radši věc vyzkouším.“

Odechla si, když rozeznala známé jiskřičky radosti v Kýrově očích. Je to snad až marnotratnost, aby tak nádherné oči měl chlap! Přitáhl ji ještě blíž k sobě a začal líbat. Vychutnávala si každý okamžik, nikam nespěchala. Kam taky? Rozechvívalo ji, i když se třeba jen dotýkal jejích rtů. Nic sladšího zatím nezažila.

„Moje prabába byla vědma, půlka horalů se mísila s nimi,“ zašeptal přitom Kýr Nerole. „Jsme skoro stejní. Můžeš mě zkoušet, jak chceš.“

„Nepotřebuju,“ přitiskla se k němu víc. Cítila, jak zpozorněl. Malinko se odtáhla a s vážným výrazem mu upravila pár kadeří nad čelem. „Patřím ti, napořád.“

Věděla, že to není pouhá víra, ale skutečnost.

x

Swen cítila otázky osvobozených Vznešených a jejich úlek nad tím, co má přijít, ale uklidňováním se nezabývala. Ať je rozptýlí jejich noví muži. Myslela na Ersena a vysoký let. Krymerii opět nechala být, nepřipouštěla si naprosto nic z okolí..

Jak to, že se srdcem až v krku, stisklém strachem, přesto slyší vlastní smích? Jak může let překonat tolik úzkosti a proměnit v jásavou radost? Nechala to být a jenom jásala. Otázek si ještě užije... Po necelém roce stanula ve své zahradě. Byla jiná, keře rostly divočeji, plazily se přes zed'. Několikrát prudce vydechla, aby překonala dojetí. Musí spěchat, Ersenovi je přece zle!

Vešla dovnitř, rovnou k jeho loži. Krátce pozdravila Plujan a Teanu, která hned s výkřikem klesla na kolena. Alespoň tím zaměstnala vyděšenou paní a Swen mohla nerušeně prohlédnout přítele. Pád ze schodů ho pořádně zřídil. Na rozdíl od vědmy byl ale silný a držela ho už i Swenina odpověď. Bylo skvělé, že ho Sarem stačil dát přenést domů.

Plujan odvedla Teanu pryč, aby nerušily. Pamatovala si od Mirseta, že Swen potřebuje při svém čarování klid. Čarování?! Ovšem, nač vysvětlovat, co by ani jedna z těch dvou neuměla pochopit. Vždyť Swen právě mísí znalosti mnoha kultur, světů a dob. Hledá v principech léčitelství mnoha kultur a spojitostech dění v těle. Zaměřuje se na nejmenší úlomky kostí, promýšlí, co spravit prvního, co dál. Ersene, taková zranění, to se jen tak nevidí! Povedlo se ti neuvěřitelné...

Nejdřív tělo posílila, uzavřela cévy a vytlačila z krve velké množství kapiček tuku. Potom skládala kousky kostí jeden pod ruhém – ano, skoro jako nedávno skládala celou Pew. Makrofágy už vyčistily oblast od poškozených částí tkáně. Swen vyvolala tvorbu příjemné sítě, do níž okamžitě začala vrůstat nová tkáň. Dohlížela na proces, dokud kolem každého zlomeného místa nevznikl svalek, chránící a obnovující tvrdou kost. Pew ještě musí přiložit dlahy.

A hledme, copak máme tady? Potlučeniny samy o sobě nebyly nebezpečné, ale Swen vycítila další nebezpečí. Zmírnila rozsáhlé otoky, především ty dva, pronikající až k míše. Nenašla žádná zanícená místa, mohla spokojeně skončit. Zlomeniny sice nesrostou obratem ruky, ale ten týden snad Ersen nějak vydrží. Probral se, otevřel oči a pohled pomalu zjasněl. Ulehčeně vydechl.

"Přišla jsi..."

"Tentokrát pro změnu opět na poslední chvíli," zažertovala. Hořce, neboť již z Ersenovy paměti přebírala zlé obrazy onoho dne. Vize i Ersenovu hrůzu. Co bylo horšího?

Selwin vědomě vraždil! Málem utopil svého bratra Sareba a když Ersen přiběhl, způsobil mu hrozný pád, zdržel objevení i pomoc. Jen mateřská intuice Alilen zabránila "dílo" dokončit. Selwin vypadal, jako když bratrovi naopak pomáhá. Swen bledla a na čele jí vyvstal studený pot. Stařena se nemýlila! Malý vládce démonů... Ersen se Swen díval do očí. I takhle slabý a unavený pochopil, že promluvit nemusí. S povzdechem ho pohladila po tváři a zavolala Plujan. Nastrkala do jejího mozku pokyny a převzala úlevnou naději, že když Vznesená přišla sem, bude jistě pomozeno i následníku Sarebovi v horečkách. Laskavá, soucitná Plujan! Swen zahřálo, že je taková, že Ersen má u sebe právě tak laskavou bytost, jak potřebuje. Plujan váhala, zmatená štěstím i úctou, plností nových věcí ve své hlavě. Swen ji pohladila po vlasech a usmála se.

„Budiž, pomohu i tomu druhému. Ale nejdřív je nutno ošidit, uspat žabu na prameni!“ Odešla do zahrady, Plujan jí ustoupila s hlubokou poklonou. Selwin daleko v hradní komoře dokonale zapomněl na soupeření s kýmkoliv silným, takže rychle usnul. Připomněla mu svou ukolébavku, spal šťastně. Vždyť ho měli rádi, nejradši ze všech a na tom mu přece záleželo nejvíce. Žárlil... Po celé dny teď trpěl, když všichni běhali kolem brášky, několikrát mu dopřál spánek, ale nyní trpělivost došla a přál si jeho konec.

Štěstí, že malý Sareb má tuhý kořínek, horečky znamenají boj těla s cizí vůlí. Jak Selwin usnul, horečka klesla. Tehdy teprve mohla Swen do paláce.

29. Loučení.

Alilen stála u lůžka a děkovala vodním božstvům Tráglu. Snad konečně přichází úleva! Obě služebné přišly oznámit, že obětiny jsou již přichystány. Alilen hodlala obětovat vlastní krev. Třeba i život, jen když synáček přežije!

Zhruba tou dobou Vznešená vstoupila otevřeným oknem do nedaleké místnosti a klidně pokračovala směrem ke královně. Objevení Swen účinkovalo na ženy stejně, jako předtím na Teanu. Jenom Alilen ostražitě vetřelkyni sledovala. V ničem jí nebránila, vyčkávala a křiku svých služek nevěnovala pozornost.

Swen kývla Alilen na pozdrav a naklonila se nad tělíčko. Objevila značné poškození mozku. Selwinovy snahy kupodivu znovu oživily některé buňky, ale Swen měla co dělat, aby napravila rozsáhlé škody po tonutí. Nemusela dlouho zkoumat, aby poznala, že sama Ersenova záchrana přišla pozdě. To Selwinův vliv nechtěně vrátil chlapce mezi živé.

Jak teď byla Swen vděčná za mnohé nezáživné podrobnosti o práci mozku! Buněčná a molekulární úroveň ji často k smrti nudily, ale vyceповaná k pečlivosti si nedovolila cokoli přeskočit. Alespoň k něčemu ty obtížné zásady Vznešených jsou!

Obnovila citlivost smyslů, řeč, představitivost, svalovou spolupráci. Zítra ještě kluk na nohy nevyskočí, ale bude to brzy. Mozkové buňky dokážou převzít úlohu zničených, Swenin zásah urychlí vytváření dalších spojů mezi centry. Sarem bez schopného následníka nezůstane, naopak. Měl by povolát nějakého učitele, chlapec začne být velmi zvědavý. Konečně Swen mohla jeho matce povědět dobré zprávy. Alilen štěstím ztratila řeč. Swen ji objala.

"Slíbila jsem ti přece, že bude král, zapomělas?"

Obě služby tiše zmizely. Pochopitelně běžely rovnou za Sarem. Vstoupil, rozechvělý a nejistý. Takového jej Swen vůbec nepamatovala: Knír mu zplihnul, ve tváři viděla hluboké rýhy. Doufal, ale nevěřil, že právě ona pomůže. Swen ho oslovila přes Alilenino rameno:

"Odnesu si Selwina pryč. Je poznamenán původem, hraje si s mocí, kterou neumí ovládat. Není to vaše chyba - ani jeho. Nevzpomínejte na něj ve zlém."

Sarem přistoupil a obě je k sobě přivinul. Stáli tam dlouho mlčky, ačkoliv pověděli Swen o každém okamžiku Selwinova života. Nechtěla to vědět, ale zároveň tak dychtivě vtahovala každyčkový obraz!

Získal všechny, milovali ho okamžitě. Proto i Ersen se ženou bydleli v paláci. Pravda, nejdřív se král s vychovatelem poprali jako dva rozzuření kohouti - a potom měli udivenému chlapci co vysvětlovat. Swen se tím výjevem pobavila stejně, jako kdysi Alilen. Ta ze soucitu zpočátku dávala Selwinovi přednost před Sarem, ale později se jim už věnovala stejně.

Také Sarem se opět ponořil do nějakých sporů o hraniční kameny a Ersen mezi chlapci nikdy rozdíl nedělal. Selwinovi se zachtělo výsluní okolního zájmu dál... Ještě, že Sarem překonal dávný rozmar a podzemní jezírko přece jen Alilen ukázal. Nedávno, před několika týdny... Swen zrudla a přestala prohlížet jejich vzpomínky. Ustoupila a volně vydechla.

"Je čas. Buďte zdraví a šťastni. Patříte k sobě jako Luna a hvězdy. Ty, Alilen, se šetři, několik dní odpočivej, aby druhé dítě rostlo v klidu. Ještě jsi o něm nevěděla?"

Saremovi znovu zvlhly oči radostí. Poslední dny otřásly i s tvrdostí tohoto hrdého, sebevědomého krále? Cit, který ho poutá k Alilen... Bolelo by to všechno i bez zvláštních schopností. Díky, Luno, že nestojím mezi nimi!

"Swen, co bude s tebou?"

Pokrčila rameny, zamířila k Selwinově lůžku. Probudila ho, až když přelétli hradby. Byl nadšený a šťastný z máminy blízkosti. Smáli se a výskali. Měla by do záznamů doplnit, že s letem souvisí nezvladatelná euforie, silící s rychlostí a výškou. Také pocít, že se jim ve větru natahují těla...

"Co je to eufo... eufolerie?"

Ještě v ní utichal smích a už se silně chránila. Bojoval s tím, avšak Swen přece jenom měla mnohem více zkušeností. Selwinovy snahy rychle slábly až ke slabému ťukání. Honem mu slíbila Danela, hry, spoustu nádherných věcí v lodi. Hýbací stromy si stále nedovedl představit. Nebylo těžké před úsvitem chlapce postavit u temného vchodu a ukázat do chodby.

"Tam, vzadu, vidíš ta světýlka? Úplné hvězdnaté nebe! Hele!"

Selwin nadšeně vykřikl a odběhl. Vlastníma rukama Swen podtrhla vzpěru, držící kameny a suť. Selwin už pobíhal kolem lodi. Rachot a chvění země ho vylekaly. Otočil se, volal, pochopil past. Ó, to ne! Odpusť, můj ubohý chlapečku!

Plakala, naříkala, až vzbudila dva muže pod stany. Odtáhli ji od závalu násilím. Přesto se jim Swen dvakrát vytrhla a volala Selwina, než ji dokázali odvést až k matce.

x

"Je tak krásný, mami, tak milý chlapeček, kdybys ho jen viděla! Znovu jsem ho opustila, ačkoliv potřebuje lásku, hromadu lásky!"

"On to pochopí, holčičko, dalas mu podruhé život. Já bych ho snad nechala ve skále... Promiň. Jestli se změní, pochopí. Teď se vyplač, nedus to v sobě! Plač jako my všichni ostatní lidé, zapomeň na Vznešenost! Ten Danel udělá určitě to nejlepší..." Všechny rozumné argumenty Swen chápala. Jednala přece podle nich, ale bolest a pocit viny tím nezmenšila. Vždyť se stačilo podívat na půlroční sestřičku! Kylana je tak nádherná, jako Selwin v tom věku... Musela odvrátit zrak.

Po deseti dnech Swen zase zalétla ke schodům. Zával byl silnější, Danel asi odpálil nálože a Selwina uvěznil. Nechránila ho, naučil se pronikat! Nebo to zkusil, když ho zradila?! Najednou se jí zvedl žaludek, roztrásla se, jako kdyby cítila kamení plné krve, masa a smrti. Plochu s třícími prstíčky... Ach, Selwine! Mateřský strach maluje strašlivé výjevy! Nesmíš nic zkoušet! Usedavě plakala, protože dostala to své smluvené znamení.

Přišel Lat, ale Swen návrat k rodině zase odmítla. I kdyby tu dvacet roků měla čekat! Dokonce ani Krymerie ji nepřemluvila. Swen pouze splnila slib daný Danelovi a zavázala ji přísahou, aby sebe a všechny zdejší děti chránila před nebezpečným dědictvím. Krymerie nakonec přikývla.

"Neboj se, Swen, vždyť jsem také opustila dítě. Bez rozptýlení bych tehdy Arizu nezachránila. U ní by byl řez do břicha rovnou rozsudkem smrti. Věděla jsem, co mne čeká, ale nezbylo, než chránit rodičku..."

Swen skanuly slzy. Moc dobře chápala, co musela Krymerie prožívat.

"Můžeme se stokrát zapřísahat, ale je to silnější, než vlastní bezpečí, vid'?' Není ale správné, že si to svět zvykl přisuzovat právě Vzneseným. Jsme lidé, Krymerie a tohle je především lidská vlastnost.

Jen, kdyby se to netýkalo právě dětí!"

Rozuměly si. Krymerie vzala Swen za ruku. Její dotek byl stejně milý jako kdysi na začátku, před útekem do Rewitu.

"Swen, víš co? Zůstanu tady s tebou, počkáme několik dní, třeba přijde nějaká zpráva. Nesmíš zůstat sama, nezasloužíš si tak hrozné osamění! Viš, já chci věřit stejně, jako ty. Možná tvůj Selwin zažil jenom přechodné období, jako Lat. Tady o takové době všichni vědí, Lata vzali chlapi před časem s sebou, protože dokázal změkčit okovy otrokyň. Nedokázal si natrhat ani jahody, ale po půl roce bylo všechno pryč."

„Lat? Ale co když jsem ho ovlivnila já?!“

„Swen, nepřeháněj to. Já myslím, že opravdu nejsi zodpovědná za celý svět, ba ani za polovinu království ne“.

"Omlouvám se, už jsem vyděšená snad ze všeho. Jestli s tím zdejší našinci dokonce počítali... Máš asi pravdu, děkuji za naději. Poslyš, ty tvoje nazlátlé vlasy... Žena, která vedla předky po smrti velitele, měla zrovna takové. Podobáš se jí, ani ona neměla znamení. Jmenovala se Kyra. Když jsem viděla podoby předků, bylo mi líto, že vlastně nikoho nepoznávám, že nikdo kolem mne nic mimo znamení nezdědil. Tebe jsem předtím viděla jen v hábitu. Velmi se jí podobáš, i úsměvem. Řídila obrovskou loď na plavbě mezi hvězdami... Neboj, neprozrazuji nic tajného. Pro tebe ne. Vyprávěj mi, prosím, ještě o Rensovi a Arize. Ale jen to, co už tě nebolí. Vždycky mne mrzelo, že jsem jí nemohla být nablízku. Nebo spíš nedokázala, moc jsem se bála Sarema."

"Že by ti vzal malého nebo odvezl vás oba?"

"Nevím, čeho víc. Zalezla bych i pod zem, abych se mu vyhnula."

Krymerie přikývla. Pohodlně se usadila, její vzedmuté břicho volalo po lepší poloze.

"Tak to bude dlouhé povídání. Kolik my máme společného! Marná sláva, svět patří mužům..."

"Kdepak, tomu nevěřím. Že zrovna ty tohle říkáš! Patří jim jen tolik, čeho se vzdáme my samy."

"Co naděláš? Žena se vždycky bude točit kolem děcek a chlapi vyrazí dobývat svět."

"Copak ten tvůj dřevorubec někam vyráží? Nemám pocit, že by tady, v horách u našinců, někdo vládl. Ty ano?"

"Ne, nevím. Myslím, že jsem o zdejším životě neměla čas přemýšlet. Pořád ho měřím lidským údolím. A hemžením, takže promiň. Úuuch, zase kope..."

"Možná je to další naše dědictví. Tak jako ti na lodi dokážeme dál jednat s úctou k druhým. I k dětem. Každý je pro nás jedinec a potom teprve žena, muž, kdokoliv."

"Dobrá, možná to platí ještě v horách, ale tamhle sotva," mávla Krymerie neurčitým směrem. "Nepamatuješ na muže, kteří nám zkřížili cesty? Sarem a Rens přece vystačí za všechny!"

Swen potřásla hlavou, s bývalou První Dcerou nesouhlasila.

"Oba se změnili, Krymerie. Dokážou uznat, že nejsme jenom na hraní. Ani my, ani Alilen nebo Ariza, o té ale víš víc zase ty. Stačí se nehrbit a... Vlastně jsem chtěla

slyšet o rodině. O tomhle můžeme mluvit nekonečně dlouho, teď mám hlavu dost vymetenou a vím, že neříkám všechno, co je podstatné."

Krymerie přikývla, natáhla se a znovu stiskla Sweninu ruku. Ta už zase hleděla ke schodům. Takže potřebovala rozptýlit. Krymerie vyprávěla honem o porodu, o Nerole, zrádné Kaře a šíleném Sertovi.

"Představ si, že Ariza tu malou pojmenovala Swen. Potěšilo mne to i za tebe. Ale další dceři dám jméno prabáby Kyry, které jsi mi prozradila. Děkuju ti, netušíš, jak jsem takovou novinu potřebovala slyšet! Málem bych zapoměla, vzala jsem nějaké jídlo a pití. Nevím, jak ty, ale mně vyhládlo..."

Vrátila se k novinkám ze světa mimo jeskyni.

"Nerola v Domě radosti! To nepřeju snad ani jí!"

Krymerie přitakala, spokojená účinkem novinky. Swen si ulomila kousek placky.

"Hm, možná bychom se divily, jak Nerole služba svědčila. Možná se rozhodla žít co nejlíp, udělat z neštěstí výhodu. Rozhodně se zachovala k Sertovi tak, že o ní zpívají písně. Vidíš, zase soupeříte, ale kromě vás dvou se zpívá ještě o královnách. O jejím životě tady se už vědět nebude, pro svět je mrtvá."

„Ona je tady?“

„Já ti to neřekla? Zachránil ji Kýr od Mrtvé strže a nedávno se rozhodli, že spolu budou žít jako muž a žena. Překvapilo nás jen to, že vedle sebe vydrželi žít celou zimu, než se něco stalo.“

„Vždyť jsi říkala, že sloužila mužům ráda?“

Krymerie vzdychla a poposedla.

„Nechtěla jsem drbat jako Hvězdičky před spaním a vidíš, už jsem stejná. Mno, na radosti z milování není nic špatného, takže když to neublíží, už nejsem proti. Nemůžu odsuzovat jiné, když jsem sama našla vrchovatou míru spokojenosti. Jenže nezapomeň, že Nerolu taky mučili. Způsoby, jaké my umíme pocítit jen v ozvěně lidské bolesti. Ta Nerolina stála za to, jinou by zlomila. Já si jí vážím a jsem ráda, že to ticho, které v sobě měla, konečně překonala. I naše malá Tana roztála. Stačil se ti Lat vůbec pochlubit? Už ná tady nad horami chybí jenom klenoucí se duha.

Co bych dál vyprávěla, když budeš jen trochu chtít, uvidíš to sama. Když dokážeš mluvit o těch našich bývalých mužských s porozuměním, jaké si snad ani nezaslouží, objevíš i v Nerole něco dobrého. Víš, že má Kýr asi pravdu s tím jejím nadáním vědmy? Kdysi jsem četla v zápisech školy, že naše Dcera Vědoucí vypadala přesně jako Nerola, i s tím chováním. Prožila potom nelehký život se dvěma muži a sedmi dětmi, než se vrátila do chrámu.“

Nerolin příběh Swen příliš nezaujal, už zase teskně hleděla k závalu. Krymerie znovu sáhla do zásob. Bylo jí už trochu mdlo, ale nemohla odejít jen tak. A rozhodně nesměla Swen upozornit, že snad něco není v pořádku.

„Swen, ještě něco tady mám: tahle šťáva, to je můj výmysl, vydrží čerstvá několik týdnů. Poznáš, ze kterých bobulí to je?“

30. Začátek.

"Pane, už se probírá. Co když nám to nevyjde?"

"Hlavně, že je odtamtud pryč. Bohové prý úplně zničili okolní les a horu srovnali se zemí. Duše Vznešených tančily po nebi..."

Šum lidských hlasů a myšlenek jako kdysi. Ale to je přece Brew?! Leží v jeho voze? Byl to snad všechno jenom sen? Skryla se Swen teprve před chvílí v jeho voze a jede k Rewitu? Nebo snad Krymerie... Ta ovocná šťáva! Nebyla dobrá, Swen pila jen ze zdvořilosti a úlevy, že si tak dobře rozuměly. Klábosily jako přítelkyně a zatím taková lest. Jak říkával Sarem, podfuk! Zatajila dech. Bohové, Květ smrti! Kdo ho umí tady namíchat? Vždyť Krymerie nemohla, otráвила by své dítě... Nepředstírala Krymerie, že to dokonce pije? Ne, jenom nabídla, vstala, trochu se odvrátila... Počkat, hora? Vznešení?!

Danel tedy vzlétl, rozhodl se skončit čekání. Svěří Selwina novým rodičům... Ze skály už nikdy nikdo nebude vytažen. Při představě zkrvaveného kamení se Swen upřímně otřásla hnusem. Právě tak by Selwin dopadl, kdyby vyslyšel její zoufalé volání a vrátil se! Ne, kdepak, zával byl silný, přitom vůbec necítla chlapcovo vědomí, nesmí si představovat žádné hrůzy! I když se jí v posledních dnech stále pletly do odporných, hrůzných snů... Krymerie by se podřekla, cítila by to také. Nikdo se neumí tak ovládat, aby se netřásl hnusem a neděsila ho stále přítomná smrt. Určitě ani Krymerie ne.

Proč ale Brew vzpomíná, že sami horalé ještě ta místa pálili, obřadně čistili ohněm holé kamení? Ještě odtud je prý vidět dým. Swen odvrátila hlavu, i když ještě neotevřela oči. Ze všech sil přála svému synkovi klid a štěstí kdesi daleko. Nesmí a nebude pochybovat o jeho cestě ke hvězdám, je to holá pravda a skutečnost. Musí být! Vůz kolébala jízda klidná, s pravidelnými zvuky okovaných kol. Řetěz hrčel a myšlenky lidí okolo byly klidné, se spokojenou nadějí. Konečně se Swen odhodlala otevřít oči. Vrásčitá snědá, stále tak laskavá Brewova tvář! Příliš se nezměnil, strýček. Ten jeho bručounský sluha také div dojetím nebrečí! Zašeptala:

"Jsem znovu Len Hvězdička?"

"Jsi naše milá Swen a nikdo jiný, princezničko."

"Vezeš mne někam do světa, strýčku?"

"Jenom domů. Za tři týdny jsme tam. Rewit objedeme, nebudem se zdržovat."

"Kam domů, strýčku?"

"Přece tam, za Torig, k moři..."

Swen se zalily oči slzami. Mirseto, Chersim! Jakmile na něj vzpomněla, věděl i on o ní. Zvedl hlavu, přimhouřil oči. Bojí se uvěřit. Přesto nezapomněl, čekal, věřil a doufal. Všechno už bude, jak jsi chtěl, milý... Potom si vzpomněla na Rense a jeho děti. Po paměti nahmatala zlatou sponu od Danela. V pořádku, je na svém místě. Swen už ví, jak celou rodinu zbavit znamení. Kohokoliv z horalů, každého, kdo bude potřebovat.

Ještě před odletem pro Selwina jí Danel přinesl tenhle štítek s formulací sloučenin a postupu. Pochopila to teprve, když ji odvěkli k matce. Přesto zatím nepřemýšlela, co s tím. Je to jediná památka, jediný důkaz, který zbyl na tomto světě z lodi. Už není cesty zpět, už není, kam utéct před světem. I Swen je nyní navždycky jeho součástí.

Jak to Danel řekl? Věno? Největší dar, jestliže prodlouží život! Kdepak, ještě něco. Vždyť se naučila ještě mnohem víc. Nemusí však kde koho léčit osobně, její znalosti mohou šířit chrámové školy. Swen omezí své "čarování", protože není další lodi, která

by napravila skryté poškození nadaných dětí. Protože i zázračné nadání bývá snadno prokletím. Překvapilo ji jméno, které se vynořilo z hlubin minulosti: Nerola. Jen sama Luna ví, jaký je všechny čeká osud, ale když se na svět vracejí vědmy, je to správné. Vždycky někdo bude sledovat, aby nadání nesklouzli. Světu se vrátí starý řád. Všechno se vrátí k nějakým počátkům, půjde lepším směrem.

Přitiskla se ke starému muži a rozplakala jako nejobyčejnější holka. Zároveň převzala Brewovo potutelné pomyšlení: No jo, a kdybys ještě tušila, že jeden mládenec nejspíš brzy vzbouří celé svoje bílé město, aby nám vyjel vstříc... Posel od Rense na rychlém koni vyrazil dřív, než tě uspali. Paní Suara o tom všem rozhodla, dala synovi vědět.

Nene, nic neřeknu! Pokazila bys mi radost, odletěla tam jako na křídlech a já starý dobrák bych zase všechno zmeškal. Jen vydrž, počkej, chci s tebou taky chvílku být! Vždyť jsi byla odjakživa jako moje. Malá, bezelstná holčička Len.

Poslechla.

K o n e c